

Dokument nr. 15:3

(2006–2007)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 389 - 575

22. desember 2006 - 8. februar 2007

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Dokument nr. 15:3

(2006-2007)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 389 - 575

22. desember 2006 - 8. februar 2007

Innhold

Spørsmål	Side
389. Fra stortingsrepresentant Jan Sahl, vedr. ordning med sjømannspensjon, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	13
390. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. dagpendlere fra Bærum til Oslo, besvart av samferdselsministeren	14
391. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. elavgiftene, besvart av finansministeren	15
392. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. CO ₂ -renseanlegget på Kårstø-gasskraftverket, besvart av olje- og energiministeren	16
393. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. kvikksølv, besvart av fiskeri- og kystministeren	16
394. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal, vedr. gamle kraftverk, besvart av olje- og energiministeren	18
395. Fra stortingsrepresentant Ingebrigt S. Sørfonn, vedr. ubåtvrak ved Fedje, besvart av fiskeri- og kystministeren	18
396. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. transportkonflikt Helse Midt-Norge, besvart av helse- og omsorgsministeren	20
397. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. måling av klimagassutslipp og energibruk på utslipp i Norge og på utslipp og energibruk globalt, besvart av samferdselsministeren	21
398. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. religionsfriheten i Russland, besvart av utenriksministeren	22
399. Fra stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim, vedr. leteboring rundt Nucula-feltet, besvart av miljøvernministeren	23
400. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. saksbehandlingstiden i domstolen, besvart av justisministeren	23
401. Fra stortingsrepresentant Lise Christoffersen, vedr. for lite pensjon fra Statens Pensjonskasse, besvart av fornyings- og administrasjonsministeren	24
402. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. Statkraft og markedspris på kraft, besvart av nærings- og handelsministeren	26
403. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. utvikling av tidevannsmøller, besvart av olje- og energiministeren	27
404. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. registrering av importert kjøretøy før nyttår, besvart av finansministeren	27
405. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. dokument klassifisert som "unntatt offentlighet" i Statens Vegvesen, besvart av samferdselsministeren	28
406. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. Hanekleivtunnelen, besvart av samferdselsministeren	29
407. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. reguleringsplan for Næringsområdet Horgen, besvart av miljøvernministeren	30

	Side
408. Fra stortingsrepresentant Kari Lise Holmberg, vedr. arbeidsvilkår ved sammenslåing av Helse Øst og Helse Sør, besvart av helse- og omsorgsministeren	31
409. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. behandling av anmeldelser hos politiet, besvart av justisministeren	31
410. Fra stortingsrepresentant Svein Roald Hansen, vedr. begrensninger i bruken av voldsalarm, besvart av justisministeren	32
411. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. lagring av smittefarlig avfall, besvart av miljøvernministeren	33
412. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. Idéfondet, besvart av nærings- og handelsministeren	34
413. Fra stortingsrepresentant Jan Böhler, vedr. betaling for politivakthold på Granittrock i Groruddalen, besvart av justisministeren	35
414. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. målet om mer godstransport på skip, besvart av fiskeri- og kystministeren	36
415. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. høyskolebygg i Bergen, besvart av kunnskapsministeren	37
416. Fra stortingsrepresentant Olav Akselsen, vedr. forsvarleg helsetilbud ved helsedistrikt som Helse Fonna, besvart av helse- og omsorgsministeren	38
417. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. Lillestu gård i Stor-Elvdal, besvart av landbruks- og matministeren	39
418. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. kontantstøtteutbetalinger, besvart av barne- og likestillingsministeren	40
419. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. Statoil og Hydros olje- og gassvirksomhet, besvart av nærings- og handelsministeren	41
420. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. fusjonsavtalen mellom Hydro og Statoil,, besvart av olje- og energiministeren	41
421. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. eiendomsmeglerbransjen, besvart av finansministeren	42
422. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. oljepris, besvart av finansministeren	43
423. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. forskningsfangst av blåkveite, besvart av fiskeri- og kystministeren	44
424. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. merverdiavgiftsreglene for utleie av hytter, besvart av finansministeren	45
425. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. EU-krav med hensyn til sikkerhet ved hvalsafari, besvart av nærings- og handelsministeren	46
426. Fra stortingsrepresentant Petter Løvik, vedr. slepebåt med brønnbåt, besvart av fiskeri- og kystministeren	46
427. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. hovedkontoret til Statoil/Hydro, besvart av olje- og energiministeren	47
428. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. ny russisk lov, besvart av utenriksministeren	48
429. Fra stortingsrepresentant Kåre Fostervold, vedr. anmeldelse etter musehale i en Pizza Grandiosa, besvart av justisministeren	48
430. Fra stortingsrepresentant Kåre Fostervold, vedr. statlig avklaring om deltakelse i gassrør, besvart av olje- og energiministeren	49

	Side
431. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. avtalefestet pensjon, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	49
432. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. åpent kjøretøy, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	51
433. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. utdanningsbehovet for voksne, besvart av kunnskapsministeren	51
434. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. veisalting, besvart av samferdselsministeren	52
435. Fra stortingsrepresentant Erna Solberg, vedr. NAV i Trøndelag, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	54
436. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal, vedr. skader og behandling av sjøfugl ved forurensningsutslipp, besvart av fiskeri- og kystministeren	55
437. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. "Sever"-forliset, besvart av justisministeren	56
438. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. endring av skatteklasser for delt omsorg/ansvar for felles barn, besvart av finansministeren ...	57
439. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. utlysning og tildeling av 20 konsesjonsrunde, besvart av olje- og energiministerens	58
440. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. utgiftsvekst for Nasjonalbudsjett 2007, besvart av finansministeren	59
441. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. prosjektet "En verdig alderdom - en livsgaranti", besvart av helse- og omsorgsministeren	59
442. Spørsmålet ble trukket	60
443. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. Lågen som lakseførende elv, besvart av miljøvernministeren	60
444. Fra stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen, vedr. tilskuddet til barnehagene, besvart av kunnskapsministeren	61
445. Fra stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen, vedr. utbygging av DAB-distribusjon, besvart av kultur- og kirkeministerens	62
446. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. Finnmarkskommisjonen, besvart av justisministeren	63
447. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. rehabilitering og habilitering av blinde og sterkt svaksynte, besvart av helse- og omsorgsministeren	64
448. Fra stortingsrepresentant Kåre Fostervold, vedr. press i norsk økonomi ang. statens eierandel i det fusjonerte olje- og energiselskapet (Statoil/Hydro), besvart av finansministeren	65
449. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. åpen høring om arbeidet for å begrense og fjerne oljeutslipp ved lasteskipet "Server", besvart av fiskeri- og kystministeren	65
450. Fra stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim, vedr. finansiering av MS-medisinen Tysabri, besvart av helse- og omsorgsministeren	66
451. Fra stortingsrepresentant Inga Marte Thorkildsen, vedr. nedleggelse av langtids behandlingssted for unge rusmisbrukere, ARP Våks, besvart av helse- og omsorgsministeren	67
452. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. dimensjonsvalget på gassrørledningen mellom Kollsnes og Mongstad, besvart av olje- og energiministerens	68

	Side
453. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. utenlandsk bearbeiding av landbruksvarer, besvart av landbruks- og matministeren	69
454. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal, vedr. vedlikeholdet av verneverdige kirker, besvart av kultur- og kirkeministeren	69
455. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. offiserer på oppdrag i Afghanistan, besvart av forsvarsministeren	70
456. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. autorisasjonsordning for montering av, og arbeid på bilglass, besvart av samferdselsministeren	71
457. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. oljevern, besvart av fiskeri- og kystministeren	72
458. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. oljevernbetredskap, besvart av fiskeri- og kystministeren	73
459. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. nedbygging av riksvei 4 mellom Gjelleråsen og Sinsen, besvart av samferdselsministeren	74
460. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. dialog med Sverige om rovviltforvaltning, besvart av miljøvernministeren	74
461. Fra stortingsrepresentant Martin Engeset, vedr. foreldrepenger, besvart av barne- og likestillingsministeren	76
462. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. ny friskolelov og helsearbeidere, besvart av kunnskapsministeren	77
463. Fra stortingsrepresentant Petter Løvrik, vedr. Norge si laksesak i WTO, besvart av utenriksministeren	78
464. Fra stortingsrepresentant Petter Løvrik, vedr. avtale med Island om fiske av sild i norsk sone, besvart av fiskeri- og kystministeren	78
465. Fra stortingsrepresentant Bjørn Jacobsen, vedr. norsk klasevåpenpolitikk, besvart av nærings- og handelsministeren	79
466. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. strømprisen i Norden, besvart av finansministeren	80
467. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. elektrisk oppvarming, besvart av kommunal- og regionalministeren	81
468. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. vekst og utvikling av norsk skjelloppdrett, besvart av fiskeri- og kystministeren	81
469. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. nedleggelse av Våks i Ramnes i Vestfold, besvart av helse- og omsorgsministeren	82
470. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. oljeutvinning på Snøhvit-feltet, besvart av finansministeren	83
471. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. opprettelsen av Barentsinstituttet, besvart av utenriksministeren	84
472. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. forurenset drikkevann, besvart av miljøvernministeren	84
473. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. insulinpumpe, besvart av helse- og omsorgsministeren	86
474. Fra stortingsrepresentant Vera Lysklætt, vedr. M/S "Servers" forlis, besvart av fiskeri- og kystministeren	87
475. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. nye kjøre- og hviletidsbestemmelser for transport, besvart av samferdselsministeren	88

	Side
476. Fra stortingsrepresentant Odd Einar Dørum, vedr. antall stillinger i økoteamene i politidistriktene, besvart av justisministeren	89
477. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. utenlands bearbeiding av fisk og annen industriproduksjon, besvart av landbruks- og matministeren.....	90
478. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. kopiering av oppfinnelser, besvart av nærings- og handelsministeren	91
479. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. kjøre- og hviletidsbestemmelser for transport, besvart av samferdselsministeren	92
480. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. Fremskrittspartiets alternative budsjett for 2007, besvart av finansministeren	94
481. Fra stortingsrepresentant Lise Christoffersen, vedr. Bandidos, besvart av justisministeren	95
482. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. vrakpantordningen, besvart av finansministeren	97
483. Fra stortingsrepresentant Petter Løvik, vedr. sikkerhetskrava til kvalsafari, besvart av nærings- og handelsministeren	98
484. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. eierskapet til vikingskipene, besvart av kunnskapsministeren	99
485. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. venteliste for nyretransplantasjon, besvart av helse- og omsorgsministeren	100
486. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. arve-og arveavgiftsregler, besvart av finansministeren.....	101
487. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. ventetid for barn under 18 år i barnevernstjenesten, besvart av helse- og omsorgsministeren	102
488. Fra stortingsrepresentant Akhtar Chaudhry, vedr. Oslo-politiets volds- og gjengsrelatert arbeid på Furuset, besvart av justisministeren	103
489. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. akuttberedskap og tilstrekkelig dekning av ambulanse i Svelvik, besvart av helse- og omsorgsministeren	104
490. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. omstillingsutfordringer i Meråker kommune, besvart av nærings- og handelsministeren	105
491. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. omstillinger ved Hydro-Karmøy, besvart av miljøvernministeren	105
492. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. snøscooterkjøring under WrC-arrangement, besvart av miljøvernministeren.....	106
493. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. utbyggings-/ lokaliseringsplanene for høyskole og sykehus i Østfold, besvart av kunnskapsministeren	107
494. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. elektronisk utfylling og innsending av oppgjørsblankett, besvart av finansministeren	108
495. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. rettighetspasienter, besvart av helse- og omsorgsministeren	109
496. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. den planlagte levekårsundersøkelsen blant kunstnere, besvart av kultur- og kirkeministeren	110
497. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. vedtak i kommunale organer, besvart av kommunal- og regionalministeren.....	110

	Side
498. Fra stortingsrepresentant Per Sandberg, vedr. behandling av ombyggingsprosjekter, besvart av samferdselsministeren	111
499. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. fylkesfordelte kollektivmidler, besvart av samferdselsministeren	112
500. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. energisituasjonen i Midt-Norge/Møre og Romsdal, besvart av olje- og energiministeren	113
501. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. biomembran, besvart av utviklingsministeren	114
502. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. gal mann på Lye i Time kommune, besvart av justisministeren	115
503. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. arbeidsgiveravgift oppgitt på lønnslippen, besvart av finansministeren	116
504. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. transaksjonen mellom Norsk Hydro og Aker Kværner, besvart av nærings- og handelsministeren	117
505. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. korridorpasienter, besvart av helse- og omsorgsministeren	118
506. Fra stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim, vedr. utleie av fireiendommer, besvart av fiskeri- og kystministeren	119
507. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. klimakvoter, besvart av finansministeren	120
508. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. energibærere til Statsnetts mobile anlegg, besvart av olje- og energiministeren	120
509. Fra stortingsrepresentant Olemic Thommessen, vedr. økonomibruken og behandlingsopplegget ved de nyopprettede statlige barnevernsinstitusjonene i regionene, besvart av barne- og likestillingsministeren	121
510. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. midler til rehabilitering, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	124
511. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. tilskot til skyssutgifter til norskopplæring for innvandrere	125
512. Fra stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad, vedr. radiomasta på Vigra, besvart av miljøvernministeren	126
513. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. fremføring av store og nye kraftlinjer til Midt-Norge, besvart av olje- og energiministeren ..	127
514. Fra stortingsrepresentant Ine Marie Eriksen Søreide, vedr. Den Norske Balletthøyskoles godkjenning, regnskapsførsel og arbeidsmiljø, besvart av kunnskapsministeren	129
515. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. gassrør til Østlandet (Grenland), besvart av olje- og energiministeren	129
516. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. trasevalget for rv2 gjennom Sør-Odal, besvart av miljøvernministeren	130
517. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. bøter som gjelder feil plassering av skilt på snøscooter, besvart av justisministeren	131
518. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. sauedrift i distriktslandbruket, besvart av landbruks- og matministeren	132
519. Fra stortingsrepresentant Arild Stokkan-Grande, vedr. granskingen av UDI, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	134
520. Fra stortingsrepresentant Petter Løvik, vedr. GIEK og byggelån, besvart av nærings- og handelsministeren	134

	Side
521. Fra stortingsrepresentant Morten Høglund, vedr. Røkkes byggesak på Konglungen, besvart av miljøvernministeren	135
522. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. nevrokirurgi, besvart av helse- og omsorgsministeren	135
523. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. jernbanetunnel ved Morskogen, besvart av samferdselsministeren	136
524. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. ferjesituasjon på Tau-sambandet, besvart av samferdselsministeren	137
525. Fra stortingsrepresentant Erna Solberg, vedr. fordelingen og forventet økning i de ordinære og spesielle arbeidsmarkedstiltakene i statsbudsjett for 2007, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	137
526. Fra stortingsrepresentant Dag Ole Teigen, vedr. privatpraktiserende psykologer og psykiatere, besvart av helse- og omsorgsministeren ...	139
527. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. motorferdsel og samfunn, besvart av miljøvernministeren	140
528. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. CO ₂ -avgift, besvart av finansministeren	141
529. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. prøveprosjektet Trøndelags-modellen - forurensningsloven, besvart av fiskeri- og kystministeren	141
530. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. bopliktbestemmelser, besvart av landbruks- og matministeren	142
531. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. boplikten i Danmark, besvart av landbruks- og matministeren	143
532. Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. Samlokaliserte etatar i Førde (SEIF), besvart av fornyings- og administrasjonsministeren ...	143
533. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. trondheimsfirmaet SCP og CE-merking, besvart av helse- og omsorgsministeren	144
534. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. trygghet i forhold til kriminalitetsbekjempelse, besvart av justisministeren	146
535. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. fritak for grunnskoleelever for opplæring i sidemål, besvart av kunnskapsministeren	146
536. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. Oslopakke 3, besvart av samferdselsministeren	147
537. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. snøhvitøljen, besvart av olje- og energiministeren	148
538. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. Steigen, besvart av olje- og energiministeren	148
539. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. ME-pasienter, besvart av helse- og omsorgsministeren	149
540. Fra stortingsrepresentant Petter Løvik, vedr. atomgjenvinningsanlegget i Sellafield, besvart av miljøvernministeren	150
541. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. trafikken mellom Kragerø og Stabbestad, besvart av samferdselsministeren	151
542. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. gassrørledning fra Nyhavna til Industrikraft Møres lokalisering i Fræna, besvart av olje- og energiministeren	152

	Side
543. Fra stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo, vedr. søknader om tillatelse til både å få utført PGD og vevstyping av egg, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	153
544. Fra stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo, vedr. søknader om preimplantasjonsdiagnostikk, besvart av helse- og omsorgsministeren	154
545. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. avkortning av pensjon, besvart av fornyings- og administrasjonsministeren	154
546. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. behandlingstilbud for mennesker med uhelbredelig sykdom	156
547. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. rushtidsavgift, besvart av samferdselsministeren	156
548. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. utnyttelse av husdyrgjødsel til energiformål, besvart av landbruks- og matministeren	157
549. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. Enea-aksjonen i 2004, besvart av justisministeren	158
550. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. overgrepssak ved Hammerfest sykehus, besvart av justisministeren	160
551. Fra stortingsrepresentant Gunvald Ludvigsen, vedr. oppholdstillatelse for elever ved Red Cross Nordic United World College, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	161
552. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. gaver til frivillige organisasjoner, besvart av finansministeren	161
553. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. sammenslåing av Helse Sør og Helse Øst, besvart av helse- og omsorgsministeren	162
554. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. den reelle endringen i bevilgning til forskning over statsbudsjettet 2007, besvart av kunnskapsministeren	163
555. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. E18 gjennom markagrensa i Sør- og Østmarka, besvart av miljøvernministeren.....	164
556. Fra stortingsrepresentant Martin Engeset, vedr. NAV, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	165
557. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. rehabiliteringstilbudet til mennesker med epilepsi, besvart av helse- og omsorgsministeren	166
558. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. tilknytting til høyhastighetsnett innen utgangen av 2007, besvart av fornyings- og administrasjonsministeren.....	166
559. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. gjenreise Midtstubakken og total renovering av Holmenkollbakken, besvart av miljøvernministeren	167
560. Fra stortingsrepresentant Vera Lyskløtt, vedr. avgiftsfritt drivstoff for kjøretøy for reineierne, besvart av finansministeren.....	168
561. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. undervisning i norsk og samfunnskunnskap for arbeidsinnvandrere fra EU/EØS, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	169
562. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. de arbeidsmedisinske avdelingene, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	169
563. Fra stortingsrepresentant Gunn Olsen, vedr. avvikle køen, og utbygge kapasiteten ved Kragerø fengsel, besvart av justisministeren	171

	Side
564. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. samarbeid mellom NAV, skatteetat og politi/påtalemyndighet for å få bukt med skatte- og trygdejuks, besvart av justisministeren	172
565. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. kunst for oljepengene, besvart av finansministeren	173
566. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. CO ₂ -kvotekostnadene, besvart av finansministeren.....	174
567. Fra stortingsrepresentant Karin Andersen, vedr. oppreisning for usaklig oppsigelse og erstatning for fremtidig tapt inntekt (fødselspenger), besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	174
568. Fra stortingsrepresentant Åse Gunhild Woie Duesund, vedr. rehabiliteringsinstitusjonen Borger Bad, besvart av helse- og omsorgsministeren	175
569. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal, vedr. avfallsdeponi, besvart av miljøvernministeren	176
570. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. elev- og studentutveksling med USA, besvart av kunnskapsministeren	177
571. Fra stortingsrepresentant Anne Margrethe Larsen, vedr. lokalsykehuset Sørlandet Sykehus, Flekkefjord, besvart av helse- og omsorgsministeren	178
572. Fra stortingsrepresentant Thore A. Nistad, vedr. beltebil til Høvringen, besvart av miljøvernministeren.....	179
573. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. foreldelse av merverdiavgiftskrav, besvart av finansministeren	180
574. Fra stortingsrepresentant André N. Skjelstad, vedr. våpen på togene, besvart av samferdselsministeren	181
575. Fra stortingsrepresentant André N. Skjelstad, vedr. våpen om bord på tog, besvart av samferdselsministeren	182

Dokument nr. 15:3

(2006-2007)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 389

Innlevert 22. desember 2006 av stortingsrepresentant Jan Sahl

Besvart 10. januar 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Flere oppfatter sjømannspensjonen som en ordning som til dels gir urettferdige og urimelige utslag, og de føler seg rammet av vilkårlig behandling av sjøfolk. Det er spesielt reglene for samordning med folketrygden som oppfattes som problematisk. Uføretrygdde sjøfolk mistet hele tilleggspensjonen ved oppnådd pensjonsalder.

Regnes vurderingen av ordningene som avsluttet, eller anser finansministeren sjømannspensjonen som en ordning det fortsatt er mulig å se på?»

Svar:

Spørsmålet ble overført fra finansministeren.

Pensjonstrygden for sjømenn ble opprettet ved lov 3. desember 1948 nr. 7, og gav blant annet alderspensjon fra fylte 60 år som løp livet ut. Behovet for særlige regler for pensjonering av sjøfolk har endret seg vesentlig etter den tid. Forskjellige sider av sjømannspensjonsordningen har gjennom årene vært utredet av offentlige utvalg der representanter for sjømennenes og rederienes organisasjoner har deltatt, og ordningen har vært endret på vesentlige punkter. Pensjonstrygden for sjømenn ble således lagt om til en førtids alderspensjon i forbindelse med at folketrygden ble innført fra 1967. Etter gjeldende regler ytes det ikke sjømannspensjon etter fylte 67 år. Sjømannspensjonene samordnes med andre samordningspliktige pensjoner og trygder, dels gjennom samordningsloven, dels gjennom bestemmelser i lov om pensjonstrygd for sjømenn. Någjeldende regler om samordning med uførepensjon fra folketrygden

ble innført i 1975, og går ut på at sjømannspensjonen faller bort når pensjonisten har uførepensjon for hel uførhet. Er uførepensjonen gradert, faller sjømannspensjonen delvis bort. Det gjelder tilsvarende regler i forhold til bl.a. attføringspenger, rehabiliteringspenger og tidsbegrenset uførestønad fra folketrygden, og avtalefestet pensjon (AFP).

Sjømannspensjonsordningen ble vurdert av Stortinget i 2000, jf. Ot.prp. nr. 20 (1999-2000) fra Regjeringen Bondevik I og Innst. O. nr. 73 (1999-2000). Forslagene bygde i hovedsak på innstillingen fra et offentlig utvalg i NOU 1999:6 Sjømannspensjon. Det ble ikke foreslått endringer i de ordinære reglene om beregning og samordning av sjømannspensjon. Hele utvalget - også representantene for sjømennene - ønsket å prioritere høyere pensjon for sjømenn som har lang fartstid og som står i sjømannsyrket fram mot pensjonsalderen. Ved behandlingen i Stortinget ble forslagene i Ot.prp. nr. 20 (1999-2000) enstemmig vedtatt. Endringene trådte i kraft 1. januar 2001. Det ble blant annet innført en tidsbegrenset ordning med et tillegg til sjømannspensjonen til sjøfolk som har fortsatt i yrket fram mot pensjonsalderen. Det ble bestemt at tillegget skulle finansieres ved omfordelingstiltak innenfor pensjonsordningen, blant annet ved at en overgangsordning med lave fastlåste pensjoner for fartstid før 1967 ble avviklet. Denne overgangsordningen gjaldt tidligere sjøfolk som var fylt 67 år eller hadde uførepensjon eller visse andre ytelser, samt enker etter sjøfolk.

Pensjonstrygden for sjømenn finansieres gjennom avgift fra arbeidsgivere og arbeidstakere og visse tilskudd fra staten, som garanterer for ordningen.

Pensjonstrygden har i en del år hatt svak økonomi, og staten yter årlig betydelig tilskudd i henhold til sin garanti. Utvalget som avga innstilling i NOU 1999:6 foreslo prioriteringer innenfor en gitt økonomisk ramme, som blant annet innebar en viss omfordeling uten at avgiftene til ordningen ble økt. Forslagene ble i det alt vesentlige fulgt opp av daværende regjering og vedtatt av et enstemmig storting.

Jeg kan ikke se at det er grunnlag for å vurdere de prioriteringer som ble foretatt av Stortinget i 2000 innenfor sjømannspensjonsordningen på ny. Hele

pensjonssystemet i Norge er imidlertid under vurdering. Forslaget til ny modell for opptjening og uttak av alderspensjon fra folketrygden som Regjeringen la fram i St.meld. nr. 5 (2006-2007), innebærer blant annet at det skal være mulig å ta ut alderspensjon fra folketrygden fra 62 år. Det vil være nødvendig å tilpasse de lovfestede tidligpensjonsordningene for sjømenn og fiskere til en ny alderspensjon i folketrygden. Hvordan dette skal gjøres vil bli utredet i det videre arbeidet med pensjonsreformen.

SPØRSMÅL NR. 390

Innlevert 27. desember 2006 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 11. januar 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Vil samferdselsministeren ta opp problemet knyttet til dagpendlere fra Bærum til Oslo opp i Samordnet kollektivtransport, SKØ, og har samferdselsministeren fått dette organet til å fungere på en tilfredsstillende måte?»

BEGRUNNELSE:

Problemene for de reisende fra Bærum til Oslo, og som før benyttet seg av Kolsåsbanen, er svært store. I et skriftlig spørsmål om samme sak, spørsmål nr. 291, skisserer samferdselsministeren noen forslag til løsninger. Det er bra, men det vil ta tid før disse løsningene er på plass. En rask løsning på problemet er trikk på Bærumssiden i den perioden som oppgraderingen i Oslo skjer.

Dette er en konkret sak som Samarbeidsorganet SKØ kan håndtere. Samferdselsministeren lovet i spørretimen den 24. mai 2006 at hun ville få dette organet til å fungere bedre:

"Me har nettopp hatt eit møte i SKØ som vart leidd av statssekretæren min, fordi eg var ute og reiste. Det var meininga at eg skulle leie møtet, men eg måtte endre den planen.

I det møtet kom det fram at ein kanskje treng å diskutere korleis dette arbeidet skal gjerast. Ein hadde heilt sikkert gode intensjonar då ein starta dette organet, men det var kanskje ikkje godt nok gjennomarbeidd i forhold til innhaldet i møta.

Det me no er einige om, er at me fram til neste møte på kvar vår plass skal setje oss ned og tenkje igjennom korleis me vil nytte dette organet, slik at det verkeleg skal verte eit organ for handling og ikkje berre eit organ der me på ein måte diskuterer problemstillingar, og så kanskje ikkje kjem så mykje lenger. Dei konkrete resultata så langt når det gjeld SKØ, er kanskje ikkje så gode som ein hadde von om då ein starta dette organet, men eg ser at det er ein viktig møteplass. Eg ser òg at det er viktig at me får konkrete saker og konkrete handlingar ut av dei møta som kjem, og det kjem eg til å følgje opp framover."

Svar:

Det er berammet møte i styringsgruppen for SKØ 13. februar 2007. Det vil i den anledning være naturlig med en orientering fra Akershus og Oslo om kollektivtrafikkavviklingen knyttet til arbeidet med Kolsåsbanen. For øvrig arbeides det videre med de tiltakene som ble redegjort for i brev av 12. desember 2006 på spørsmål fra stortingsrepresentant Borghild Tenden.

Når det gjelder spørsmålet om SKØ fungerer tilfredsstillende, vil jeg svare ja. Styringsgruppen for SKØ følger nå i praksis opp tidligere vedtak i styringsgruppen, basert på forslag til konkrete samordningstiltak og -prosjekter framsatt av en arbeidsgruppe i en rapport fra september 2005. Arbeidsgruppen bestod av representanter fra Akershus fylkeskommune, Oslo kommune, SL, Oslo Sporveier, NSB Statens vegvesen region øst, Jernbaneverket og Samferdselsdepartementet.

SPØRSMÅL NR. 391**Innlevert 29. desember 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 9. januar 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«I Stortingets debatt 19. desember 2006 om endringer i elavgiftene ble det nok en gang fremsatt påstander fra regjeringspartiene om at en reduksjon i elavgiftene i Norge trolig ville medføre en tilsvarende økning i strømprisene på Nordpool-børsen. En slik prisutvikling forutsetter at forbrukerne har høy priselastisitet, slik at selv små endringer i strømprisen gir store utslag i etterspørselen.

Hvilke rapporter/beregninger har Regjeringen som belegg for sin påstand?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til artikkelen Vil prisoppgang påvirke forbruket? av Tor Arnt Johnsen og Cecilie Lindh i Økonomiske analyser 6/2001.

"For alminnelig forsyning i Norge er elastisiteten -0.02 til -0.03 på kort sikt. Etter hvert slår økningen i døgnmarkedsprisen igjennom i økt sluttbrukerpris til husholdningene og på lang sikt (etter 16 uker) er elastisiteten nær - 0.05."

Svar:

Jeg viser til tidligere svar til stortingsrepresentantene Ketil Solvik-Olsen, Tord Lien, Torbjørn Andersen og Gjermund Hagesæter om å redusere avgiften på elektrisitet i perioder med høye strømpriser. I dette svaret gav jeg bl.a. en beskrivelse av markedet for elektrisk kraft, utviklingen i strømprisen til husholdningene, avgiftens andel av den totale strømprisen og energibruken i norske husholdninger.

I Dokument nr. 8:39 (2005-2006) spør stortingsrepresentantene Ketil Solvik-Olsen, Tord Lien, Torbjørn Andersen og Gjermund Hagesæter om virkningen av å redusere avgiften på elektrisitet i perioder med høye strømpriser. I mitt skriftlige svar, og i debatten på Stortinget 16. mai 2006, gav jeg uttrykk for at det ikke nødvendigvis er slik at en reduksjon i elavgiften vil føre til tilsvarende lavere priser til forbru-

kerne. Dette gjelder i perioder med lite vann i magasinene og knapphet på kraft. Med knapphet på kraft vil lavere avgifter til forbrukerne kunne presse opp produsentprisene. Kraftbrukere som betaler svært lav eller ingen avgift, kan da få enda høyere strømpris som følge av den reduserte elavgiften. Dette gjelder f.eks. husholdninger i Nord-Troms og Finnmark. Jeg gjentok resonnementet i Stortingets debatt 19. desember 2006.

I perioder med lite vann i magasinene og knapphet på kraft vil en reduksjon i avgiftene på elektrisitet ikke føre til tilsvarende lavere strømpriser til forbrukerne. Dette skyldes at i en situasjon med knapphet på kraft (uelastisk tilbud) vil lavere avgifter til forbrukerne presse opp produsentprisene.

Generelt gjelder at jo mer uelastisk tilbudet er (og jo mer elastisk etterspørselen er), jo mer vil en avgiftsendring overveltes på produsenten enn på konsumenten. I en situasjon med uelastisk tilbud (vertikal tilbudskurve) vil en endring i avgift ikke påvirke mengden kraft som tilbys. Prisen til forbruker vil dermed øke tilsvarende det avgiften reduseres. I denne situasjonen vil ikke helningen på etterspørselskurven, slik Solvik-Olsen synes å legge til grunn i spørsmålet, ha noen betydning for prisen til forbruker.

Som påpekt i svaret på Dokument nr. 8:39 (2005-2006) er resonnementet overfor et teoretisk resonnement, og Finansdepartementet har ikke har gjort konkrete beregninger knyttet til dette. Dette er like fullt mekanismer som gjelder i situasjonen beskrevet ovenfor. En nedgang i elavgiften vil i utgangspunktet redusere strømprisene til forbrukere som betaler elavgift. Etterspørselen etter kraft vil dermed øke. Når det er knapphet på kraft og produsentene ikke kan øke tilbudet, må prisene øke tilsvarende avgiftsreduksjonen for at markedet skal klareres. Dette vil gå ut over forbrukere som ikke betaler eller har redusert elavgift. Disse forbrukerne får høyere strømpriser.

SPØRSMÅL NR. 392**Innlevert 29. desember 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 10. januar 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«En NVE forrige uke varslet at CO₂-renseanlegget på gasskraftverket på Kårstø vil bli utsatt med ca. 3 år. Byggekostnaden ble anslått til svimlende 5 mrd. kr. Selv med mangelfull informasjon om prosjektet, så bevilget Stortinget 720 mill. kr til dette formålet i 2007-budsjettet.

Hva var Regjeringens opprinnelige kostnadsanslag for hele prosjektet, og hvilke konsekvenser vil den varslede utsettelsen på prosjektet ha for inneværende og lovede bevilgninger til dette formålet?»

Svar:

Jeg mottok rapporten fra NVEs arbeid med forprosjekteringen av et CO₂-fangstanlegg på Kårstø 18. desember. NVE har gjort et meget omfattende og grundig arbeid. Regjeringen vil nå ha en grundig be-

handling av NVEs rapport. Vi vil på egnet måte melde tilbake til Stortinget, herunder planer og videre fremdrift for prosjektet.

En rekke miljøer har arbeidet med anslag på kostnadene ved rensing og deponering fra gasskraftverk. Anslagene og forutsetningene som benyttes for disse varierer. En nødvendig del av NVEs forarbeid knyttet til renseanlegget på Kårstø har vært å sikre mer forpliktende anslag fra aktuelle leverandører når det gjelder kostnader og tidsløp for konkret prosjektering, utbygging og drift av et renseanlegg. NVEs rapport viser at kostnadene for et fullskala fangstanlegg inklusiv transport og lagring vil være i størrelsesorden 5 mrd. kr i investeringer og årlige driftskostnader på 370 mill. kr. Dette er det beste anslaget på det nåværende tidspunkt. NVE oppgir at usikkerheten knyttet til disse anslagene er ± 40 prosent.

SPØRSMÅL NR. 393**Innlevert 4. januar 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 11. januar 2007 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Det foreligger rapport fra Kystverket om tiltak for å sikre havmiljøet rundt ubåtvraket ved Fedje. Etter undersøkelser gjennomført de tre siste år anbefaler nå Kystverket innkapsling av vrakdelene og tildekning av sedimentene rundt vraket som kan inneholde så mye som 65 tonn flytende kvikksølv. Fra ulike eksperthold er det kommet ulikt syn på muligheten for fysisk fjerning og virkningen av tildekking.

Vil statsråden sørge for at det gjennomføres åpen høring om metodevalg for å sikre havmiljøet rundt Fedje?»

BEGRUNNELSE:

Saken om sikring av havmiljøet rundt Fedje er ingen lokal eller regional sak i Hordaland, men en nasjonal sak der staten må ta ansvar for en best mulig miljømessig løsning. Vraket av U-864 ble lokalisert i

2003 og ligger på ca. 150 meters dyp, ca. to nautiske miljø vest for Fedje i Hordaland. Det kan inneholde så mye som 65 tonn metallisk (flytende) kvikksølv lagret på stålflasker om bord. Saken har vakt betydelig oppmerksomhet, interesse og bekymring også internasjonalt. For Norge som fiskerinasjon er det av stor viktighet at egne farvann fremstår som mest mulig forurensningsfri. Norge har også selv på ulike måter vært både aktiv og tydelig mot andre lands myndigheter når det gjelder tiltak for å begrense/fjerne forurensning som har virkning for andre nabonasjoner.

Det bør ikke stå på penger når det gjelder metodevalg og det bør også avklares langt grundigere hvilke metoder som kan brukes for å fjerne kvikksølv helt og fullt fra vrakstedet. En offentlig høring vil bidra til dette - og samtidig sikre full offentlig åpenhet om pris og metoder i en viktig nasjonal sak som også har internasjonal oppmerksomhet. Jeg håper derfor

statsråden vil sørge for at slik åpen høring gjennomføres, særlig på bakgrunn av at denne regjering ønsker meroffentlighet.

Svar:

I brev av 29. juni 2006 gav Fiskeri- og kystdepartementet Kystdirektoratet i oppdrag å gjennomføre ytterligere undersøkelser av vraket av U-864 sommeren 2006 og i løpet av høsten 2006 gi en faglig anbefaling om tiltak for å håndtere forurensningsfaren fra vraket. Fiskeri- og kystdepartementet understreket at Kystdirektoratet i sitt arbeid skulle legge avgjørende vekt på utarbeidelse av en faglig forsvarlig anbefaling og at alle relevante fagmyndigheter og -miljøer skulle trekkes inn i arbeidet.

Kystdirektoratets rapport om tiltak for å håndtere forurensningsfaren fra vraket ble mottatt i Fiskeri- og kystdepartementet den 18. desember 2006. Kystdirektoratets konklusjon er at vraket bør innkapsles og forurensede sedimenter tildekkes med rene masser. Kystdirektoratets vurdering og konklusjon om tiltak er både basert på fysiske undersøkelser av selve vraket og området rundt dette i 2005 og 2006 og vurderinger fra en rekke fagmiljøer - både norske og utenlandske. Det kan nevnes at muligheten for å heve vraket er vurdert av det nederlandske bergingsfirmaet Smit Salvage, som bl.a. foresto hevingen av den russiske ubåten "Kursk". Norsk institutt for vannforskning (NIVA) har bl.a. vurdert miljøkonsekvenser av mudring ved vraket og tildekking av vraket og forurensede sedimenter som et mulig tiltaksalternativ. NIVA har i denne sammenheng også diskutert saken med det amerikanske Sediment Management Working Group. Norges geologiske institutt (NGI) har foretatt geotekniske undersøkelser og vurderinger av havbunnen. Det norske Veritas (DnV) har foretatt en konseptvurdering av forskjellige sarkofagløsninger for tildekking. Nasjonalt institutt for ernærings- og sjømatforskning (NIFES) og Havforskningsinstituttet har gjort nye analyser av kvikksølvinnhold i fisk og sjømat ved vraket.

Som bakgrunn for Kystdirektoratets vurdering har DnV også foretatt en risikovurdering av de alternative tiltakene. Kystdirektoratet spesifiserte at DnV som grunnlag for risikoanalysen skulle anse ivareta-

kelse av miljøet på kort og lang sikt som det viktigste målet. DnVs risikoanalyse gir en klar indikasjon på at heving av vraket har størst miljørisiko på kort sikt. Miljørisiko vil være relativt lav etter både tildekking og heving. Samlet sett vurderes derfor miljørisikoen som lavest ved en tildekking av vrak og forurensede sedimenter.

Jeg har forståelse for at det fra ulike hold kommer anmodninger om å heve vraket og lasten da dette intuitivt framstår som egnet til å fjerne forurensningsfaren. Kystdirektoratet har imidlertid påpekt at en heving medfører fare for å spre forurensningen til helt nye områder. Etter en samlet vurdering, hvor hensynet til miljøet på kort og lang sikt er vektlagt, og med forankring i vurderinger fra en rekke fagmiljøer har Kystdirektoratet derfor konkludert at vraket bør innkapsles og forurensede sedimenter dekkes til. I tillegg til at DnVs risikoanalyse viser at tildekkingsalternativet gir lavest miljørisiko samlet sett, viser Kystdirektoratet til at det internasjonalt er gjennomført ca 30 større tildekkingsprosjekter av kvikksølvforurensede masser de siste 20 år og at det ikke er indikasjoner på at disse tiltakene har vært mislykket. Kystdirektoratet anser på denne bakgrunn at innkapsling av vraket og tildekking av forurensede sedimenter er det riktige valget for å gjøre forurensningen permanent utilgjengelig for opptak i levende organismer og påfølgende akkumulering i næringskjeden. Dette er også viktig i forhold til å ivareta norsk sjømat som trygg mat.

En god ivaretagelse av miljøet både på kort og lang sikt må være det avgjørende når det gjelder valg av metode for å håndtere forurensningsfaren. Etter min vurdering synes det som det er et grundig faglig fundament som ligger til grunn i denne saken. Ulike sider ved situasjonen ved vraket og alternativene for håndtering av forurensningen er grundig vurdert av ulike fagmiljøer på området og det trekkes på tidligere erfaringer som er gjort både nasjonalt og internasjonalt. Jeg kan således ikke se at det er behov for å gjennomføre en åpen høring om saken. En åpen høring med offentliggjøring av kostnadsoverslagene for de ulike alternativene vil også være svært uheldig i forhold til gjennomføring av en effektiv anbudskonkurranse om det tiltaksalternativet som blir valgt.

SPØRSMÅL NR. 394**Innlevert 4. januar 2007 av stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal****Besvart 12. januar 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«Olje- og energidepartementet har i 2006 bedt NVE følge opp satsingen knyttet til utvikling av ny teknologi for vannkraft gjennom mikro-, mini- og småkraftverk, og foreta en vurdering av mulighetene for opprustning/utvidelse av eksisterende vannkraftverk.

På hvilken måte har NVE fulgt opp dette, og hva er resultatet av arbeidet?»

BEGRUNNELSE:

Det er viktig å få utløst potensialet for merproduksjon av elektrisk kraft gjennom oppgradering og modernisering av eksisterende vannkraftverk. Et engasjement for dette var bakgrunn for mitt skriftlige spørsmål nr. 306 (2006-2007)). I svaret fra olje- og energiministeren av 12. desember 2006 opplyses følgende:

"Departementet har bedt NVE om følge opp satsingen knyttet til utvikling av ny teknologi for utnyttelse av potensialet for mer vannkraft gjennom mikro-, mini- og småkraftverk, og foreta en vurdering av potensialet for opprustning/utvidelse av eksisterende vannkraftverk. I 2006 er det lagt særlig vekt på opprustnings- og utvidelsesprosjekter, og dette vil bli videreført i 2007."

Det opplyses videre at det i høst er igangsatt flere delprosjekter for å identifisere barrierer og incentiver for realisering av opprustnings- og utvidelsesprosjekter.

Svar:

Jeg viser til likelydende spørsmål nr. 376 av 19. desember 2006, der olje- og energiministeren gav følgende svar 20. desember 2006:

"Jeg viser til svar på spørsmål nr. 306 den 8. desember 2006 der jeg redegjør for hva NVE har igangsatt for å følge opp departementets oppfordring om en økt satsning på ny teknologi og opprustning og utvidelse av vannkraftverk. Som beskrevet i forrige svar har NVE i høst igangsatt flere delprosjekter. NVE har sammen med representanter fra bransjen startet et arbeid for å se på barrierer og incentiver for realiseringen av opprustnings- og utvidelsesprosjekter. NVE har også startet arbeidet med å oppdatere beregningene av potensialet for opprustning og utvidelse. Når det gjelder regjeringens satsning på ny teknologi for vannkraft vil jeg vise til NVEs pågående forsknings- og utviklingsprosjekter som søker å forbedre utnyttelsesgraden og redusere kostnader for småkraftutbygginger. Dette inkluderer bl.a. ny teknologi for boring av små tunneler, ny type turbiner, ny type inntak etc. NVE støtter også FoU prosjekter for å øke kunnskapen om miljøvirkningene av ulike typer småkraftprosjekter, og hvordan disse kan reduseres. NVE offentliggjør resultatene fra pågående prosjekter fortløpende. Videre gis en årlig oppsummering i NVEs årsrapport."

Dette svaret er fremdeles fullt ut dekkende for spørsmålet og jeg har ikke noe ytterligere å føye til nå.

SPØRSMÅL NR. 395**Innlevert 4. januar 2007 av stortingsrepresentant Ingebrigt S. Sørfonn****Besvart 12. januar 2007 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Ved Fedje i Hordaland ligg det eit tysk ubåtvrak med ca. 65 tonn kvikksølv om bord. I praksis er dette ei tikkande miljøbombe. Kystverket har tilrådd at vraket ikkje skal hevast, men at det skal tildekkast der det ligg. Mange er, med god grunn, urolege for at dette berre er ei utsetjing av problemet.

Vil statsråden vurdere alle muligheter for å heva vraket, slik at denne grove miljøtrusselen kan fjernast?»

GRUNNGJEVING:

Ubåtvraket ved Fedje har skapt uro og frykt hos mange. Det er all grunn til dette, for ei last med om

lag 65 tonn kvikksølv som bokstaveleg talt ligg midt i det marine matfatet er ingen god situasjon.

I fleire år har myndighetene vurdert kva som kan gjerast. Det er i praksis berre to alternativ; anten heving eller tildekking. No har Kystverket tilrådd tildekking. Dette skaper ny uro hos mange, for spørsmålet som vert reist er om dette er ei god nok sikring mot framtidige kvikksølvlekkasjar. Mange tvilar sterkt på om dette er godt nok. Ein hevingsprosess er heller ikkje utan risiko, men med den ekspertise på krevande undervannsoperasjonar som finst i landet vårt bør mulighetene for ein vellukka hevingsoperasjon vera svært gode. Ei heving vil fjerna den tikkan- de miljøbomba som ligg ved Fedje, og med det også fjerna den reelle uro og frykt som mange vil ha så lenge ubåtvraket vert liggjande. Bakgrunnen for spørsmålet er ei oppmoding til statsråden om å snu alle steinar for å finna ei forsvarleg løysing på heving og fjerning av ubåtvraket ved Fedje i Hordaland.

Svar:

Mi målsetjing er at kvikksølvforureininga frå vraket av U-864 blir handtert på ein miljømessig forsvarleg måte. Dette vart understreka frå Fiskeri- og kystdepartementet si side då Kystdirektoratet i brev av 29. juni 2006 blei beden om å gjere ytterlegare undersøkingar av vraket og gje ei fagleg tilråding om tiltak for å handtere fara for forureining frå vraket.

Den faglege konklusjon i rapporten Fiskeri- og kystdepartementet mottok den 18. desember 2006 frå Kystdirektoratet er at ein bør kapsle inn vraket og forureina sediment med reine massar. Kystdirektoratet sine vurderingar og konklusjon om tiltak er både basert på fysiske undersøkingar av vraket og området rundt dette i 2005 og 2006 og vurderingar frå ei rekke fagmiljø - både norske og utanlandske. Eg vil særleg peike på at moglegheita for å heve vraket er vurdert av det nederlandske bergingsfirmaet Smit Salvage, som mellom anna har erfaring får hevinga av den russiske ubåten "Kursk". Norsk institutt for vannfors-

kning (NIVA) har mellom anna vurdert miljøkonse- kvensane ved å mudre ved vraket og ved å dekke til vraket og forureina sediment. NIVA har i denne samanheng diskutert saka med det amerikanske Sedi- ment Management Working Group. Noregs geolo- giske institutt (NGI) har gjort geotekniske undersø- kingar og vurderingar av havbotnen. Det norske Ve- ritas (DnV) har gjort ei konseptvurdering av forskjel- lige sarkofagløysingar for ei tildekking. Nasjonalt in- stitutt for ernærings- og sjømatforskning (NIFES) og Havforskningsinstituttet har gjort nye analyser av kvikksølvinnhald i fisk og sjømat ved vraket.

Som bakgrunn for Kystdirektoratet sine vurde- ringar har DnV òg gjort ei risikovurdering av dei al- ternative tiltaka. Kystdirektoratet spesifiserte at DnV i denne risikovurderinga skulle ha omsynet til miljøet på kort og lang sikt som viktigaste målsetjing. DnV si risikovurdering gjev ein klar indikasjon på at he- ving av vraket har størst miljørisiko på kort sikt. Mil- jørisikoen vil være relativt låg etter både tildekking og heving. Tildekkingsalternativet gjev såleis lågast miljørisiko samla sett. Kystdirektoratet har òg peika på at det internasjonalt er gjennomført ca. 30 større tildekkingsprosjekt av kvikksølvforureina masser dei siste 20 åra og at det ikkje ligg føre indikasjonar på at desse tiltaka har vore mislukka.

Eg har forståing for at det frå ulike hald blir kravd å heve vraket sidan dette alternativet intuitivt synest som egna til å fjerne faren for forureining. Det avgje- rande ved val av metode for å handtere denne faren for forureining må være å ta vare på miljøet på ein god måte, både på kort og lang sikt. Etter mi vurde- ring synest det som det er eit grundig faglig funda- ment som ligg til grunn for Kystdirektoratet sine vur- deringar og konklusjon. Ulike sider ved situasjonen ved vraket og alternativa for å handtere forureininga synest å være grundig vurdert av ulike fagmiljø på området og det er trekt på tidligare erfaringar som er gjort både nasjonalt og internasjonalt.

SPØRSMÅL NR. 396**Innlevert 4. januar 2007 av stortingsrepresentant Robert Eriksson****Besvart 15. januar 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Helse Midt-Norge og Taxi Transportservice Nord-Trøndelag AS (TTS) har ikke blitt enige om ny avtale fra 1. januar 2007. Dermed må pasientene som skal bruke drosje av medisinske årsaker legge ut for kostnadene til reisen og deretter kreve refusjon. Det foreligger forslag fra TTS om en midlertidig avtale som Helse Midt-Norge har avvist.

Vil statsråden bidra til å løse den oppståtte transportkonflikten slik at man kan få til en snarlig midlertidig avtale som skjermer pasientene?»

BEGRUNNELSE:

Helse Midt-Norge RHF er forhandler for ny avtale om pasienttransport i Nord-Trøndelag. Helse Midt-Norge og Taxi Transportservice Nord-Trøndelag AS (TTS) ble ikke enige om ny avtale om drosjefortransport av pasienter fra 1. januar 2007. Dermed må pasientene i Nord-Trøndelag som skal bruke drosje av medisinske årsaker legge ut for kostnadene til reisen og deretter kreve refusjon fra NAV trygd.

Helse Midt-Norge har sendt saken til konkurransetilsynet for vurdering, i og med at det var kun Taxi Transportservice som var eneste anbyder. Ifølge Namdalsavisa den 29. desember 2006, har TTS tilbudt Helse Midt-Norge en midlertidig avtale som skjermer pasientene. Hovedtrekkene i dette tilbudet er blant annet at TTS kan kjøre for vanlig drosjetakst og at de kan ta arbeidet med refusjon gratis. Helse Midt-Norge har avvist forslaget til den midlertidige avtalen.

Det at pasientene selv må legge ut for kostnadene knyttet til transport rammer hardest de pasienter som har dårligst råd. Det er spesielt uføre, kronikere og minstepensjonister som blir mest skadelidende. Jeg har selv mottatt henvendelser fra pasienter som uttrykker stor oppgitthet ved at de ikke har råd til å legge ut for kostnadene. Dette har gitt utslag i at enkelte har uttrykt at de ikke ser seg råd til å møte til den innkalte behandlingen.

For en dialysepasient som trenger behandling opptil 3 ganger i uken vil dette medføre et utlegg på flere tusen kroner i måneden. Dialysepasienter er som oftest 100 pst. arbeidsuføre og har dermed lav inntekt. Det at disse kanskje må gå på sosialkontoret for å få råd til å dra på sykehuset virker svært stigmatiserende og oppleves som nedverdiggende. Det vises til oppslag i Trønder-Avisa av den, 2. januar d.å.

I påvente av konkurransetilsynets behandling av saken håper jeg at statsråden vil ta initiativ til å løse den oppståtte transportkonflikten mellom Helse Midt-Norge og Taxi Transportservice Nord-Trøndelag AS, slik at man får på plass en snarlig midlertidig avtale som skjermer pasientene. Det er videre viktig at man også får på plass en permanent løsning innenfor en rimelig tidsramme.

Svar:

Siden representanten Eriksson stilte dette spørsmålet, har man nå kommet fram til enighet om en ny avtale om pasienttransport i Nord-Trøndelag.

Taxi Transportservice Nord-Trøndelag AS og Helse Midt-Norge RHF har blitt enige om en ny avtale for pasienttransport i Nord-Trøndelag. Avtalen gjelder for 2007 og 2008. Dette betyr at fra og med lørdag 6. januar 2007 ble ordningen med kredittkjøring gjenopprettet. Pasienter som på medisinsk grunnlag har rett til drosjefortransport, slipper dermed å forsuttere reisen kostnad.

Begge parter er tilfreds med at pasientene unngår de ulempene som har oppstått etter at den gamle avtalen gikk ut ved nyttår. Effekten er også at NAV i Nord-Trøndelag og kommunene nå slipper det merarbeidet som saken har medført.

Representanter både fra Helse Midt-Norge RHF og Taxi Transportservice Nord-Trøndelag AS har opplyst at de er fornøyd med at man nå har kommet fram til en avtale til beste for pasientene.

SPØRSMÅL NR. 397**Innlevert 5. januar 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 15. januar 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Spørsmålet om eventuell satsing på lyntog (høyhastighetsbane) er til utredning i regi av Jernbaneverket. I debatten knyttet til ev. økt satsing på jernbane i Norge for å dempe veksten i flytrafikken innenlands, ev. også redusere flytrafikken, står utslipp av CO₂-gass og energibruk for de to transportmidlene sentralt.

Kan statsråden avklare om måling av klimagassutslipp og energibruk baseres på utslipp og energibruk i Norge eller på utslipp og energibruk globalt?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til svar på skriftlige spørsmål nr. 1001 og 1230 (2005-2006) som begge omhandler spørsmål om statistikk for miljøutslipp og energiforbruk for de ulike transportformene (fly, jernbane, vei, sjø). Svarene er på ingen måte avklarende når det gjelder målet om avklart, entydig og sammenlignbar statistikk.

Jeg viser også til opplysninger om utslipp knyttet til bruk av ulike transportformer oppgitt fra operatører som f.eks. NSB og SAS, som tydelig viser at når en opererer med uklare, ulike og ufullstendige målebegreper blir resultatene mer villedende enn veiledende.

Endelig viser jeg til artikkel i tidsskriftet Samferdsel nr. 10, desember 2006 som har artikkel om høyhastighetstog med tittel "Raske tog krever mye energi". Professor Roger Kemp fra Lancaster University er en av mange internasjonale eksperter som har sett nærmere på energiforbruk fra ulike transportmidler, spesifikt på høyhastighetstog. Et av flere poenger er jo nettopp at dersom energien må skaffes fra "urene" kilder må man vurdere effektiviteten til og utslippene fra de nye kildene som må benyttes for å

fremskaffe den ekstra energien. Dette betyr enkelt oppsummert høyhastighetstog som er svært energikrevende krever import av kraft produsert ved forurensende kullkraftverk blir den miljømessige klimaeffekten fra bruk av slike tog svært dårlig. Derfor er det etter mitt syn viktig at også målerammene i miljøsammenheng for bruk av høyhastighetsjernbane er globale og ikke nasjonale. Jeg håper statsråden kan bekrefte dette slik at videre debatt om høyhastighetsbane kan føres innenfor felles referanserammer når det gjelder de miljømessige konsekvenser.

Svar:

Framdrift av tog medfører energibruk der toget er og ingen andre steder. Når toget kjører i Norge, skjer også energibruken i Norge, uavhengig av hvor energien produseres.

Når det gjelder klimagassutslipp, måles også de der utslippene skjer. Dette er i henhold til internasjonale avtaler for hvordan utslipp skal beregnes, og sikrer bl.a. at utslipp ikke telles to ganger. Også i forhold til Norges forpliktelse etter Kyoto-avtalen er det innenlandske klimagassutslipp som er relevante. Utslipp fra for eksempel energiproduksjon i Danmark inngår i de danske forpliktelsene og er omfattet av danske virkemidler. Utslipp fra for eksempel et kullkraftverk i Danmark vil medføre at Danmark må redusere utslippene andre steder i Danmark eller i utlandet. På samme måte inngår utslipp fra gasskraftverk i Norge i Norges klimaforpliktelse, og ikke for eksempel i de danske, selv hvis strømmen som produseres i norske gasskraftverk brukes til togdrift i Danmark. I en analyse for norske forhold vil det derfor være hensiktsmessig å begrense analysen til de utslippene som skjer i Norge, og ikke ta med utslipp fra strømproduksjon i andre land.

SPØRSMÅL NR. 398**Innlevert 5. januar 2007 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 12. januar 2007 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Russlands president Vladimir Putin undertegnet i fjor en lov som øker den statlige kontrollen med religiøse samfunn i landet. Både protestantiske, ortodokse, jødiske og muslimske religiøse ledere har gått mot loven, og hevder at den truer religionsfriheten og er i strid med menneskerettighetene.

Har Regjeringen reagert, eller vil Regjeringen komme med en norsk reaksjon overfor russiske myndigheter på dette lovforslaget?»

BEGRUNNELSE:

Avisen Magasinets nettutgave 3. januar 2007 tar opp den nye russiske lovgivningen som etter planen skal tre i kraft fra og med 15. april dette år. Loven, resolusjon 212, innebærer at alle trossamfunn må sende inn rapporter til staten med medlemstall, navn på kirkebesøkende og referat fra prekenene. Religiøse ledere truer med streik og har sagt at de vil nekte å levere inn slike rapporter. Målet med lovgivningen skal være å gi myndighetene økt innsyn i internasjonale organisasjoner med økonomisk støtte utenfor Russland, som kan være kritiske til regimet.

Svar:

Russland vedtok allerede i 1997 en religionslov som ga ulike religiøse samfunn ulik status i føderasjonen. Dette var en lov som satte ortodoks kristendom, islam, jødedom og buddhisme i en særstilling fremfor andre religioner. Religioner som ikke hadde dokumentert virksomhet de 15 forutgående årene, fikk begrensninger på sin virksomhet.

Mange land - også Norge - tok dette spørsmålet opp. Den russiske begrunnelsen den gang var at man ønsket å begrense et økende antall bevegelser som ble betegnet som sekteriske.

I løpet av de siste 10 årene har den ortodokse kirke ytterligere styrket sin stilling. Norges prinsipielle syn på den russiske religionsloven har stått fast, selv om dens praktisering - etter det jeg kjenner til - ikke har budt på problemer som det har vært grunn til å fremme spesielt. Russlands regjering har ikke innført eller foreslått noen ny religionslov.

Jeg antar derfor at problemstillingen som du her reiser, refererer til ny lov om frivillige organisasjoner som ble innført i fjor høst. Russiske myndigheter ga åpent uttrykk for at et av lovens mål var å begrense antallet organisasjoner, herunder religiøse som ikke ble oppfattet som seriøse, eller direkte samfunnsun-

dergravende.

I forbindelse med utarbeidelse og innføring av loven stilte Norge og andre vestlige land spørsmålstegn ved om loven med sine krav til registrering og rapportering brøt med prinsippene for organisasjonsfrihet, ytringsfrihet og religionsfrihet.

Jeg tok dette opp i mitt møte med frivillige organisasjoner i Russland i februar i fjor og i direkte samtaler med min russiske kollega.

Russland ba om råd fra Europarådet. Europarådet konkluderte med at lovens bokstav ikke stred mot rådets anbefalinger, men at implementeringen ville være avgjørende. Russland foretok også justeringer i teksten i henhold til Europarådets anbefalinger.

Etter at fristen for å søke ny registrering gikk ut i oktober, ble en rekke organisasjoner nektet registrering. Det pekes på en rekke formelle feil i søknadene til disse organisasjonene. De har nå muligheten til å søke på nytt.

Etter mitt syn er det derfor for tidlig å trekke helt klare konklusjoner. Jeg håper at de organisasjonene som ønsker det, blir godkjent så snart de har alle formaliteter på plass, og at den nye loven ikke blir brukt for å legge hindringer i veien for virksomheten til religiøse eller sekulære organisasjoner som ønsker å drive lovlig virksomhet i Russland.

Beskyttelse av ytrings- og religionsfrihet er en helt grunnleggende forpliktelse for enhver stat, og Russlands store etniske og religiøse mangfold gjør dette om mulig enda mer presserende.

Norge har ved flere anledninger tatt opp den nevnte NGO-loven med russiske myndigheter. Både regjeringen og flere norske organisasjoner ga tydelig uttrykk for bekymring mens loven var under utarbeidelse i fjor. Som et resultat av blant annet disse henvendelsene lyttet russiske myndigheter til det internasjonale samfunnet og endret lovutkastet etter innspill fra Europarådet.

Norge har dessuten en løpende dialog med Russland om spørsmål som vedrører menneskerettigheter og utviklingen av det sivile samfunn. Dialogen føres på politisk nivå når jeg møter min russiske kollega og på embetsnivå i formelle menneskerettighetskonsultasjoner. Det er ingen reservasjoner knyttet til denne dialogen fra norsk side. Dersom det skulle vise seg at NGO-lovens krav vil komme i strid med prinsippet om religionsfrihet, som også Russland bekjenner seg til, vil vi - om nødvendig - ta opp den problemstillingen med russiske myndigheter.

SPØRSMÅL NR. 399**Innlevert 5. januar 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim****Besvart 12. januar 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Hvilket grunnlag har miljøvernministeren for å kunne konkludere med at havområdet rundt Nucula-feltet ikke er svært sårbart, og mener statsråden at avgjørelsen om å tillate leteboring er i tråd med føre-var-prinsippet i miljøpolitikken?»

BEGRUNNELSE:

Forvaltningsplanen avklarte Regjeringens overordnede rammer for petroleumsaktivitet i Barentshavet. Regjeringen åpnet med dette for aktivitet i store havområder nær land. At det er åpnet for aktivitet betyr ikke at miljøkonsekvensene og miljørisikoen knyttet til aktivitet er avklart uavhengig av aktivitetens karakter og områdene aktiviteten finner sted. Miljøverndepartementet må fremdeles ta stilling til miljørisikoen og miljøkonsekvensene knyttet til hvert enkelt tilfelle.

På spørsmål fra Drammens Tidende 29. desember 2006 sier miljøvernministeren at prøveboring på det omstridte Nucula-feltet nå tillates av Miljøverndepartementet fordi området ikke er svært sårbart.

Nucula-feltet ligger utenfor Nordkapp, hvor det er store forekomster av sjøfugl. Flere miljøorganisasjoner har stilt seg svært kritisk til prøveboring på Nucula på grunn av miljørisikoen knyttet til utslipp av olje og borekjemikalier. I Aftenposten 29. desember 2006 fremkommer det at rapporten som blant annet skal danne grunnlaget for beregning av miljørisiko og beredskapstiltak knyttet til sjøfugl først er ferdigstilt 1. februar i år.

Svar:

Spørsmålet om hvor det skulle tillates oljevirk-somhet i Barentshavet ble behandlet i helhetlig forvaltningsplan for Barentshavet våren 2006. Hoveddelen av de særlig verdifulle og sårbare områdene ble ikke åpnet for olje- og gassvirksomhet. Regjeringen besluttet imidlertid at petroleumsvirksomhet i allerede tildelte tillatelser t.o.m. 19. konsesjonsrunde kunne videreføres i beltet mellom 35-50 km fra kysten i Troms og Finnmark. Dette er den ytterste delen av det særlig verdifulle og sårbare området langs kysten. I tråd med en føre-var-tilnærming, er det ikke tillatt med leteboring i dette området i den mest sårbare perioden i vår- og sommerhalvåret.

Nucula ligger 44 km fra Finnmarkskysten og er omfattet av området som vurderes som særlig verdifullt og sårbart. Det er derfor viktig å stille strenge vilkår i utslippstillatelser, og miljørisikoen må vurderes konkret for hver enkelt sak. Departementet har gjennom klagebehandlingen av tillatelsen til leteboring på Nucula gått grundig gjennom saken for å sikre at vilkårene for boringen er tilstrekkelig strenge og at de tar hensyn til sårbarheten i området.

Det er foretatt en grundig kartlegging av den konkrete miljørisikoen i området. På denne bakgrunn er det stilt strenge krav til beredskap mot akutt forurensing, blant annet krav om kortere responstid, større tilgjengelighet for beredskapsressurser og bedre overvåking. Vilråene er blant de strengeste som er stilt noen gang.

SPØRSMÅL NR. 400**Innlevert 5. januar 2007 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 12. januar 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Den gjennomsnittlige saksbehandlingstiden for sivile saker i lagmannsrettene var 7 måneder i 2006. Borgarting lagmannsrett hadde imidlertid en gjennomsnittlig saksbehandlingstid på hele 11,7 måneder i fjor, og det kan ta opptil halvannet år å få behandlet en sak ved denne domstolen. Dette er betenkelig sett ut fra et rettssikkerhetsperspektiv. Det er også uro-

vekkende all den tid domstolene i 2007 må bruke betydelige ressurser på å forberede innføring av ny tvis-telov fra 2008.

Hva gjøres for å bedre situasjonen i Borgarting?»

Svar:

Jeg er klar over at saksbehandlingstiden i Borgarting lagmannsrett har vært lang, og Domstoladmi-

nistrasjonen har derfor satt i gang flere tiltak for å redusere saksavviklingstiden. Høsten 2005 ble domstolen tilført 3 nye dommerstillinger, 3 midlertidige dommerstillinger og 2 midlertidige saksbehandlerstillinger. Alle disse ressursene videreføres i 2007. Dette er et ledd i en særskilt restansenedarbeiding ved domstolen. 2006 var det første hele året hvor disse stillingene fikk full effekt, og det kan vises til positive resultater. I 2007 vil domstolen bli tilført ytterligere 4 midlertidige dommere for ytterligere å nedarbeide restanser og redusere saksavviklingstidene. Domstoladministrasjonen er i løpende dialog med Borgarting lagmannsrett om restansesituasjonen, og ytterligere tiltak for å redusere saksavviklingstidene vil bli vurdert. Satsinger på restansenedarbeiding har tidligere gitt gode resultater i Oslo tingrett og Gulating lagmannsrett.

At rettsprosesser skal kunne gjennomføres innen rimelig tid er meget viktig for at domstolene skal kunne ivareta sin oppgave som tvisteløsningsorganer tilfredsstillende. Det arbeides kontinuerlig i Domstoladministrasjonen og Justisdepartementet for å redusere saksavviklingstiden i domstolene, og saksbehandlingstiden på landsbasis har gått ned i 2006. Av ytterligere tiltak som kan ventes å ha betydning for saksavviklingstiden er forslag i høringsnotat av 28. september 2006 om hurtigere behandling av straffesaker. Notatet inneholder en rekke forslag til effektivisering av behandlingen av straffesaker, og dersom de blir gjennomført, forventes de å medføre en betydelig nedgang i saksbehandlingstid.

Ønsket om redusert saksbehandlingstid i domstolene generelt har vært en av føringene for arbeidet med tvisteloven og preger utformingen av flere av den nye lovens bestemmelser. En rask og effektiv behandling er inntatt som et av formålene i loven § 1-1. Det er særlig to typer endringer som antas å ville få

betydning for saksbehandlingstiden i lagmannsretten:

- Endringer i de generelle saksbehandlingsreglene som vil gjelde både for tingrett og lagmannsrett
- Endringer i reglene om anke til lagmannsretten

Nye regler om mer aktiv saksstyring og tilskjæring og klarlegging (konsentrasjon) av saken under saksforberedelsen er ment å føre til en mer effektiv saksavvikling både i tingrett og i lagmannsrett. En vesentlig større vektlegging av det såkalte proporsjonalitetsprinsippet og regler som åpner for større grad av skriftlig saksbehandling, antas å ville bidra i samme retning.

Loven legger opp til at ankeforhandlingen skal være kortere enn i dag. I Ot.prp. nr. 74 (2005-2006) Om lov om endringer i tvisteloven, som ble behandlet av Stortinget før jul, jf. Innst. O. nr. 7 (2006-2007), har departementet satt opp som måltall at ankeforhandling for lagmannsretten i gjennomsnitt skal ta 30 pst. kortere tid enn i dag, jf. proposisjonen side 47. Det er da sett bort fra saker som vil bli behandlet etter reglene for småkravprosess. I Ot.prp. nr. 74 (2005-2006) har departementet satt opp som måltall at når det ses bort fra saker som vil gå etter den nye småkravprosessen, bør et gjennomsnittlig dommerårsverk gjennomføre 15 pst. flere saker enn i dag (side 47). Dette innebærer at den enkelte sak forutsettes å behandles raskere enn i dag.

I en overgangsfase vil antagelig den nye loven kunne gi et økt antall ankesaker om rent prosessuelle spørsmål for å få avklart tvilsspørsmål som den nye loven byr på. Det er videre antatt at effektiviteten ved domstolene generelt i en overgangsfase kan bli noe redusert som følge av nye lovregler.

SPØRSMÅL NR. 401

Innlevert 5. januar 2007 av stortingsrepresentant Lise Christoffersen

Besvart 15. januar 2007 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys

Spørsmål:

«Laagendalsposten skriver 5. januar 2007 at minst 100 tidligere KV-ansatte har gått glipp av betydelige beløp i pensjon fra Statens Pensjonskasse. Dette ser ut til å gjelde tidligere ansatte i flere bedrifter. SPK satte først i 2005 i gang et prosjekt for å rydde opp i sakene, som går helt tilbake til 1974.

Hvordan vil statsråden bidra til å kvalitetssikre oppryddingen, slik at alle pensjonister får den pen-

sjonen de har betalt for, og vil statsråden samtidig ta initiativ til at kravene ikke møtes med regler om foreldelse?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge Statens Pensjonskasses svar i Laagendalsposten i dag, er det mange mennesker som ikke får den pensjonen de har krav på. Det er en uholdbar situasjon. Dette er pensjonsrettigheter den enkelte

har betalt for, men ikke fått. Det dreier seg om betydelige beløp for den enkelte. Laagendalsposten viser til ett tilfelle der pensjonisten fikk etterbetalt hele 90 000 kr og fikk økt sine månedlige utbetalinger med 3 000 kr. Det hører med til historien at vedkommende etter å ha blitt tipset av en tidligere kollega, henvendte seg til SPK og først fikk til svar at han ikke hadde noen rettigheter. Det var altså feil. Feilen ble ikke avdekket før han etter nok et tips, selv tok initiativ til å dokumentere sitt tidligere arbeidsforhold i KV. Dette er opplysninger som fortsatt ligger i de gamle KV-arkivene. Det er derfor god grunn til å stille spørsmål ved hvorfor dette ikke er gjort før, samlet, for alle de KV-ansatte medlemmene i Statens Pensjonskasse. Medlemskapet kan ikke ha vært ukjent, verken for pensjonskassa eller tidligere arbeidsgiver, verken i tidligere KV eller i de andre bedriftene dette gjelder.

Fram til 1974 ble det forventet at den enkelte arbeidstaker selv skulle føre tjenestetid i en arbeidsbok, i seg selv en ganske urimelig ordning. Den er da også avskaffet. Det synes også uklart i hvilken grad de ansatte faktisk og systematisk er blitt informert om dette. Denne tvilen bør i ettertid komme de tidligere ansatte til gode, da det neppe er mulig å dokumentere verken det ene eller det andre. Om det likevel skulle kommet fram at enkeltpersoner hadde fått slik informasjon for mer enn 30 år siden, ville det vært urimelig å tillegge dette vekt i dag.

Det er for så vidt prisverdig at SPK nå har tatt initiativ til å rydde opp. Det kan imidlertid reises spørsmål om hvorfor det har tatt hele 30 år før noen har tatt fatt i sakene. Det er også grunn til å stille spørsmålstegn ved tidligere arbeidsgivers passivitet ved endringer i bedriftsstruktur og ansettelsesforhold. Vanligvis er sikkerhet for de ansattes pensjonsrettigheter noe som står høyt, som et særskilt punkt, på agendaen ved bedriftsomorganiseringer. Det burde ikke minst gjelde i tilfeller der staten er tidligere eier.

I disse sakene er det mye som tyder på at det har vært forsømmelser i mange ledd gjennom lang tid. Det er derfor viktig at det nå tas skritt for å få ryddet opp i alle disse sakene en gang for alle, slik at folk heretter kan få den pensjonen de rettmessig har krav på. Det vil være en styrke for arbeidet dersom det gis politisk prioritet gjennom tydelige og aktive politiske signaler om forventninger til god kvalitet i saksbehandlingen, slik at ikke tilfældigheter avgjør hvem som får og hvem som ikke får. Det må være et krav at det utarbeides en oversikt over alle de bedriftene dette gjelder, og skaffes til veie oversikter over alle ansatte i den aktuelle perioden. Deretter må det være SPKs og trygdemyndighetenes ansvar å samkjøre sine registre for å sjekke at alle løpende pensjoner og eventuelle oppsatte rettigheter er korrekte. Formelt sett kan krav eldre enn tre år avvises som foreldet. Det vil være et positivt håndslag fra statsråden til

statspensjonistene at hun gir et tydelig signal om at staten ikke ønsker å benytte seg av den muligheten.

Svar:

Jeg vil ikke legge skjul på at det er utfordringer knyttet til arbeidet med kvalitetssikring av medlemsdata i Statens Pensjonskasse. Dette skyldes stort volum med ca. 711 000 medlemmer med medlemsdata i SPK, kompleksitet på grunn av svake historiske data og betydelige svakheter i innrapportering av medlemsdata fra ulike arbeidsgivere.

Jeg har imidlertid i 2006 prioritert arbeidet med kvalitetssikring av medlemsdata med 6,4 mill. kr innenfor investeringsprogrammene i Statens Pensjonskasse. Jeg har videre lagt opp til en forsterket innsats på dette området i budsjetttrammene for 2007. I 2007 er budsjettet for dette arbeidet økt til 8,4 mill. kr. Denne satsningen i SPK vil jeg følge opp i den ordinære etatsstyringen av SPK i 2007.

De planlagte tiltakene vil føre til at en i 2007 har kvalitetssikret alle aktive medlemmer i SPK (297 000 medlemmer) og 156 000 av 210 000 medlemmer med oppsatte rettigheter på mer enn tre år. I tillegg skal SPK i 2007 ha identifisert 53 000 statsarbeidere hvorav de med mer enn tre år skal være registrert i medlemsdatabasen (her inngår blant annet KV, Horten Verft, Raufoss Ammunisjon etc.). Arbeidet med å kvalitetssikre medlemmer med oppsatte rettigheter på mindre enn tre år vil bli prioritert etter 2007.

Jeg vil imidlertid peke på følgende to usikkerhetsmomenter i forhold til å gjennomføre de tiltakene som er nevnt ovenfor:

- a) Det står igjen noen store arbeidsgivere i form av mange ansatte
- b) Svak datakvalitet gjennom mangelfull rapportering over lang tid samt kompliserte stillingsforhold.

Statsarbeiderordningen ble etablert i 1951 og opphørte 1. desember 1973. Den ble forvaltet av Statens Pensjonskasse. Ordningen omfattet bl.a. militære bedrifter, Horten Verft, Kongsberg Våpenfabrikk, Raufoss Ammunisjon, NSB, Statkraft, inkl. Vassdragsvesen, Vegvesenet, Forsvaret og Statens Kantiner.

Det var i ordningen ingen krav til sentral registrering av opptjent medlemstid. Det var det enkelte medlem selv som i henhold til loven hadde et eget ansvar for å fremme krav om pensjon. For de fleste var medlemstiden dokumentert ved hjelp av arbeidsbøker.

På generell basis i SPK-ordningen ble krav om sentral registrering innført 1. januar 1982. Det ble samtidig innført ny meldingsrutine for pensjonering som innebar at ansvaret ble overført fra det enkelte medlem til arbeidsgiverne.

Denne forhistorien (med blant annet arbeidsbøker) med gamle stillingsforhold, mangelfull informasjon (for eksempel manglende personnummer), manglende oversikter og nedlagte kontorer/virksomheter gjør arbeidet med kvalitetssikring av medlemsdata svært krevende for denne gruppen.

Av hensyn til de ansattes pensjonsrettigheter tok SPK høsten 2005 initiativ til å prioritere arbeidet med å innhente informasjon og kartlegge omfanget av datakvaliteten innenfor statsarbeiderordningen. Dette kvalitetssikringsarbeidet vil som nevnt bli prioritert og slutført i løpet av 2007.

Når det gjelder KV-saken er det etablert kontakt mellom SPK og Kongsberg DA for å innhente informasjon om tidligere statsarbeidere. SPK har videre startet med elektronisk innleggelse av eksisterende tilgjengelige data om arbeidstakere som var aktive medlemmer på opphørtidspunktet for ordningen. Kongsberg DA har gitt signaler om at de kan fremskaffe lønns-/stillingsopplysninger om hvem som har hatt arbeid i ordningsperioden. Dette vil da omfatte også de som har sluttet før ordningen opphørte, dvs. såkalte oppsatte rettigheter.

SPK vil prioritere sakene slik at de som eventuelt burde hatt en løpende alderspensjon eller etterlattepensjon tas først. I tillegg vil SPK kjøre dataene mot Folketrygdens oversikter over løpende uførestønader for å avdekke eventuell rett til uførepensjon.

Alle medlemmer som innregistreres vil bli omfattet av ordinær kvalitetssikring som blant annet innebærer tilskrivelse til den enkelte med oversikt over registrert historikk.

Representanten Christoffersen tar også opp spørsmålet om det vil bli tatt initiativ til at kravene ikke møtes med regler om foreldelse. Utgangspunktet etter foreldelsesloven er at krav ut over 3 år er foreldet. Foreldelsesloven åpner imidlertid for at krav ut over 3 år kan imøtekommes når en ikke var kjent med sin rett. Forlenget foreldelsesfrist kan gjøres gjeldende i inntil 10 år ekstra slik at etterbetalingen kan gis for samlet 13 år tilbake. Statens Pensjonskasses styre har vedtatt at denne forlengede foreldelsesfristen skal gjelde for disse tilfellene. Jeg er enig i styrets vedtak om forlenget foreldelsesfrist i inntil 10 år ekstra slik at etterbetaling kan gis samlet for 13 år tilbake.

SPØRSMÅL NR. 402

Innlevert 8. januar 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 15. januar 2007 av nærings- og handelsminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«Det vises til skriftlig spørsmål nr. 383 (2006-2007). Jeg henviste til ulike fortolkninger av Regjeringens eierskapsmelding og Statkrafts rolle for å sikre rimelig kraft til industrien. Spørsmålet var et forsøk på å få en oppklaring på hva Regjeringen egentlig mener med teksten. Statsrådets svar var utelukkende sitat fra stortingsmeldingen, og hjalp ikke i å fortolke teksten.

Jeg spør derfor på nytt: Skal Statkraft pålegges å inngå nye avtaler om å selge strøm til industrien til priser lavere enn markedspris?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til flere oppslag i Nationen om kraft til industrien, blant annet 19. desember 2006 hvor Arbeiderpartiets Terje Lien-Aasland mener at Statkraft må selge billigere kraft enn markedspris til industrien.

Svar:

Det er etter min oppfatning gitt en nokså klar beskrivelse av dette spørsmålet i St.meld. nr. 13 (2006-2007), Et aktivt og langsiktig eierskap ("eiermeldingen").

Regjeringen er opptatt av, og forventer at, Statkraft innenfor EØS-regelverket skal møte norsk industris behov for stabil og langsiktig kraftforsyning. For å sikre dette forventes det at Statkraft utviser stor grad av fleksibilitet med hensyn til de avtalene de tilbyr industrien.

Det er i eiermeldingen forutsatt at Statkraft vil benytte seg av markedsmessige sammensatte kontrakter. Statkraft er kjent med det. Slike kontrakter vil kunne gi risikoavlastning både for Statkraft og industribedriftene. Jeg vil poengtere at premisset om at kontraktene må være innenfor EØS-regelverket medfører at de må være markedsmessige.

SPØRSMÅL NR. 403**Innlevert 8. januar 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 15. januar 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«Hammerfest Strøm står bak et pilotarbeid på utvikling av tidevannsmøller. For å videreutvikle konseptet går trolig selskapet til England, grunnet bedre rammevilkår for slik arbeid. Ifølge DN 4. januar 2007 mener SVs Aud Kvalvik at tidevannsmøller må inn i statsbudsjettet. Utspillet illustrerer behovet for en helhetlig energimelding til Stortinget.

Tar Regjeringen sikte på å inkludere tidevannsmøller i statsbudsjettet for 2008, og hvilke vurderinger blir gjort i forhold til andre energiprojekters plass på statsbudsjettet?»

Svar:

Regjeringen la nylig frem St.meld. nr. 11 (2006-2007) Om støtteordningen for elektrisitetsproduksjon fra fornybare energikilder (fornybar elektrisitet). Det legges opp til å innføre støtteordningen fra 2008.

Ordningen vil gi følgende tilskudd:

- Vannkraft vil få 4 øre per kWh for produksjon som representerer de første 3 MW av den installerte effekten i anleggene
- Vindkraft vil få 8 øre per kWh produsert elektrisitet
- Umodne teknologier og elproduksjon basert på bioenergi vil få 10 øre per kWh.

Tidevannsenergi som representanten Solvik-Olsen etterlyser midler til, er inkludert i kategorien umodne teknologier og vil således kunne motta 10 øre/kWh. Prosjekter innen tidevannsenergi, og andre energiprojekter, vil i tillegg kunne søke om investeringsstøtte fra Enovas teknologiprogrammer, samt Forskningsrådets RENERGI-program.

SPØRSMÅL NR. 404**Innlevert 8. januar 2007 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 17. januar 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Vil finansministeren sørge for at den som har forsøkt å få registrert importert kjøretøy hos trafikkstasjonene før nyttår, men er hindret i dette pga. manglende kapasitet får anledning til å fullføre registreringen etter tidligere avgiftsregler?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med årsskiftets avgiftsendringer har det hatt stor økonomisk betydning for enkelte som har importert kjøretøyer å få disse registrert før årsskiftet. Trafikkstasjonene har ikke hatt kapasitet til å ta unna pågangen, med det resultat at en del - uten at dette skyldes dem selv - ikke har fått gjennomført registreringen. Statens dobbeltrolle som avgiftsmottaker og saksbehandler gjør at en forsinkelse i saksbehandlingen gir høyere inntekter pga. egen manglende kapasitet, og tilsvarende ekstrakostnader for den som

har forsøkt å få registrert kjøretøy, helt uforskyldt. Denne urimelige konsekvensen av manglende kapasitet hos staten selv tilsier en overgangsordning for de som beviselig har forsøkt å få registrert kjøretøy før nyttår, men er avvist pga. kapasitetsmangel.

Svar:

Stortinget sluttet seg som kjent seg til Regjeringens forslag til endringer av engangsavgiften, herunder forslagene om CO₂-komponent til erstatning for slagvolumkomponenten, bortfall av kombinertbil som egen avgiftsklasse, samt økningen av satsen for campingbiler. Endringene trådte i kraft fra 1. januar 2007.

Det ble ikke vedtatt noen overgangsordninger i forbindelse med endringene i engangsavgiften. Utgangspunkter er derfor klart. Endringene trådte i kraft med virkning fra 1. januar 2007, og avgiftsberegningen skal skje i tråd med de satser som gjelder

på registreringstidspunktet. Skal regelverket fravikes må dette skje etter dispensasjon gitt i medhold av Stortingets vedtak om engangsavgift § 11. Denne bestemmelsen gir departementet anledning til å frita for eller sette ned avgiften når det oppstår enkelttilfeller eller situasjoner som ikke var overveid da avgiftsvedtaket ble truffet og når avgiften i det spesielle enkelttilfellet får en utilsiktet virkning eller også ellers en klart urimelig virkning.

Bestemmelsen har blitt benyttet ved enkelte tidligere innskjerper i engangsavgiften, og har da gjort det mulig å registrere biler med "gammel avgift" også etter at endringene var trådt i kraft. Dette skjedde i 2002, da innslagspunktet for hvilke kombinerte biler som kan registreres uten engangsavgiften ble hevet fra 5 000 til 6 000 kg, og i 2006 da det ble innført nye krav til hvilke kjøretøy som kan registreres som lastebil uten avgift. Dispensasjonene ble gitt etter en helhetsvurdering, hvor det blant annet ble lagt vekt på at kapasitetsproblemer hos vegmyndighetene gjorde det umulig å registrere de aktuelle kjøretøyene innen iverksettelsen av endringene. Et annet poeng var at de kjøretøyene som ble rammet av innskjerperne ikke lenger kunne registreres i den forutsatte avgiftsgruppe, men var henvist til registrering som personbiler med mindre de ble bygget om. Dispensasjonene gjaldt et begrenset antall biler og et fåtall importører.

Finansdepartementet har mottatt flere henvendelser fra dem som omfattes av de nevnte endringene i engangsavgiften, og vurdert disse situasjonene opp mot tidligere praksis. Dette har resultert i brev 20. desember 2006 til Toll- og avgiftsdirektoratet hvor det trekkes opp retningslinjer for hvordan dispensasjonsbestemmelsen i engangsavgiftsvedtaket § 11 skal praktiseres for disse sakene. Etter retningslinjene er det bare aktuelt å gi dispensasjon for de kombinerte bilene. Det er altså ikke aktuelt å innvilge dispensa-

sjon for virkningene av at slagvolumkomponenten erstattes av en CO₂-komponent eller at avgiftssatsen på campingbiler økes.

Adgangen til å dispensere for kombinertbilene gjelder kjøretøy som ble anskaffet før fremleggelsen av St.prp. nr. 1 (2006-2007), det vil si 6. oktober 2006, og som er innført til Norge før 1. januar 2007. Det er videre et vilkår at kjøretøyet registreres før 1. mars 2007. Dersom disse vilkårene er oppfylt, kan kjøretøyene avgiftsbehandles etter de reglene som gjaldt for 2006.

Beslutningen om å begrense muligheten for dispensasjon til kombinertbilene er gjort etter en helhetsvurdering. Utover de ordinære momentene knyttet til tiden mellom Stortingets vedtak og iverksettelse og trafikkstasjonenes kapasitet, er det særlig lagt vekt på at kombinertbilene etter 1. januar 2007 forsvant som egen avgiftsgruppe, og at de aktuelle kjøretøy, med mindre de bygges om, er henvist til registrering som personbiler. Bortfallet av kombinertbil som avgiftsklasse skiller seg i så henseende fra økningen av avgiftssatsen på campingbiler og innføringen av CO₂-utslippskomponent til erstatning for slagvolum. Dette er generelle avgiftsøkninger, hvor det etter Finansdepartementets oppfatning ikke vil være naturlig å gi overgangsordninger i medhold av dispensasjonsbestemmelsen i engangsavgiftsvedtaket § 11.

Avgiftsendringene har vært kjent for næringen siden 6. oktober, og hovedinnretningen var godt kjent også langt tidligere. Bransjen har hatt god tid til å omstille seg. Men flere aktører har bestilt leveranser i uvanlig store kvanta etter budsjettframlegget, med sikte på å unngå avgiftsendringen for et stort antall biler. Dette innebærer at en prøver å undergrave intensjonene bak avgiftsomleggingen. Slike bestillinger skjer på egen risiko og gir ikke grunnlag for at staten skal innføre overgangsordninger.

SPØRSMÅL NR. 405

Innlevert 8. januar 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 16. januar 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«I forbindelse med undersøkelser omkring tidligere store samferdselsprosjekt har det vært rettet kritikk mot Statens vegvesen for at mange dokument er klassifisert som "unntatt offentlighet". Nåværende regjering er opptatt av meroffentlighet, og jeg går

derfor ut fra at bruk av slik klassifisering av saksdokument både er og vil bli redusert.

Kan statsråden opplyse hvordan bruk av klassifisering "unntatt offentlighet" i Statens vegvesen og i Samferdselsdepartementet for saksdokumenter og prosjektdokumenter har utviklet seg de siste årene?»

BEGRUNNELSE:

Jeg understreker spesielt at det er ønskelig at svaret dekker både Statens vegvesen (Vegdirektoratet med regionale avdelinger) og Samferdselsdepartementet både for generell saksbehandling og dokumenter knyttet til planlegging og gjennomføring av store samferdselsprosjekt.

Svar:

Meroffentlighetsprinsippet er lovfestet i offentlighetsloven, og både Statens vegvesen og Samferdselsdepartementet har selv sagt som mål å følge opp dette best mulig i praksis.

Jeg kan nevne at Statens vegvesen publiserer eksterne og interne dokumenter på offentlig journal som bl.a. er tilgjengelig på vegvesen.no. I 2006 ble det journalført totalt 309 588 dokumenter i hele etaten.

En vesentlig del av den interne dokumentproduksjonen er utarbeidet til Vegvesenets interne saksforberedelse, og kan derfor i utgangspunktet unntas etter offentlighetsloven § 5 første ledd og § 5 annet ledd nr. a. Dette omfatter også elektronisk post i saksforberedelse. I 2006 er det registrert 48 000 interne dokumenter. Av disse var likevel 80,6 pst. offentlige. (Tilsvarende tall for 2005 og 2004 var henholdsvis 69,6 pst. og 74 pst.).

I 2006 ble det journalført 261 400 inngående og utgående dokumenter i Statens vegvesen. Interne dokumenter er da ikke tatt med. Totalt var 83 pst. offentlige. (Tilsvarende tall for 2005 og 2004 var henholdsvis 83 pst. og 87 pst.).

Vegdirektoratet har videre opplyst at det i 2006 ble journalført 7 000 dokumenter knyttet til prosjekter, hvorav 91,5 pst. var offentlige. Halvparten av do-

kumentene som ble unntatt offentlighet, var relatert til anskaffelsesprosesser. Etter at Statens vegvesens produksjonsvirksomhet ble skilt ut og Mesta AS opprettet fra 1. januar 2003, er etaten blitt en bestillerorganisasjon. Dette har medført at dokumenter unntas offentlighet av konkurransemessige hensyn.

Sistnevnte viser at prosentandelen offentlighet nødvendigvis må være knyttet til det enkelte saksområde. Jeg viser i denne sammenheng til spørsmålet om offentlighet rundt eksternt kvalitetssikring av større samferdselsprosjekter.

Av Samferdselsdepartementets arkivsystem framkommer det at det i tidsrommet 2000-2006 er registrert 10 235 dokumenter som er korrespondanse med Vegdirektoratet. Av disse er 7 996 eller 78 pst. offentlige. Prosentandelen som er offentlige varierer noe fra år til år, men fra 2005 til 2006 er det en merkbar nedgang.

En stor del av korrespondansen mellom Statens vegvesen og Samferdselsdepartementet er knyttet til saker som skal fremmes for Stortinget, for eksempel ulike proposisjoner vedrørende budsjett, lover og prosjekter. I tillegg kommer at en rekke av spørsmålene fra Stortinget til departementet krever innspill fra Statens vegvesen. Det er vanlig at underlagsmateriale unntas offentlighet, mens meroffentlighet praktiseres ved begjæring om innsyn etter at saken er gått til Stortinget.

Jeg ser ikke bort fra at ovennevnte nedgang fra 2005 til 2006 kan ha sammenheng med økt korrespondanse med Stortinget på vegsiden ikke minst i form av spørsmål og svar. Jeg vil følge utviklingen framover og se på om dagens rutiner kan forbedres mht. å sikre meroffentlighet på et tidligere tidspunkt i denne type saker.

SPØRSMÅL NR. 406

Innlevert 8. januar 2007 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 17. januar 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ til tilleggsbevilgninger for å dekke kostnadene til opprydnings- og sikringsarbeidet i Hanekleivtunnelen slik at statens ansvar verken veltes over på bilistene, eller medfører ekstra belastning på et fra før lavt nivå på statens bevilgninger til riksveiinvesteringer?»

BEGRUNNELSE:

Det langvarige opprydnings- og sikringsarbeidet etter hendelsen i Hanekleivtunnelen på E18 må antas å koste store summer. Staten er selvassurandør i et slikt tilfelle, og sitter selv med den økonomiske risikoen. Det er svært uheldig om staten i en slik situasjon belaster bilistene ved å dekke kostnadene via bompengerekravingen, eller at kostnadene belaster

et fra før utilstrekkelig nivå på bevilgningene til viktige stamveier. Det er behov for en avklaring, og for at staten tar sitt økonomiske ansvar for hendelsen på en måte som holder de veifarende økonomisk skadeløse.

Svar:

Kostnadene ved å utbedre Hanekleivtunnelen på E18 i Vestfold etter raset 1. juledag 2006 forutsettes

finansiert med statlige midler og ikke bompenger. Jeg vil gi Stortinget en nærmere redegjørelse vedrørende raset etter at saken er undersøkt og vurdert. Kostnader ved opprydning og sikring vil inngå i redegjørelsen.

SPØRSMÅL NR. 407

Innlevert 8. januar 2007 av stortingsrepresentant Bent Høie

Besvart 16. januar 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Frogn kommune har i 9 enstemmige vedtak (6 i Formannskap og 3 i kommunestyret) vedtatt reguleringsplan for Næringsområdet Horgen. Hensikten med planen var å regulere det aktuelle arealet til byggeområdet for næringsutvikling, med reguleringsformål industri/lager samt tilhørende anlegg, adkomst og parkbelter. 13. november overprøver Miljøverndepartementet det enstemmige kommunale vedtaket.

Hvorfor ønsker ikke Regjeringen å lytte til det lokale selvstyret i denne saken?»

Svar:

Spørsmålet ble overført fra kommunal- og regionalministeren.

Miljøverndepartementet fikk oversendt innsigelsesaken vedrørende reguleringsplan for næringsområde Horgen i Frogn kommune fra fylkesmannen i Oslo og Akershus i brev datert 22. februar 2006. Fylkesmannen anbefaler at departementet tar innsigelsen til følge.

Innsigelsen fra Statens vegvesen Region øst er begrunnet i at reguleringsforslaget er i strid med stat-

lige og regionale føringer og planer, blant annet rikspolitiske retningslinjer for samordnet areal- og transportplanlegging, Akershus fylkesplan 2004-2007 og Follorådets intensjoner gjennom utviklingsavtale om areal- og samferdselsstrategier for Follo.

Det ble gjennomført møte og befaring i saken 24. april 2006 med bred deltakelse. I brev av 22. mai 2006 til Miljøverndepartementet har Samferdselsdepartementet anbefalt at innsigelsen fra Statens vegvesen Region øst tas til følge.

Miljøverndepartementets avgjørelse i innsigelsesaken forelå 13. november 2006. I avgjørelsen ble det lagt vekt på at planlegging av nye arealer til næringsformål bør skje i forbindelse med revisjon av kommuneplanens arealdel og i tråd med nasjonale og viktige regionale interesser. Departementet viser til at rikspolitiske retningslinjer for samordnet areal- og transportplanlegging er et statlig signal til kommuner og fylkeskommuner som gir føringer i forhold til deres planlegging, og at reguleringsplanen er i strid med retningslinjene.

Miljøverndepartementets avgjørelse er endelig og kan ikke påklages.

SPØRSMÅL NR. 408**Innlevert 8. januar 2007 av stortingsrepresentant Kari Lise Holmberg****Besvart 15. januar 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Kan statsråden garantere at en eventuell sammenslåing av Helse Øst og Helse Sør ikke vil medføre nedleggelse, reduksjon eller flytting av arbeidsplasser som er etablert i forbindelse med Helseforetaket i Skien?»

BEGRUNNELSE:

Det fremgår av Aftenposten den 5. januar 2007 at statsråden den siste tiden har arbeidet aktivt med en omorganisering av Sykehus-Norge, og at det er aktuelt å slå sammen de to helseforetakene Helse Øst og Helse Sør og dermed spare inntil 900 mill. kr. Det fremgår videre at det er de store sykehusene i Oslo-området som er utgangspunktet for samordningen. Det vises til McKinsey-rapporten som ble utarbeidet allerede i 2004 og som bl.a. påpeker at det vil kunne spares mellom 600 og 900 mill. kr ved en bedre samordning mellom de to store sykehusene i Oslo.

Jeg er kjent med at det er store betenkeligheter i Helse Sør, og i Telemark er bekymringen for tap av viktige, høykompetente arbeidsplasser stor. Dette

gjelder for Grenlandsmiljøet generelt, og bekymringen går på tvers av de politiske skillelinjene. Telemark og Grenland har i mange år vært nødt til å gjennomføre store og krevende omstillinger ved tap av industriarbeidsplasser. Fylket sliter med befolkningsvekst, og statlige arbeidsplasser er sårt tiltrengt. Den rød-grønne regjeringen har i Soria Moria-erklæringen som målsetting å styrke arbeidsplasser i distriktene og områdene utenfor Oslo. Grenlandsområdet har fremdeles for svak infrastruktur til at befolkningen anses å være i pendleravstand til Oslo. Det er derfor viktig at eksisterende statlige arbeidsplasser ikke forsvinner, men heller økes.

Svar:

Som stortingsrepresentanten Kari Lise Holmberg er kjent med, er en mulig sammenslåing av Helse Sør RHF og Helse Sør RHF en av flere modeller som for tiden er til vurdering. Det er foreløpig ikke konkludert i saken. Uansett valg av modell vil arbeidsplassene i Skien og Hamar bestå.

SPØRSMÅL NR. 409**Innlevert 9. januar 2007 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 16. januar 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«I dagens VG er det et oppslag om et tyveri mot en butikk i Moelv. Det som er ille er at eieren har forsøkt å få anmelde forholdet uten at den lokale politienheten har vært villig til å motta en slik anmeldelse. Min oppfatning er at enhver politienhet plikter å ta imot en anmeldelse når denne ønskes innlevert.

Er statsråden enig i at denne saken ikke er god reklame for politiet, og at den burde vært håndtert på en bedre måte, ikke minst burde butikkeieren ha fått en annen behandling enn hva saken viser?»

BEGRUNNELSE:

Dersom det er slik at politiet nekter å ta imot en anmeldelse er det etter mitt skjønn meget alvorlig. Butikkeieren hadde også tidligere hatt problemer

med de samme personene. Et overvåningskamera viser tydelig hva som skjer så bevisene politiet trenger skulle foreligge på en grei og informativ måte. Saker som denne burde etaten vært foruten, og jeg regner med at statsråden deler denne vurderingen. Dersom det er slik at det i rundskriv fra POD eller Riksadvokaten åpens for en praksis for å nekte å ta imot anmeldelser ber jeg statsråden gripe inn å omgjøre den umiddelbart. Jeg vil også vise til at Stortinget har påpekt at saker med kjent gjerningsmann ikke skal henlegges.

Svar:

Publikum skal forvente å kunne levere anmeldelser til politiet når de møter på en stasjon eller et lensmannskontor. Det vil imidlertid fra tid til annen være

slik at det er nødvendig å foreta prioriteringer ut fra mannskapssituasjonen, sakens alvorlighetsgrad og eventuelle bevisproblemstillinger. I slike tilfeller skal publikum få god informasjon og oppfølging fra politiet. Forekommer det situasjoner hvor det viser seg at politiet kan bli bedre i sin tjenesteløsning, både skal og vil politiet ta læring for å sikre et best mulig servicetilbud til publikum.

Den konkrete saken omhandler anmeldelse av et tyveri fra en gullsmedforretning i Moelv. Jeg har forelagt ditt spørsmål for Politidirektoratet som har innhentet politimesterens uttalelse. Hedmark politidistrikt opplyser at forretningseieren kontaktet Ringsaker lensmannskontor fredag 5. januar d.å. for å anmelde tyveriet. Men begrenset kapasitet ved

lensmannskontoret medførte at det først var mulig å motta anmeldelsen mandag 8. januar. Lensmannskontoret hadde da vurdert at det ikke var fare for bevisforspillelse.

Politidistriktet opplyser videre at gjerningsmennene ble pågrepet samme dag som anmeldelsen forelå, dvs. 8. januar. Den ene har tilstått, og er løslatt, mens den andre ble fremstilt for varetektsfengsling 11. januar og fengslet for 4 uker. Politidistriktet har hatt løpende kontakt med forretningseieren, som har uttrykt tilfredshet med sakens utvikling. Deler av tyvegodsset er nå kommet til rette. Den raske pågripelsen og fremstilling for varetekt er et synlig resultat av Hedmark politidistrikts prioriterte innsats mot gjengangere.

SPØRSMÅL NR. 410

Innlevert 9. januar 2007 av stortingsrepresentant Svein Roald Hansen

Besvart 15. januar 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hva er bakgrunnen for at det er gitt sentrale føringer som legger begrensninger i bruken av voldsalarm i tilfeller som dette?»

BEGRUNNELSE:

En mann i Fredrikstad, som føler seg truet av en mann som ved en anledning dyttet ham ned en trapp, er fratatt sin mobile voldsalarm etter å ha hatt denne i mer enn to ganger 3 måneder. Hendelsen hvor vedkommende ble dyttet ble anmeldt til politiet, men saken ble henlagt. Henleggelsen ble påklaget, uten at dette førte fram. Vedkommende ble imidlertid tildelt mobil voldsalarm av Fredrikstad politistasjon i to ganger 3 måneder, og hadde denne fram til august i fjor. Det ble søkt om vedkommende fortsatt kunne ha alarmen, men dette ble avslått i begynnelsen av november. Både vedkommende og hans kone fikk ifølge parets advokat, et betydelig helsemessig tilbakeslag da avslaget kom, fordi de opplever seg reelt truet av denne mannen som bor i nærheten. Etter en ny henvendelse til politimesteren i Østfold ble avslaget om fortsatt voldsalarm opprettholdt. I sitt avslag skriver politimesteren at "spørsmålet om voldsalarm er vurdert flere ganger, og de retningslinjene som er gitt av Politidirektoratet er lagt til grunn. Voldsalarm er ment å være en midlertidig ordning og tildeles normalt for tre måneder med mulighet til forlengelse i

ytterligere tre måneder. Vedkommende har hatt en slik alarm i mer enn disse 6 månedene. Da vurderingene i denne saken er gjort med bakgrunn i de sentrale føringene vi skal forholde oss til, finner jeg ikke grunn til å overprøve de vurderinger som er gjort ved Fredrikstad politistasjon".

Svar:

Som kjent har politiet de siste årene iverksatt flere tiltak for å styrke arbeidet med beskyttelse av volds- og trusselutsatte personer, etterforskning og irrettføring av slike saker, samt muligheten for å hjelpe ofrene til å komme i kontakt med hjelpe- og støtteapparatet. Det landsdekkende tilbudet med mobil voldsalarm ble iverksatt 1. januar 2004. Ordningen med mobile voldsalarmer til volds- og trusselutsatte personer, er regulert i Rundskriv G-66/97 fra Justisdepartementet og Rundskriv 2003/025 fra Politidirektoratet. Det er ikke foretatt endringer i retningslinjene for tildeling og bruk av mobile voldsalarmer etter at ordningen ble etablert.

Grunnen til at det er gitt sentrale føringer i forbindelse med tildeling og bruk av voldsalarmer, er at dette er et beskyttelsestiltak som igangsettes i svært sammensatte og kompliserte saker. I retningslinjene pålegges politiet blant annet å vurdere bruk av tiltak for å skjerme voldsutsatte personer. Dette kan gjelde både rettslige tiltak og praktiske tiltak som politiet

selv kan iverksette. Ut fra det til enhver tid eksisterende trusselbildet pålegges politiet ansvar for å evaluere tiltakene fortløpende. Formålet med mobil voldsalarm er å være et tiltak for å løse akutte problemer midlertidig. Voldsalarmen er ikke ment å skulle være en permanent ordning. Tilbudet inngår som ett av flere beskyttelsestiltak som politiet kan iverksette. Beskyttelsestiltakene skal ikke utelukkende iverksettes ved anmeldelse om vold eller trusler, men også når politiet på annen måte får kunnskap om vold eller trusler. Politiet har ansvar for å veilede dem som blir truet, om hvordan de skal opptre overfor trusselpersonen(e).

Det er en rekke forutsetninger som må være til stede for at et slikt tiltak skal kunne være vellykket, bl.a. de som er knyttet til den konkrete situasjonen den trusselutsatte er i. Det er nå utplassert ca. 1 400 voldsalarmer. For å sikre god oppfølging i det enkelte politidistrikt har Politidirektoratet utarbeidet egne retningslinjer for tilbud om mobil voldsalarm. Retningslinjene består av instruks for tjenesten samt rutiner for mottak og håndtering av mobil voldsalarm i operasjonssentralene. Det er også utarbeidet et eget informasjonshefte og brukerveiledning for den trusselutsatte.

Alarmen tildeles av det enkelte politidistrikt i saker, der politiet skal evaluere situasjonen fortløpende

for å avklare om grunnlaget for voldsalarm fortsatt er til stede, samt foreta en vurdering av behov for opp eller nedtrapping av ulike andre beskyttelsestiltak, eventuelt i samråd med andre etater og institusjoner. Det inngås en avtale mellom den trusselutsatte og politiet, hvor det bl.a. presiseres at alarmen gis med tre måneders varighet, og at det skal gjøres en ny vurdering av trusselbildet før en eventuell ny tildeling foretas, og etaten har innarbeidet rutiner for dette. I tillegg er politiet pålagt å vurdere den voldsutsattes situasjon fortløpende for bl.a. å avklare om voldsalarmen er det virkemidlet som er best egnet i den gitte situasjon.

Det forebyggende elementet er viktig i disse sakene, men det er også viktig at tiltaket i seg selv ikke skaper en "falsk" trygghet. Både politiet og den trusselutsatte må være realistiske og ta hensyn til de begrensninger ved bruk som finnes ved denne ordningen, både av teknisk og menneskelig art.

Når det gjelder den konkrete saken i Østfold som representanten Hansen nevner i sin begrunnelse for spørsmålet, har jeg fått opplyst fra Politidirektoratet at politidistriktet i denne saken har forholdt seg til direktoratets retningslinjer, og at tildeling av voldsalarm ikke er forlenget etter en konkret vurdering av situasjonen.

SPØRSMÅL NR. 411

Innlevert 9. januar 2007 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 18. januar 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Jeg viser til tidligere spørsmål nr. 111 (2005-2006). Grunnen til at jeg gjentar spørsmålet er at det nå skal lagres 2 000 tonn smittefarlig avfall årlig i Horten. Etter at sykehusforbrenningsanlegget i Fredrikstad ble stengt sendes nå smittefarlig avfall ut av landet til destruksjon.

Hva betyr dette for den nasjonale kompetansen og destruksjonsmulighetene, og hvordan er sikkerheten i forhold til smittefaren ved langtidslagring av dette avfallet?»

BEGRUNNELSE:

Statsråden skulle be Statens forurensningstilsyn om en redegjørelse for den nasjonale behandlingsskapiteten for smittefarlig avfall, og det svaret er nå av stor interesse da mange frykter at den nasjonale be-

redskapen ikke er tilfredsstillende. I Østlandsposten 8. januar 2006 kunne vi lese at fylkesmannen har godkjent at det lagres 2 000 tonn med smittefarlig medisinsk avfall på Skoppum i Horten årlig. Avfallet skal mellomlagres før det sendes til Danmark, melder NRK. Godkjenningen er gjort uten å informere beboerne i området, og i velforeningen er man sjokkerte over nyheten.

Avfallet kommer fra legekontor i Helse Øst og Helse Sør, og skal transporteres til Danmark for forbrenning. En forbrenningsovn (SYFA) i Fredrikstad som tidligere har tatt seg av slikt avfall ble stengt i desember. Dette ble statsråden gjort oppmerksom på i mitt forrige spørsmål, og jeg hadde håpet at SFT sin redegjørelse skulle sørge for at forbrenningsoven ikke ble nedlagt før man var sikret alternativ tilfredsstillende behandling nasjonalt.

Den nye loven stiller mange krav til hvordan det-

te helt spesielle avfallet skal behandles, og det er viktig at landet har egen kompetanse og destruksjonsmuligheter som oppfyller kravene. SFT sin redegjørelse samt en vurdering, av hva som eventuelt skjer ved epidemier eller ved andre spesielle situasjoner bør også fremgå av svaret.

Svar:

I mitt svar på representantens forrige spørsmål skrev jeg at jeg ville be Statens forurensningstilsyn (SFT) om en redegjørelse for den nasjonale behandlingsskapasiteten og en vurdering av betydningen av at sykehusforbrenningsanlegget i Fredrikstad (SYFA) eventuelt legges ned. Av SFTs redegjørelse fremgår det at en nedleggelse kan medføre behov for økt eksport av smittefarlig avfall, men at det fortsatt vil være nasjonale behandlingsløsninger for alle typer smittefarlig avfall, blant annet hos Senja avfalls-selskap. EU-regelverket tillater eksport av smittefarlig avfall innad i EU/EØS. Det er opp til avfallsbesitter selv å velge hvor avfallet skal leveres. Utenlandske behandlingsløsninger kan derfor uansett bli foretrukket på grunn av konkurransedyktige priser. Bedre

utsortering bidrar uansett til at mengden smittefarlig avfall som krever helt spesielle behandlingsløsninger blir mindre.

Store deler av det smittefarlige avfallet som tidligere ble behandlet ved SYFA blir nå eksportert til Danmark for forbrenning. Det er behov for å omlaste og mellomlagre avfallet i korte perioder inntil en komplett transportenhet er fylt opp. Fylkesmannen i Vestfold har derfor gitt transportfirmaet som skal besørge frakten til Danmark dispensasjon fra kravet i forskrift om smittefarlig avfall om at avfallet skal leveres til godkjent behandling så snart som mulig. I dispensasjonsvedtaket er det stilt krav om forsvarlig håndtering av avfallet for å unngå smittespredning. Det kreves blant annet at mellomlagringen skal være kortvarig, at avfallet skal oppbevares kjølig, at lagringen skal skje innendørs eller i lukkede transportenheter og at avfallet skal være lagret i støtsikre og fuktette beholdere. Vedtaket kan påklages til SFT.

Jeg synes det er viktig å sikre gode behandlingsløsninger for smittefarlig avfall. Jeg vil derfor følge utviklingen videre.

SPØRSMÅL NR. 412

Innlevert 9. januar 2007 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve

Besvart 16. januar 2007 av nærings- og handelsminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«Næringslivets Idéfond for NTNU har i brev 11. november 2006 søkt om økonomisk støtte til forskning for budsjettårene 2007 og 2008 som et spleiselag mellom staten og næringslivet. Formålet med Idéfondet er å stimulere til utnyttelse av forskningsresultater fra NTNU for å skape industriell virksomhet. Nærings- og handelsdepartementet støttet prosjektet i 2005 og 2006.

Hvordan vil Regjeringen følge opp dette forskningsprosjektet og den innsendte søknaden?»

Svar:

Som representanten Nørve anfører, har Næringslivets Idéfond for NTNU i budsjettårene 2005 og 2006 mottatt støtte til sin virksomhet på fire millioner kroner i hvert av årene via Nærings- og handelsdepartementets tilskudd til Norges forskningsråd. Forskningsrådet ble samtidig gitt et faglig og forvaltningsmessig tilsynsansvar for tilskuddet til Idéfondet.

det. Tilskuddet ble gitt på årlig basis og det var aldri noen forutsetning om at dette skulle etableres som et permanent rammetilskudd til Idéfondets virksomhet. Departementet ba derfor i forberedelsene til budsjettet for 2007 Forskningsrådet om en vurdering av videre tilskudd til Idéfondet og om den valgte finansieringsform var hensiktsmessig.

Forskningsrådet anbefalte at det ikke burde øremerkes et eget tilskudd til Idéfondet over Nærings- og handelsdepartementets budsjett. Forskningsrådet pekte på at den type virksomhet Idéfondet representerer normalt og prinsipielt burde finne sitt rom innen den grunnfinansiering NTNU mottar. Det ble videre vist til at det eksisterer en rekke konkurransebaserte virkemidler rettet inn mot å fremme og styrke samarbeidet mellom næringsliv og universitets- og forskningsmiljøer i Forskningsrådets regi. Et øremerket tilskudd til én institusjon ville i denne sammenheng være uheldig.

Forskningsrådets tilråding ble meddelt Idéfondet,

og Nærings- og handelsdepartementet stadfestet i brev til Idéfondet i forbindelse med fremlegg av statsbudsjettet for 2007 at departementet ikke ville øremerke noe eget tilskudd over Forskningsrådets budsjett for 2007.

Idéfondet fremmet en ny søknad til departementet om tilskudd for årene 2007 og 2008 på et møte med departementets ledelse den 23. november 2006.

Regjeringen er opptatt av å stimulere til fors-

kning og til utnyttelse av forskningsresultater fra universitetene og høyskolene i næringsvirksomhet. Det er etablert en rekke virkemidler som retter seg inn mot dette og som Idéfondet står fritt til å søke støtte fra i sin virksomhet, bl.a. over Forskningsrådets budsjett. Nærings- og handelsdepartementet har vurdert Idéfondets fornyede søknad, men ikke funnet å imøtekomme ønsket om egne, øremerkede midler. Dette er også meddelt Idéfondet.

SPØRSMÅL NR. 413

Innlevert 9. januar 2007 av stortingsrepresentant Jan Böhler

Besvart 18. januar 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«8.-9. september i fjor samlet Granittrock i Gro Ruddalen minst 30 000 mennesker. Arrangementet er rusfritt og det tas ikke inngangspenger fordi man vil at alle trygt skal kunne delta. Rett før jul fikk de frivillige ildsjelene i Granittrock-styret en regning fra politiet på 78 000 kr for vakthold, som de ikke har midler til å dekke.

Er politiet pålagt å kreve en slik betaling, eller ville det være naturlig å opptre mer fleksibelt og positivt i forhold til forebyggende ideelle arrangementer som dertil inngår i Groruddalssatsingen?»

BEGRUNNELSE:

Mange har bidratt økonomisk og praktisk for at Granittrock skulle kunne gjennomføres rusfritt og uten inngangspenger, bl.a. OBOS, Oslo Vei, Kulturdepartementet, Akers Avis/Groruddalen, Grorud bydel, folk fra Tyreli og et par hundre frivillige som har nedlagt et stort antall dugnadstimer. Det er store kostnader knyttet til et arrangement med velkjente attraktive band for alle alders- og publikumsgrupper, og styret i Granittrock sliter ennå med å få dekket flere regninger som det var vanskelig å forutsi. Det er svært viktig at de kommer i balanse, slik at de får mulighet til å satse minst like positivt og rusfritt i 2007, som er det første året i Regjeringens Groruddalssatsing.

I sin nyttårstale vektla da også statsministeren på en fin måte hvor viktig det er å understøtte de frivillige ildsjelenes innsats. Det blir dermed desto mer uheldig at politiets julehilsen til ildsjelene i Granittrock er en regning på 78 000 kr for vakthold. Det må her opplyses at politiet først varslet arrangørene

om at det kunne bli aktuelt å kreve betaling i kort tid før 8.-9. september. Dette skjedde på et tidspunkt hvor det var umulig å endre på bookinger av band e.l. for å få budsjettet til å gå opp i forhold til eventuelle nye utgifter.

Da politiet deretter ble sterkt kritisert for at de ville kreve penger for et slikt rusfritt forebyggende og trygghetsskapende arrangement, og da det ikke var kommet noen regning langt ute i desember, hadde Granittrock-styret god grunn til å håpe at politiet ville avstå fra dette. Flere av de som har reagert på politiets krav har også vist til at politiet ifølge media skal ha stilt med gratis vakthold på arrangementer i mer pengesterk regi, som båtrace på Aker brygge og finanskjendisers bryllup - uten at jeg her har belegg for at disse eksemplene er riktige.

Jeg er fullt innforstått med at politiet krever betaling for å holde tilsyn med kommersielle arrangementer med store billett- og salgsinntekter. Men det bør stille seg annerledes når ildsjeler på egen risiko og uten å tjene én krone, lager forebyggende rusfrie arrangementer. For eksempel Granittrock bidrar antakeligvis vel så mye til trygghet i Groruddalen som atskillige politipatruljer, fordi man får en positiv og trygg møteplass for alle miljøer.

Jeg vet ikke om det er retningslinjene som her stenger for fornuften - i så fall bør de vurderes på nytt - eller om det er politiets praktisering som det i dette tilfelle er noe galt med. Uansett har resultatet for Granittrock del blitt svært uheldig, og jeg håper dette vil kunne rettes opp. Det er viktig at nærpolitiet kan utvikle et positivt og stimulerende samarbeid med de som vil bidra til trygghet og fellesskap lokalt, noe slike uheldige regninger til ildsjeler ikke akkurat bidrar til.

Svar:

Etter politiloven § 25 kan arrangøren pålegges helt eller delvis å dekke utgifter til politiets tilsyn når det av ordensmessige grunner er påkrevd med særlig polititilsyn ved allment tilgjengelige sammenkomster eller tilstelninger.

Når det gjelder arrangementet Granittrock i Grovuddalen 8. og 9. september 2006, opplyser Oslo politidistrikt at Stovner politistasjon hadde kontakt med ansvarlig arrangør ved flere anledninger, og at politiet sammen med arrangøren også foretok en befaring av det aktuelle området. Arrangøren ble i forbindelse

med dette gjort kjent med at politiet ville komme til å kreve refusjon for utgifter som påløp for nødvendig vakthold.

Arrangøren har skriftlig anmodet Oslo politidistrikt om frafall av refusjonskravet. Dette er ikke ferdigbehandlet i politidistriktet.

Oslo politidistrikt understreker også at det ikke medfører riktighet at politiet i Oslo skal ha stilt med gratis vakthold i forbindelse med båtrace på Aker Brygge og finanskjendisers bryllup, slik det vises til i begrunnelsen fra stortingsrepresentant Jan Bøhler.

SPØRSMÅL NR. 414

Innlevert 9. januar 2007 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark

Besvart 17. januar 2007 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«Høyre deler Regjeringens og Soria Morias mål om at mer av godstransporten skal skje med skip. For å få det til må bla. norske avgifter reduseres, spesielt gjelder det kystgebyret og losgebyret. Dessverre øker disse avgiftene for 2007. Regjeringen gjør heller ingenting med skjevfordelingen i avgiftene mellom roro- og lolo-skip.

Når og hvordan vil Regjeringen forsøke å nå målet om mer godstransport på skip?»

Svar:

Sjøtransport er en effektiv og miljøvennlig transportform, som utgjør en viktig del av transporttilbudet.

En betydelig del av infrastrukturen rettet mot sjøtransport finansieres gjennom brukerbetaling. Historiske årsaker og praktiske hensyn har i stor grad påvirket hvordan finansieringsstrukturen er utformet. Systemene for brukerbetaling er i mange tilfeller et kompromiss mellom hensynet til effektivitet, fordeling og behov for utgiftsdekning for staten.

Satsene for de ulike gebyrordninger er økt for 2007 for å nå Kystverkets inntjeningskrav. Gebyrsatsene fastsettes på bakgrunn av forventet pris- og lønnsvekst, trafikkutvikling for sjøtransport, samt Kystverkets økonomiske rammer slik disse fastsettes gjennom de årlige budsjettprosessene.

I Soria Moria-erklæringen har Regjeringen varslet en samlet vurdering av alle gebyrer og avgifter innen sjøtransport, slik at sjøtransporten gis like kon-

kurransevilkår med landtransport. Målsettingen er at mer gods fraktes sjøveien.

Fiskeri- og kystdepartementet arbeider med en gjennomgang av Kystverkets gebyrer.

I arbeidet med gebyrgjennomgangen vil det blant annet bli sett nærmere på hvordan gebyrprovenyet fordeles etter fartøysstørrelse og ulike fartøygrupper, eksempelvis roro- og lolo-fartøyer. Det er lagt opp til at gjennomgangen av gebyrstruktur ferdigstilles i 2007.

Det er også andre avgifter og gebyrer som belastes sjøtransporten, og som har innvirkning på transportmiddelfordelingen og transportsektoren som helhet. Avgifter og gebyrer rettet mot sjøtransport må derfor vurderes opp mot finansieringsstrukturen i øvrige deler av transportsektoren, og i forhold til den samlede avgifts- og gebyrpolitikken. I lys av ovenstående må oppfølgingen av Soria Moria-erklæringen sees i sammenheng med rulleringen av Nasjonal transportplan. Nasjonal transportplan vil legge grunnlaget for helhetlige politiske prioriteringer, effektiv virkemiddelbruk og styrking av samspillet mellom transportformene, slik at transportløsningene blir effektive, trygge og mer miljøvennlige. Som Stortinget tidligere er varslet om, tas det sikte på at Nasjonal transportplan legges frem rundt årsskiftet 2008/2009.

Videre har Fiskeri- og kystdepartementet ved brev av 23. desember 2006 sendt forslag til revidert havne- og farvannslov mv. på høring med svarfrist 2. april 2007. Hovedmålsettingen med å revidere hav-

ne- og farvannslov er å etablere et juridisk rammeverk som i lys av utfordringene innen sjøtransportsektoren bidrar til at havnene utvikler seg som effek-

tive logistikknutepunkt, og at sjøtransport hevder seg som effektiv, trygg og miljøvennlig i konkurransen med andre samferdselsløsninger.

SPØRSMÅL NR. 415

Innlevert 10. januar 2007 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen

Besvart 22. januar 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Høgskolen i Bergen har siden 1994 jobbet med nytt bygg. Nåværende bygningsmasse er ikke tjenlig for høyskoleformål. Statsbygg har nødvendige midler til videre prosjektering og dette vil ikke øke presset i arbeidsmarkedet eller norsk økonomi i særlig grad.

Vil Regjeringen la Statsbygg gjennomføre detaljprosjekteringen i 2007, eller har Regjeringen gitt opp planene om nytt høyskolebygg i Bergen?»

BEGRUNNELSE:

Statsbygg gjennomførte i 2005 forprosjekt for nytt høyskolebygg i Bergen. Finansdepartementet godkjente prosjektet inkludert kostnadsramme (K2) i 2006.

Statsbygg har bekreftet overfor Høgskolen i Bergen at man har nødvendige midler til å videreføre prosjektet i 2007. Jevn fremdrift gjør at prosjektet kan beholde den faglige kompetansen. En utsetting slik Stoltenberg II-regjeringen legger opp til vil kunne svekke gjennomføringen av prosjektet.

Samfunnsøkonomisk skal ikke dette ha mye å si for arbeidsmarkedet eller presset i norsk økonomi. Regjeringens trenering av prosjektet har naturlig nok skapt usikkerhet rundt fremtidsutsiktene for i høyskolemiljøet i Bergen.

Det er opp til Regjeringen ved Arbeids- og administrasjonsdepartementet å la Statsbygg videreføre arbeidet med detaljprosjektering av nytt høyskolebygg i Bergen.

Svar:

Jeg viser til spørsmål fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen som er rettet til fornyings- og administrasjonsministeren knyttet til planene om et nytt høyskolebygg i Bergen. Som ansvarlig statsråd for universitets- og høyskolesektoren er spørsmålet overført til Kunnskapsdepartementet.

Som kjent er det en rekke byggeprosjekter i uni-

versitets- og høyskolesektoren som venter på å bli realisert. I St.prp. nr. 1 (2006-2007) for Kunnskapsdepartementet, side 116, avsnittet Bygg og lokale, heter det:

"Departementet vil trekkje fram følgjande byggjeprojekt i nemnte rekkjefølgje: bygg for odontologisk fakultet ved Universitetet i Bergen (DOF), bygg for sjukepleiarutdanninga ved Høgskolen i Oslo i Pilestredet Park, samlokalisering av Høgskolen i Bergen, byggjetrinn to for medisin og helsefag ved Universitetet i Tromsø og samlokalisering av Kunsthøgskolen i Bergen. Byggjeprojekta har komme ulikt i framdrift, og prioriteringa må derfor også vurderast i høve til kor langt dei er komme i prosjekteringsarbeidet."

Dette innebærer at nybygg for Høgskolen i Bergen er blant de høyest prioriterte byggeprosjektene i universitets- og høyskolesektoren. Samtidig vil jeg understreke at i henhold til bevilgningsreglementet er det Stortinget som vedtar startbevilgning til nye bygg. Bevilgninger til igangsetting av nye investeringsprosjekter må også sees i sammenheng med den samlede budsjettsituasjonen for hvert budsjettår, noe som har konsekvenser for framdriften for de respektive prosjektene.

Stortingsrepresentant Torbjørn Hansen fremholder at videre prosjektering av byggprosjektet ikke vil øke presset i arbeidsmarkedet eller norsk økonomi i særlig grad. Prosjektet er på ca. 51 000 kvm bto har en kostnadsramme på 1 724,2 mill. kr og en styringsramme på 1 587,3 mill. kr (prisnivå 1. juli 2008). Statsbygg har beregnet behovet for startbevilgning til 80 mill. kr. Samfunnsøkonomiske vurderinger tilsier at det for øyeblikket er grunn til å vurdere byggprosjekter i denne størrelsesordenen i forhold til et presset byggmarked og økonomiske konjunkturer. Regjeringen kommer i de årlige budsjetter tilbake til beslutninger vedrørende bygg i universitets- og høyskolesektoren, og høyskolebygget i Bergen er blant de høyest prioriterte som de fremgår av St.prp. nr. 1 (2006-2007).

SPØRSMÅL NR. 416**Innlevert 10. januar 2007 av stortingsrepresentant Olav Akselsen****Besvart 17. januar 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Korleis kan me sikra at mindre helsedistrikt som Helse Fonna kan oppretthalda eit forsvarleg helsetilbod, og på denne måten oppretthalda tilliten frå innbyggjarane i regionen?»

GRUNNGJEVING:

Helse Fonna har skapt uro i helseregionen. Spørsmålet er om helsetilbodet i tida framover vil vera godt nok for dei som bur i regionen. Dette er ikkje fyrste gong. Dei siste vekene har det vore kraftige meiningsytringar i lokale media, med eit sterkt engasjement frå lokalbefolkninga i Odda, på Stord og på Haugalandet. Debatten krinsar kring Helse Fonna sitt forslag om mellom anna å sommerstengja sjukehusa i Odda og på Stord. Onsdag 10. januar vart det kjent at styret i Helse Fonna no trekker forslaget om sommarlukking. Grunngevinga er at tiltaket verken er medisinsk eller økonomisk forsvarleg, og eg er glad for at styret trekkjer tilbake dette forslaget. Helse Fonna har fått pålegg frå Helse Vest om å kutta 90 mill. kr i drifta. Det er mykje. Sjølv med nesten 1 000 tilsette sjukepleiarar vil eit kutt på 75 årsverk merkast. Truleg vil 50 av desse vera sjukepleiarar. Eit slikt kutt i personalet vil truleg svekkja helsetilbodet i regionen. Kuttet er foreslått fordelt på dei forskjellige sjukehusa og klinikkane underlagt Helse Fonna. Det einaste området som er skjerma for kutt er psykiatri. Styret i Helse Fonna vil ta ei endeleg avgjerd på styremøtet 18. januar.

Svar:

Helse Fonna HF deler same utfordring som alle helseføretak når det gjeld å arbeide fram eit budsjett, der sjukehusa tilbyr tenester innafor dei økonomiske

rammene som er stilt til disposisjon. Utfordringane går på å gjere prioriteringar innafor sitt område, og ivareta ei langsiktig økonomistyring innanfor ramma av dei overordna helsepolitiske styringssignala. I denne prosessen blir mange forslag utgreia og tekne opp til diskusjon, jamfør tiltaket om sommarstenging, som representanten peikar på i grunngevinga i sitt spørsmål, er trekt. Det har blitt understreka at god tilgang til likeverdige helsetenester er ein grunnleggjande verdi for Regjeringa. I tråd med Nasjonal helseplan, og Stortinget si behandling av denne, skal folk uavhengig av bustad eller økonomi få tilgang til tenester av høg kvalitet. Dette er dei viktigaste verdiane som staten styrer helsesektoren etter. Innanfor desse rammene har dei einskilte føretaka fridom til sjølv å utforme strategiar og løysingar. Helse Vest informerer om at omstillingar i føretak som Helse Fonna HF, blir gjort i tråd med dei overordna føringane og dei krava som er stilt til både kvalitet, aktivitet og økonomi gjennom oppdragsdokumenta og føretaks-møta. I høve informasjon gitt av Helse Vest arbeider Helse Fonna på fleire måtar for å disponere ressursane på ein god måte, mellom anna gjennom eigne planar for lokalsjukehusutvikling, og gjennom ei systematisk samhandling med primærhelsetenesta. Eg vil vidare peike på at vi har auka overføringane til helseføretaka med 2,2 mrd. kr for 2007. Det er også gitt eit ekstra tilskot til Helse Vest RHF på 150 mill. kr for å rette opp skeivfordelinga mellom regionane. Dette er midlar som også kjem Helse Fonna HF til gode. Helse Fonna må få høve til å drøfte ulike tilnærmingar og forslag for å møte utfordringane som ligg i budsjettprosessen. Eg har tillit til at Helse Vest RHF og Helse Fonna HF vil arbeide for å tilby forsvarlege tenester til befolkninga i Helse Fonna også i framtida.

SPØRSMÅL NR. 417**Innlevert 11. januar 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 17. januar 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Lillestu gård i Stor-Elvdal kommune ønskes solgt av dagens drivere. Ny kjøper er funnet og pris er avtalt. Kommunen har godkjent avtalen, men fylkesmannen i Hedmark var ikke fornøyd med forklaringen for prisnivået fra kommunen og avslo konsesjon. Saken er nå under 2. gangs behandling i Stor-Elvdal kommune.

Mener landbruksministeren at denne type politiske risiko er et gode for landbruksnæringen generelt, for risiko- og satsingsvilje i Distrikts-Norge og for eiendomsretten?»

BEGRUNNELSE:

Lillestu gård er en eiendom der selgerne har lagt ressurser inn i å utvikle gardsturisme. Ordføreren i Stor-Elvdal mener sågar ifølge Østlendingen 3. januar at gården er blitt et begrep innen gardsturisme. Selger og kjøper er blitt enige om en pris på 3 200 000 kr for den 610 mål store gården med bolighus og flere andre hus. Det tilsvarer kanskje en stor garasje på en god tomt i Oslo-området eller en middels leilighet i Oslo. Prisen er allikevel satt ned til 2 300 000 kr av fylkesmannen i Hedmark. Dette til tross for at det foreligger takster fra andre sakkyndige som forsværer kjøpesummen.

Dette er et klart eksempel på at risikovilje og satsingsvilje i Distrikts-Norge premieres med at en ikke får igjen noe for innsatsen. Fylkesmannens inngrep i prisvurderingen er et drepende signal til alle som kan tenke seg å satse i Distrikts-Norge og som er så realistisk at de kanskje ser at det kan komme en situasjon der salg er aktuelt. Da vil en ikke få igjen innsatsen. Det er et ødeleggende signal.

Fylkesmannen går her aktivt inn for å gi en kjøper som er villig til å betale 3,2 mill. kr for en eiendom et avslag på 0,9 mill. kr på selgers bekostning. Det er et omvendt "Robin Hood"-prinsipp som anvendes. Hva om en selger, og dette er en helt generell betraktning, av en eller annen grunn MÅ selge. Da redistribuerer fylkesmannen aktivt ressurser fra en selger som kanskje trenger kapitalen til en som har kapital til å betale den opprinnelige avtalte pris.

Dødsbo er i ferd med å bli den største eiergruppen i norsk landbruk. En næring som ikke gir rom for enkeltindividet til å utvikle sine egne strategier uten innblanding fra offentlige byråkrater, er ikke tiltrekende på ungdom. Folk selger heller ikke sine eiendommer når en frykter at offentlige byråkrater uten personlig ansvar for de økonomiske konsekvensene

av helt sentrale beslutninger som angår vesentlige og i mange tilfeller helt dominerende formuesverdier for de fleste. Dette er grove inngrep i den private eiendomsrett som åpenbart ikke fører oss i retning av et offensivt framtidig landbruk.

Svar:

Lillestu gård i Stor-Elvdal kommune er så stor at det er konsesjonsplikt etter konsesjonsloven fra 2003 ved overdragelse til ny eier. Kommunen har behandlet en konsesjonssøknad på vanlig måte. Den avtalte pris var 3,2 mill. kr. Administrasjonen i kommunen anbefalte å avslå konsesjonssøknaden fordi prisen ikke burde overstige 2,3 mill. kr. Ved avgjørelsen av søknaden i formannskapet i Stor-Elvdal ble imidlertid konsesjonssøknaden innvilget. Fylkesmannen i Hedmark benyttet etter dette sin rett etter forvaltningsloven § 35 til å overprøve kommunens vedtak om å gi konsesjon, og opphevet kommunens vedtak under henvisning til at prisvurderingen ikke var godt nok begrunnet. Saken er behandlet på nytt i Stor-Elvdal kommune, som den 3. januar 2007 vedtok å fastholde sitt tidligere vedtak. Slik saken nå står har kjøperen fått konsesjon, og den avtalte pris er lagt til grunn.

Jeg finner det ikke riktig å kommentere den konkrete konsesjonssaken knyttet til Lillestu gård, men skal gi et svar på generelt grunnlag.

Konsesjonsloven fra 2003 har til formål å regulere og kontrollere omsetningen av fast eiendom for å oppnå et effektivt vern om landbrukets produksjonsarealer og slike eier- og bruksforhold som er mest gagnlig for samfunnet, bl.a. for å tilgodese landbruksnæringen, jf. lovens § 1 nr. 2. Ved avgjørelsen av en søknad om konsesjon ved kjøp av landbrukseiendommer skal det legges særlig vekt på om den avtalte pris tilgodeser en samfunnsmessig forsvarlig prisutvikling, jf. konsesjonslovens § 9 første ledd nr. 1.

Jeg mener det er riktig og viktig å holde et samfunnsmessig forsvarlig prisnivå på landbrukseiendom. En slik pris bidrar til å realisere flere av målene i landbrukspolitikken. Dette gjelder for eksempel målet om å sikre rekrutteringen av yngre, aktive yrkesutøvere til landbruksnæringen, og å legge til rette for eierskap til landbrukseiendommer som gir grunnlag for en langsiktig og god ressursforvaltning. Videre ser jeg det som et mål å legge til rette for et godt inntektsgrunnlag på den enkelte eiendom, som kan skape stabile heltids- og deltidsarbeidsplasser i land-

bruket. Det er da etter min mening nødvendig at prisene på landbrukseiendommer ikke er høyere enn det som reflekterer verdien av eiendommens driftsgrunnlag, pluss den verdien eiendommen har som bosted.

Jeg har bedt Statens landbruksforvaltning foreta

en kartlegging av hvordan priskontrollen nå virker og praktiseres ute i kommunene. Blant annet på grunnlag av denne kartleggingen vil jeg vurdere om det er behov for endringer i regelverket.

SPØRSMÅL NR. 418

Innlevert 11. januar 2007 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde

Besvart 16. januar 2007 av barne- og likestillingsminister Karita Bekkemellem

Spørsmål:

«I statsbudsjettet for 2006 ble det på landsbasis utbetalt ca. 2.4 mrd. kr i kontantstøtte til småbarnsforeldre.

På denne bakgrunn kan jeg få en oversikt over hvor stor andel av dette beløpet som ble utbetalt i Oslo, fordelt på hovedstadens 15 bydeler, og kan jeg samtidig få svar på hvordan statsbudsjettets kontantstøtteutbetalinger er beregnet for Oslo i 2007?»

Svar:

Spørsmålet ble overført fra finansministeren.

Ifølge foreløpige regnskapstall fra Arbeids- og velferdsdirektoratet var utbetalingene til kontantstøtte i 2006 på 2 289,6 mill. kr. 279,5 mill. kr ble utbetalt i Oslo, som tilsvarer 12,2 pst. av samlet utbetaling. Beløpet fordeler seg som følger på de 15 bydelene:

Bydel	Kroner	%-andel
Uranienborg-Majorstuen	15 945 982	5,7
St. Hanshaugen	10 949 389	3,9
Sagene/Torshov	13 322 876	4,8

Grunerløkka/Sofienberg	19 517 211	7,0
Ekeberg og Nordstrand	17 183 876	6,1
Søndre Nordstrand	27 026 245	9,7
Bøler - Østensjø	20 701 543	7,4
Furuset	31 262 469	11,2
Stovner	20 150 733	7,2
Grorud-Romsås	16 568 292	5,9
Bjerke	17 993 647	6,4
Grefsen - Kjelsås	16 383 794	5,9
Røa	15 303 188	5,5
Ullern	10 489 569	3,8
Sum Oslo	279 539 452	100

Statsbudsjettets kontantstøtteutbetalinger for 2007 er basert på anslåtte gjennomsnittstall for hele landet for antall barn med kontantstøtte og utbetaling pr. kontantstøttebarn. Det er ikke utført separate beregninger for den enkelte kommune eller det enkelte fylke. Dersom en forutsetter uendret andel utbetalt til familier i Oslo fra 2006 til 2007, 12,2 pst., kan utbetalingene anslås til 243 mill. kr i 2007. Saldert budsjett 2007 for kontantstøtte er på 1993 mill. kr.

SPØRSMÅL NR. 419**Innlevert 12. januar 2007 av stortingsrepresentant Børge Brende****Besvart 19. januar 2007 av nærings- og handelsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«Er statsråden enig i at forvaltningen av statens eierskap i det nye oljeselskapet etter fusjonen mellom Statoil og Hydros olje- og gassvirksomhet bør ligge i Nærings- og handelsdepartementet?»

BEGRUNNELSE:

18. desember i fjor ble det kjent at Statoil og Hydros olje- og gassvirksomhet vil fusjonere til ett selskap. Statens eierskap i det nye selskapet vil etter fusjonen være på 62 pst., og medlemmer av Regjeringen har varslet at staten vil kjøpe seg ytterligere opp til 67 pst. Det nye selskapet vil etter norske forhold være en gigant som vil stå for en svært stor andel av eierskap til lisenser og operatørskap på norsk kontinentalsokkel. Det nye selskapet vil få en svært stor innflytelse på norsk olje- og gassaktivitet. Det er derfor viktig at myndighetene setter rammebetingelser for norsk kontinentalsokkel som i størst mulig grad sikrer fortsatt mangfold og konkurranse på sokkelen. Det kan derfor være uheldig dersom eierskapet til selskapet forvaltes av det samme departement som har ansvaret for rammebetingelsene på sokkelen. En løs-

ning på dette kan være å flytte forvaltningen av det statlige eierskapet i det nye selskapet fra Olje- og energidepartementet til Nærings- og handelsdepartementet.

Svar:

Olje- og energidepartementet har ansvaret for statens deltakelse i olje- og gassvirksomheten på norsk sokkel og har forvaltet statens eierskap i Statoil både før og etter børsnoteringen i 2001. Da Statoil ble børsnotert i 2001 var det Regjeringens og Stortingets forutsetning at Statoil skulle fortsette å selge statens olje og gass (SDØE) sammen med sin egen slik Statoil har gjort etter at SDØE ble opprettet i 1985.

Det er viktig at denne ordningen fortsetter også etter en fusjon med Hydros olje- og gassvirksomhet. Skal avsetningsordningen bestå, må statens eierskap i det nye selskapet, SDØE og Petoro tilligge ett og samme departement. Olje- og energidepartementet har ansvaret for å følge opp SDØE og Petoro og må derfor også forvalte statens eierskap i det nye selskapet.

SPØRSMÅL NR. 420**Innlevert 12. januar 2007 av stortingsrepresentant Børge Brende****Besvart 19. januar 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«Fikk statsråden seg forelagt, før den ble offentlig kjent 18. desember, flere utkast - eller ett utkast - til den endelige fremforhandlede fusjonsavtalen mellom Hydro og Statoil, slik at man på forhånd var kjent med spørsmål knyttet til navnespørsmålet, bytteforhold, lokalisering av ulike deler av selskapet etc?»

BEGRUNNELSE:

Statsråden sa i Stortingets spørretime 10. januar at Regjeringen ville komme tilbake til Stortinget med en sak om fusjonen mellom Hydro og Statoil. I forbindelse med dette ville Regjeringen gjennomgå en

rekke sider ved fusjonen, slik som navn på det nye selskapet, bytteforhold, lokalisering av ulike deler av det nye selskapet, eventuelt foreslå endringer i forhold til den fremforhandlede avtalen. I den forbindelse er det viktig for Stortinget å vite i hvor stor grad Regjeringen var involvert i fusjonsprosessen før den endelige avtalen ble offentliggjort.

Svar:

Statoil og Norsk Hydro offentliggjorde 18. desember 2006 at de to selskapene hadde inngått en såkalt integrasjonsavtale med formål om å slå sammen Statoil og Hydros olje- og gassvirksomhet. Integrasjonsavtalen vil senere bli erstattet av en fusjonsavtale.

Integrasjonsavtalen ble ikke forelagt meg eller andre av Regjeringens medlemmer før den ble inngått. Jeg og andre regjeringsmedlemmer mottok imidlertid muntlig informasjon fra de to selskapene om enkelte forhold som senere ble nedfelt i integrasjonsavtalen. Jeg ble informert om hvordan navnespørsmålet ville bli behandlet, om hvordan de ønsket fordeling av styreleder og konsernlederfunksjonen, og noen overordnede prinsipper om lokalisering og mulig bytteforhold.

Jeg og andre regjeringsmedlemmer drøftet disse

spørsmålene i noen grad med ledelsen i selskapene, men naturligvis ikke slik at disse enkeltspørsmålene ble endelig behandlet fra vår side. Jeg hadde imidlertid tilstrekkelig informasjon til på prinsipielt grunnlag å kunne gi min støtte til fusjonsplanene da de gikk i en industriell og strategisk riktig retning for begge selskapene.

Regjeringen vil komme tilbake med en nærmere vurdering av fusjonsplanen og enkeltelementer i en stortingsproposisjon som planlegges fremmet for Stortinget før påske i år.

SPØRSMÅL NR. 421

Innlevert 12. januar 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 18. januar 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Det er ifølge oppslag i Finansavisen 12. januar full forvirring i eiendomsmeglerbransjen om hvordan 24-timersregelen ved budgivning skal forstås.

Vil finansministeren snarest klargjøre hvordan reglene skal forstås, og eventuelt ta initiativ til en forbedring av regelverket som skaper mindre forvirring slik at markedet kan fungere skikkelig?»

Svar:

Innledningsvis vil jeg påpeke at "24-timersregelen" er utformet etter mønster fra retningslinjer som ble etablert av eiendomsmeglingsbransjen og advokatbransjen i samarbeid med forbrukermyndighetene i 2001. Disse er omtalt i et dokument kalt "Forbrukerinformasjon om budgivning". I det nevnte dokumentet heter det blant annet:

"Første bud på eiendommen bør ha akseptfrist på minst 24 timer. Der det er flere annonserte visninger bør 24-timersfristen tidligst løpe fra den siste annonserte visning. Senere buds akseptfrist bør ikke løpe ut før 24-timersfristen for første bud."

Ved vurderingen av hvilken informasjon det var nødvendig å gi før lovregelen trådte i kraft, la departementet blant annet vekt på at regelen bygget på etablerte bransjefastsatte retningslinjer.

Etter vedtagelsen av forskriftsregelen, viste det seg likevel at bransjen (ved Norges Eiendomsmeglerforbund) hadde en rekke spørsmål med hensyn til forståelsen av regelen, som departementet har besvart. Departementet la stor vekt på å besvare disse så raskt som mulig. Jeg kan videre opplyse at Kredittilsynet om kort tid vil sende ut et rundskriv om forskriften og forståelsen av denne.

Behovet for en eventuell endring av det aktuelle regelverket vil bli vurdert etter at dette har fått virke noe tid.

SPØRSMÅL NR. 422**Innlevert 12. januar 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 22. januar 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Spotprisen på olje har historisk sett variert svært mye. Fra en gjennomsnittlig oljepris i 1998 på i overkant av 12 dollar pr. fat nådde oljeprisen 78 dollar pr. fat i august 2006. Etter dette har oljeprisen igjen falt til ca. 52 dollar pr. fat.

Kan finansministeren gi et anslag på hvilke merinntekter den norske stat kunne oppnådd dersom deler av norsk fremtidig produksjon hadde blitt prissikret i 2006 i forhold til hvilke priser det er mulig å oppnå i dag, og står finansministeren fortsatt fast på at slik prissikring er uaktuelt?»

BEGRUNNELSE:

I spørsmål datert 24. januar 2006 tok undertegnede opp spørsmålet om prissikring av fremtidig norsk oljeproduksjon. I svar datert 30. januar 2006 svarte finansministeren at "det i dag ikke er mulig å oppnå fordeler ved å sikre statens oljeinntekter". Å avtale prisen for fremtidig levering av olje og gass kan på mange måter sammenlignes med forsikring. Det er ikke sikkert det er økonomisk lønnsomt å forsikre hus, bil osv. men de fleste gjør det likevel for å sikre seg økonomisk mot uventede og uønskede hendinger. SVs finanspolitiske talsmann, Heikki Holmås, har ved gjentatte ganger tatt til orde for at flere bør binde renten. Med mindre SVs finanspolitiske talsmann sitter inne med kunnskap om forhold som kan påvirke rentenivået fremover som "markedet" ikke har kjennskap til, vil et slikt råd i utgangspunktet ikke være lønnsomt. Grunnen til at dette likevel kan være fornuftig for mange er at en da sikrer seg mot uventede fremtidige renteøkninger. Hvorfor SV mener at det er fornuftig å sikre seg mot uventede fremtidige renteøkninger for boligeierne men ikke mot uventede fremtidige prisfall på olje og gass for staten, synes noe uklart.

Svar:

Sikring av oljeprisen måtte bygge på at staten ikke ønsker å bære oljeprisusikkerheten selv. Statens pensjonsfond - Utland og en velfungerende økonomi ellers gjør imidlertid at Norge er i stand til å bære oljeprisusikkerheten. En rullerende prissikring for et bestemt tidsrom (f.eks. neste budsjettår) ville også stille oss overfor risiko ved endring av futuresprisen, og dermed i begrenset grad bidra til risikoreduksjon. En reell risikoreduksjon måtte derfor ev. vært knyttet til en langsiktig sikring av norsk oljeproduksjon.

Ved en eventuell prissikring må en imidlertid også vurdere kostnadene. For det første er den norske oljeproduksjonen relativt stor i forhold til de aktuelle markedene. Futuresprisene vil derfor kunne påvirkes hvis den norske staten tilbød store volumer i dette markedet. Det er også grunn til å tro at transaksjonskostnadene ved å prissikre en ikke uvesentlig del av produksjonen fra norsk sokkel vil være betydelige. Særlig gjelder dette hvis en legger til grunn at prisene skal sikres utover de nærmeste månedene.

For det andre vil ikke aktørene som overtar risikoen for prissvingninger som staten ikke ønsker å bære selv, gjøre dette uten å få noen form for kompensasjon. Det er derfor tvilsomt at staten over tid kan oppnå høyere oljeinntekter gjennom å forhåndselge norsk olje. Eventuelle kontraktsmotparters krav til kompensasjon for den risikoen de påtar seg vil snarere gjøre det sannsynlig at staten over tid vil få lavere inntekter gjennom et slikt arrangement. Lavere forventet inntekt må veies mot den risikoreduksjon staten oppnår.

Det er også viktig å være oppmerksom på at man ved prissikring risikerer å selge ut store volumer til en pris som i ettertid viser seg å være betydelig lavere enn den gjennomsnittlige spotprisen over det aktuelle tidsrommet. På den annen side kan inntektene også bli betydelig høyere dersom man skulle oppleve en situasjon der den gjennomsnittlige spotprisen blir lavere enn den prisen man klarte å inngå kontrakter om forhåndssalg til. Over tid er det ikke grunn til å tro at man vil kunne velge de salgstidspunkt som i ettertid viser seg å være lønnsomme.

Usikkerheten knyttet til prissikring kan illustreres ved at hvis man hadde solgt deler av produksjon i forhåndsmarkedet i januar 2006, ville man kunne oppnådd en gjennomsnittspris i 2007 på 414 kr (basert på futurespriser 10. januar 2006, dagens valutakurs og en forutsetning om at prissikringen ikke ville ha påvirket futuresprisene). Dette er godt over nivået man kan forhåndsselge 2007-produksjonen for nå, som er rundt 350 kr. Hadde man gjort samme øvelse for 2006 ville man imidlertid i januar 2005 solgt deler av 2006-produksjonen for 250 kr pr. fat (basert på futurespriser 10. januar 2005 og gjennomsnittlig valutakurs for 2006), mens gjennomsnittlig oljepris i 2006 var 416 kr.

Dersom 500 000 fat pr. dag av SDØEs oljeproduksjon i 2007 ble forhåndssolgt i 2006, ville en ha prissikret 183 mill. fat av oljen som skal leveres i 2007. Hvis det for eksempel viste seg at den prissik-

rede oljen i gjennomsnitt ble solgt for 10 kr mer enn gjennomsnittlig spotpris i 2007, ville statens påløpte gevinst utgjort om lag 1,8 mrd. kr i 2007. Den bokførte gevinsten av 10 kr høyere salgspris ville ha vært

om lag 1,7 mrd. kr. Tilsvarende ville 10 kr lavere pris på den forhånds solgte oljen gitt et påløpt tap på om lag 1,8 mrd. kr i 2007, og et bokført tap på om lag 1,7 mrd. kr.

SPØRSMÅL NR. 423

Innlevert 12. januar 2007 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg

Besvart 19. januar 2007 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«I Fiskeribladet 2. desember 2006 så fremkommer det at en arbeidsgruppe nedsatt av Fiskeri- og kystdepartementet anbefalte en forskningsfangst av blåkveite på godt under 1 000 tonn for neste år. I rapporten til Fiskeridirektoratet, som ble lagt fram etter at arbeidsgruppen hadde avsluttet sitt arbeid, har ikke Fiskeridirektoratet tatt hensyn til arbeidsgruppens anbefaling og konklusjon når det gjelder forskningsfangst av blåkveite.

Hva er den faglige begrunnelsen for ikke å følge arbeidsgruppens anbefaling?»

Svar:

Innenfor rammen av Den blandete norsk-russiske fiskerikommisjon fastsetter Norge og Russland årlige forskningskvoter av blåkveite. Forskningsbehovet beror på hvilke oppgaver fiskerikommisjonen pålegger havforskerne å utføre. For forskningsformål er det i 2007 satt av 4 900 tonn blåkveite til Norge og 4 900 tonn blåkveite til Russland. Fra Fiskeri- og kystdepartementets side har det imidlertid hele tiden vært uttalt at man fra norsk side ikke nødvendigvis vil benytte så mye som 4 900 tonn blåkveite til forskning i 2007.

Fiskeri- og kystdepartementet har besluttet den 19. desember 2006 at det i 2007 kan anvendes 2 418 tonn blåkveite til forskningsformål. Dette er en videreføring på omtrent samme nivå som i 2006.

I 2006 ble det nedsatt en arbeidsgruppe som skulle se på reglene som gjelder i forbindelse med fangst av blåkveite med tanke på å redusere uttaket. Utvalget utarbeidet en rapport av 25. oktober 2006 som ble oversendt Fiskeri- og kystdepartementet 26. oktober 2006. På bakgrunn av senere oppslag i media og brev fra et medlem av arbeidsgruppen om at rapporten ikke fullt ut reflekterte hva man var blitt enige om i arbeidsgruppen, tok Fiskeri- og kystdepartementet

kontakt med Fiskeridirektoratet i desember 2006 for å få Fiskeridirektoratets uttalelse i saken. Direktoratet forsikret at det på ingen måte har vært deres intensjon å fremstille arbeidsgruppens rapport på en måte som ikke er omforent innad i arbeidsgruppen. Det er imidlertid ikke direktoratets forståelse at arbeidsgruppen var samstemt enig om at kvantum blåkveite som skal avsettes til forskningsformål skulle ned på godt under 1 000 tonn allerede fra 2007 av. Direktoratets oppfatning var at man var enige om at man allerede i 2007 måtte kunne redusere kvantumet til forskning betraktelig, noe som reflekteres i en tabell over estimert kvantumsbehov i arbeidsgruppens rapport. I løpet av få år skulle man imidlertid komme tilbake til tradisjonelt nivå, dvs. godt under 1 000 tonn.

Fra Fiskeri- og kystdepartementets side har vi i ettertid uttalt at for oss å ta stilling til hva det ble konkludert med i et møte hvor ingen fra departementet var tilstede fortoner seg vanskelig. På bakgrunn av brev fra medlem av arbeidsutvalget la vi imidlertid til grunn at det i alle fall fra deler av næringen sin side forelå et ønske om å få redusert kvantumet blåkveite som går til forskning til godt under 1 000 tonn allerede fra 2007.

Grunnen til det økte forbruket av blåkveite til forskningsformål de senere årene skyldes et norsk-russisk forskningsprogram besluttet av Den blandete norsk-russiske fiskerikommisjon. Programmet er iverksatt for å øke kunnskapen om blåkveitas vertikale og horisontale utbredelse i de ulike livsstadier, med tanke på å dele framtidige kvoter av bestanden mellom de to land. Videre er det et mål å øke kunnskapen om blåkveitas biologi, alder og vekst, for å kunne legge grunnlaget for en rasjonell beskatning, gjennom å fastsette kvoter i forhold til biologiske referansepunkter. Når programmet er gjennomført, vil behovet for denne intensive forskningen, og dermed så store forskningskvoter, bli redusert vesentlig.

SPØRSMÅL NR. 424**Innlevert 12. januar 2007 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 18. januar 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«I forbindelse med fremleggelsen av Revidert nasjonalbudsjett for 2006 ble merverdiavgiftsreglene for utleie av hytter strammet inn slik at hytteutleie ikke ble gjenstand for merverdiavgift med mindre virksomheten var drevet i tilknytning til romutleie i hotellvirksomhet og lignende virksomhet.

Kan finansministeren utdype hva som menes med "lignende virksomhet", samt utdype hvilke tilleggsgoder, som f.eks. båtutleie, som kan inkluderes i prisen?»

BEGRUNNELSE:

Spørsmålet gjelder avgrensning i forhold til utleie av hytter i lys av Regjeringens innstramming av reglene i forbindelse med Revidert nasjonalbudsjett for 2006 der lovvedtaket ble endret slik at yrkesmessig utleie av hytter, ferieleiligheter og annen fritidseiendom likevel ikke skal ilegges merverdiavgift. Endringen gjelder likevel ikke utleie av hytter og ferieleiligheter utelukkende oppført til utleieformål når utleien er drevet i regi av f.eks. hotell og lignende virksomhet. Spørsmålet blir da hva som er lignende virksomhet?

Gitt at en person for ca. 2 år siden stiftet et eget aksjeselskap med formål å drive utleie av ferieleiligheter. Aksjeselskapet er basert på ren utleie på forretningsmessig basis. Personen har et område i en kommune hvor vedkommende vil bygge tre rorbuer. Personen har tre utleiehus som utelukkende skal leies ut på forretningsmessig basis (og har 2 andre hus/ferieboliger på nabotomtene i privat regi som ikke skal leies ut, men brukes av familien slik at behovet for å bygge for eget bruk er utelukket). I tillegg kommer båtutleie som kan inkluderes i prisen.

Svar:

Når det gjelder spørsmålet om hva som faller inn under begrepet "lignende virksomhet" og eksemplet du framsetter viser jeg til Skattedirektoratets fellesskriv 23. august 2006, se:

<http://www.skatteetaten.no/Templates/Artikkel.aspx?id=45460&epslanguage=NO>.

Som det framgår av fellesskrivet er verken "hotellvirksomhet" eller "lignende virksomhet" klart definert i forarbeidene. I fellesskrivet nevnes imidlertid noen typeeksempler på hva som antas å falle innenfor og hva som antas å falle utenfor avgiftsområdet. Det legges til grunn at utleie av rom for overnatting i ho-

tellvirksomhet og lignende virksomhet normalt vil inkludere rett til frokost som serveres i egen spisesal. Hytter, ferieleiligheter og annen fritidseiendom vil på den annen side normalt være tilrettelagt for selvhold, typisk med minikjøkken med kjøleskap og køkemuligheter samt egen spiseplass. Etter mitt syn er en slik sontring best i samsvar med bakgrunnen for innføring av merverdiavgift på romutleie i hotellvirksomhet mv. Jeg viser i den sammenheng til Ot.prp. nr. 1, kapittel 25, hvor det først og fremst er fordelingsproblematikk knyttet til inngående avgift på varer og tjenester som anskaffes til bruk under ett for virksomhet med henholdsvis servering og overnatting som søkes løst.

For ordens skyld nevner jeg likevel at det vesentligste er hvilke tjenester som omsettes i tilknytning til og utover en ordinær overnattingsrett i et lokale. Det vil si at dersom oppholdet er tilrettelagt på en måte som gjør at det er nærmere å sammenligne med alminnelig hotellvirksomhet enn ordinær utleie av fritidseiendommer, vil overnattingsvirksomheten som utøves kunne anses å falle innenfor merverdiavgiftsområdet. Det må gjøres en totalvurdering.

Når det gjelder hvilke tilleggsgoder som kan inkluderes i prisen viser jeg igjen til ovennevnte fellesskriv. Jeg antar at du med "inkluderes i prisen" mener at virksomheten har fradragsrett for relevante kostnader knyttet til ytelsen og at det oppkreves lav sats på vederlaget. I nevnte fellesskriv framgår det at det må skilles mellom ytelser som etter sin art er unntatt fra avgiftsområdet og ytelser som etter sin art er innenfor avgiftsområdet. Ytelser som er utenfor avgiftsområdet og som omsettes som et naturlig ledd i romutleien, kan omfattes av romutleien forutsatt at det ikke oppkreves særskilt vederlag for ytelsen. Hva som kan anses omsatt som et naturlig ledd i romutleien må vurderes objektivt. I forarbeidene - se Ot.prp. nr. 77 (2005-2006) kapittel 13.1.2 -

<http://www.odin.dep.no/fin/norsk/dok/regpubl/otprp/006001-050080/hov014-bn.html> - er det presisert at for eksempel rett til å spille golf ikke kan anses omsatt som et naturlig ledd i romutleie. Derimot kan tilgang til svømmebasseng og trimrom anses omsatt som et naturlig ledd i romutleien. Når det gjelder tjenester som etter sin art er innenfor avgiftsområdet, kan dette ikke anses som en del av overnattingstjenesten med mindre tjenesten er så underordnet overnattingstjenesten at ytelsen må regnes som en del av overnattingstjenesten. Dette vil ikke kunne sies om båtutleie.

Når det gjelder det konkrete eksempelet du tar opp i spørsmålet finner jeg det ikke hensiktsmessig å ta stilling til et konkret tilfelle. Jeg har også for lite in-

formasjon om tilfellet. Virksomheter som har spørsmål av den typen du viser til bør ta kontakt med sitt lokale fylkesskattekontor for veiledning.

SPØRSMÅL NR. 425

Innlevert 12. januar 2007 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg

Besvart 22. januar 2007 av nærings- og handelsminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«Reiseliv og turisme er en meget viktig næring for distriktene, og er en viktig eksportartikkel for Norge. Hvalsafari i kommunene Andøy og Øksnes representerer en viktig attraksjon og er nøkkelvirk-somhet for turisme. På grunn av strenge EU krav mht. sikkerhet, er det nå stor fare for at de som driver med hvalsafari må avvikle virksomheten pga. at sikkerhetskravene utløser behov for store investeringer.

Vil statsråden ta initiativ til å gi dispensasjon i denne saken, og blir EUs sikkerhetskrav fulgt i EU-landene?»

Svar:

Regjeringen er opptatt av å videreutvikle norsk turisme og reiseliv. Etter min mening er imidlertid ikke det eksisterende sikkerhetsregelverket for passasjerskip til hinder for å videreutvikle kystnære reiselivsprodukter eller for å fremme positiv næringsutvikling i distriktene. Som ellers i Norge er det imidlertid et krav at passasjertransport skal skje på en sikkerhetsmessig forsvarlig måte, med fartøy som tilfredsstiller sikkerhetskravene som gjelder for passasjerfartøy. Disse sikkerhetskravene vil blant annet

avhenge av et skips størrelse, byggeår, antall passasjerer og fartsområde.

Det norske sikkerhetsregelverket bygger på internasjonale bestemmelser som vi har forpliktet oss til å følge. Et generelt nasjonalt fravik fra regelverket vil innebære en reduksjon av den styrkede sikkerhetsstandarden som EU innførte ved minimumskravene i direktiv 98/18/EF.

Sikkerheten for passasjerer og besetning er etter min mening det viktigste hensynet i denne saken. Det vil innebære en uthuling av sikkerhetsregelverket hvis man skal tillate at eksempelvis fiskefartøy som konverterer til passasjerskip ikke skal tilfredsstille kravene som gjelder for andre passasjerskip. Dette fordi fiskefartøy ikke er konstruert med hensyn til de spesielle sikkerhetsmessige og tekniske krav som gjelder for passasjerskip.

EUs medlemsland er forpliktet til å implementere og håndheve sikkerhetskravene som er nedfelt i 98/18/EF, og det er EU-kommisjonens ansvar å overvåke at dette gjøres, herunder iverksette sanksjoner ved overtredelser fra medlemslandene. For Norges vedkommende tilligger denne myndigheten gjennom EØS-avtalen EFTAs overvåkingsorgan, ESA.

SPØRSMÅL NR. 426

Innlevert 12. januar 2007 av stortingsrepresentant Petter Løvik

Besvart 19. januar 2007 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«Firmaet Welltug Shipping AS i Vanylven på Sunnmøre har tidlegare vore i kontakt med Fiskeri- og kystdepartementet om eit prosjekt for å kombinere slepebåt med brønnbåt for å få meir slepekapasitet for pengane.

Vil statsråden ta initiativ til vidare samarbeid med Welltug Shipping AS om denne saka?»

GRUNNGJEVING:

I brev datert 8. juni 2006 til fiskeri- og kystministeren la firmaet Welltug Shipping AS i Vanylven

kommune på Sunnmøre fram ein idé som går ut på å kombinere ein slepebåt med ein brønnbåt som også kan nytte sin tankkapasitet til oljeoppsamling i ein katastrofesituasjon. Formålet med prosjektet er å få sikrare og betre slepekapasitet og -beredskap langs kysten vår.

29. juni 2006 svarte departementet at "Departementet har til behandling en rapport fra Kystverket angående nasjonal slepeberedskap langs norskekysten. Deres synspunkter vil tas med i det videre arbeidet".

Welltug Shipping AS har jobba lenge med dette prosjektet og vil gjerne ha signal om eit slikt samarbeid kan vere aktuelt. Eg vonar at behandlinga av rapporten frå Kystverket er kome såpass langt at statsråden kan gi litt klarare signal i denne viktige saka.

Svar:

Mi målsetjing er at vi skal ha ein god og riktig tilpassa slepebåtberedskap langs kysten. Slepebåtbe-

redskapen baserer seg i dag på tilgjengelege private aktørar i marknaden. Det er etablert ein statleg beredskap i Nord-Noreg grunna manglande privat kapasitet i landsdelen. Kystverket har utgreidd slepebåtberedskapen nasjonalt i ein rapport som vart lagt fram i januar 2006. Rapporten konkluderer med at slepebåtberedskapen bør styrkast på enkelte stader. For Vestlandet og Sør-Noreg er det peika på naudsynet for styrka beredskap.

Det er fleire moglege måtar å etablere og organisere ein slepebåtberedskap, og ulike modellar er til vurdering. Korleis ein eventuell slepebåtberedskap skal organiserast er det ikkje teke stilling til.

Det er såleis ikkje mogleg å gje eit svar til Welltug Shipping AS no. Det kan nemnast at andre føretak med gode idear om samarbeid med staten om slepebåtberedskapen har vore i kontakt med departementet. Vi kan difor ikkje love eit enkelt føretak midlar eller gje andre lovnader. Om private slepefartøy skal inngå i ein statleg beredskap, vil det bli lyst ut til offentleg anbodskonkurranse slik lovverket krev.

SPØRSMÅL NR. 427

Innlevert 15. januar 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 19. januar 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«I Stortingets spørretime 10. januar stilte jeg spørsmål om forskjellen på å bruke ordet "forretningsadresse" og ordet "hovedkontor" for å fortelle hvor Statoil/Hydros reelle hovedkontor skal ligge. I statsrådens svar ble det, ved et uhell antar jeg, hevdet at aksjeloven bruker begrepet "forretningsadresse. Det er som kjent feil.

Vil statsråden forklare hvorfor man bruker ordet "forretningsadresse" i omtalen av lokalisering av hovedkontor?»

Svar:

I forbindelse med offentliggjøring av fusjonen ble det fra selskapenes side informert om at det sammenslåtte selskapets forretningsadresse vil være Stavanger.

I henhold til aksjeloven og allmennaksjeloven skal vedtektene for aksje- og allmennaksjeselskaper minst angi den kommune i riket hvor selskapet skal ha sitt forretningskontor. I tråd med allmennaksjeloven angir nåværende vedtekter for Statoil og Hydro hvor selskapenes forretningskontorer er. Jeg legger til grunn at dette også blir fulgt opp med hensyn til det nye fusjonerte selskapet.

SPØRSMÅL NR. 428**Innlevert 15. januar 2007 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 22. januar 2007 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Ny russisk lovgivning for frivillige organisasjoner som er ventet å tre i kraft i april dette år stiller, ifølge medias dekning, opp krav til rapportering som kan være i strid med religionsfriheten.

Vil Regjeringen sørge for at disse konkrete spørsmålene knyttet til rapporteringsplikt blir tatt opp med russiske myndigheter i tiden fram mot lovens ikraft-tredelse?»

BEGRUNNELSE:

I svar på spørsmål nr. 398 gir utenriksministeren en redegjørelse for hvordan norske myndigheter tidligere har tatt opp problemstillinger knyttet til russisk lovgivning som truer organisasjonsfrihet, ytringsfrihet og religionsfrihet. Det vises også til hvordan norsk og internasjonalt press har medført justeringer fra russisk side. Nå ventes ny russisk lovgivning for frivillige organisasjoner å tre i kraft i april. Disse endringene i lovgivningen nevnes ikke i svaret fra statsråden. Det er viktig at norske myndigheter nettopp i denne fasen er aktive for å påvirke russiske myndigheter til å endre lovforslaget slik at de religiøse organisasjonenes rettigheter sikres på en bedre måte.

Svar:

Den nye loven om frivillige organisasjoner, som også inneholder bestemmelser om religiøse grupper, ble vedtatt av statsdumaen i 2005, underskrevet av

president Putin i 2006 og den trådte i kraft i april 2006. Loven inneholder blant annet nye bestemmelser når det gjelder organisasjonenes rapporteringsplikt. Fristen for å levere inn første rapport basert på de nye bestemmelsene er 15. april 2007. Det er altså ikke tale om en ny lov som trer i kraft 15. april i år, men om en frist som er angitt i loven som trådte i kraft i 2006.

Den nye loven om frivillige organisasjoner inneholder nye, detaljerte bestemmelser som skal gi myndighetene bedre oversikt over organisasjonenes virksomhet og inntektskilder. Flere religiøse organisasjoner har uttalt til norsk, russisk og øvrig presse om at dette for deres del kan synes unødvendig omfattende og vil innebære detaljert telling av tilhørere under gudstjenester, og at det må redegjøres for pengegaver gitt ved innsamling av for eksempel kollekt. Flere kirkesamfunn, også det russisk-ortodokse, har gitt uttrykk for bekymring.

Fra norsk side har vi ved flere anledninger tatt opp spørsmålet om den nye lovgivningen med russiske myndigheter. Loven er vedtatt og - som også Europarådet har uttalt - det er derfor iverksettelsen som nå er viktig.

Jeg vil følge nøye med på hvordan denne loven iverksettes - både når det gjelder de religiøse organisasjonenes rapporteringsforpliktelser, og når det gjelder den nye lovens konsekvenser for arbeidsvilkårene til blant annet menneskerettsorganisasjoner.

SPØRSMÅL NR. 429**Innlevert 15. januar 2007 av stortingsrepresentant Kåre Fostervold****Besvart 19. januar 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«I saken om en musehale i en Pizza Grandiosa fra Stabburets fabrikk på Stranda på Sunnmøre, valgte Stabburet å levere inn en anmeldelse. Dette ble gjort med bakgrunn i at selskapet hadde mistanke om at dette kunne dreie seg om matsabotasje. Etter kort tid valgte politiet å henlegge saken, på grunn av mangel på bevis.

Kan statsråden forsikre Stabburet om at denne anmeldelsen ble seriøst og faglig vurdert, og at det ble satt i gang en reell etterforskning i saken?»

BEGRUNNELSE:

Næringsmiddelindustrien er totalt avhengig av tillit fra forbrukerne på at maten er av god kvalitet, for å overleve i en tøff markedsituasjon.

Samtidig som myndighetene stiller strenge krav til kommersiell matproduksjon, er det viktig at myndighetene også følger opp like strengt overfor mistanke om matsabotasje/industrisabotasje.

Svar:

Etterforskning av straffesaker er påtalemyndighetens ansvar. Det hører under påtalemyndighetens kompetanseområder å ta avgjørelser om dette, hvor

Riksadvokaten er øverste myndighet. Riksadvokaten er i sin utøvelse av påtalemyndigheten ikke underlagt Justisdepartementet ved statsråden.

Stabburet vil ha adgang til innsyn i straffesaksdokumentene.

Dersom Stabburet mener etterforskningen av anmeldelsen ikke var grundig nok, kan selskapet rette en klage over henleggelsen til overordnet påtalemyndighet, det vil si det aktuelle statsadvokatembete.

SPØRSMÅL NR. 430

Innlevert 15. januar 2007 av stortingsrepresentant Kåre Fostervold

Besvart 19. januar 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Over en periode på nærmere 2 år er det arbeidet med en gassrørløsning til Grenland. I slutten av januar 2007 vil Gassco legge frem sin investeringsplan for gassrøret, og i denne planen vil det mangle en investor, nemlig staten.

Kan statsråden love at det vil komme en avklaring på det statlige bidraget til en finansiering av gassrøret innen påsken 2007, eventuelt når kan innbyggerne i Grenland forvente seg svar?»

Svar:

Det pågår utredninger av mulighetene for et gassrør til Øst-Norge (Grenland) og Vest-Sverige. Så sent som i desember i fjor ble prosjektet utvidet til også å se på et mulig grenrør til Jylland i Danmark. Arbeidet

drives frem av Gassco og en styringskomité bestående av kommersielle aktører langs traseen for røret.

Signering av avtaler for videreføring av prosjektet samt orientering om status er av Gassco satt til 29. januar. Selskapene skal signere forpliktende avtaler om transportbruk og avtaler om interesse for eierskap. Det forventes også at selskapene forplikter seg til videreføring av prosjektet i 2007.

I Soria Moria-erklæringen heter det at Regjeringen vil at staten gjennom et statlig selskap deltar i finansieringen av infrastruktur for transport av naturgass, sammen med kommersielle aktører.

Med utgangspunkt i dette tar jeg sikte på en så rask behandling som mulig, men kan ikke på nåværende tidspunkt si når og på hvilken måte jeg vil komme tilbake vedrørende prosjektet.

SPØRSMÅL NR. 431

Innlevert 15. januar 2007 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 22. januar 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Vil arbeids- og inkluderingsministeren vurdere å endre forskrift 2000-05-22 nr. 532 Forskrift om kombinasjon av avtalefestet pensjon og arbeidsgivende inntekt (pensjonsgivende inntekt), slik at møtegodtgjørelse for offentlige verv og tillitsverv i fri-

villige organisasjoner ikke regnes inn i toleransebeløpet på 15 000 kr?»

BEGRUNNELSE:

I henhold til forskrift til lov om statstilskott til ordninger for avtalefestet pensjon (AFP) er det fast-

satt et fribeløp på 15 000 kr i pensjonsgivende inntekt før utbetaling av avtalefestet pensjon reduseres forholdsmessig lik den andelen denne inntekten utgjør av pensjonsgivende inntekt før pensjonering.

Dette beløpet ble fastsatt i 2002 på bakgrunn av et flertallsvedtak i Stortinget med støtte fra Arbeiderpartiet og de daværende regjeringspartiene (Høyre, Kristelig Folkeparti og Venstre).

Det er rimelig at en generell fribeløpsgrense er lav, all den tid dagens AFP-ordning uansett mottar betydelige statssubsidier. En klart høyere generell inntektsgrense vil kunne gjøre hele AFP-ordningen uforholdsmessig gunstig.

Gjeldende forskrift kan imidlertid virke demotiverende på AFP-pensjonisters motivasjon til å si ja til å ta på seg offentlige verv. Det er en utfordring både å få unge og eldre til å delta i lokalpolitikken, og en justering av forskrift slik at møtegodtgjørelser for offentlige verv ikke ble regnet inn i toleransebeløpet ville kunne medvirke til at det ble lettere å beholde tidligpensjonister i aktiv politisk innsats lokalt.

Svar:

Avtalefestet pensjon (AFP) ble etablert i 1988 ved tariffavtale mellom partene i arbeidslivet. Formålet var å gi arbeidstakere som var slitne etter et langt arbeidsliv mulighet til å gå av med pensjon før den ordinære pensjonsalderen på 67 år. Ordningen har siden vært justert flere ganger. Personer som omfattes av ordningen, kan i dag få pensjon tidligst fra fylte 62 år. Ved delpensjonering ytes det AFP etter et pro rata system som sikrer forholdsmessighet mellom pensjonsuttak og inntekt. Systemet innebærer at pensjonsgraden fastsettes i forhold til bortfalt arbeidsinntekt. Dersom inntekten reduseres til for eksempel 60 pst. av tidligere inntekt, skal vedkommen de motta 40 pst. av full pensjon. Hvis det viser seg at pensjonisten tjener mer eller mindre, skal pensjonsandelen justeres tilsvarende. I prinsippet skal pensjonen avkortes allerede fra første krone. Av administrative grunner er det lagt inn et toleransebeløp, slik at ikke et hvert avvik skal føre til justeringer i pensjonen. Dette beløpet gjelder begge veier. Toleransebeløpet virker også slik at den som har inntekt opp til toleransebeløpet, kan ta ut hel AFP. Pro rata systemet for deluttak av AFP ble innført fra 1. august 2000. Toleransebeløpet ble da fastsatt til 4 000 kr. Etter en evaluering av delpensjonsreglene, herunder en bred høringsrunde, ble toleransebeløpet økt til 15 000 kr med virkning fra 1. januar 2002, jf. St.prp. nr. 63

(2001-2002) i forbindelse med Revidert nasjonalbudsjett 2002 og Innst. S. nr. 225 (2001-2002). I hørings-saken ble det bl.a. reist spørsmål om å holde inntekt fra tillitsverv i frivillige organisasjoner og politiske verv utenom ved fastsettelse av toleransebeløpet. De fleste høringsinstansene gikk mot en ordning med særregler for denne typen inntekt. Det ble vist til at dette vil gi avgrensingsproblemer og være vanskelig å administrere. Videre ble det påpekt at slike særregler ville gjøre det vanskelig å opprettholde andre og strengere regler for de øvrige pensjonistene. Inntekt fra verv ble derfor ikke unntatt fra inntektsprøvingen i forbindelse med at toleransebeløpet ble økt til 15 000 kr. Jeg viser til det pågående arbeidet med pensjonsreformen, og jeg kan ikke se at det nå er hensiktsmessig å vurdere den gjeldende AFP-ordningen uavhengig av reformarbeidet. I St.meld. nr. 5 (2006-2007) Opptjening og uttak av alderspensjon i folketrygden, som for tiden er til behandling i Stortinget, har Regjeringen lagt fram forslag til en fleksibel alderspensjon fra 62 år, der pensjon og inntekt skal kunne kombineres uten reduksjon i pensjonen. Regjeringen vil i det videre arbeidet med pensjonsreformen invitere partene i arbeidslivet til en bred prosess om utformingen av en tilpasset ordning for avtalefestet pensjon, jf. pkt. 7.11.3 i stortingsmeldingen, der det blant annet framgår:

"I dette arbeidet vil Regjeringen legge vekt på:

1. AFP-ordningen skal også i framtiden bidra til et godt tidligpensjonssystem fra 62 år. En tilpasset ordning skal understøtte målene for et nytt pensjonssystem, slik disse er trukket opp i Stortingets vedtak våren 2005.
2. Staten viderefører sitt samlede økonomiske bidrag til AFP-ordningen. Dette omfatter også verdien av skattefordeler og poengopptjening i folketrygden. Det økonomiske bidraget beregnes ut fra dagens uttakssrate, men justeres for det antallet som omfattes av ordningen. Staten bidrar med samme andel av den totale finansieringen som i dag.
3. AFP skal fortsatt sikre at de som ønsker det, kan gå av ved 62 år på en verdig måte. Dette sikres ved at AFP videreføres i form av et årlig påslag til alderspensjonen i folketrygden. Alderspensjon fra folketrygden og AFP skal kunne kombineres med arbeidsinntekt uten avkorting i pensjonen. Det gis pensjonsopptjening i folketrygden for eventuell arbeidsinntekt, men ikke for pensjonen.
4. Overgangen til en tilpasset AFP-ordning vurderes i lys av Regjeringens forslag til innføring av den nye alderspensjonen i folketrygden. Et forslag til ny AFP skal foreligge i god tid før hovedoppgjøret i 2008."

SPØRSMÅL NR. 432**Innlevert 15. januar 2007 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 23. januar 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«I slutten av forrige uke hadde flere medier et oppslag om en person fra Saltdal. Bakgrunnen for oppslagene var vedkommendes tilbud fra Rikstrygdeverket. Han har i dag fått tildelt et åpent kjøretøy men trenger av hensyn til egen livskvalitet et med tak. Dette avvises mht. at det er for kaldt for ham å være ute vinterstid samt at han har "feil" sykdom.

Er statsråden enig i at dette er urimelig, og vil statsråden gripe inn i denne saken samt gjennomgå regelverket på nytt?»

BEGRUNNELSE:

I de nevnte oppslagene, inklusiv VG lørdag 13. januar, viser det offentlige systemet en mangel på fornuft og forståelse som ikke er i tråd med de signaler statsråden har gitt ved flere anledninger. Slik jeg har oppfattet statsråden er restarbeidskraft og livskvalitet blant de viktigste å ta vare på i et samfunn med stadig større utfordringer og behov.

I saken fra Saltdal fremstår det offentlige som det motsatte og ikke en positiv bidragsyter. Vedkommende person fikk for snart 10 år siden slag og manglet etter dette både førlighet og språk. Etter lang tids trening mestrer nå 58-åringen det aller meste. Han måker bl.a. snø selv. Etter søknad til Rikstrygdeverket har han fått tildelt en åpen motorisert "trehjuls sykkel". Problemet med denne er at den ikke har noen form for tak og dette gjør den lite anvendelig når det er kaldt ute. Ifølge offentlige instanser kunne

vedkommende fått en annen type kjøretøy hvis han hadde hatt en annen sykdom eller flere sykdommer. For meg er det et stort og uakseptabelt paradoks at dersom vedkommende hadde fått et hjerteinfarkt ville han kunne få et kjøretøy av den typen han ønsker.

Svar:

Arbeids- og velferdsetaten gir stønad til nødvendige og hensiktsmessige hjelpemidler for personer med varig nedsatt funksjonsevne, jf. folketrygdloven kapittel 10. Det er et krav om årsakssammenheng mellom funksjonsnedsettelsen og det omsøkte hjelpemiddel. Tildeling av hjelpemidler er altså ikke avhengig av diagnose.

Når det gis stønad til ulike typer rullestoler, så gis disse som hovedregel uten noen form for tak. Dersom det skal være grunnlag for å gi stønad til tak til en rullestol, må dette være medisinsk nødvendig. En person med en medisinsk tilstand som gjør vedkommen- de spesielt utsatt for kulde eller varme, vil for eksempel kunne få tilrettelagt rullestolen med overbygg. Dette vil bero på en konkret vurdering i hver enkelt sak.

Jeg har forståelse for at enkeltpersoner kan oppleve at bruken av rullestol på vintertid kan være vanskelig. Likevel vil en endring av regelverket slik at rullestoler som hovedregel kan innvilges med tak ha budsjettmessige konsekvenser. Endringer i regelverket på dette området har foreløpig ikke vært prioritert.

SPØRSMÅL NR. 433**Innlevert 15. januar 2007 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 19. januar 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«Hvordan vil Regjeringen løse utdanningsbehovet for voksne uten rett som benytter seg av tilbudet enkelte friskoler kan gi til videregående opplæring innenfor viktige fagfelt, dersom slike skoler skal miste retten til opptak av voksne elever uten rett, og hvordan skal eventuelle andre tilbud organiseres og finansieres?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen har sendt til høring forslag til ny friskolelov, og høringsfristen er etter det jeg forstår, ute. I høringsutkastet legges det opp til at friskoler med særskilt tillatelse til å ta opp voksne elever uten rett, skal fratas denne retten. Dette vil få store konsekvenser for flere etablerte friskoler og derved gripe inn i en godt etablert praksis.

Dersom regjeringen ikke endrer sitt forslag etter høringen, vil det bety redusert utdanningskapasitet og potensial for bl.a. helsearbeidere. Flere voksne uten rett benytter seg, etter hva jeg har forstått, av tilbudet om omskolering innenfor de rammer enkelte friskoler er gitt for opptak av voksne uten rett. Regjeringen peker på den ene side på behovet for flere kvalifiserte helsearbeidere, men vil med lovforslaget fjerne utdanningskapasitet til slik omskolering innenfor friskolesystemet.

En annen næring som vil få utfordringer er landbruksnæringen. Ofte vil ungdoms yrkesvalg være et annet i ungdomsårene enn det som kreves for å overta familiegården. Årsaken er at mange gårder i Norge er altfor små til å gi to personer arbeid. Derfor må ungdommen på gården få seg annet arbeid. Når tiden for gårdovertakelse kommer, vil mange ha behov for landbruksfaglig utdanning. Etter det jeg forstår benytter mange muligheten til slik utdanning gjennom det etablerte systemet hvor enkelte friskoler kan ta opp voksne uten rett.

Det er underlig at en regjering bestående av særlig ett parti med klare landbruksinteresser som grunnlag for deres politikk, kan fremme denne typen forslag selv i et høringsutkast.

Jeg er selvsagt kjent med at departementet hevder at de ikke har konkludert med hvilke forslag som skal fremmes for Stortinget. Imidlertid må departementet være kjent med konsekvensene av forslaget i høringsnotatet. Det vil derfor være interessant å vite hvordan departementet ser for seg å løse ovenstående problemstilling dersom de friskolene som i dag har rett til å ta opp voksne elever uten rett, mister denne.

Siden voksne uten rett ikke prioriteres i den offentlige skolen på grunn av manglende tilleggsfinansiering og krav til klar prioritering av elever med rett, er det neppe en forsvarlig løsning å be fylkeskommunen påta seg et tilleggsansvar for denne gruppen.

Svar:

Jeg vil innledningsvis vise til St.meld. nr. 16 (2006-2007) og ingen sto igjen, punkt 6.5 Kunnskapsløft for voksne. Her fremgår det bl.a. at Kunnskapsdepartementet mener at det er behov for å endre opplæringsloven for å gi flere voksne rett til videregående opplæring, og at departementet vil fremme et lovendringsforslag om dette våren 2008. I Ot.prp. nr. 43 (2005-2006) om endringer i friskoleloven og fagskoleloven ble Stortinget første gang informert om at forslag til mer omfattende og permanente endringer i friskoleloven vil bli sendt på høring høsten 2006 og lagt frem for Stortinget våren 2007 (trinn 2). Kunnskapsdepartementet sendte forslag om endringer i friskoleloven på alminnelig høring i oktober 2006. I høringsforslaget er det bl.a. foreslått at private videregående skoler med rett til tilskudd fortsatt skulle ha adgang til å ta inn voksne med rett til videregående opplæring etter opplæringsloven. Videre ble det foreslått at de av skolene som i dag har adgang til å ta inn voksne uten rett til videregående opplæring etter opplæringsloven ikke lenger skal ha en slik adgang. I forbindelse med sistnevnte forslag ble det også foreslått en overgangsordning. Særskilte skoler for funksjonshemmede, og videregående skoler som gir yrkesrettet opplæring som ikke blir gitt ved videregående offentlige skoler berøres ikke av dette høringsforslaget. I tilknytning til hvert av høringsforslagene er det redegjort for departementets vurderinger. Fristen for å avgi høringsuttalelse gikk ut 2. januar 2007. Formålet med høringen er å få saken tilstrekkelig belyst, herunder innhente råd fra dem som er berørt av forslagene. Det endelige forslaget, bl.a. på bakgrunn av de høringsuttalelsene vi har mottatt i forbindelse med den alminnelige høringen, vil Stortinget få presentert i en odelstingsproposisjon i løpet av våren 2007.

SPØRSMÅL NR. 434

Innlevert 15. januar 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 24. januar 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Vintersesongen 2005/2006 ble det brukt over 200 000 tonn salt langs norske veier. Bruk av store kvanta salt i mange år har gitt ødelagte drikkevannskilder og ødelagt grunnvann. Veisaltning brukes med basis i barveistrategi. Rapportering om bedret trafiksikkerhet på basis av veisaltning i Norge er omstridt. Veisaltning kan også gi falsk trygghet hos trafikantene og farlige kjøreforhold.

Hva vil statsråden gjøre for å redusere de mange ulempene fra omfattende salting av norske veier?»

BEGRUNNELSE:

Bruk av salt er billig brøyting, men med åpenbare og negative konsekvenser for miljø (ødelagte vannkilder) og mulighet for redusert trafiksikkerhet (falsk sikkerhet og tidvis også dårligere kjørefor-

hold). Jeg viser bl.a. til havarikommisjonens gransking av bussulykke på riksvei 3 ved Rennebu 2006.

Veisalt trekker med seg andre farlige stoffer ned i jord og grunnvann.

Kjemisk vintervedlikehold på veiene har gitt dokumentert skadeverk på brønner, vann og grunnvann mange steder i Norge. Dette er fremvist gjennom flere undersøkelser.

Kjemisk vintervedlikehold sparer veiholder for utgifter til konvensjonell snørydding, men påfører samtidig bilbrukerne omfattende kostnader gjennom rustskader. Slike skader kan også medføre svekket sikkerhet på kjøretøy under bruk. Jeg viser til informasjon om at nytt veisalt kan gi bremsesvikt og ødelagt elektronikk på biler - informasjon fremkommet i forbindelse med uttesting av veisalt tilsatt magnesiumklorid

Veisaltning medfører også ekstra slitasje på veidekket og gir økt svevestøv.

Jeg har registrert at Svenske Vegverket har redusert sitt saltforbruk på veinettet i perioden fra 2000 til 2005 samtidig som antall ulykker i vintermånedene er redusert.

Jeg er kjent med at Samferdselsdepartementet har etablert et etatsprosjekt som skal gjennomgå konsekvensene av bruk av salt.

Jeg håper statsråden kan bekrefte at brukerorganisasjoner, miljøorganisasjoner og ekstern ekspertise blir involvert i dette arbeidet og at det ikke går for lang tid før konkrete tiltak blir iverksatt for å redusere bruk av salt på norske veier.

Svar:

Jeg kan innledningsvis opplyse at dette er en kompleks teknisk problemstilling og jeg vil derfor nedenfor gi noen mer detaljerte opplysninger.

Statens vegvesen er godt kjent med betenkeligheter knyttet til bruk av salt som friksjonsskapende hjelpemiddel og at vegsalt kan skade tiliggende innsjøer, vegetasjon og drikkevannsbrønner. Korrosjonsskader på kjøretøy og betongkonstruksjoner er også kjent. På den annen side viser undersøkelser at bar veg, som kan oppnås ved å bruke salt, gir langt bedre friksjon enn om vegen hadde vært behandlet med for eksempel sand. God friksjon gir bedre fremkommelighet og den reduserer generelt personskadeulykkene med om lag 20 pst. Bruk av sand som friksjonsmiddel der sanden får fryse fast i vegbanen, er et godt alternativ til vegsalt, men bare der det er kaldt og lave trafikkmengder.

Vegsalt, natriumklorid, utgjør hovedbestanddelen i havsaltet. De biologiske og kjemiske effektene er primært knyttet til konsentrasjonen av saltet. Uttyntet vegsalt er et lite problem. Det er imidlertid i konsentrert form at vegsalt har virkning som tinemiddel.

Det finnes alternative stoffer som kan brukes som tinemiddel, men disse har også uønskede miljøeffekter. De organiske alternativene vil være mindre korrosive, men de øker faren for overgjødning og avgir smak til vann. Statens vegvesen har særlig undersøkt magnesiumklorid som alternativ til natriumklorid. Dette er et naturlig stoff, en tiendedel av havsaltet består av magnesiumklorid. Det er dyrere, men mer effektivt tinemiddel enn vanlig vegsalt, og det binder vegstøv. Magnesiumklorid kan føre til materialskader og vegvesenet arbeider med å kartlegge hvor stort problemet er. Ulike materialelementer blir derfor plassert ut for å bli eksponert for saltsprut der magnesiumklorid blir brukt. I Norge brukes magnesiumklorid bare i forsøkssammenheng. Det er også rapportert at konsentrert magnesiumklorid kan redusere friksjonen i bremsesystemet i biler. Dette problemet søker flere land nå å løse.

Statens vegvesen arbeider med å teste ut blandingsprodukter som kan brukes som tinemiddel. Tanken er å dra nytte av de positive sidene enkelte stoffer har, samtidig som de negative sidene reduseres. En blanding av natriumklorid og magnesiumklorid er blitt utprøvd. Erfaringene er at samme friksjonseffekt oppnås med betydelig lavere saltforbruk, samtidig som den samlede kostnaden er ubetydelig høyere enn å benytte bare natriumklorid. I Oslo ble det nylig igangsatt forsøk med en blanding av magnesiumklorid, maissirup og natriumklorid, og i løpet av året skal erfaringer fra dette forsøket kunne foreligge.

Det er entreprenørene som Statens vegvesen har tegnet kontrakt med, som salter vegene. Vegvesenet opplyser at de hos entreprenørene ser en mer aktiv bruk av snøplog for å fjerne snø og is, og redusert forbruk av salt. Jeg vil i styringsdialogen med Vegdirektoratet vektlegge Vegvesenets ansvar for at denne utviklingen fortsetter. Videre forekommer hyppig utlegging av mindre mengder vegsalt som gir lavere forbruk enn sjeldnere og mer massiv saltspredning. Hyppig salting gir i tillegg et bedre resultat på veg. Statens vegvesen har derfor åpnet for mer kontroll av entreprenørenes vinterdrift. Dette innebærer krav til bruk av snøplog og kortere rodelengde, det vil si den strekningen en brøytebil skal kunne tilbakelegge før den starter på ny runde. Når det gjelder saltstrategi, har vegvesenet så langt høstet tilfredsstillende erfaringer der det bare stilles krav om at hjulsporene skal ha bar asfalt etter snøfall og ikke hele vegen som jo er kravet til "bar-veg strategien". Forsøkene viser at "bart-i-spor strategien" gir like stor trafikksikkerhet som "bar-veg strategien". Fordelen med "bart-i-spor strategien", er betydelig mindre saltbruk. Statens vegvesen mener imidlertid at denne metoden må videreutvikles før den kan anbefales som en fullverdig strategi.

Naturens tålegrense, korrosjonsproblemer og

helseskadelig drikkevann setter grenser for hvor mye kjemiske stoffer som kan brukes for å oppnå tilfredsstillende friksjon. Dette kan delvis også oppnås med bruk av piggdekk og redusert hastighet. Økt piggdekkbruk gir imidlertid mer vegslitasje, økt svevestøv og flere helseskader. I desember 2006 ble forskrift om rammer for vannforvaltningen vedtatt. Forskriften gir rammer for fastsettelse av miljømål som skal sikre en mest mulig helhetlig beskyttelse og bærekraftig bruk av vannforekomstene. Det vil bli laget forvaltningsplaner og tiltaksprogrammer for å sikre at miljømålene blir oppfylt. Forvaltningsplanene vil

trolig få direkte konsekvenser for bruk av kjemikalier på norske veger.

Jeg kan avslutningsvis opplyse at for å møte de store utfordringene som ligger i bruken av vegsalt, starter Statens vegvesen opp et etatsprosjekt under navnet "Salt smart". Organiseringen og mandat for prosjektet er ikke vedtatt, men prosjektet vil være fokusert på teknologiutvikling, miljøkonsekvenser, beslutningsstøtte og policy i relasjon til økonomi, trafikksikkerhet og fremkommelighet. Det er naturlig at brukerorganisasjoner, miljøorganisasjoner og annen ekspertise blir involvert i dette prosjektet.

SPØRSMÅL NR. 435

Innlevert 15. januar 2007 av stortingsrepresentant Erna Solberg

Besvart 24. januar 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«NAV i Trøndelag har sendt ut varsel om en massiv oppsigelse av skjermede tiltaksplasser overfor sine tiltaksarrangører begrunnet med at slike tiltaksplasser er redusert.

Hvordan rimer dette med at Regjeringen har hevdet økt satsing på det samme i budsjettet for 2007?»

BEGRUNNELSE:

Stavne Gård KF i Trondheim har fått varsel om oppsigelse av 70 av sine ca. 300 tiltaksplasser for personer med attføringsbehov. Deres tiltak er rettet mot sosialhjelpsmottagere, tidligere rusmisbrukere, nylig fengselsløslatte osv. Grupper som Stortinget har ønsket særlig fokus på å gi en ny sjanse tilbake til arbeidslivet.

Jeg har oppfattet at også Regjeringen har vært enig i at det viktigste fattigdomstiltaket er å få flere tilbake til arbeid. Det har ikke vært mulig å lese ut av statsbudsjettet at Regjeringen har lagt opp til en slik drastisk reduksjon i skjermede sysselsettingstiltak. Ei heller har det vært mulig å oppfatte at de "nye" fattigdomsrettede arbeidsmarkedstiltakene skulle finansieres ved en reduksjon i den tidligere aktiviteten, i stedet for å komme i tillegg til den aktiviteten som allerede eksisterte.

Nå tyder signalene på at det foregår en stor reduksjon av skjermede tiltak. I Trøndelag har de fleste arrangørene fått betydelige kutt. Også andre fylker rapporterer om det samme. 60 av plassene ved Stavne Gård KF er under kategorien "arbeid med bistand",

altså ute i arbeidslivet og helt i tråd med de prioriteringer som så langt har vært gjeldende.

Svar:

Regjeringen har høye ambisjoner når det gjelder tiltaksplasser for yrkeshemmede. Behovet for tiltaksplasser til yrkeshemmede må ses i lys av en aktiv attføringspolitikk hvor målet er rask tilbakeføring av yrkeshemmede til ordinært arbeidsliv. Antall yrkeshemmede er på landsbasis redusert med om lag 5 pst. det siste året. Til tross for at antall yrkeshemmede ventes å gå noe ned også i 2007, har Regjeringen likevel valgt å øke tiltaksplassene til yrkeshemmede arbeidssøkere med om lag 700 plasser utover bevilgningen for 2. halvår 2006, til et tiltaksnivå på om lag 28 000 plasser i gjennomsnitt for 2007. I gjennomsnitt for perioden 2002-2005 ble det gjennomført om lag 22 200 plasser.

Valg av attføringsløp og tiltak skal ta utgangspunkt i den enkeltes muligheter og forutsetninger for å ta del i arbeidslivet, samt reflektere situasjonen på arbeidsmarkedet. Den gode situasjonen på arbeidsmarkedet er med på å skape nye muligheter for å prøve ut arbeidssøkere i ordinært arbeidsliv med sikte på varig jobb. Det legges derfor opp til økt satsing på integrerende tiltak i ordinært arbeidsliv. Samtidig er det selvfølgelig også slik at yrkeshemmede med særlig store og sammensatte bistandsbehov skal sikres tilpassede tiltak som innebærer tilrettelagt oppfølging og arbeidstrening, for eksempel i attføringsbedrifter, og departementet har understreket overfor

Arbeids- og velferdsetaten at dette skal legges vekt på i tiltaksgjennomføringen.

Jeg kan ellers nevne at etaten i planlegging og gjennomføring av arbeidsmarkedstiltakene er bedt om å forsikre seg om at endringer i tiltakssammensetning er gitt betryggende saksbehandling og er godt faglig begrunnet, samt at eventuelle endringer overfor tiltaksarrangører mv. skjer innenfor forutsigbare tidsrammer. Jeg viser også til at departementet vil se nærmere på rammevilkårene for tiltaksgjennomføringen under kap. 634, jf. St.prp. nr. 14 (2006-2007).

Sør-Trøndelag har også hatt en positiv utvikling på arbeidsmarkedet med nedgang i helt ledige arbeidssøkere og personer på yrkesrettet attføring. Nedgangen i antall yrkeshemmede i fylket har vært på ca. 10 pst. det siste året, dvs. det dobbelte av landsgjennomsnittet. Videre har Sør-Trøndelag i mange år hatt en meget stor andel av tiltaksmidlene for yrkeshemmede bundet opp i tiltak hos institusjonelle tiltaksarrangører. Utviklingen på arbeidsmarkedet tilsi-

er at yrkeshemmede har behov for tiltak som blant annet kan gi direkte trening i ordinært arbeidsliv.

På grunn av den betydelige nedgang i antallet yrkeshemmede i Sør-Trøndelag har det i planleggingen vært usikkerhet knyttet til omfanget av tiltaksvirksomheten. Arbeids- og velferdsdirektoratet foretar nå den endelige fordeling av tiltaksplasser for 2007 for å sikre en tilfredsstillende gjennomføring av attføringsvirksomheten.

Jeg vil for øvrig påpeke at det er den lokale Arbeids- og velferdsetaten som vurderer hvilke tiltak som er best egnet for den enkelte arbeidssøker. Det lokale kontoret har best kjennskap til det lokale arbeidsmarkedet, og nærhet til brukerne sikrer at bistanden er tilpasset den enkeltes forutsetninger og behov på best mulig måte. Når det gjelder situasjonen for Stavne Gård, er NAV Sør-Trøndelag nå i dialog med denne tiltaksarrangøren for å drøfte planleggingen av tiltaksnivået i 2007.

SPØRSMÅL NR. 436

Innlevert 16. januar 2007 av stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal

Besvart 26. januar 2007 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«Oljeutslipp ved skipsforlis skader store mengder sjøfugl og kan true viktige fuglereservat. For å hindre større skader på fuglebestand når ulykker har skjedd, er det viktig med god kunnskap og beredskap.

Hva vil statsråden gjøre for å øke kunnskapen om skader og behandling av sjøfugl ved forurensningsutslipp, og vil statsråden ta initiativ til beredskapstiltak for å ta seg av skadet sjøfugl?»

BEGRUNNELSE:

Ved flere skipsforlis har vi sett utslipp til vann av olje og andre kjemikalier. Dette har vært en trussel mot bestanden av sjøfugl i området. Vi har også eksempler på slike problemer ved lokale ulykker i elver og vassdrag. Det viser seg ved slike ulykker at vi ikke har nok kompetanse og heller ikke beredskap for å takle slike situasjoner på en god nok måte. En sentral faktor for å hindre store skader på fugler, er rask iverksetting av tiltak, herunder behandling av skadet fugl. Dette krever god oversikt over tilgjengelige ressurser, og en tiltaksplan som iverksettes hurtig.

Så vidt meg bekjent, er tiltakene i miljøforvaltningen mangelfulle på dette området.

Svar:

Representanten Line Henriette Holten Hjemdals spørsmål berører i tillegg til oljevernberedskapen, som er mitt ansvar, også spørsmålet om dyrevelferd som ligger under Landbruks- og matdepartementet og Mattilsynet og bevaring av arter og arts mangfoldet som er Miljøverndepartementet og Direktoratet for naturforvaltning sitt forvaltningsområde. Spørsmålet er derfor forelagt de to nevnte departementene.

Kystverket er ansvarlig operativ etat for den statlige beredskapen mot akutt forurensning. Under statlige oljevernaksjoner har Kystverket aksjonsledelsen. Dette innebærer bl.a. prioritering av ressurser til de ulike oppgaver i aksjonen. De overordnede prioriteringene ved oljevernaksjoner er: 1. liv og helse-, 2. miljø og 3.- næringsinteresser. Ivaretagelse av miljøet omfatter bl.a. å hindre eller begrense skade på sårbare naturområder, marine ressurser og bestander av sjøpattedyr og sjøfugl.

Til støtte for aksjonsledelsens vurderinger og pri-

oriteringer under aksjoner benyttes bl.a. miljø- og ressursdatabaser med oversikt over og vurderinger av miljøressurser langs hele kysten. Kystdirektoratet har også etablert en rådgivende gruppe som sammenkalles under aksjoner. I den rådgivende gruppen deltar representanter fra Fiskeridirektoratet, Havforskningsinstituttet, Statens forurensningstilsyn, Polarinstituttet, Direktoratet for naturforvaltning og Mattilsynet. Fylkesmannens miljøvernavdeling blir også konsultert.

Ved vurderingen av om det skal iverksettes rehabilitering av sjøfugl er det flere momenter som må vurderes. Den enkelte fugl utsettes for lidelse ved at fjørdrakten blir tilsølt av olje. Graden av lidelse vil selvsagt avhenge av hvor omfattende skadene er. I mange tilfeller vil det eneste riktige være å avlive fuglene for å gjøre slutt på lidelsene. Selve rehabiliteringen (vaskingen) av fuglene vil også kunne være svært stressende på grunn av den håndtering som er nødvendig for å få bort oljen, og det er også noe usikkert hvor stor del av de rehabiliterte fuglene som vil klare seg ved frislepp etter behandling. Lidelsene hos de oljeskadde fuglene og det stresset rehabiliteringen medfører, må holdes opp mot den faren det er for at enkelte arter desimeres.

Under den konkrete oljevernaksjonen etter "Server"-forliset har Kystverket samarbeidet med Norsk ornitologisk forening for å kartlegge oljeforurensningens effekt på sjøfuglbestanden i området. I samråd med Direktoratet for naturforvaltning og Mattilsynet har Kystverket tilrettelagt for rehabilitering av sjøfugl. Kystverket har stilt utstyr til disposisjon og Hydro har stilt lokaler til rådighet.

Det arbeides imidlertid også med å bedre kunnskapsgrunnlaget og de beredskapsmessige sidene generelt når det gjelder sjøfugl. Programmet SEAPOP (Seabird Population Management) tar sikte på å bedre kunnskapen om sjøfugl, blant annet når det gjelder utbredelse og bestandsstørrelse. Et nytt internett-basert kartverk for sjøfugl i Norge skal gjøre det enklere å få tilgang til oppdatert kunnskap om sjøfuglsituasjonen. Fra 2005 er programmet iverksatt for området fra Lofoten og nordover, samt norske havområder rundt Svalbard (inkl. Bjørnøya).

Det er også under oppstart et arbeid for å trekke opp klarere retningslinjer for samhandling mellom berørte etater under aksjoner. Kystverket hadde allerede i forkant av "Server"-forliset tatt initiativ til å nedsette en tverretattlig arbeidsgruppe som skal vurdere håndteringen av skadet vilt som følge av akutt forurensning. Gruppen vil bestå av representanter fra Direktoratet for naturforvaltning, Mattilsynet, Fiskeridirektoratet og Kystdirektoratet. Det blir også tatt initiativ til at fylkesmannsembetet skal være representert i gruppen. Gruppen vil bl.a. vurdere grenseoppgang/ansvarsfordeling mellom etatene, forslag til rutiner for de ulike etatenes tiltak og samhandling etatene imellom ved denne type hendelser - helst i form av et konkret forslag til handlingsmønster/beredskapsplan, samt retningslinjer for gjennomføring av rehabilitering, herunder organisering, dimensjonering osv. Gruppen vil også involvere interesseorganisasjoner og fagmiljø for øvrig.

SPØRSMÅL NR. 437

Innlevert 16. januar 2007 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 25. januar 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«I slutten av forrige uke skjedde en miljømessig katastrofe da skipet "Server" forliste utenfor Fedje. At menneskeliv ikke gikk tapt er bl.a. et resultat av god redningstjeneste. Vi har i Norge et prinsipp om at alle tilgjengelige resurser skal stilles til rådighet.

Hvorfor ble ikke SAR-helikopteret, tilhørende CHC HS, scramblet umiddelbart da ulykken skjedde, og hvorfor scramblet man først 330 skvadronen siden denne holder til atskillig lengre unna havaristen?»

BEGRUNNELSE:

Tidsfaktoren er ofte avgjørende mht. overlevelse eller ei ved skipsforlis. Da "Server" forliste ble HRS alarmert og de scramblet først redningstjenesten på Sola, selv om CHC HS sin SAR-maskin stod klar på Flesland. Dersom man har som utgangspunkt at det haster er jeg overrasket over at denne maskinen ikke ble tilkalt først. Dette pga. at den var mye nærmere havaristen og således burde kunne vært der før maskinen fra Sola.

Dersom det er politiske forhold som fører til slike løsninger blir jeg betenkt, men jeg håper og tror at så ikke er tilfellet. Jeg ser derfor frem til statsrådets svar.

Svar:

SAR-helikopteret til CHC HS som normalt er på Oseberg, var midlertidig på Flesland pga. været. Dersom det hadde vært på Oseberg ville helikopteret ikke kunne lette da offshore og skipsbaserte helikopter ikke kan ta av når det er spesielt dårlige værforhold.

Ved gjennomgang av hendelsen ved Hovedredningssentralen i Sør-Norge nå i ettertid, ble Oseberg SAR-helikopteret utkalt ca. 15 minutter senere enn det kunne ha vært i en ideell situasjon. I den aktuelle situasjon som oppsto ved koordinering av alle redningsressurser som var nærmere havaristen gikk det noe tid før utkalling til CHC HS ble gitt.

Ved denne hendelsen kunne Oseberg SAR-helikopteret under optimale forhold vært på skadestedet ca. 30 min tidligere enn 330 skvadronen (basert på reisetid for 330 skvadronen fra Sola, som var på tilstedevakt og tok av innen 15 minutter og Oseberg SAR-helikopteret som tok av 35 minutter etter utkalling).

I en helhetsvurdering er det alltid et spørsmål om evakuering av mannskapet eller å holde mannskapet eller deler av dette tilbake for å se om det er mulig å berge skipet før det totale havari er et faktum.

Det var flere ressurser i området: Los-helikopter, på dette tidspunkt fra Bergen/Flesland, Statens luftambulanse i Bergen (SLA) og Oseberg SAR-helikopter (referte maskin). I tillegg befant det seg etter hvert flere fartøy ved havaristen, samt Redningshelikopter fra Sola (SeaKing/tilstedevakt).

SPØRSMÅL NR. 438

Innlevert 16. januar 2007 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 24. januar 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«En rekke skattytere som har delt omsorg/ansvar for felles barn må bytte skatteklase annethvert år etter skilsmisse/samlivsbrudd.

Ser finansministeren for seg at man kan få til endringer ved innlevering av selvangivelsen som gjør det enklere for denne foreldregruppen, slik at endring av skatteklasser kan foretas automatisk fra skattemyndighetenes side?»

BEGRUNNELSE:

En rekke foreldrepar har delt omsorg og ansvar likt for sine barn etter skilsmisse eller samlivsbrudd. For mange betyr dette at man bytter skatteklase annet hvert år. I dag fungerer praksis slik at den enkelte skatteyder selv må passe på hvert år å melde ifra om korrekt skatteklase, og da i forståelse med tidligere samboer/ektefelle. For mange oppleves dette som en "tungvint" ordning. Med dagens elektroniske saksbehandlersystem burde dette kunne legges inn automatisk, dersom foreldre har meldt ifra skriftlig til skattemyndighetene, eller om man vurderer om det hadde vært bedre med en ny skatteklase som var en mellomting mellom 1 og 2. For eksempel å legges

sammen fradragene for skatteklasse 1 og 2 og dele dem på to slik at satsen blir lik hvert år. I tillegg kan dagens ordning også oppfattes som upraktisk da fradragene vil variere fra år til år, mens utgiftene er de samme. Jeg ønsker finansministerens vurdering av denne problemstillingen. Jeg mener at dette vil være naturlig å vurdere i det arbeidet man nå allerede har satt i verk når det gjelder forenklet innlevering av selvangivelse, jf. forslag på høring om fritak fra plikt om innlevering av selvangivelsen. Og håper at finansministeren vil være positiv til å se på en løsning av denne problemstillingen.

Svar:

På den forhåndsutfylte selvangivelsen blir det foretatt foreløpig skatteberegning i klasse 2 for følgende grupper:

- De som anses som enslige forsørgere i forhold til folketrygdens regler, dvs. de som mottar dobbel barnetrygd.
- De som ligningsmyndighetene har opplysninger om at er ugift, skilt, separert eller enke/enkemann og som samtidig har barn under 18 år og mottar

- barnebidrag og/eller barnepensjon for det samme antall barn som vedkommende forsørger.
- De som ligningskontoret har lagt inn opplysninger om klasse 2 for i forkant av selvangivelsesproduksjonen.
 - Ektefeller der bare en av dem har inntekt.

Ved innlevering av selvangivelsen skal skattyter kontrollere at opplysningene i den forhåndsutfylte selvangivelsen er korrekte. Hvis feil skatteklasse er lagt til grunn, må skattyter gjøre oppmerksom på dette. Gjøres dette ved innlevering av selvangivelsen, blir skatteklassen korrigert av ligningskontoret, og skatteoppgjøret blir dermed riktig.

Det finnes i dag ikke noen automatikk i systemet for å kunne skifte klasse annethvert år. Ligningskontoret må derfor eventuelt legge inn disse opplysningene manuelt hvert år, og det er ikke alltid ligningskontoret har de nødvendige opplysninger til å foreta en slik manuell retting.

Dagens ligningssystem er et omfattende system som består av svært mange funksjoner og muligheter,

men systemet har også en del begrensninger. I Skattedirektoratet pågår det derfor for tiden et prosjekt som ser på mulighetene for å etablere et helt nytt og forbedret ligningssystem.

Spørsmålet om mulighet for årlige automatiske skifter av skatteklasser, er et område som er tatt opp i det pågående analysearbeidet. Man ser for seg at opplysninger om delt omsorg og årlig skifte av skatteklasse skal kunne registreres på barnets fødselsnummer, og at det der angis hvem av foreldrene som skal ha klasse 2 henholdsvis i partallsår og i oddetallsår. Dette vil da ligge som en opplysning ved oppslag på hver av foreldrene.

Under forutsetning av at reglene for klasse 2 ikke endres vesentlig før det nye ligningssystemet settes i drift, legges det således opp til at også foreldre med delt omsorg skal få oppgitt korrekt skatteklasse på den forhåndsutfylte selvangivelsen. Etter de planer som foreligger vil det nye ligningssystemet kunne være landsdekkende i 2010, det vil si allerede for inntektsåret 2009.

SPØRSMÅL NR. 439

Innlevert 16. januar 2007 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg

Besvart 24. januar 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Hva er tidsrammen for utlysning og tildeling av 20 konsesjonsrunde?»

Svar:

Verdiskaping står sentralt i olje- og gasspolitikken. Myndighetene ønsker derfor å legge til rette for kostnadseffektiv leting, og har alltid vektlagt skrittvis utforskning i umodne områder. Dette har sikret en høy funnrate på norsk kontinentalsokkel. Samtidig er det viktig for Regjeringen at selskapene på norsk sokkel har tilgang til nok letearealer, for å sikre høy leteaktivitet og for å påvise nye olje- og gassressurser.

I St.meld. nr. 39 (1999-2000) står det: "Departementet vil som hovedregel legge opp til å ha konsesjonsrunder hvert annet år for Norskehavet." Dette har ført til utlysning av nye konsesjonsrunder i umodne områder i Norskehavet - senere også Nordsjøen og Barentshavet - hvert annet år fra og med år 2000 (16. konsesjonsrunde). Selv om det har vært avholdt konsesjonsrunder i umodne områder hvert annet år, er

det likevel åpnet for at rundene kan arrangeres med en annen hyppighet. I St.meld. nr. 38 (2003-2004) stod det at myndighetene ville: "Arrangere konsesjonsrunder i umodne områder med et omfang og hyppighet som ivaretar behovet for leteaktivitet i umodne områder." Den sentrale målsetting for en god tildelingspolitikk er derfor å avholde konsesjonsrunder i et omfang og et tempo som sikrer et riktig aktivitetsnivå, kostnadseffektivitet og høy verdiskaping.

Aktivitetsnivået på norsk sokkel er i dag høyt, og leteaktiviteten er stigende. Dette er bra. Det har blitt arrangert mange og store konsesjonsrunder i de senere år, og vi har foretatt rekordmange nye tildelinger. Som en følge av disse mange tildelingene, vil det i årene som kommer være høy leteaktivitet. Herunder vil det i den nærmeste fremtid bli boret mange brønner i sentrale umodne områder. Disse resultatene vil være svært viktige for utformingen av 20. konsesjonsrunde.

Jeg vil i nær fremtid offentliggjøre timeplanen for den 20. konsesjonsrunde.

SPØRSMÅL NR. 440**Innlevert 16. januar 2007 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner****Besvart 22. januar 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«I Nasjonalbudsjett 2007 ble underliggende utgiftsvekst beregnet til 2,7 pst., mens estimatet for veksten i Fastlands-Norge er 2,9 pst. Bondevik II-regjeringen sørget for lavere underliggende vekst i utgiftene enn veksten i økonomien over perioden 2002-2005. Det bidro til lave renter og bedring i konkurranseevnen.

Hva vil nye beregninger om underliggende utgiftsvekst i 2007 bli etter at saldert budsjett er vedtatt, inkludert både økte bevilgninger til kommunene og sykelønnsutgifter/IA?»

Svar:

I St.prp. nr. 1 Tillegg nr. 4 til statsbudsjettet for 2007, som ble lagt fram 10. november 2006, ble det redegjort for endringer i sykelønnsutgifter og justeringer av opplegget for kommuneøkonomien. I avsnitt 2.5 i denne tilleggsproposisjonen ble det opplyst følgende: "Etter disse endringene i statsbudsjettets utgifter anslås den reelle, underliggende veksten i statsbudsjettets utgifter fra 2006 til 2007 til om lag 3 pst., mot 2¼ pst. i Nasjonalbudsjettet 2007." Den påfølgende salderingen av budsjettet i Stortinget har ikke endret på dette.

SPØRSMÅL NR. 441**Innlevert 16. januar 2007 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 26. januar 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Viser til innsendt søknad fra Bergen Røde Kors om støtte til prosjektet "En verdig alderdom - en livsgaranti". Søknaden ble sendt Helse- og omsorgsdepartementet i oktober 2005 sammen med prosjektbeskrivelse, deretter ble den overlevert Sylvia Brustad (26. februar 2006) personlig av Stein Husebø og 1. juli 2006 ble det sendt purring på manglende svar.

Vil statsråden nå sørge for at Bergen Røde Kors får et raskt og forhåpentligvis positivt svar på søknaden vedrørende støtte til prosjektet?»

BEGRUNNELSE:

Bergen Røde Kors sykehjem har søkt om støtte til prosjektet "En verdig alderdom - en livsgaranti". De har ikke mottatt svar selv om det har gått over 14 måneder siden søknaden først ble sendt. Undertegnede viser videre til St.meld. nr. 25 hvor det fremkommer at forskning på aldersomsorg, med særskilt vekt på demens, vil bli et viktig satsningsområde. Bergen Røde Kors sykehjem ønsker gjennom sitt prosjekt å bidra til utvikling innenfor den palliative behandlingen, noe som er et særs viktig område sett i lys av den demografiske utviklingen. Undertegnede er av den oppfatning at prosjektet er svært godt, med god kom-

petanse og prosjektbeskrivelse. Undertegnede stiller seg derfor svært undrende til at søknaden om støtte ikke er blitt besvart.

Svar:

Jeg viser til brev fra representanten Harald T. Nesvik med spørsmål om en søknad om forskningsmidler fra Bergen Røde Kors sykehjem. Det er riktig slik det framstilles at søknaden fra Bergen Røde Kors sykehjem først ble sendt Helse- og omsorgsdepartementet i oktober 2005, og at jeg mottok prosjektbeskrivelsen under et møte med Stein Husebø 26. februar 2006. Stein Husebø har også påpekt dette i et brev til Helse- og omsorgsdepartementet fra juli 2006.

Søknaden fra Bergen Røde Kors beskriver et omfattende og kostnadskrevende prosjekt, hvor det i alt søkes om 7,6 mill. kr hvorav 4,4 mill. kr fra Helse- og omsorgsdepartementet. Ansvar for tilskuddsmidlene til slike prosjekter er lagt til Sosial- og helsedirektoratet, som fikk oversendt søknaden fra Bergen Røde Kors 10. mars 2006. Direktoratet forvalter i alt 15 mill. kr som bevilges over statsbudsjettets kapittel 761 post 67 til kompetansehevede tiltak for lindrende behandling og omsorg ved livets slutt. I tillegg for-

valter Sosial- og helsedirektoratet 6 mill. kr til undervisningssykehjemmene som også skal anvendes til kompetansehevende tiltak, forskning og fagutvikling. Undervisningssykehjemmene får også midler gjennom "Kompetanseløftet 2015".

Søknaden fra Bergen Røde Kors ble behandlet sammen med øvrige søknader fra Helse Vest RHF om tilskudd til lindrende behandling og omsorg ved livets slutt. I søknadsprosessen ble ikke søknaden prioritert høyt nok av Helse Vest RHF til å få tilskudd i 2006. Det er de regionale helseforetakene som kunngjorde ordningen innenfor sin helseregion for midler i 2006. Sosial- og helsedirektoratet foretok deretter den endelige vurderingen av søknadene, og fordeling av midlene ble avsluttet før 1. juli 2006. Sosial- og helsedirektoratet formidlet fordelingen i sitt tilsagnsbrev til de regionale helseforetakene. Ved en inkurie har Bergen Røde kors sykehjem ikke blitt informert om status før nå. Bergen Røde kors sykehjem blir orientert om dette i et brev fra Sosial- og helsedi-

rektoratet som sendes i disse dager. Søknaden vil imidlertid bli vurdert på nytt i 2007.

Det er en stor utfordring å sikre kompetansen i kommunene når det gjelder lindrende behandling og omsorg ved livets slutt. Fra 2007 ønsker derfor Regjeringen å prioritere prosjekter som sikrer god fagutvikling, kompetanseheving og som har nasjonal overføringsverdi. Tiltak som kan sees i sammenheng med aktiviteten i undervisningssykehjemmene skal også prioriteres. Dette er også i samsvar med det Regjeringen legger opp til i oppfølgingen av St.meld. nr. 25 (2005-2006) Mestring, muligheter og mening. I den forbindelse er det lagt opp til en økning på i alt 8 mill. kr i 2007 til Norges Forskningsråds program for helse- og omsorgstjenester. Et forskningsprosjekt i den størrelsesorden Bergen Røde Kors søker om, vil også ha muligheter til å bli vurdert som aktuelt der.

Jeg beklager imidlertid den lange tiden det har tatt å besvare søknaden fra Bergen Røde Kors sykehjem.

SPØRSMÅL NR. 442

Spørsmålet ble trukket.

SPØRSMÅL NR. 443

Innlevert 17. januar 2007 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 26. januar 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Hvordan vil statsråden bidra til å sikre Lågen som en fremtidig god lakseførende elv, og i hvilken grad vil statsråden vurdere å se nærmere på mulighetene for å øke vannføringen i den aktuelle viktige perioden for både laksen og interessene langs elva?»

BEGRUNNELSE:

Lågen er en av landets viktigste lakseførende elver. Siden NVE gav ny konsesjon for regulering av vannføring i 2000 har den årlige fangsten gradvis blitt redusert. I 2006 ble det tatt opp svært lite laks fra Lågen. Grunneierne langs elva mener det har sammenheng med redusert vannføring i juni og juli.

Vannføringen i denne perioden skal være avgjørende for at laksen trekker opp i elven på riktig tidspunkt ifølge grunneierne.

Undersøkelser grunneierne har foretatt viser at fisket er normalt og godt i mai og starten av juni, mens det i resten av juni og juli er svært dårlig fiske. Så tar fisket seg opp igjen i slutten av august, da det normalt kommer mer regn som bidrar til å øke vannføringen.

For kommunene langs Lågen, grunneiere, turistnæring, sportsfiske og næringsfiske er det naturligvis viktig at mulighetene for fiske ikke reduseres. Over tid vil det kunne få store konsekvenser.

Det er naturligvis en interesseavveining mellom

kraftprodusentenes interesser og interessene til kommuner, grunneiere, sportsfiskere og turistnæringen. Målet må være å finne et vannføringsnivå som i størst mulig grad tilfredsstiller alle disse interessene. Nå ser det imidlertid ut til at svært mange taper til fordel for kraftproduksjonen.

Svar:

Numedalslågen ble opprettet som nasjonalt laksevasdrag i 2003. Dette innebærer at laksebestanden i vassdraget skal ha en særlig beskyttelse mot tiltak og aktiviteter som kan forringe laksens levevilkår.

Laksebestandene som omfattes av ordningen med nasjonale laksevasdrag og laksefjorder skal også prioriteres i det generelle arbeidet med å styrke villaksen. Laksebestanden i Numedalslågen er gjennom dette sikret en særskilt prioritering med hensyn til tiltak for å bevare og gjenoppbygge laksebestandene. Dette omfatter blant annet restaurering av leveområder og revisjon av konsesjonsvilkår og kompensasjonstiltak i regulerte vassdrag.

Spørsmålet om vannføringen i Numedalslågen i deler av fisketiden om sommeren er forelagt Olje- og energidepartementet som ansvarlig departement. Departementet har gitt følgende svar:

"Ved kongelig resolusjon av 18. mai 2001 fikk Numedals-Laugens Brugseierforening konsesjon til fortsatt regulering av Numedalslågen. Spørsmålet om reguleringenes konsekvenser for laksen var sentralt under behandlingen av konsesjonssøknaden.

Som det fremgår av St.prp. nr. 37 (2000-2001) forelå det en interessekonflikt mellom de øvre og de nedre deler av vassdraget. Magasinkommunene ønsket mer vann i magasinene av hensyn til estetikk og fisk. Dette var i motstrid med elvekommunenes ønske om mer vannslipping hovedsakelig av hensyn til laksen i vassdragets nedre deler. Etter en vurdering av fordeler og ulemper som ville oppstå, ble det fastsatt vannføringsbestemmelser som skal sikre en levedyktig produksjon av laks i Numedalslågen, samtidig som de øvre deler av vassdraget, magasinområdene, skal få redusert sine ulemper i den grad det er mulig uten å sette laksebestanden i vassdraget i fare. Det følger av reguleringskonsesjonen at vilkårene knyttet til vannføringen kan tas opp til ny vurdering etter 10 år dersom undersøkelser vedrørende laksens overlevelse, oppvandring til - og utvandring fra - vassdraget viser behov for det."

Statusen som nasjonalt laksevasdrag innebærer at laksebestanden i Numedalslågen skal ha en særlig beskyttelse. Vi vil derfor følge nøye med i utviklingen og vurdere om det er behov for justeringer i vannføringsbestemmelsene som forutsatt i reguleringskonsesjonen.

SPØRSMÅL NR. 444

Innlevert 17. januar 2007 av stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen

Besvart 23. januar 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Hva mener statsråden om at 2006-tilskuddet til barnehagene ble utbetalt sent i mange kommuner, og hva vil statsråden gjøre for at dette kraftig forbedres i 2007?»

BEGRUNNELSE:

Ved inngangen til desember ventet fortsatt én av fem private barnehager på melding om hva de får i kommunalt tilskudd for 2006. Det kommer frem av en stor undersøkelse som Private Barnehagers Landsforbund har gjort blant sine vel 1 700 medlemsbarnehager. Resultatene av undersøkelsen dokumenterer en uforutsigbarhet i forhold til drift av private barnehager som var mer omfattende enn mange hadde trodd.

Undersøkelsen viser:

- 20 pst. av barnehagene har ennå ikke mottatt endelig vedtak om kommunalt driftstilskudd for 2006.

- 39 pst. fikk vedtak om kommunalt tilskudd i løpet av september, oktober eller november.
- Kun 37 pst. er trygg på at kommunens beregninger er gjort i henhold til regelverket.
- 67 pst. har mottatt forskudd på kommunalt tilskudd for 2006.

Samtidig opplyser 23 pst. av barnehagene at de forventer et driftsunderskudd i 2006. Antallet barnehager som går med underskudd holder seg dermed stabilt fra året før. Totalt har 706 barnehager svart på PBLs undersøkelse.

Svar:

Drift av barnehager finansieres i dag av øremerket statstilskudd, kommunalt tilskudd og foreldrebetaling. Det øremerkede statstilskuddet utgjør den klart største andelen av finansieringen. I 2005 utgjorde statstilskuddet 54,5 pst., foreldrebetalingen 28,6 pst. og det kommunale tilskuddet 12,9 pst. av den to-

tale finansieringen av de ordinære private barnehagene. Tallene fremgår av en årlig kostnadsundersøkelse i barnehagesektoren.

Det øremerkede statstilskuddet gis til alle godkjente barnehager og er nærmere regulert i Kunnskapsdepartementets rundskriv Statstilskudd til drift av barnehager. Fylkesmannen fattet vedtak om statstilskudd til den enkelte barnehage og kommunen utbetaler tilskuddet. Det øremerkede statstilskuddet utbetales forskuddsvis.

Det kommunale tilskuddet reguleres av Forskrift om likeverdig behandling av barnehager i forhold til offentlige tilskudd. Det er her ikke fastsatt noen frist for kommunen til å fatte vedtak om kommunalt tilskudd til private barnehager. Kommunene har imidlertid en forpliktelse til å følge alminnelige forvaltningsrettslige prinsipper i sin saksbehandling. Det bør derfor ikke gå ugrunnet lang tid fra kommunen har mottatt alle relevante opplysninger til vedtak fattes i saker der utfallet vil ha stor betydning for driften

av barnehagevirksomheten. En måte å sikre driften på, er at kommunene utbetaler forskudd på kommunalt tilskudd før endelig vedtak er fattet av kommunen. I undersøkelsen til Private barnehagers landsforbund (PBL), hadde 67 pst. av barnehagene mottatt slikt forskudd i 2006.

Det er uheldig at så mange private barnehager mottar endelig vedtak om kommunalt tilskudd så sent som PBLs undersøkelse kan tyde på. En stor andel av barnehagene i Norge drives av private og det er viktig at disse sikres forutsigbarhet i rammevilkårene. Departementet har utarbeidet veiledningsmaterieell til hjelp for kommunene i praktisering av forskrift om likeverdig behandling. Veiledningsmateriellet gjennomgås og revideres årlig. Videre har fylkesmennene i 2007 fått i oppdrag å sette særlig fokus på informasjon og veiledning i forbindelse med forskrift om likeverdig behandling av barnehager i forhold til offentlig tilskudd.

SPØRSMÅL NR. 445

Innlevert 17. januar 2007 av stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen

Besvart 29. januar 2007 av kultur- og kirkeminister Trond Giske

Spørsmål:

«Hvor mye har NRKs utbygging av DAB-distribusjon hittil kostet, og hvor mye vil de totale utbyggingskostnader bli?»

BEGRUNNELSE:

I store deler av Norge er det relativt få radiokanaler tilgjengelig på FM, de fleste har kun tilgang til 4-6 kanaler i sitt område. Riksnettet for DAB har nå en dekning på 70 pst. og inneholder for tiden 8 kanaler. Regionsnettet som er bygget ut i Oslofjordområdet, og delvis i Rogaland, Trondheim og Tromsø, inneholder i tillegg 5-8 kanaler og dekker ca. 40 pst. av befolkningen.

Utbyggingen av DAB finansieres over NRKs radiobudsjett, i tillegg til bidrag fra private radioaktører (P4). Utbyggingen har pågått i en årrekke, fra de tidligste prøvesendinger, frem til fullskalausbygging i dag.

En arbeidsgruppe er oppnevnt av Kultur- og kirkedepartementet via Medietilsynet anbefalte at FM-nettet slukket i 2014. Siden gruppen avleverte sin rapport har det vært en livlig diskusjon rundt temaet.

I denne diskusjonen har det blitt fremsatt en rekke påstander rundt kostnadene ved utbygging. Uten offisielle tall på kostnaden er det lite som tyder på at debatten blir mer edruelig.

Svar:

NRK opplyser at selskapets utgifter til leie av DAB-kapasitet så langt beløper seg til om lag 103 mill. kr. Utbyggingen begynte i 1999. I perioden fra 1995 til 1999 var det tre prøvesendere i drift med utbetydelige utgifter for NRK. NRK kommer i årene framover til å betale om lag 30 mill. kr i året for leie av hele den regionalt inndelte frekvensblokken og én enhet i den riksdekkende blokken. Dette tilsvarer 7/12 av kapasiteten i hele DAB-nettet.

Når det gjelder spørsmålet om kostnadene ved videre utbygging etter 2010, finnes det ingen konkrete tall utover det som er angitt i rapporten Digitalradio i Norge. Der anslås det en årlig leie for regionblokk på 180 mill. kr for tilnærmet 100 pst. befolkningsdekning. Riksblokken, som i hovedsak disponeres av de kommersielle aktørene, ble antatt å koste om lag 90 mill. kr, forutsatt en befolkningsdekning på 90 pst.

NRK har signalisert at det ikke er realistisk å bygge ut DAB videre utover dekningen på i overkant av 80 pst. før en har en forpliktende plan for avvikling av dagens FM-distribusjon. Dette har sammen-

heng med at det vil være uforholdsmessig dyrt å drifte både et analogt FM-nett og et DAB-nett med tilnærmet 100 pst. befolkningsdekning over flere år.

SPØRSMÅL NR. 446

Innlevert 17. januar 2007 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 25. januar 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Som ledd i gjennomføringen av finnmarksloven vedtok Stortinget at det skulle opprettes en kommisjon som skal kartlegge eksisterende rettigheter, samt en særdomstol, utmarksdomstolen for Finnmark, som skal behandle tvister om rettigheter som oppstår etter at Finnmarkskommisjonen har utredet et felt. Målsettingen har vært at Finnmarkskommisjonen skulle være på plass innen 1. januar 2007.

Hva er status for opprettelsen av Finnmarkskommisjonen, og når kan det forventes at Finnmarkskommisjonen faktisk kan starte sitt arbeid?»

BEGRUNNELSE:

Jeg tillater meg å vise til Stortingets behandling av finnmarksloven. Loven trådte i kraft 17. juni 2005 og formelt ble Finnmarkseiendommen overtatt av Finnmarkseiendommens styre 1. juli 2006. Selv om finnmarksloven har vært kontroversiell lokalt, er det nå viktig å sikre en god gjennomføring og at sentrale organer som Finnmarkskommisjonen kommer på plass. Dette er nødvendig for å få fremdrift i prosessene i Finnmark når det gjelder å avklare lokale rettighetsspørsmål og derigjennom tilrettelegge for aktiv næringsutvikling i fylket.

Svar:

I Innst. O. nr. 90 (2004-2005) vedrørende finnmarksloven forutsatte justiskomiteen at "Finnmark fylkeskommune, Sametinget, kommunene i Finnmark og brukerorganisasjoner mfl." ble gitt adgang til å uttale seg om det nærmere opplegget for Finnmarkskommisjonen og Utmarksdomstolen for Finnmark, jf. innstillingen side 17. Et utkast til forskrift om nærmere bestemmelser om kommisjonen og utmarksdomstolen var på en bred høring i tidsrommet 26. juni til 15. september 2006.

I høringsnotatet 26. juni 2006 fremhevet departementet to spørsmål:

1. Bør det overordnede, administrative ansvaret for kommisjonen og utmarksdomstolen legges til Domstoladministrasjonen?
2. Bør kommisjonen kartlegge interne rettighetsspørsmål innen reindriften?

Under høringen var det bred enighet om at det overordnede, administrative ansvaret burde legges til Domstoladministrasjonen, jf. St.prp. nr. 1 (2006-2007) Justisdepartementet og Budsjett-innst. S. nr. 4 (2006-2007) der det ble foreslått at det for 2007 ble bevilget 10 mill. kr til etablering og drift av kommisjonen og etablering av utmarksdomstolen. Det var delte meninger om i hvilken utstrekning kommisjonen burde kartlegge interne rettighetsspørsmål innen reindriften.

Forskriften faller inn under den avtalen om prosedyrer for konsultasjoner mellom statlige myndigheter og Sametinget som ble underskrevet av kommunal- og regionalministeren og sametingspresidenten 11. mai 2005. Departementet vil om kort tid invitere Sametinget og Finnmark fylkeskommune til en konsultasjon. I forbindelse med finnmarksloven har både departementet og justiskomiteen behandlet fylkeskommunen på lik linje med Sametinget.

Det vil imidlertid kunne ta noe tid å finne frem til kommisjonens sammensetning. Justiskomiteen har forutsatt at "både Sametinget, fylkestinget, reindriften og ulike brukerrepresentanter får mulighet til å uttale seg om sammensetningen", jf. innstillingen side 19. Det vil være verdifullt om kommisjonen kan settes sammen med en høy grad av konsensus blant interessentene. Jeg håper denne prosessen kan være avsluttet og kommisjonen oppnevnt så snart som mulig, fortrinnsvis i løpet av våren.

For ordens skyld nevner jeg at spørsmålet etter avtale med stortingsrepresentant Aspaker er gjengitt noe annerledes enn i brevet fra Stortingets presidentskap uten at det har noen betydning for spørsmålets meningsinnhold.

SPØRSMÅL NR. 447**Innlevert 17. januar 2007 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen****Besvart 26. januar 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Rehabilitering og habilitering av blinde og sterkt svaksynte er et svært viktig tilbud for den gruppen det gjelder. Undertegnede er kjent med at tilbudene ved Evenes i Lofoten står i fare for å måtte kutte i tilbudet som en følge av manglende finansiering. Institusjonen ved Evenes er den eneste med et slikt tilbud til svaksynte og blinde i Nord-Norge.

Hva vil statsråden gjøre for å sørge for at denne gruppen får et godt og verdig tilbud om rehabilitering og habilitering?»

BEGRUNNELSE:

Rehabilitering og habilitering av blinde og sterkt svaksynte er et svært viktig tilbud for den gruppen det gjelder. Undertegnede er kjent med at tilbudene ved Evenes i Lofoten og andre steder står i fare for å måtte kutte i tilbudet som en følge av manglende finansiering. Blindeforbundet har tidligere basert store deler av sin virksomhet på inntekter fra blant annet spilleautomater. Når denne inntektskilden forsvinner, vil det til syvende og sist ramme mennesker som har stor nytte av de tilbudene Blindeforbundet gir, særlig innenfor rehabilitering og habilitering. Undertegnede er av den klare oppfatning at også rehabilitering og habilitering for denne gruppen er et statlig ansvar, da det ikke finnes andre eksisterende tilbud til denne gruppen, og at det derfor er statsrådets oppgave å sørge for at finansiering av allerede eksisterende tilbud blir prioritert for 2007. Som blir et kriseår grunnet omgjøringen av finansieringssystemet. Evenes rehabilitering, som Blindeforbundet eier og driver, har 39 sengeplasser 13-14 årsverk med ca. 5 000 gjestedøgn i året og er en av kommunens største arbeidsplasser.

Svar:

Tilbudet i institusjonene for blinde og svaksynte anses ikke som spesialisthelsetjenestene, og disse in-

stitusjonene ble ikke godkjent som opptreningsinstitusjoner. Bestilleransvar og finansieringsansvar for tilbud i disse institusjonene ble derfor ikke overført til de regionale helseforetakene.

Trygden yter bidrag til rekreasjonsopphold ved følgende institusjoner for blinde og svaksynte:

- Evenes Kurs- og Treningssenter
- Hurdalsenteret
- Solvik Kurs- og Aktivitetssenter
- Midtun Ferie- og Rekreasjonshjem.

Det forutsettes at oppholdene skal være aktive og ha et formål.

I tillegg til bidrag til rekreasjonsopphold ytes det støtte til tilpasningskurs fra folketrygden og statlig tilskudd til voksenopplæring. Det ytes tilskudd til funksjonshemmedes organisasjoner, bl.a. til likemannsarbeid. En del av tilbudene i institusjonene for blinde og svaksynte er kommunalt ansvar, da tilbudene dels støtter opp under sosialtjenestelovens overordnede mål. En del av tilbudene synes å dekke tjenester som kan defineres som opplæring med hjemmel i opplæringsloven.

Departementet ser behov for en kartlegging av virksomheten ved de fire institusjonene som får bidrag fra folketrygden til rekreasjonsopphold for å få en oversikt over hvilke tjenester som ytes. Helse- og omsorgsdepartementet vil samarbeide med Arbeids- og inkluderingsdepartementet og Kunnskapsdepartementet om dette. På bakgrunn av en kartlegging vil en kunne vurdere hvilket tilbud det vil være viktig at institusjonene for blinde og svaksynte ivaretar når det gjelder opplæring og trening for å mestre hverdagen, og hvordan tilbudet i disse institusjonene bør finansieres.

Departementet arbeider med en strategi om habilitering og rehabilitering. I denne strategien vil også rehabiliteringstilbud til blinde og svaksynte bli om-
talt.

SPØRSMÅL NR. 448**Innlevert 17. januar 2007 av stortingsrepresentant Kåre Fostervold****Besvart 29. januar 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Tror statsministeren bruken av 25 til 30 mrd. kr for å øke statens eierandel i det fusjonerte olje- og energiselskapet (Statoil/Hydro) vil skape press i norsk økonomi?»

BEGRUNNELSE:

Etter at Statoil har fusjonert med olje- og gassdivisjonen til Norsk Hydro, vil staten ha en eierandel i det nye selskapet på 62,5 pst. Statsministeren har uttalt at Regjeringen ønsker å kjøpe seg opp til en eierandel på 67 pst. i det nye selskapet. Bransjeanalytikere anslår at dette vil bety at staten må bruke mellom 25 til 30 mrd. kr for å realisere dette oppkjøpet.

Svar:

Regjeringen har signalisert at den har som intensjon over tid å kjøpe seg opp til 67 pst. i et sammenslått selskap. Dette vil kreve en oppkjøpsfullmakt fra

Stortinget.

Kjøp av aksjer i et sammenslått selskap mellom Statoil og Hydros olje- og gassvirksomhet vil innebære en omplassering av statens fordringer. Det betyr at utgifter til kjøp av disse aksjene ikke vil fortrenge andre utgifter på statsbudsjettet. Oppkjøpet vil skje over tid slik at man unngår å påvirke aksjekursen unødig. Det er grunn til å tro at selgere av aksjene vil le solgt uavhengig av om det er staten eller andre som er kjøper. Det er videre rimelig å anta at inntektene fra et salg i stor grad omplasseres til andre spareobjekter og ikke til forbruk. En slik omplassering vil ikke i seg selv endre presset i økonomien.

Regjeringen vil i løpet av våren legge fram for Stortinget en proposisjon med bl.a. forslag om fullmakt til å kjøpe seg opp i et fusjonert selskap. En vil da også redegjøre nærmere om administrative og økonomiske konsekvenser som følge av et slikt oppkjøp.

SPØRSMÅL NR. 449**Innlevert 17. januar 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 26. januar 2007 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Forliset til lasteskipet "Server" ved Fedje lørdag 13. januar 2007 har medført omfattende oljeutslipp og tilgrising av strand- og havområder. Det er kommet ulike meldinger og ulike reaksjoner på Kystverkets håndtering av situasjonen.

Vil statsråden sørge for at det avholdes åpen høring om arbeidet for å begrense og fjerne oljeutslipp ved dette skipsforliset, slik at flest mulige erfaringer blir brukt til forbedring av oljevernberedskap generelt og forbedring av krisehåndtering hos Kystverket spesielt?»

BEGRUNNELSE:

Både under forliset og under første fase av arbeidet med å begrense oljeutslippet var det sterk vind. Oljevernutstyrets funksjonsevne i grov og sterk sjø

ble grundig testet. Det har fremkommet ulike oppfatninger av om og når private aktører i nærområdet ble varslet og bedt om bistand, og ulike oppfatninger av om private aktørers disponible utstyr var brukelig under de vær og sjøforhold som rådet under første fase etter grunnstøting og etter at grunnstøtt skip knekket i to. Nettopp samarbeid med private aktører med godt utstyr var et viktig argument da Kystverket anbefalte flytting av hoveddepot for oljevernberedskap bort fra Fedje. Denne hendelsen gir derfor en spesiell anledning til å etterprøve denne vurderingen. Det har også fremkommet ulike syn på hvor fort det gikk før Kystverkets eget utstyr og mannskap ble satt inn i arbeidet, hva som egentlig var tilgjengelig av utstyr på/nær Fedje og hvor lang tid det har gått å få på plass utstyr fra andre av Kystverkets deponier. Jeg understreker at jeg er klar over at sjøforklaring om grunnstøtingen er avholdt; det er ikke det jeg etterspør. Jeg

viser også til at Statens Havarikommisjon først fra 1. juli 2008 overtar ansvar for også å undersøke sjøulykker, slik at Havarikommisjonens ansvarsområde da omfatter samtlige transportsektorer. Inntil det skjer er det etter min vurdering viktig og nødvendig at oljevernberedskapen i Kystverkets regi underkastes evaluering i forbindelse med større ulykker. Offentlig høring er etter mitt syn nødvendig for å sikre at slik evaluering skjer åpent. For en regjering som tilstreber meroffentlighet går jeg ut fra at det ikke blir avvist.

Svar:

Forliset av "Server" innebar både fare for menneskets liv og helse og fare for akutt forurensning. I en slik situasjon skal berging av liv og helse prioriteres, og alle tilgjengelige ressurser som kan bidra i redningsaksjonen disponeres til denne, koordinert av Hovedredningssentralen.

I den grad det er forenlig med en forsvarlig gjennomføring av redningsaksjonen, vil Kystverket parallelt med denne mobilisere personell og materiell til oljevernaksjonen. Når Hovedredningssentralen anser det som tilrådelig skjer det en koordinert avlevering av aksjonsledelse og ressurser til Kystverket.

Oljevernaksjonen etter "Servers" forlis er en stat-

lig oljevernaksjon hvor Kystverket har den operative ledelsen. Etter forurensningsloven kan Kystverket under statlige aksjoner trekke på andre etater som Forsvaret, herunder Kystvakten og dens fartøyer, så vel som kommunale og private beredskapsressurser.

Også under oljevernaksjoner skal hensynet til deltakernes liv og helse prioriteres. Dårlige værforhold, slik som de første døgnene etter "Servers" forlis, vil derfor sette sikkerhetsmessige begrensninger, bl.a. for hvilke fartøy og andre ressurser som kan benyttes under sjøaksjonen, og under strandsanering.

Under og etter en oljevernaksjon av dette omfang er det ofte mange synspunkter på en rekke ulike forhold ved aksjonen. For å dra nytte av disse innspill og erfaringer har Kystverket derfor en fast praksis på å evaluere oljevernaksjoner og øvelser. Dette vil også bli gjort i etterkant av denne oljevernaksjonen. I en slik evaluering vil både de statlige, kommunale, private og frivillige ressurser som har bidratt under aksjonen trekkes inn.

Jeg anser en bred evaluering i etterkant av "Servers" forlis som viktig for å sikre en kontinuerlig forbedring og videre utvikling av oljevernberedskapen og Kystverkets operative krisehåndtering. Dette vil sikres gjennom Kystverkets evaluering. Det er derfor ikke behov for en åpen høring i tillegg.

SPØRSMÅL NR. 450

Innlevert 18. januar 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim

Besvart 26. januar 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Helse- og omsorgsdepartementet har bedt Nasjonalt kunnskapssenter for helsetjenesten vurdere bruk av legemiddelet Tysabri, som man har gode erfaringer med i MS-behandlingen i Sverige.

Når regner statsråden med at denne gjennomgangen er sluttført, og vil Regjeringen åpne for at det etableres midlertidige retningslinjer for finansiering av Tysabri til enkelte pasienter, hvor det kan være tidskritisk dersom bruk av virkningsfull medisin utsettes?»

BEGRUNNELSE:

Tysabri er godkjent for pasienter som ikke har nytte av annen behandling, og som har svært aktiv, attaksvise MS. Disse pasientene har i dag ikke annet behandlingsalternativ enn cellegift, som har en vesentlig dårligere bivirkningsprofil enn Tysabri.

Nasjonalt kompetansesenter for MS antar at om lag 200 til 250 pasienter vil være kandidater for Tysabri-behandling i Norge i løpet av det første året.

Svar:

Legemiddelet Tysabri har fått markedsføringstillatelse i Norge i 2006 for indikasjonen relapsing-remitting multippel sklerose (RRMS). Legemiddelet gis som infusjon på sykehus. Dette innebærer at kostnadene til legemiddelet må håndteres og prioriteres innenfor de ressursrammer som Stortinget har vedtatt for de regionale helseforetakene.

De regionale helseforetakene får inntekter over basisbevilgningene og de aktivitetsstyrte ordningene (innsatsstyrt finansiering og polikliniske refusjoner) for å gjennomføre pasientbehandling.

Ny medisinsk kunnskap og ny teknologi er viktig for forbedringer i helsetjenesten. Hensikten med

gjennomganger som dette er å få vurdert hvor nyttig og trygt nye legemidler og ny teknologi er, fordi de ofte er dyrere enn de etablerte og i mange tilfeller et supplement til eksisterende behandling. Kostnadene vil dermed øke totalt sett. I et prioriteringsperspektiv er det viktig at det gjøres en helhetlig vurdering av effekter og kostnader innenfor de ressursrammer Stortinget har stilt til rådighet for de regionale helseforetakene. Helse- og omsorgsdepartementet arbeider med å lage klarere retningslinjer for innføring av nye behandlingsmetoder og legemidler på sykehusene for å sikre et mest mulig likeverdig tilbud på tvers av helseregioner. Jeg vil her vise til omtalen i Nasjonal helseplan (2007-2010) som nylig ble vedtatt av Stortinget.

Bestillingene til Kunnskapssenteret vil inngå i Sosial- og helsedirektoratets tildelingsbrev for 2007. Jeg vil imidlertid sikre meg at gjennomgangen skjer i løpet av 1. halvår 2007.

Det er ikke planer om å etablere retningslinjer for bruk i påvente av Kunnskapssenterets gjennomgang. Jeg har forståelse for at det for den enkelte pasient kan oppleves vanskelig når en opplever å ikke få rask tilgang til et nytt behandlingstilbud. Vi må likevel ha tillit til at utfordringene i helsetjenesten løses av de som har fått i oppdrag å organisere et forsvarlig tilbud. Vi har i tillegg opprettet flere kontrollinstanser der enkeltpasienter eller grupper kan få hjelp til å vurdere om behandlingstilbudet er forsvarlig.

SPØRSMÅL NR. 451

Innlevert 18. januar 2007 av stortingsrepresentant Inga Marte Thorkildsen

Besvart 29. januar 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Kan statsråden medvirke til at spesialiserte langtidsplasser med etablerte fagmiljøer for unge med omfattende problemer ikke ofres til fordel for nye tiltak innen LAR, avrusning og utredning uten at det er foretatt tilfredsstillende evalueringer av det totale tilbudet, og kan hun gi sin vurdering av hvorvidt det enkelte foretak fritt kan omdisponere tiltak som i utgangspunktet fungerer som regionale?»

BEGRUNNELSE:

Ved Avdeling for Rus og Psykiatri, Sykehuset Buskerud HF planlegges det å nedlegge et langtids behandlingssted for unge rusmisbrukere, ARP Våks. Begrunnelsen for nedleggelsen er behov for økt kapasitet til avrusning og utredning, økning av høyskoleutdannede og lege- og psykologspesialister, samt manglende økonomiske midler. Avdelingen har, for å imøtekomme de sentrale helsemyndigheters satsing på legemiddelassisterte rehabiliteringsplasser, økt kapasiteten med 40 plasser for 2007. Den økte kapasiteten innenfor avrusning og utredning vil for en stor del gå med til å dekke behovet for opptopping og skjerming av pasienter som tilbys legemiddelassistert rehabilitering. Sykehuset sier selv i forbindelse med nedleggelsen at ARP Våks gir et godt miljøterapeutisk tilbud til ungdom som sliter med rusproblemer kombinert med psykiske lidelser som ADHD, trau-

mer, angst og mye uro. En nedleggelse av Våks vil bety en reduksjon på 10 behandlingsplasser for ungdom mellom 18 og 25 år. Annen virksomhet i Helse Sør kan på kort sikt neppe overta Våks' plass hva faglig innhold angår. Den regionale enhet for samordning og analyse av rusbehandling i Helse Sør mener at det er nødvendig med en evaluering av regionens ungdomstiltak før en legger ned enheter. En slik evaluering har ikke vært foretatt. Det er et viktig mål for Regjeringa å sikre et godt tilbud til de yngste rusmisbrukerne. Da er det synd om et godt tilbud til denne gruppa legges ned. Det er heller ikke heldig dersom det er slik at langtids institusjonsbehandling legges ned til fordel for LAR-tilbud, særlig ikke når dette rammer de yngste. Det er viktig å sikre et mangfold av tilbud, og at det er mulig å velge medikamentfri, langtids rusbehandling. Videre er det uheldig dersom det enkelte foretak fritt kan omdisponere tiltak som i utgangspunktet fungerer som regionale.

Svar:

Med hensyn til situasjonen ved den konkrete institusjonen, ARP VÅKS, som representanten Thorkildsen tar opp i sitt spørsmål, har jeg vært i kontakt med Helse Sør RHF for nærmere orientering. Styret i Sykehuset Buskerud HF behandlet 24. januar i år et forslag fra administrasjonen om å legge ned driften ved ARP VÅKS. Ved behandling av denne saken av-

viste styret administrasjonens forslag om nedleggelse av ARP VÅKS.

Jeg kan også tilføye at Helse Sør RHF i løpet av første halvår 2007 skal utarbeide en tiltaksplan for rus- og avhengighet som skal ses i sammenheng med revisjon av den regionale planen innen det psykiske helsevern. I dette planarbeidet vil Helse Sør RHF blant annet vurdere behovet for langtidsplasser, tilbud til unge og samhandling mellom tverrfaglig spesialisert behandling for rusmiddelavhengige og det psykiske helsevern.

Som representanten Thorkildsen er også jeg særlig opptatt av at unge med psykiske lidelser og rusmiddelproblemer skal få de tilbud om behandling som de har behov for, og som de etter pasientrettighetsloven også har krav på. Jeg nedsatte ved årsskiftet 2005/2006 en arbeidsgruppe som bl.a. fikk i opp-

drag å foreslå hvordan rett til nødvendig helsehjelp i spesialisthelsetjenesten kan styrkes overfor barn og unge med psykiske lidelser og unge rusmiddelavhengige. Bakgrunnen for utredningsarbeidet er Soria Moria-erklæringen hvor det fremgår at Regjeringen vil bidra til at ventetiden i psykisk helsevern for barn og unge reduseres ved innføring av en særskilt ventetidsgaranti for barn og unge med psykiske lidelser, samt at Regjeringen vil etablere en garanti om rask behandling for rusmiddelavhengige under 23 år.

Denne arbeidsgruppen foreslo å innføre en vurderingsfrist på 10 dager og en behandlingsgaranti på 90 dager. Arbeidsgruppens innstilling har nå vært på en høringsrunde. Jeg har nå denne innstillingen og høringsuttalelsene til vurdering, men kan så langt si at jeg er opptatt av at unge rusmiddelavhengige skal få behandling så raskt som mulig.

SPØRSMÅL NR. 452

Innlevert 18. januar 2007 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker

Besvart 24. januar 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Undertegnede stilte i 2006 spørsmål til Olje- og energiministeren for å få avklart dimensjonsvalget på gassrørledningen mellom Kollsnes og Mongstad. Første byggetrinn er nå i gang og Olje- og energiministeren har fortsatt ikke avklart spørsmålet om det blir stilt krav til 12" rør.

Vil Regjeringen sikre at det bygges 12" rør, så lokale næringsmuligheter kan utnyttes?»

BEGRUNNELSE:

Flere instanser har klaget på konsesjonen og pekt på mulighetene for industriell utvikling basert på bruk av naturgass i regionen dersom kapasiteten på røret utvides til 12". Regjeringen må bidra til å få disse mulighetene realisert i forbindelse med endelig godkjenning av rørledningen. Undertegnede har ved flere anledninger tatt opp realiseringen av et energivarmerverk på Mongstad med statsråden, herunder økt rørkapasitet mellom Kollsnes og Mongstad, slik at dette kan bidra til ny industrivirksomhet i Hordaland og Sogn og Fjordane. På petroleumsseminar i Florø i januar i fjor, uttalte statsråden, ifølge Firda-posten, seg positiv til å lage en rørvastikker fra en eventuell ledning til Mongstad opp til Sløvåg. Hordaland og Sogn og Fjordane fylkeskommuner, Horda-

land Olje og Gass, Mongstad Vekst har i lengre tid arbeidet med å utrede mulighetene for å bruke naturgass også til andre industrielle formål ved eventuell bygging av energiverk på Mongstad. En slik utnyttelse innebærer imidlertid at røret fra Kollsnes til Mongstad utvides fra 10" til 12". Kostnaden ved dette er anslått til om lag 100 mill. kr. Det siste året har det også vært arbeidet med konkrete industriplaner både i Sløvåg og Lutelandet. I Sløvåg planlegges LNG-anlegg i kombinasjon med bunkringsanlegg ved servicekaiene for tanktrafikk. BKK har presentert planer om kogenereringsanlegg og gasskraftverk, ev. lokalisert til Sløvåg, Mongstad eller Kollsnes. På Lutelandet er det planer om utbygging basert på prosessering av gass, CO₂ og mineraler.

Svar:

Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE) gav konsesjon til Statoil i vedtak av 4. juli 2006 for bygging og drift av en gassrørledning mellom Kollsnes og Mongstad for et 10" rør med operasjonstrykk på inntil 200 bar.

NVEs vedtak ble påklaget til Olje- og energidepartementet av fylkeskommunene og kommunene i regionen. Olje- og energidepartementet avgjorde klagesaken 19. januar.

Jeg ser det som viktig at det legges til rette for økt miljøvennlig bruk av naturgass innenlands. Utvikling av infrastruktur for naturgass står sentralt i den forbindelse.

Olje- og energidepartementet har kommet til at gassrørledningen skal dimensjoneres med 12". En

gassrørledning med en slik dimensjon vil etter min vurdering legge til rette for og fremme industri- og næringsutvikling i regionen. Samtidig vil denne dimensjoneringen på gassrøret medføre større fleksibilitet i forhold til transportkapasiteten i området.

SPØRSMÅL NR. 453

Innlevert 18. januar 2007 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 24. januar 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Regjeringens vingling i saken om utenlandsk bearbeiding av landbruksvarer har skapt stor usikkerhet om fremtiden for de bedrifter som har benyttet seg av ordningen. Bedrifter er avhengige av langsiktige og forutsigbare rammevilkår for sin virksomhet.

Når vil Regjeringen avslutte denne saken, slik at bedriftene kan legge planer som sin fremtidige virksomhet på dette området?»

Svar:

Regjeringen la frem forslag til nytt regelverk for utenlands bearbeiding av landbruksvarer i mai 2006. Forslaget til endringer i forskriften har vært på bred høring og det har kommet mange innspill i saken. EU

har også engasjert seg. Statsbudsjettet for 2007 la opp til at det nye regelverket skulle iverksettes fra 1. januar 2007 og basert bl.a. på et krav om at bedriftene var etablert med egen produksjon i Norge.

Regjeringen legger opp til å bruke noe lengre tid på fastsetting av nytt regelverk, bl.a. for å kunne vurdere dette nøye i lys av innspill og reaksjoner som er kommet på forslaget. Noen endelig dato for iverksettelse av nytt regelverk er ikke fastsatt.

Regjeringen er opptatt av å gi bedriftene forutsigbarhet for sin virksomhet. Derfor gis tillatelser til utenlands bearbeiding etter gjeldende regelverk frem til 1. juli 2007, noe som har vært en overgangsordning nettopp for å gi bedrifter bedre tid til tilpasning.

SPØRSMÅL NR. 454

Innlevert 18. januar 2007 av stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal

Besvart 29. januar 2007 av kultur- og kirkeminister Trond Giske

Spørsmål:

«Det er et stort behov for restaurering og vedlikehold av fredede og verneverdige kirker. Stortinget har vedtatt å be Regjeringen lage en strategi for hvordan alle fredede og verneverdige kirker kan sikres et forsvarlig vedlikeholds nivå.

Hva vil Regjeringen gjøre for vedlikeholdet av verneverdige kirker?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget drøftet utfordringene ved vedlikehold av fredede og verneverdige kirker i Innst. S. nr. 227 (2004-2005), jf. St.meld. nr. 16 (2004-2005) Leve med kulturminner.

Norge har 194 middelalderkirker og 21 kirker fra før 1650. Disse 215 kirkene er fredet. For nyere kirker har vi en annen verneordning. Riksantikvaren listefører verdifulle kirker, og de skal behandles som

om de var fredet. Alle kirker mellom 1650 og 1850 (309 kirker) og et utvalg kirker fra etter 1850 (448 kirker) er listeført som verneverdige. Gruppen verneverdige kirker omfatter altså 757 kirker. Mange av de verneverdige kirkene er av minst like stor kulturhistorisk og antikvarisk betydning som de fredede.

Det har vært Stortingets uttrykte intensjon at Regjeringen skulle fremme en strategi for hvordan både de fredede og de verneverdige/listeførte kirkene skulle sikres et forsvarlig vedlikeholdsnivå. Det er et stort etterslep i vedlikeholdet av disse kirkene.

Svar:

Som det går fram av representantens begrunnelse for spørsmålet, er nær 1 000 av landets 1 620 kirker underlagt et særskilt vern fordi de representerer viktige kulturhistoriske verdier. Det er konstatert et betydelig etterslep i vedlikeholdet av mange av landets kirker, inklusive kirker av kulturhistorisk verdi.

Fra gammelt av er det lokalsamfunnet som har hatt ansvaret for bygging, drift og vedlikehold av kirkene. Det økonomiske ansvaret for dette påhviler i dag kommunene.

En strategi for hvordan de verneverdige kirkene kan sikres et forsvarlig vedlikeholdsnivå, må bygge på denne forutsetningen. Et sentralt element for å sikre vedlikeholdet av kirkebyggene, vil derfor være å styrke kommunenes økonomiske evne til å ivareta sitt ansvar på området. Den generelle og betydelige styrkingen av kommuneøkonomien i 2006 og 2007 er et viktig bidrag til dette, noe bl.a. den nylig igangsatte restaureringen av Oslo domkirke kan tjene som eksempel på.

Utover en generell styrking av kommuneøkonomien, vil det i en samlet strategi naturlig være behov også for mer målrettede tiltak. Rentekompensasjonsordningen for istandsetting av kirker er et slikt tiltak. Ordningen ble etablert i 2005 og videreført i 2006 med en samlet investeringsramme på 1 mrd. kr som staten kompenserer renteutgiftene for. Ved siste årsskifte var fortsatt 100 mill. kr av investeringsrammen

ubenyttet. Dette beløpet vil være tilgjengelig for istandsettingsprosjekter utover i 2007. Selv om ordningen er generell og gjelder for alle kirkebygg, skal de fredete og verneverdige kirkene ha høy prioritet under ordningen. Mer enn 75 pst. av investeringsrammen er så langt gitt til istandsetting av i alt 240 verneverdige kirker, dvs. kirker som er fredet eller listeført av Riksantikvaren som kulturhistorisk verdifulle kirker.

Rentekompensasjonsordningen har vist seg som en positiv stimulans for istandsetting av kirker. Spørsmålet om å videreføre ordningen ved en ytterligere utvidelse av investeringsrammen, vil på vanlig måte bli vurdert i budsjettssammenheng i tiden framover.

De eldste kirkene, utover stavkirkene, er blant de mest betydningsfulle kulturminnene vi har. Alle kirker bygget før 1650 er derfor automatisk fredet etter kulturminneloven. For stavkirkene er det igangsatt et flerårig istandsettingsprogram finansiert over Miljøverndepartementets budsjett. For de øvrige automatisk fredete kirkene varslet Regjeringen i statsbudsjettet for 2007 at den ville vurdere å gi et investeringstilskudd i et omfang av inntil 30 pst. av istandsettingskostnadene. Denne saken vil Regjeringen komme tilbake til i Revidert statsbudsjett for 2007.

Jeg vil til slutt nevne at det over Kultur- og kirkedepartementets budsjett de seneste år er avsatt betydelige beløp til fordel for kirkebyggene og deres forvaltning. Den nasjonale kirkebyggdatabasen, den sentrale forsikringsordningen for kirkebygg, brann- og innbruddsforebyggende tiltak, energiøkonomiseringstiltak og tilskudd til Norsk institutt for kulturminneforskning innen kirkebyggfeltet er tiltak som er begrunnet i behovet for bedre forvaltning, drift, vedlikehold og dokumentasjon av kirkebyggene. Selv om tiltakene gjelder for alle kirkebygg, er flere av tiltakene av særlig verdi for de fredete og verneverdige kirkene, ikke minst for å sikre interiører og kirkekunst av stor kulturhistorisk verdi i disse kirkene.

SPØRSMÅL NR. 455

Innlevert 18. januar 2007 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 1. februar 2007 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Ifølge NOF er det flere offiserer på oppdrag i Afghanistan mot sin vilje, beordret av Forsvaret. Dette skal være første gang nordmenn er på risikofylte utenlandsoppdrag mot sin vilje. Dette kan i verste fall få fatale konsekvenser.

Deler statsråden denne erfaringen, og i så tilfelle, hva gjør Forsvaret for at offiserer er godt motivert og trent til å utføre sine ofte, farlige oppdrag, og hva vil statsråden gjøre for at de som er utmotiverte ikke blir en fare for seg selv og andre og det oppdraget de skal utføre?»

Svar:

Lov om personell i Forsvaret gir Forsvaret anledning til å disponere befal, vervede mannskaper og enkelte kategorier sivile til tjenestegjøring i internasjonale operasjoner. Denne ordningen er en viktig forutsetning for at Forsvaret skal kunne løse pålagte oppgaver, herunder deltakelse i internasjonale operasjoner. Slike oppdrag er nå en naturlig og integrert del av Forsvarets kjernevirksomhet.

Det tidligere lovverket (fredstjenesteloven) bygget på at befalet i hovedsak måtte melde seg frivillig til internasjonale operasjoner. Loven inneholdt imidlertid en begrenset adgang til beordring dersom tilfredsstillende deltakelse ikke kunne oppnås ved frivillig rekruttering. Forsvarskomiteen uttalte i forbindelse med behandlingen av Innst. S. nr. 152 (1999-2000), jf. St.meld. nr. 38 (1998-99):

"Det kan etter komiteens mening reises spørsmålsteget ved rimeligheten i at folk som er yrkesmessig ansatt i Forsvaret skal kunne vegre seg mot å utføre oppdrag som er en integrert del av Forsvarets løpende oppgaver og som Norge gjennom internasjonale avtaler har forpliktet seg til å utføre. Komiteen mener at en beordringsordning for befal, bl.a. bygd på erfaringer fra Danmark, bør vurderes innført og forelegges Stortinget som egen sak så snart som mulig."

Stortinget vedtok i 2004 Lov om personell i Forsvaret, jf. Innst. O. nr. 94 (2003-2004) til Ot.prp. nr. 60 (2003-2004). Loven åpnet for en generell disponeringsadgang for befal og vervede mannskaper og

enkelte kategorier sivilt ansatte. Da loven ble vedtatt ble det blant annet også lagt vekt på spre belastningen i befalskorpset, både av hensyn til befalet selv, og ikke minst av familiemessige hensyn.

Gjennom disponeringsordningen vil man for øvrig kunne spre den kompetansen som tjenestegjøring i internasjonale operasjoner innebærer på flest mulig befal, og ikke bare på de som i utgangspunktet melder seg som frivillige. Dagens internasjonale operasjoner er dessuten krevende. Det er derfor viktig å ha sikker tilgang på avdelinger som er godt øvet og samtrøst. Disponeringsadgangen vil bidra til å gi oss slike avdelinger. Dette er ikke minst viktig for den enkelte og avdelingens sikkerhet.

Hensynet til personellet sikkerhet vil alltid ha høy prioritet. Det personellet som sendes ut får god opplæring og tett oppfølging både før, under og etter oppdrag. Forsvarsdepartementet mener derfor at personell som disponeres til internasjonale operasjoner har gode forutsetninger for å gjennomføre denne tjenesten på en profesjonell måte, uavhengig av graden av frivillighet.

Norge stiller i dag styrker til internasjonale operasjoner som både er godt utdannet og utrustet. Muligheten til å disponere en større andel av befalet er en viktig forutsetning for at Forsvaret skal kunne løse sine internasjonale oppgaver i fremtiden. Fritaksmuligheter og familiepolitiske tiltak vil videre bidra til at disponeringen ikke får uheldige utslag for befalet og deres familier.

SPØRSMÅL NR. 456

Innlevert 18. januar 2007 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 25. januar 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ til at fagmyndigheten vurderer om en autorisasjonsordning for montering av, og arbeid på bilglass bør innføres?»

BEGRUNNELSE:

Hva som av mange kan oppfattes som enklere arbeid på biler og andre kjøretøyer, som reparasjoner/skifting av lys og dekk er underlagt autorisasjonsordning for verksteder som ønsker å utføre slikt arbeid. Dette tilsvarende autorisasjonsordninger for arbeid på andre komponenter med stor sikkerhetsmessig betydning. Når det gjelder skifte eller utbedring av bilglass finnes det ingen autorisasjonsord-

ning, til tross for at f.eks. frontruten er regnet som vital sikkerhetsmessig del underlagt inspeksjon ved periodisk kjøretøykontroll. Frontruten utgjør på moderne biler en del av den bærende konstruksjonen. Feilmontert bilglass, ev. feilaktig bruk av festemidler kan medføre alvorlige konsekvenser ved trafikkuhell. En autorisasjonsordning med kvalitetssikringskriterier vil både kunne sikre ensartet kvalitet og sikkerhetsmessig betryggende montering, samt faglig tilstandskontroll.

Svar:

Næringsorganisasjonen for bilglassbransjen, Bilglassforeningen i Norge, krever at medlemmene

gjennomfører en sertifiseringsprosess som leder frem til autorisasjon. Prosessen ledes av bilglassforeningens autorisasjonsnemnd, og sikrer at bedriften oppfyller nærmere angitte faglige, verkstedtekniske, etiske og bedriftsøkonomiske krav. Det gjennomføres periodisk revisjon og kvalitetsbesøk hos medlemsbedriftene. Videre må autorisasjonen fornyes hvert annet år. Vegdirektoratet opplyser at de har tiltro til at bilglassforeningen og dens medlemmer driver sin virksomhet seriøst og har høy faglig kompetanse.

Jeg kjenner for øvrig ikke til at det er rapportert om ulykker eller andre hendelser som har sammenheng med at det har vært utført dårlig arbeid ved reparasjon eller utskiftning av bilglass.

Jeg mener at dagens ordning hvor bransjen selv gjennom en autorisasjonsordning sikrer kvaliteten på arbeid med bilglass, er tilstrekkelig. Jeg ser derfor ikke grunn til å få foretatt en nærmere vurdering av om det bør innføres en egen statlig autorisasjonsordning.

SPØRSMÅL NR. 457

Innlevert 18. januar 2007 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 26. januar 2007 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«På representantskapsmøtet i Fiskebåtredene i Oslo den 18. januar peker statsråd Andersen på at oljevern er viktig og at staten derfor har gjennomført 30 større og mindre oljevernøvelser i 2006. Representanten forutsetter at når statsråden nevner dette i et foredrag med tittelen "Regjeringens fiskeripolitikk" så dreier dette seg om statlig organiserte og finansierte øvelser.

Hvilken størrelse, beskaffenhet og geografisk spredning har disse 30 oljevernøvelse hatt?»

Svar:

Den samlede oljevernberedskapen består av privat, kommunal og statlig beredskap.

Den statlige beredskapen mot akutt forurensning trer inn ved utslippshendelser som er for store til å bli håndtert av den private og/eller kommunale beredskapen. Kystverket er ansvarlig operativ etat. Ved statlige oljevernaksjoner kan Kystverket mobilisere både andre statlige beredskapsressurser samt private og kommunale beredskapsressurser. Ved større aksjoner kan også bistand fra andre land mobiliseres i henhold til de avtaler Norge deltar i om gjensidig bistand ved akutt forurensning. Blant de private ressursene er petroleumsvirksomhetens oljevernorganisasjon, NOFO, en særlig viktig ressurs ved utslipp til sjø.

I henhold til forurensningsloven skal Kystverket "så vidt mulig sørge for at privat, kommunal og statlig beredskap samordnes i et nasjonalt beredskapssystem". Kystverkets årlige gjennomføring av kurs og øvelser er svært viktig for en god samordning av

beredskapssystemet.

For 2006 har Kystverket opplyst at det ble gjennomført 55 kurs/seminarer og øvelser på ulike nivå innen oljevernberedskap. Kursene og seminarne er helt eller delvis finansiert av Kystverket og de er gjennomført på en rekke steder langs kysten spredt over ulike landsdeler. Det kan i denne sammenheng nevnes at 12 av disse er øvelser for depotstyrker knyttet til de statlige hoveddepotene og 15 var gjennomgang av depotene. Det ble videre gjennomført 4 interkommunale lederøvelser. Kystvaktens fartøyer deltok på 14 av disse øvelsene og gjennomgangene. I tillegg gjennomføres det egne kurs og øvelser for Kystvakten og Kystvaktens fartøyer, bl.a. innen skadestedsledelse.

Den største nasjonale samordningsøvelsen innen oljevern i 2006 var "Samordningsøvelse Bergen". Denne involverte både den private beredskapen ved Statoil Mongstad, Hydro Sture og NOFO, den kommunale beredskapen ved IUA Bergen og omland og Kystverket.

Innen samarbeidsavtalene Norge deltar i med andre land ble det gjennomført en nordisk regionøvelse i Skagerrak, varslingsøvelse med Island og tabeltopøvelse i København innen kjemikalievern. I september ble det også gjennomført en norsk-russisk øvelse, "Øvelse Barents 2006", innen søk, redning og oljevern. Fra norsk side deltok Hovedredningssentralen i Bodø, Kystverket og Kystvakten.

I tillegg til kurs/seminarer og øvelser innen oljevernberedskap ble det i 2006 gjennomført 11 øvelser innen slepebåtberedskapen med slep av tung tonnasje (10 med slep av tankskip og 1 med slep av tungløftfartøy).

SPØRSMÅL NR. 458**Innlevert 18. januar 2007 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 26. januar 2007 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Kan statsråden bekrefte at den evalueringen flere av Regjeringens medlemmer har pekt på skal komme i etterkant av M/S "Server"-forliset vil ta utgangspunkt i at den forberedte oljevernberedskapen skal styrkes og ha hovedfokus på evaluering av hvor god den forberedte beredskapen var?»

BEGRUNNELSE:

M/S "Server"s forlis ved Hellesøy fyr, utenfor Fedje i Hordaland har revitalisert debatten om norsk oljevernberedskap. Statsråd Andersen, i egenskap av fiskeri- og kystminister, sier til NTB den 15. januar 2006, at "vi skal gjennomgå beredskapen og alt som er gjort når aksjonen er avsluttet". Statsråd Helen Bjørnøy sier til samme kilde at Regjeringen "må se på hva som kan gjøres for å styrke oljevernberedskapen". Begge disse uttalelsene gir ett inntrykk av at Regjeringen vil se på oljevernberedskapsnivået med tanke på å styrke denne.

Den 17. januar er statsminister Stoltenberg også klar i sine uttalelser i spørreperioden, når han uttrykker seg i samme retning: "Det Regjeringen vil gjøre er å gjennomgå erfaringene fra den ulykken vi nå har hatt, og vi vil iverksette tiltak." og "Vi ser også at vi har behov for andre tiltak, bl.a. når det gjelder depoter for oljevernutstyr og andre tiltak som kan bidra til å redusere faren for ulykker og bidra til å øke vår beredskap til å håndtere ulykker".

På representantskapsmøtet til "Fiskebåt" i Oslo den 18. januar er imidlertid statsråd Andersen, fortsatt i egenskap av fiskeri- og kystminister, atskillig mindre klar i sin tale. Andersen gir her, etter representantens oppfatning, uttrykk for at Regjeringens mye omtalte evaluering av oljevernberedskapen, skal være en evaluering av Kystverkets håndtering av M/S "Server"s forlis.

Det er uheldig når Regjeringens medlemmer gir sprikende uttalelser i forhold til hva som skal evalueres i etterkant av M/S "Server"s forlis. Til tross for at det står svart på hvitt i Soria Moria-erklæringen, kan det nå tyde på at enkelte av Regjeringens med-

lemmer mener nok en evaluering må til før man kan sette i gang arbeidet med en reell styrking av beredskapen i alle ledd. Det er også en stor forskjell på å evaluere Kystverkets håndtering av operasjonen og den beredskapen som lå til grunn for det virkemiddelapparatet Kystverket hadde tilgang til.

Kystverket evaluerer forøvrig så vidt representanten er kjent med alle sine operasjoner og en slik evaluering krever ikke politisk innblanding.

Svar:

Det ble foretatt en samlet gjennomgang av sjøsikkerheten og oljevernberedskapen langs kysten i St.meld. nr. 14 (2004-2005) På den sikre siden - sjøsikkerhet og oljevernberedskap. Denne meldingen ligger til grunn for arbeidet med forebyggende sjøsikkerhet og oljevern. På bakgrunn av analyser av forventet trafikkutvikling og risikoutvikling foreslås det i St.meld. nr. 14 (2004-2005) tiltak både for å forebygge at ulykker inntreffer og tiltak for å styrke oljevernberedskapen.

Flere av tiltakene som ble foreslått i meldingen er allerede etablert. En ny trafikkentral for Nord-Norge, lokalisert i Vardø, ble offisielt åpnet den 23. januar 2007. Norge har også fått FNs sjøfartsorganisasjon, IMO, sin tilslutning til etablering av seilingsleder utenfor territorialfarvannet på strekningen Vardø-Røst.

I arbeidet med sjøsikkerhet og oljevernberedskap er det viktig at vi bygger på erfaringer fra virkelige hendelser. Kystverket arbeider kontinuerlig med å forbedre den operative håndteringen av hendelser og gjennomføring av oljevernaksjoner. Det er derfor fast praksis i Kystverket at aksjoner evalueres.

I tillegg til Kystverkets evaluering av denne spesifikke aksjonen vil erfaringene fra forliset utenfor Fedje tas med i det videre arbeidet med oppfølgingen av St.meld. nr. 14. bl.a. når det gjelder dimensjonering av oljevernberedskapen til den aktuelle risikoen. Regjeringen vil videre så raskt som mulig se spesielt på en oppgradering av utstyret i depotet på Fedje.

SPØRSMÅL NR. 459**Innlevert 18. januar 2007 av stortingsrepresentant Ib Thomsen****Besvart 26. januar 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Det har fremkommet et forslag om å bygge ned riksvei 4 mellom Gjelleråsen og Sinsen for å omgjøre strekningen til en lokalvei forbeholdt beboere og næringslivet i Groruddalen. Dette kan få alvorlige konsekvenser for Nittedals befolkning og beboere i Oppland, fordi målsettingen er at det skal bli mye vanskeligere for privatbilister å kjøre inn til Oslo.

Hva vil samferdselsministeren gjøre for å sikre at nedbyggingen av riksvei 4 ikke gjennomføres før Fossumdiagonalen er på plass?»

BEGRUNNELSE:

Bakgrunnen for spørsmålet er at staten og Oslo kommune nettopp har undertegnet en avtale som skal sikre bedre miljø- og levestandard i Groruddalen. Statens vegvesen informerte for to uker siden Nittedal formannskap om planene for å gjennomføre miljøtiltakene på veisektoren i Groruddalen. Ifølge veiplanleggenes melding, skal riksvei 4 fra Gjelleråsen til Sinsen bygges ned til en lokalvei for Groruddalen. Dette vil medføre at for privatbilister og nyttetraffikken ellers blir det vanskeligere å ta seg inn til Oslo. Bilister fra Nittedal får valget mellom å svinge av på Gjelleråsen, kjøre ned riksvei 22 til Hvam og videre over på E6 til Oslo. Alternativet er å følge riksvei 4 inn til Bånkall, svinge av her, kjøre ned den planlagte Fossumdiagonalen, videre over på Østre Aker vei og inn til sentrum.

Fossumdiagonalen er en tunnel under Rommen og det er viktig at i alle fall denne er på plass før nedbyggingen av riksvei 4 gjennomføres.

Svar:

På bakgrunn av Nasjonal transportplan 2006-2015 arbeider Statens vegvesen med planer for riksvei 4 Groruddalen/Fossumdiagonalen med sikte på å legge fram forslag til planprogram våren 2007. Det er lagt til grunn en prinsippløsning om nedgradering av riksvei 4 Trondheimsveien og oppgradering av riksvei 163 Østre Aker vei. Planprogrammet som skal vedtas av Oslo kommune, vil avklare forutsetninger og prosess for planlegging av de enkelte delene av prosjektet. Statens vegvesen vurderer det som lite aktuelt å bygge ned Trondheimsveien før trafikken nordfra kan ledes over på riksvei 163 Østre Aker vei via en ny Fossumdiagonal.

I St.meld. nr. 24 (2003-2004) Nasjonal transportplan 2006-2015 er det lagt til grunn mulig oppstart av riksvei 4 Groruddalen/Fossumdiagonalen i slutten av denne planprogramperioden. Eventuell oppstart forutsetter at det blir vedtatt en ny ordning med brukerfinansiering i Oslo-området. Riksvei 4 Fossumdiagonalen er prioritert i det forslaget til Oslopakke 3 som Oslo kommune og Akershus fylkeskommune har vedtatt.

I dette forslaget er det imidlertid ikke satt av midler til Trondheimsveien og Østre Aker vei.

Utbygging av riksvei 4 Fossumdiagonalen og tiltak på Trondheimsveien og Østre Aker vei er gjenstand for vurdering i arbeidet med Nasjonal transportplan 2010-2019. Planlegging etter plan- og bygningsloven og videre arbeid med en ny ordning med brukerfinansiering i Oslo-området, vil legge grunnlag for forslag til Nasjonal transportplan 2010-2019, som skal behandles av Stortinget våren 2009.

SPØRSMÅL NR. 460**Innlevert 19. januar 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 31. januar 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Rovvilt er vandrende arter som bruker til dels store arealer. Med Norges lange grense mot Sverige blir det viktig å ha en god dialog med Sverige om forvaltning.

Hva har statsråden foretatt seg i forhold til å skape en god dialog med Sverige, og hvilke vurderinger gjør statsråden seg rundt spørsmålet om en felles forvaltning med Sverige er ønskelig eller ikke?»

BEGRUNNELSE:

Rovvilt vandrer over og bruker store områder. De svenske rovviltbestandene befinner seg i stor grad i områder som grenser inn mot Norge. Beslutninger og forvaltning på den ene siden av grensen får konsekvenser for og påvirker forvaltningen på den andre siden.

Sverige utreder nå sin rovviltforvaltning på nytt. Denne utredningen skal være klar 1. desember 2007. Utredningen kommer tett innpå forrige utredning og som et resultat av at konfliktnivået i Sverige er høyere enn det man forventet etter forrige utredning.

I Norge er også konfliktnivået høyt. Det gjelder flere av rovviltbestandene, avhengig av hvor konsentrasjonen av bestand er stor. Når det gjelder ulv, så er den i ferd med å gjøre alvorlige innhugg i husdyrhold med basis i utmarksbeite i områdene øst for Glomma og mellom Kongsvinger og Elverum. Konfliktnivået mot jegerstanden er også høy, fordi mulig jaktuttak og kvalitet på jakta reduseres. Det faktum at Norge utelater grenseflokkene fra sine bestandsmål har gjort at hele området føler en sterk avmakt overfor situasjonen. Det er derfor viktig å ta tak i denne problematikken.

I Norge teller ikke grenseflokkene for ulv med i bestandsmålene, mens de i Sverige telles med. Måten dette gjøres på betyr at i praksis vil hele den norske grensesonen (og store deler av ulvesonen er en grensesone) være en del av svensk forvaltning. Risikoen er stor for at heller ikke Sverige vil ha fokus på konfliktnivået der.

Med klare målsettinger om at bestand av rovvilt skal opprettholdes både i Sverige og Norge, vil dette i stor grad dreie seg om å finne balansen mellom forvaltning og konfliktnivå i begge land. Alt dette tilsier at Sverige og Norge burde ha en mye tettere kontakt om rovdyrpolitikken.

Svar:

Bjørn, jerv, ulv og gaupe bruker store arealer, og siden de er utbredt både i Norge, Sverige og Finland,

er det naturlig at disse landene har et nært samarbeid om forvaltningen av dem. Samarbeidet mellom Norge, Sverige og Finland om de store rovdyrene er betydelig styrket i løpet av de siste ti årene og omfatter nå, i tillegg til arbeid innenfor internasjonale konvensjoner, samarbeid både mellom sentrale og regionale viltmyndigheter og samarbeid om forskning og overvåking. Jeg har selv jevnlig kontakt med den svenske miljøministeren, og jeg tar sikte på et møte i løpet av våren, hvor vi blant annet vil diskutere samarbeidet mellom Norge og Sverige.

Konvensjonen om biologisk mangfold og Bernkonvensjonen inneholder også bestemmelser om samarbeid over landegrensene. Norge, Sverige og Finland har hver for seg vedtatt nasjonale målsettinger for forvaltningen som går ut på å bidra til å sikre levedyktige bestander av alle de fire store rovviltartene. Dette danner et godt utgangspunkt for samarbeid. Når det gjelder spørsmålet om en felles forvaltning er det er imidlertid et grunnleggende prinsipp at de enkelte partslandene er ansvarlige for å innfri sine egne forpliktelser i forhold til konvensjonene. De enkelte land må derfor fatte sine egne avgjørelser for å sikre at artene overlever.

Etter Bernkonvensjonen har Norge en klar forpliktelse til å bidra til å sikre overlevelsen til alle de store rovviltartene i norsk natur. Dette inkluderer også ulv. Bernkonvensjonen forplikter ikke nødvendigvis Norge til å ha en separat, levedyktig, norsk bestand av ulv dersom det gjennom et samarbeid med berørte naboland kan sikres en felles levedyktig bestand. Norge har imidlertid et selvstendig ansvar for å bidra til en levedyktig bestand. Dette ansvaret kan ikke overføres til et annet land. Ved behandlingen av St.meld. nr. 15 (2003-2004) fastsatte Stortinget nasjonale bestandsmål for bjørn, jerv, ulv og gaupe i Norge. Disse målsettingene dekker etter min vurdering Norges internasjonale forpliktelser til å bidra til å sikre disse artenes overlevelse i Skandinavia.

SPØRSMÅL NR. 461**Innlevert 19. januar 2007 av stortingsrepresentant Martin Engeset****Besvart 30. januar 2007 av barne- og likestillingsminister Karita Bekkemellem****Spørsmål:**

«Hvilke rettigheter til foreldrepenger finnes i dag for menn og kvinner som er på henholdsvis dagpenger, rehabilitering og attføring?»

BEGRUNNELSE:

Jeg får stadig henvendelser fra personer som opplever det vanskelig å forstå regelverket for hvilke rettigheter de har til foreldrepenger, når de er henholdsvis arbeidsledige på dagpenger, på rehabilitering og på attføring. Spesielt opplever mennesker på attføring det vanskelig å vite om sine rettigheter, da opplysningene som gis om dette er ulike i forhold til hva slags attføringstype det snakkes om.

Svar:

Spørsmålet ble overført fra arbeids- og inkluderingsministeren.

Dagpenger, rehabiliteringspenger og attføringspenger har betydning når det gjelder opptjening av rett til foreldrepenger og beregning av ytelsens størrelse. Mors mottak av ovennevnte ytelser, vil videre kunne innvirke på fars rettigheter.

1. Opptjening

Etter folketrygdloven § 14-6 første ledd er det et vilkår for rett til foreldrepenger at stønadsmottaker har vært yrkesaktiv med pensjonsgivende inntekt i minst seks av de siste ti månedene før stønadperioden tar til. Det stilles altså krav om både yrkesaktivitet og pensjonsgivende inntekt.

Både dagpenger, rehabiliteringspenger og attføringspenger er pensjonsgivende inntekt. I henhold til folketrygdloven § 14-6 tredje ledd er det imidlertid bare det å motta dagpenger som er likestilt med yrkesaktivitet og som gir rett til opptjening til foreldrepenger. Attføringspenger og rehabiliteringspenger er ikke likestilt med yrkesaktivitet i denne sammenheng, og å motta disse ytelsene gir altså ikke opptjenningsrett til foreldrepenger.

2. Beregning av foreldrepengenes størrelse

I henhold til folketrygdloven § 14-7 første ledd beregnes foreldrepenger på samme måte som sykepenger etter nærmere regler i folketrygdloven kap. 8. Så lenge det foreligger rett til foreldrepenger, kan både dagpenger, attføringspenger og rehabiliteringspenger etter nærmere vilkår telle med i beregningsgrunnlaget, dvs. fastsettelsen av ytelsens størrelse.

3. Fedres rettigheter

Etter folketrygdloven § 14-12 første ledd har far rett til fedrekvote hvis både mor og far har opptjent rett til foreldrepenger og mors yrkesaktivitet i opptjeningstiden har tilsvart minst 50 pst. stilling. Hvis mor mangler rett til foreldrepenger, for eksempel fordi hun har mottatt attføringspenger eller rehabiliteringspenger i opptjeningstiden, har far ikke rett til fedrekvote.

Mors tilpasninger etter fødselen har videre betydning for fars mulighet til å ta ut foreldrepenger på selvstendig grunnlag (ikke fedrekvote). I henhold til folketrygdloven § 14-13 stilles i disse tilfellene krav om at mor etter fødselen enten går ut i arbeid, tar offentlig godkjent utdanning på heltid eller kombinerer dette. Hvorvidt far har rett til foreldrepenger når mor mottar dagpenger, attføringspenger eller rehabiliteringspenger, beror altså på om mors aktivitet er av en slik art at den kan likestilles med henholdsvis arbeid eller offentlig godkjent utdanning. Dette er et tolkningsspørsmål.

I henhold til dagens praksis likestilles ikke arbeidsløshet med å gjenoppta arbeidet. Far har altså ikke rett til foreldrepenger på selvstendig grunnlag hvis mor mottar dagpenger. Dette gjelder likevel ikke dersom moren blir arbeidsledig etter at hun faktisk har vært i arbeid en periode etter fødselen.

Når det gjelder attføringspenger og rehabiliteringspenger, foretas en konkret vurdering av om den aktuelle aktiviteten kan likestilles med arbeid eller utdanning. For eksempel vil jobbtrening utenfor hjemmet i forbindelse med yrkesrettet attføring, kunne likestilles med arbeid. I slike tilfeller vil far kunne ha rett til foreldrepenger.

SPØRSMÅL NR. 462**Innlevert 19. januar 2007 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy****Besvart 30. januar 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«Kunnskapsministeren har i forbindelse med høringsnotat om ny friskolelov, foreslått å avvikle muligheten for voksne, som kanskje tidligere har valgt "feil", å kunne ta for eksempel hjelpepleierutdanning gjennom voksenopplæringstilbud på videregående skoles nivå. Innen Regjeringens foreslåtte årsverk-søkningen på 10 000 nye stillinger i kommunene, er det et stort behov for ulike helsearbeidere på videregående skoles nivå, jf. omsorgsmeldingen.

Vil statsråden bidra til at forslaget stoppes?»

BEGRUNNELSE:

Konsekvensen av forslaget vil også være at flere friskoler som i mange tiår har gitt slik utdanning må avvikle sin virksomhet. Dette er lite strategisk i en tid der mangelen på helsepersonell er svært stor, og der skolene fortsatt ønsker å bidra. Voksne skal kunne re-velge innen rammen av 8 år på høyskole og universitet, men hvis man vil ta en rask og god yrkesutdanning på videregående skoles nivå, skal man fra nå av være avskåret fra dette.

Skal vi klare det løftet det er å rekruttere nok helsearbeidere fremover, må alle gode krefter settes inn, ja, man bør øke utdanningskapasiteten, og ikke legge kjepper i hjulene for de som ønsker en fagutdanning, og for de gode skolene som fortsatt ønsker å gi disse utdanningene.

Svar:

Spørsmålet ble overført fra helse- og omsorgsministeren.

Etter opplæringsloven § 4A-3 har fylkeskommunene siden 1. august 2000 hatt et lovfestet ansvar for å tilby opplæring til voksne som har rett til videregående opplæring. Fylkeskommunen får midler til dette gjennom rammefinansieringen. Retten til videregående opplæring gjelder voksne som er født før 1. januar 1978 og som ikke har fullført videregående opplæring. Denne gruppen voksne ble ikke omfattet av rettighetene etter Reform 94. Fylkeskommunen skal også gi tilbud om videregående opplæring til voksne

uten rett til videregående opplæring. Dette følger av opplæringsloven § 13-3 annet ledd. Det er imidlertid ikke sagt noe i regelverket om kvantitet. Fylkeskommunen står fritt til å velge om de vil stå for opplæringen selv eller om de vil kjøpe tjenester hos andre tilbydere (også private).

I St.meld. nr. 16 (2006-2007) ... og ingen sto igjen, punkt 6.5 Kunnskapsløft for voksne, fremgår det bl.a. at Kunnskapsdepartementet mener at det er behov for å endre opplæringsloven for å gi flere voksne rett til videregående opplæring. Videre fremgår det at departementet vil fremme et lovendringsforslag om dette våren 2008.

I Ot.prp. nr. 43 (2005-2006) om endringer i friskoleloven og fagskoleloven (trinn 1) ble Stortinget første gang informert om at forslag til mer omfattende og permanente endringer i friskoleloven vil bli sendt på høring høsten 2006 og lagt frem for Stortinget våren 2007 (trinn 2).

Forslag om endringer i friskoleloven ble sendt på alminnelig høring i oktober 2006. I høringsforslaget er det bl.a. foreslått at private videregående skoler med rett til tilskudd fortsatt skulle ha adgang til å ta inn voksne med rett til videregående opplæring etter opplæringsloven. Videre ble det foreslått at de av skolene som i dag har adgang til å ta inn voksne uten rett til videregående opplæring etter opplæringsloven ikke lenger skal ha en slik adgang. I forbindelse med sistnevnte forslag ble det også foreslått en overgangsordning. Særskilte skoler for funksjonshemmede, og videregående skoler som gir yrkesrettet opplæring som ikke blir gitt ved videregående offentlige skoler berøres ikke av dette høringsforslaget. I tilknytning til hvert av høringsforslagene er det redegjort for departementets vurderinger. Fristen for å avgi høringsuttalelse gikk ut 2. januar 2007.

Formålet med høringen er å få saken tilstrekkelig belyst, herunder innhente råd fra dem som er berørt av forslagene. Det endelige forslaget til endringer i friskoleloven, bl.a. på bakgrunn av de høringsuttalelsene vi har mottatt i forbindelse med høringen, vil Stortinget få presentert i en odelstingsproposisjon i løpet av våren 2007.

SPØRSMÅL NR. 463**Innlevert 19. januar 2007 av stortingsrepresentant Petter Løvik****Besvart 29. januar 2007 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Intrafish melder 19. januar at Noreg si laksesak i Verdens Handelsorganisasjon (WTO) ikkje står så sterkt som vi har håpa. Saka gjeld EU sitt antidumping-regime mot Noreg. Det vert mellom anna sagt at eit høyringsnotat frå USA i hovudsak støttar EU, og vi veit at USA har stor makt i WTO.

Kva er status for Noreg si laksesak i WTO?»

Svar:

Spørsmålet vert overført frå fiskeri- og kystministeren.

WTO-panelet som blei oppretta i juli i fjor for å vurdere Noreg si sak mot EU om dei anti-dumping-tiltaka EU har sett i verk mot norsk laks, har hatt det første av to møte med Noreg og EU. Dette fann stad i desember i fjor. Det neste og siste møtet med panelet vil finne stad 6. og 7. februar. Etter det vil panelet bruke nokre månader på å gjere ferdig rapporten sin til tvisteløysingsrådet i WTO. Etter den tidsplanen som panelet følgjer, reknar vi med at rapporten vil ligge føre i mai i år.

Rapporten vil deretter bli vedteken av tvisteløysingsrådet i WTO og er bindande for partane såframt han ikkje blir anka. Dersom ein av partane ankar, vil det faste ankeorganet i WTO vurdere saka. Dette vil ta endå nokre månader, slik at den endelege avgjerda då vil ligge føre hausten 2007.

Seks WTO-medlemmer melde seg som såkalla "tredjepartar" i saka. Dette er Canada, Japan, Hongkong, Kina, Korea og USA. Tredjepartane forsvare sine generelle og systemiske interesser i korleis antidumpingavtalen til WTO skal tolkast.

Dei har ikkje uttalt seg om faktum i saka. Det vil seie at ingen av dei har teke stilling til dei konkrete anti-dumpingtiltaka mot norsk laks, heller ikkje USA. Innhaldet i innlegga deira for panelet er konfidensielt, men innlegga frå tredjepartane er korte og tek berre opp nokre få av utsegnene frå Noreg som er av spesiell interesse for dei. Det er rettast å seie at dei støttar sine eigne interesser, ikkje ein av partane. Tredjepartane har såleis i sine fråsegner spelt inn element i saka som dei meiner går i vår favør, og element som dei meiner ikkje gjer det. Det er òg slik at det i ei og same fråsegn kan vere element som går begge vegar. Dette gjeld òg fråsegna frå USA.

Panela i WTO er heilt uavhengige av medlemsstatane og baserer sine rapportar på ei juridisk fortolking av avtalane. Panelrapportane blir vedtekne ved det som blir kalla "negativ konsensus", dvs. at dei blir vedtekne med mindre alle medlemmer røystar imot - inkludert det landet som reiste saka. I praksis skjer dette aldri. Det inneber at verken USA eller andre store eller små WTO-medlemmer kan påverke innhaldet i ein panelrapport eller hindre han i å bli vedteken. Dette ser ein også heilt klart ut frå dei mange sakene USA har tapt når det gjeld deira anti-dumpingtiltak.

Den første panelhøyringa er overstått. Vi kan ikkje ut frå denne høyringa seie noko sikkert om utfallet, og det er framleis ei høyring til som står att før avgjerda ligg føre. Det er likevel ikkje noko ved den første høyringa som har endra dei generelle råda vi får (om godheita i saka) frå våre juridiske rådgjevarar, og dermed ligg det heller ikkje føre ei vesentleg anna oppfatning av saka frå vår side.

SPØRSMÅL NR. 464**Innlevert 19. januar 2007 av stortingsrepresentant Petter Løvik****Besvart 29. januar 2007 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Norske fiskarar og norsk fiskeindustri er svært negative til at det nå er inngått ein avtale som opnar for at Island kan fiske meir sild i norsk sone. Denne

avtalen er inngått stikk i strid med råd frå ei samla fiskerinæring i Noreg og vil føre til store tap for fiskeri og fiskeindustri.

Korleis kan statsråden forsvare at det er inngått ein slik avtale stikk i strid med næringa sitt syn?»

GRUNNGJEVING:

Den nye avtalen mellom Noreg og fire andre land om fiske og fordeling av norsk vårgytande sild blir slakta av ei samla fiskerinæring. I avtalen har Noreg gått med på at Island får fiske meir sild i norsk sone. Dette er nettopp i den perioden då kvaliteten på silda er best og prisane høgast. Dette vil gi næringa i Noreg eit tap på fleire hundre millionar kroner, blir det hevda.

Svar:

Frå 1996 til 2002 var Noreg part i avtaler om sild med EU, Færøyane, Island og Russland der den norske delen låg på 57 pst. Noreg har kravd ein høgare del med basis i kor mykje av bestanden som held seg i norske farvatn. Sidan 2003 har det ikkje vore nokon fempartsavtale om fiske og fordeling av norsk vårgytande sild.

Etter 2003 har den faktiske norske delen lege mellom 57 og 59 pst., ettersom fleire av partane har auka totalkvotane sine. Den nye fordelingsnøkkelen gir Noreg 61 pst., som er den høgste del av totalkvoten som har vore oppnådd sidan fempartsforvaltninga av norsk vårgytande sild starta i 1996. Kyststatsavtalen inneber at Noregs faktiske del er auka.

Å fortsette utan avtale ville kunne føre til ei ukontrollert oppskalering av fisket, og over tid vanskeleggjere sjansane for å nå fram.

Næringa har sagt seg misnøgd med at Island har

fått tilgang til norsk sone. Island hadde tilgang til å fiske 12 000 tonn i norsk økonomisk sone (NØS) i 2003. Det tilsvarar ca. 20 000 tonn med dagens to-talkvote (TAC). Island har i 2007 fått tilgang til å fiske 34 560 tonn i NØS. Næringa har tidlegare vore einig i at viss Noreg får ein del på 65 pst., ville det innebære 100 pst. åtgang til NØS, ikkje berre for Island, men og for alle dei andre partane. I lys av dette er det vanskeleg å forstå at det er eit stort problem for næringa at Island får ta 34 560 tonn eller 18,6 pst. av kvoten sin i NØS.

Det har vore eit overordna omsyn for Noreg å få på plass ei forsvarleg og berekraftig forvaltning av denne bestanden, som er den største i Nord-Atlanten. Fempartsavtalen som no er inngått, representerer eit betydeleg framskritt i forvaltningssamarbeidet om fiskeressursane i Nordaust-Atlanten. Det er i samsvare med overordna interesser både hos Regjeringa og næringa. Alle dei viktige fiskebestandane i våre farvatn vert no regulerte.

Då partane ikkje var einige om fordelinga låg dei fastsette kvotane høgre enn det tilrådde uttaket. Dette representerer ein fare for bestanden og er ikkje i tråd med berekraftig forvaltning. I ein situasjon der ein ikkje er samde om forvaltninga er det alltid ein fare for overfiske. Ein avtale medverkar til føreseieleg forvaltning og berekraft i den langsiktige forvaltninga, slik at vi kan hauste av silda i mange år framover.

SPØRSMÅL NR. 465

Innlevert 19. januar 2007 av stortingsrepresentant Bjørn Jacobsen

Besvart 29. januar 2007 av nærings- og handelsminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«Synes statsråden dette oppkjøpet er ei omgåing av norsk klasevåpenpolitikk, og kva vil statsråden, som øvste eigar, foreta seg i høve NAMMO når det gjeld avklaring av kva som produserast hos Talley og om dette i tilfelle er noko statsråden kan godta som ein del av norsk statleg eigarskap utifrå politiske og etiske høve?»

GRUNNGJEVING:

Noreg vedtok i fjor totalforbod mot bruk av klasebomber og søker å gå ein veg internasjonalt for å få til eit forbod mot desse våpna. NAMMO som er halvt eigd av den norske stat har gått til del oppkjøp av ein

USA basert klasebombe produsent, Talley Defence Systems. Norsk Folkehjelp reagerer sterkt på oppkjøpet og seier det kan undergrave norsk utanrikspolitikk.

Svar:

Den 3. januar 2007 hadde eg eit møte med leiinga i Nammo, konsernsjef Edgar Fossheim og nestleiar i styret KarlGlad. Dei gav ei utgreiing om kjøpet av Talley Defense Systems.

Når det gjeld våpen som er nemnde i media som klasevåpen, opplyste Nammo i dette møtet at Talley Defense Systems i dag ikkje produserer delar, og heller ikkje utløysingsmekanismer, til verken

ATACMS, MLRS eller Tomahawk, slik det kan tolkast frå Talley si heimeside. Nammo opplyste også at Talley ikkje lenger produserer "Base Bleed", ein mekanisme for å auke rekkevidda til ulike slag ammunisjon, til bruk for M-864 artilleriammunisjon, og ikkje har gjort det sidan tidleg på 1990-talet.

Nammo har lenge hatt eit samarbeid med Talley Defence Systems. Samarbeidet har vore i samsvar med dei norske våpeneksportreglane. Leiinga i Nammo har stadfesta at føremålet med kjøpet ikkje har vore å omgå dei norske reglane om våpeneksport.

Talley Defence Systems skal heller ikkje tilverke

delar som ikkje kan produserast av Nammo på Raufoss etter dei strenge eksportreglane. Kjøpet av Talley Defence Systems endrar ikkje på dei etiske standarder for Nammo AS.

Ut fra den informasjon eg har fått fra selskapet legg eg til grunn at Nammo ikkje tilverkar våpen som er i strid med dei folkerettslege prinsippa og at heller ikkje Talley tilverkar delar som er utvikla særskild for klasevåpen. Ingen av desse verksemdene har tilverka delar som i seg sjølv kan fungere som klasevåpen.

SPØRSMÅL NR. 466

Innlevert 19. januar 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 29. januar 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Ved flere anledninger har finansministeren hevdet at en reduksjon av avgiftene på strøm ikke nødvendigvis vil komme kundene til gode. I VG 30. desember 2006 er det satt opp en oversikt over kraftprisene i Norden som viser at Finland både har de laveste avgiftene og den laveste produsentprisen på strøm mens Danmark og Sverige både har høyere avgifter og høyere produsentpris på strøm enn Norge.

Hvordan samsvarer dette med påstanden om at lavere avgifter til forbrukeren kan medføre at strømprodusentene øker sine priser tilsvarende?»

BEGRUNNELSE:

Til tross for et felles strømmarked i Norden viser oversikten i VG at prisene på strøm varierer betydelig. Det er noe uklart om finansministeren mener at en reduksjon av elavgiften i Norge vil øke strømprisen kun i Norge eller om en avgiftsreduksjon vil øke strømprisene i hele Norden. Uansett vil det være nyttig om finansministeren gir en utredning om hvordan Finansdepartementets teorier samsvarer med de tallene VG oppgir.

Svar:

Selv om det er et felles nordisk engrosmarked for kraft, kan prisene husholdningene i de nordiske landene står overfor, variere. Ulike skatter og avgifter, kontraktsformer samt forskjeller i nettleie og konkurransen mellom leverandørene kan medføre at prisene

til forbrukere varierer mellom landene. I tillegg vil det i perioder med knapphet på kraft være så stor belastning på overføringsnettet at det oppstår egne prisområder, også i engrosmarkedet.

Sluttbrukerprisene i Norge og Sverige følger spotprisene i langt større grad enn hva finske sluttbrukerpriser gjør. Årsaken er delvis at færre forbrukere har spotpriskontrakter i Finland enn i de øvrige nordiske landene. I tillegg prissikrer finske produsenter seg i større grad med langsiktige kontrakter og i det finansielle markedet. Denne prisstrukturen slår også gjennom i prisen til kundene. Det er dermed ikke nødvendigvis bare forskjeller i skatte- og avgiftsreglene som kan forklare forskjellene i elpriser mellom Finland og Norge.

Det er heller ingen konflikt mellom oppslaget i VG og min argumentasjon om at reduksjoner i avgiftene på elektrisitet i perioder med lite vann i magasinene og knapphet på kraft ikke nødvendigvis kommer de norske sluttbrukerne til gode. Denne sammenhengen kan som før forklares med at i situasjoner med knapphet på kraft og høy utnyttelse av importmulighetene, er tilbudet av kraft på kort sikt gitt. Dette innebærer at en prisreduksjon i form av lavere avgifter til forbrukerne vil presse opp prisen gjennom økt etterspørsel. Med et gitt tilbud vil prisøkningen være lik avgiftsreduksjonen. Lavere avgifter er dermed ikke et egnet virkemiddel for å redusere husholdningens elpriser i en situasjon med knapphet på kraft.

SPØRSMÅL NR. 467**Innlevert 19. januar 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 29. januar 2007 av kommunal- og regionalminister Åslaug Haga****Spørsmål:**

«Jamfør svar på skriftlige spørsmål nr. 386 (2006-2007). Den omtalte forskriften kan tolkes som at man må dokumentere at man tilfredsstiller visse kriterier for å benytte elektrisk oppvarming. Samtidig foreligger det ingen objektive kriterier om virkningsgrad, levealder, vedlikeholdsbehov, energiforbruk for varmesystemer, ei heller vedrørende kostnader ved parallell infrastruktur etc.

Vil slike kriterier bli utarbeidet før forskrifter trer i kraft, og i hvilken grad vil Stortinget bli forelagt en slik endring i politikk?»

BEGRUNNELSE:

Det foreslås en egen bestemmelse i forskriften som pålegger at byggverk skal prosjekteres og utføres slik at en vesentlig del (minimum 50 pst.) av varmebehovet til romoppvarming og tappevann kan dekkes av andre energiløsninger enn elektrisitet og/eller fossile brensler.

Svar:

Regjeringens forslag til endringer i tekniske forskrifter til plan- og bygningsloven (TEK) ble presentert på et informasjonsmøte i november, nærmere 100 inviterte deltakere fra organisasjoner og berørte

bransjer var til stede. Endringene legger opp til at byggverk skal prosjekteres og utføres slik at en vesentlig del av varmebehovet til romoppvarming og tappevann kan dekkes av andre energiløsninger enn elektrisitet og/eller fossile brensler. Bestemmelsen stimulerer til riktig oppvarmingssystem der hensyn er tatt til miljø, forsyningssikkerhet og privatøkonomi.

Ifølge de nye forskriftene skal alternative energikilder kunne benyttes dersom dette er privatøkonomisk lønnsomt. Dersom hovedkravet om alternativ energi fravikes, må tiltakshaver på en enkel måte dokumentere at alternativ energiløsning ikke vil lønne seg over tid. Velger tiltakshaver alternativ oppvarmingskilde etter forskriftens hovedkrav, faller dette dokumentasjonskravet bort. Det vil bli gitt veiledning om forståelsen av reglene, der faktorene som skal legges til grunn ved beregning av energiløsningenes lønnsomhet vil bli forklart.

Endringer i forskrifter til plan- og bygningsloven fastsettes av Kommunal- og regionaldepartementet med hjemmel i plan- og bygningsloven. Forskriftskompetansen er således lagt til departementet i loven. Endringene i de tekniske forskriftene trer i kraft 1. februar 2007. Mer detaljerte opplysninger om de endelige kravene vil bli gjort tilgjengelig om kort tid.

SPØRSMÅL NR. 468**Innlevert 19. januar 2007 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 26. januar 2007 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Hvorfor ønsker Regjeringen å innføre et krav mot skjellnæringen som vil sette en stopper for videre vekst og utvikling av norsk skjelloppdrett?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen foreslår å innføre en sikkerhetsordning der skjellnæringen betaler inn et depositum som skal sikre finansieringen av en opprydding av anlegget ved en eventuell konkurs. At dette kravet vil

knekke en næring som er helt i startfasen er det liten tvil om. Dette kan neppe sies å være i tråd med regjeringserklæringen som slår fast at Regjeringen ønsker å "sette i verk en nasjonal satsing på fangstbasert havbruk og oppdrett av nye arter". Det finnes heller ingen slike krav til annet deler av norsk næringsliv og det kan synes noe tilfeldig at Regjeringen har funnet å pålegge ett slikt krav til en spesifikk næring. Stortinget bevilger jo også hvert år penger over statsbudsjettet og Miljøverndepartementets budsjett til opprydding av forurensning hvor man ikke kjenner foru-

renseren. Denne posten kunne kanskje være en bedre kilde til finansiering av opprydding, enn en garantiordning som er dømt til å knekke en ny næring. Dette kravet må anses å være urimelig, særnorsk og helt ødeleggende for norsk skjellnæring.

Svar:

Akvakulturloven, som trådte i kraft 1. januar 2006, stiller krav til at innehaver av akvakulturtillatelse skal fjerne anlegget etter avsluttet drift. Oppryddingsplikten omfatter fjerning av organismer, innretninger og utstyr mv. Likevel ligger det en rekke forlatte akvakulturanlegg langs kysten som ingen rydder opp. Årsaken er hovedsakelig at oppdretter er konkurs, og at det ikke er midler i boet til å gjennomføre oppryddingsplikten. En betydelig del av anleggene som ikke ryddes opp er blåskjellanlegg.

Departementet arbeider langs to akser for å legge til rette for en løsning på problemet:

1. Det arbeides med å finne løsninger for opprydding av blåskjellanlegg hvor driften i dag er opphørt, men likevel ikke fjernet på grunn av konkurs og manglende midler i boet. Dette skjer i nært samarbeid med andre sektormyndigheter og representanter for næringen.
2. Departementet har foreslått, som et kortsiktig tiltak, å innføre krav til sikkerhetsstillelse for blåskjelltillatelser for å bidra til å sikre utgiftsdekning for opprydding i fremtiden. Forslaget har nå vært på høring, og departementet vil ta høringsuttalelsene med i vurderingen ved utformingen av ordningen. Vi er selvsagt opptatt av å finne en rimelig balanse mellom økonomien for oppdretterne og behovet for sikkerhet når vi går videre med saken. På bakgrunn av mange interessante kommentarer og innspill, vil det ennå ta noe tid før saken kan slutføres.

SPØRSMÅL NR. 469

Innlevert 19. januar 2007 av stortingsrepresentant Laila Dævøy

Besvart 29. januar 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Sykehuset Buskerud HF skal ha styremøte 24. januar 2007 der det skal behandles forslag om å nedlegge Våks i Ramnes i Vestfold, en del av avdeling for rus og psykiatri, eid av Sykehuset Buskerud. Våks gir behandlingstilbud til ungdom mellom 18 og 25 år som sliter med rusproblemer, kombinert med psykiske lidelser som ADHD, traumer, angst og uro.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at tilbudet til denne utsatte gruppen pasienter opprettholdes?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen sier i Soria Moria-erklæringen at det er en prioritert oppgave å styrke tilbudet til mennesker med psykiske lidelser. Videre har Regjeringen lenge varslet en opptrappingsplan på rusfeltet. I lys av dette er det merkelig at det varsles en nedleggelse av et frivillig, miljøterapeutisk og medikamentfritt tilbud til ungdom mellom 18 og 25 år. Kristelig Folkeparti er opptatt av at det satses på medikamentfri behandling for rusmisbrukere slik at rusmiddelavhengige skal kunne bli helt fri fra rusavhengigheten. Våks driver 10 plasser for langtidsbehandling fra 6-18 måneder for unge menn. Disse har langvarig mis-

bruk av illegale rusmidler og alkohol. Våks har spesialisert seg på utredning og behandling av ADHD, og mange av de som behandles er ofte sterkt traumatisert fra oppveksten og har psykiatriske symptomer som angst og depresjon, og også personlighetsforstyrrelser. Våks har opparbeidet tverrfaglig kompetanse på området, og samarbeider med andre deler av spesialisthelsetjenesten og det kommunale hjelpeapparatet, i tråd med rusreformen. Våks er det eneste tilbudet i Helse Sør med sitt kompetanseområde, og ved en nedleggelse vil dermed det regionale tilbudet til denne pasientgruppen falle bort. De fleste pasienter ved Våks har tidligere vært gjennom poliklinisk behandling og oppfølging. Kun et fåtall av pasientgruppen har opiatavhengighet, og ingen av pasientene har ønsket substitusjonsbehandling (LAR). Sykehuset Buskerud HF har styrket tilbudet ved LAR, og legger samtidig ned 10 behandlingsplasser for ungdom som ønsker ikke-medikamentell behandling, til fordel for livslang legemiddelassisteret behandling. Regional enhet for samordning og analyse av rusbehandling i Helse Sør - RESA - anbefaler en evaluering av helseregionens tilbud til unge rusmiddelavhengige før det legges ned tiltak. I forarbeidene til

rusreformen understrekes det at rusfeltet særpreges av mangel på forskning og evaluering av behandlingstiltak, og at det i forbindelse med endringer vil være viktig å ta vare på positive faglige erfaringer. Dette gjør at den foreslåtte nedleggelsen virker for hastet og lite gjennomtenkt.

Svar:

Med hensyn til situasjonen ved den konkrete institusjonen, ARP VÅKS, som representanten Dåvøy tar opp i sitt spørsmål, har jeg vært i kontakt med Helse Sør RHF for nærmere orientering. Styret i Sykehuset Buskerud HF behandlet 24. januar i år et forslag fra administrasjonen om å legge ned driften ved ARP VÅKS. Ved behandling av denne saken avviste styret administrasjonens forslag om nedleggelse av ARP VÅKS.

Jeg kan også tilføye at Helse Sør RHF i løpet av første halvår 2007 skal utarbeide en tiltaksplan for rus og avhengighet som skal ses i sammenheng med revisjon av den regionale planen innen det psykiske helsevernet. I dette planarbeidet vil Helse Sør RHF

blant annet vurdere behovet for langtidsplasser, tilbud til unge og samhandling mellom tverrfaglig spesialisert behandling for rusmiddelavhengige og det psykiske helsevernet.

Slik representanten Dåvøy også omtaler i sin begrunnelse for sitt spørsmål, er det en prioritert oppgave for Regjeringen og for meg som helse- og omsorgsminister å styrke tilbudet for mennesker med psykiske lidelser. Dette ble også omtalt i Regjeringens Soria Moria-erklæring. Som en oppfølging av denne erklæringen, oppnevnte jeg ved årsskiftet 2005/2006 en arbeidsgruppe som fikk i oppdrag å foreslå hvordan rett til helsehjelp i spesialisthelsetjenesten kan styrkes overfor barn og unge med psykiske lidelser og unge rusmiddelavhengige. Denne arbeidsgruppen foreslo å innføre en vurderingsfrist på 10 dager og en behandlingsgaranti på 90 dager. Arbeidsgruppens innstilling har nå vært på en høringsrunde. Jeg har nå denne innstillingen og høringsuttalelsene til vurdering, men kan så langt si at jeg er oppatt av at unge med psykiske lidelser og unge rusmiddelavhengige skal få behandling så raskt som mulig.

SPØRSMÅL NR. 470

Innlevert 19. januar 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 29. januar 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Statoil har valgt å droppe planene om oljeutvinning på Snøhvit-feltet utenfor Hammerfest. Selskapet har kommet frem til at det ikke er lønnsomt å produsere olje på feltet.

Hvilken betydning tror finansministeren skattesatsen for petroleumsutvinning på 78 pst. har for denne beslutningen, og i hvilken grad tror finansministeren at en lavere skattesats for slike felt ville ført til en bedre utnyttelse av oljeressursene?»

Svar:

Rettighetshaverne i Snøhvit-lisensen har konkludert med at oljeproduksjon fra Snøhvit-feltet i Barentshavet ikke er lønnsom. Rettighetshaverne begrunner dette med at tidsfaktoren for en eventuell oljeutbygging var spesielt krevende. Gassproduksjonen på Snøhvit skal etter planen starte høsten 2007, og produksjon fra oljesonen burde derfor startet alle-

rede i 2010, slik at mest mulig olje kunne blitt tatt ut før gasstrykket i feltet ble for lavt. En utbygging av oljesonen ville også ha krevd at det måtte inngås bindende leverandørforpliktelser allerede i inneværende år, og før det tekniske grunnlaget for en utbygging ville ha vært på plass. Ifølge rettighetshaverne ville dette, i dagens opphetede leverandørmarked, vært uforsvarlig, og ført til større usikkerhet rundt de reelle utbyggingskostnadene.

Det norske petroleumsskattesystemet er utformet slik at prosjekter som er lønnsomme før skatt, også er lønnsomme etter skatt. For prosjekter med marginal og moderat lønnsomhet gir dagens petroleumsbeskatning gunstigere skattevilkår enn ordinær landbeskatning. Dette skyldes høye investeringsbaserte fradrag gjennom raske avskrivninger, friinntekt og fradrag for finanskostnader. Med et slikt system er det lite trolig at en lavere skattesats ville ha ført til økt utnyttelse av oljeressursene i felt med relativt lav lønnsomhet.

SPØRSMÅL NR. 471**Innlevert 19. januar 2007 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker****Besvart 29. januar 2007 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Opprettelsen av Barentsinstituttet skulle gi Kirkenes og nordområdene en ny kompetanseinstitusjon og bidra til å styrke forskningsinnsatsen på fagområder av høy relevans for næringsutvikling og bærekraftig ressursforvaltning i nord. Ett år etter at Barentsinstituttet ble opprettet, er det ennå ikke kommet i ordinær drift fordi det har vært vanskelig å rekruttere nødvendig fagkompetanse.

Hva vil utenriksministeren og Regjeringen konkret gjøre for å sikre slik rekruttering og bidra til at Barentsinstituttet kan fylle sin rolle?»

BEGRUNNELSE:

Det er bred politisk enighet om behovet for økt kunnskap om nordområdene. Dette var bakgrunnen for at Bondevik II-regjeringen i sin nordområdemelding bl.a. foreslo å etablere Barentsinstituttet i Kirkenes og for at bevilgningene til nordområde relatert forskning ble trappet kraftig opp. Barentsinstituttet ble etablert i 2006, men sliter med å få forskere til å søke seg til Kirkenes. Dette reiser spørsmål om det bør vurderes særskilte rekrutteringstiltak for at Barentsinstituttet skal kunne ivareta de oppgavene Stortinget har forutsatt ved opprettelsen.

Svar:

Det er positivt at det er bred politisk enighet om behovet for økt kunnskap i nordområdene. I Regjeringens nordområdestrategi står utvikling av kompetanse og kunnskap sentralt. Regjeringen vil at Norge

skal være helt i front internasjonalt når det gjelder utvikling av kunnskap om, for og i nordområdene.

Det er også et selvstendig mål å styrke kunnskapsmiljøene i nord og samarbeidet mellom disse. Denne målsetningen legger Regjeringen stor vekt på. Det grensekryssende element skal vektlegges.

Forskning på temaer i samarbeidet mellom Norge og Russland i nord, såkalt "borderology", er et sentralt arbeidsområde for Barentsinstituttet.

Det har tatt noe tid å få instituttet operativt, men det er nå i ferd med å tilsette tre forskere. Den første kommer fra Russland.

Instituttet har samarbeidsprosjekter og samarbeidsavtaler med flere universiteter og forskningsinstitusjoner i Nordvest-Russland. Forholdene burde dermed ligge godt til rette for interesserte forskere og andre vitenskapsfolk. Vi ser det som instituttets ansvar, sammen med sitt styre, å sørge for adekvat rekruttering og opplegg for faglig innhold og nødvendig fremdrift.

Utenriksdepartementet har bidratt med midler slik at instituttet skulle komme i gang. Det ble bevilget 2 mill. kr i 2005 til opprettelse av instituttet, som offisielt ble åpnet 1. februar 2006. I 2006 ble det bevilget 5 mill. kr til instituttets drift. Departementet vil også i år videreføre den finansielle støtten. På sikt er målet at instituttet gjennom økt egeninntjening skal bli mer uavhengig av statlige overføringer.

Her har styret et klart ansvar. I tillegg er det viktig at det er nær kontakt mellom instituttet og andre relevante akademiske institusjoner, som blant annet universitetet i Tromsø.

SPØRSMÅL NR. 472**Innlevert 19. januar 2007 av stortingsrepresentant Børge Brende****Besvart 31. januar 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Det er i den senere tid avdekket en rekke sykdomsutbrudd knyttet til vannbåren smitte. Det viser seg at 100-200 000 nordmenn blir syke hvert år pga. forurenset drikkevann.

Kan miljøvernministeren, med det overordnede

ansvaret for oppfølgingen av bl.a. EUs vanndirektiv, redegjøre for hva de viktigste årsakene til denne krittikkverdige situasjonen er, samt gi en oversikt over Regjeringens tiltak fremover for å rette opp i disse forhold og slik sikre helsebetryggende vann for både næringsliv og i det enkelte hjem?»

Svar:

Forskrift om rammer for vannforvaltningen, som gjennomfører EUs rammedirektiv for vann, ble vedtatt 12. desember 2006. Forskriften innebærer en reform av hele vannforvaltningen i Norge, og vil føre til en bedre miljøtilstand i mange områder. Det skal utarbeides helhetlige forvaltningsplaner for alle landets ferskvann og kystvann, og miljøtilstanden i vannforekomstene skal bedres gjennom en styrket og felles innsats på tvers av sektorer og administrative grenser.

Miljøverndepartementet har det overordnede ansvaret for forskrift om rammer for vannforvaltningen. Spørsmålet fra stortingsrepresentant Børge Brende gjelder kvaliteten på drikkevannet vårt, og det er Helse- og omsorgsdepartementet som har det overordnede ansvaret for dette feltet. På denne bakgrunn har jeg forelagt spørsmålet for helse- og omsorgsministeren, som har følgende kommentar:

"Drikkevannsforskriften § 14, tredje ledd fastslår følgende:

"For å sikre hygienisk betryggende drikkevann skal eier av godkjenningspliktig vannverk gjennom valg av vannkilde(r), beskyttelse av denne (disse) og etablering av vannbehandling sørge for at det til sammen finnes minimum 2 hygieniske barrierer i vannforsyningssystemet. En av disse skal sørge for at drikkevann blir desinfisert eller behandlet på annen måte for å fjerne, uskadeliggjøre eller drepe smittestoffer. Godkjenningsmyndigheten kan, så fremt det kan vises at summen av virkningen av beskyttelse av vannkilden og forholdene i grunnen til sammen er hygienisk betryggende, i den enkelte sak bestemme at vann fra grunnvannskilde ikke behøver desinfiseres eller behandles som nevnt."

Det gjøres oppmerksom på at drikkevann er helse- og omsorgsministerens ansvar, og at Mattilsynet er det statlige organet som sørger for etterlevelse av regelverket og dermed også er den myndigheten som godkjenner vannverk.

De fleste av de som blir syke av drikkevannet, er abonnenter til vannverk som bare har klorering som rensemetode. Klorering har vært, og er fortsatt på verdensbasis, den mest vanlige måten å desinfisere drikkevann på. Men den tar ikke livet av parasitter som for eksempel Giardia cyster, til tross for at slike parasitter ikke i stor grad forekommer fra anlegg som desinfiserer med klor. Man er likevel ved store vannverk i Norge i ferd med å skifte over til UV-bestråling. Her er man egentlig på verdensbasis tidlig ute med å gjøre en slik endring. Bergen har foretatt dette skiftet, og andre store vannverk som Oslo er i ferd med å planlegge for et skifte. Det er egentlig bare i de seneste årene man har hatt kunnskapen om at det er hensiktsmessig å gå over til UV-bestråling for å unngå slik smitte.

Stortingsrepresentant Brende påpeker at 100-200 000 nordmenn blir syke hvert år på grunn av forurenset drikkevann. Dette tallet er kun et beregnet tall, i og med at det antallet mennesker som man vet blir syke av drikkevann, er betydelig lavere. I 2005 og 2006 ble det ifølge utbruddsoversikten registrert kun 26 personer man vet med sikkerhet kan ha blitt syke av

drikkevann. Man antar at det er en del mørketall her, folk som ikke rapporterer at de har blitt syke, eller hvor man kun merker små ubehag, og det derfor ikke tas noen prøver eller undersøkelser for å finne smitekilden.

Sentrale helsemyndigheter har helt siden den første drikkevannsforskriften ble fastsatt i 1951 hatt sterkt fokus på at drikkevannet må være trygt, og at vannverkene må drives på en slik måte at dette hensynet blir ivarettatt.

Før matforvaltningsreformen ble etablert fra 1. februar 2004, var tilsynet med drikkevannsanleggene en kommunal oppgave, som ble utført dels av de kommunale næringsmiddeltilsynene og dels av kommunehelsetjenesten. Ansvaret for godkjenning av disse anleggene lå i stor grad også til kommunene.

Gjennom matreformen og etableringen av Mattilsynet, som ble vedtatt av Stortinget med virkning fra 1. januar 2004, ble det gjort tiltak for å styrke fokus på trygg vannforsyning. Da ble myndighet knyttet til godkjenning og tilsyn med vannverkene overført fra kommunene til staten ved Mattilsynet. En viktig begrunnelse for denne endringen i ansvarsforholdene for godkjenning var erfaringene med at kommunen - som både eier og har myndighet overfor vannverkene - ikke hadde den nødvendige habilitet. Matreformen, der det blant annet legges til grunn at Mattilsynet skal ha betydelig oppmerksomhet på vannverkene og kvaliteten på drikkevannet, forventes derfor å bidra til tryggere drikkevann for befolkningen.

De enkelte distriktskontorene i Mattilsynet er tillagt myndigheten til å føre tilsyn med og å godkjenne vannverkene. Som et ledd i arbeidet med å styrke deres muligheter for å gjøre en bedre innsats på dette feltet, har Mattilsynet sentralt alt gjennomført kompetansehevinge tiltak, og flere slike vil bli gjennomført innværende år. Mattilsynets statistikk for 2006 viser også at tilsynsaktiviteten øker raskere enn før Mattilsynet ble opprettet. Mattilsynets mål for 2007 er en ytterligere økning i tilsyns- og godkjenningsaktiviteten.

Mattilsynet har under arbeid en nasjonal tilsynskampanje på drikkevann, som pågår ut februar 2007. Kampanjen skal bidra til at en større del av befolkningen får drikkevann fra godkjente vannforsyningsanlegg. Under kampanjen vil Mattilsynet ta i bruk de virkemidlene som er nødvendige for å sikre at vannverkseierne oppfyller pliktene sine etter drikkevannsforskriften. Jeg antar at denne kampanjen vil gi et bilde av hva som er utfordringene på drikkevannsområdet, og som jeg vil sørge for blir fulgt opp.

Å få alle godkjenningspliktige vannforsyningssystemer godkjent er en prioritert oppgave. Ved fastsettelsen av nåværende drikkevannsforskrift ble det bestemt at vannforsyningssystem i drift per 1. januar 2002, som ikke allerede var godkjent i henhold til den tidligere drikkevannsforskriften, skulle søke godkjenning snarest. Denne plikten til å søke godkjenning er fortsatt ikke fulgt opp av mange vannverk.

Jeg vil for øvrig peke på at selv om andelen godkjente vannverk fortsatt er lav (ca. 40 pst. av de godkjenningspliktige drikkevannsanleggene), får ca. 70 pst. av befolkningen vann fra anlegg som er godkjent av myndighetene. Tar vi med anlegg som mangler godkjenning, men som for øvrig fungerer tilfredsstillende, er andelen ca. 90 pst.

Etter drikkevannsforskriften føres tilsyn med drikkevannsanleggene både av det statlige mattilsynet og av kommunehelsetjenesten. I praksis vil Mattilsynet som statlig hovedaktør på området ta seg av det meste

av det daglige tilsynet, men kommunehelsetjenesten har fortsatt et tilsynsansvar som er begrunnet i behovet for samarbeid mellom mattilsyn og den lokale helsetjenesten i drikkevannsspørsmål. Godkjenning av anleggene er et rent statlig ansvar. Jeg mener denne oppgavefordelingen bidrar til ryddighet mellom forvaltningsetatene og gjør dem bedre i stand til å ivareta det de primært skal være gode på.

Det er vannverkene som har ansvaret for å søke om godkjenning og etterleve drikkevannsforskriftens

krav. Det synes som om regelverket på dette området er godt egnet for å forebygge forurenset drikkevann, men det må legges større vekt på at regelverket følges. Jeg har derfor bedt Mattilsynet om å skjerpe tilsynet med vann. Videre må øvrige sektormyndigheter, som for eksempel kommunen som plan- og bygningsmyndighet, ta de hensyn som kreves for å sikre et trygt drikkevann."

SPØRSMÅL NR. 473

Innlevert 19. januar 2007 av stortingsrepresentant Børge Brende

Besvart 29. januar 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«9 år gamle NN fra Namsos er av Helse Midt-Norge, mot de medisinske råd fra Namsos sykehus, blitt nektet insulinpumpe. Uten insulinpumpe er foreldrene tvunget til å sjekke blodsukkeret gjennom nålestikk hver annen time hele døgnet på gutten. I andre regioner får pasienter hvor det er medisinsk anbefalt en slik Pumpe og derigjennom bedre livskvalitet.

Vil statsråden sikre NN, og andre med diabetes, som f.eks. NN som må betale selv, fri tilgang på en slik insulinpumpe og nødvendig utstyr?»

BEGRUNNELSE:

Det er ifølge NRK helseøkonomene i Helse Midt-Norge som nekter den unge gutten og andre pasienter insulinpumpe pga. anstrengt økonomi. Leger opplever at helseøkonomene i helseforetakene overprøver faglige vurderinger i søknader om insulinpumpe til barn og andre brukere med diabetes. Det er vanskeligst å få insulinpumpen en ønsker i Midt-Norge. Diabetikeren NN fra Orkanger opplever at nytt medisinsk utstyr har gitt ham økt livskvalitet, men han må betale regningen selv. Overlege Bangstad ved Ullevål sier til NRK at det er forferdelig at det er tilfeldig hvor i landet barnet bor om en får den insulinpumpen en trenger.

Svar:

Beslutningen om hvilke typer behandlingshjelpemidler som skal gis den enkelte pasient, er et ansvar for de regionale helseforetakene. Selv om de regionale helseforetakene samarbeider, kan regionene i enkeltsaker gjøre ulike vurderinger. Etter det vi har fått opplyst fra Helse Midt-Norge RHF har de regionale helseforetakene inngått kontrakter med tre leverandører av insulinpumpe etter en åpen anbudskonkur-

ranse, jf. regelverket for offentlige anskaffelser. Pasienten som er nevnt i spørsmålet har fått utlevert insulinpumpe, men har søkt om ny. Den nye typen insulinpumpe ble lansert av den aktuelle leverandøren høsten 2006.

Helse Midt-Norge RHF vil utarbeide et opplegg for vurdering av om pasientene har behov for en insulinpumpe som kan koples til en enhet som måler blodsukkeret kontinuerlig. Dette vil skje i samarbeid med medisinsk personell. Dette vil eventuelt kunne gjelde den aktuelle pasient.

Når det gjelder spørsmål om hvilket utstyr som skal innvilges, eller hvilken behandling som skal gis, forutsettes det at det vil bli vurdert hva som vil være riktig og nødvendig i det enkelte tilfelle. Generelt har den enkelte bruker ingen rett til å få innvilget det utstyret vedkommende ønsker, eller nye typer utstyr eller modeller. Det forutsettes at det blir gjort en individuell vurdering også når det gjelder behandlingshjelpemidler.

I tråd med føringene i Nasjonal strategi for diabetesområdet har jeg gitt Sosial- og helsedirektoratet i oppdrag å utforme nye, felles kliniske retningslinjer for diagnostisering og behandling av diabetes gjeldende for både primær- og spesialisthelsetjenesten. Disse retningslinjene skal bidra til å sikre et likeverdig behandlingstilbud for pasienter med diabetes uavhengig av økonomi og bosted. Disse retningslinjene vil danne utgangspunkt for avgjørelser vedrørende behandling med insulinpumpe.

Dersom en pasient får avslag på sin søknad om et behandlingshjelpemiddel, kan pasienten påklage det regionale helseforetakets vedtak til Helse- og omsorgsdepartementet, som vil behandle klagen på vanlig måte.

SPØRSMÅL NR. 474**Innlevert 22. januar 2007 av stortingsrepresentant Vera Lysklætt****Besvart 29. januar 2007 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Med bakgrunn i M/S "Server"s forlis utenfor Fedje i Hordaland nylig, er det all grunn til snarest å gjennomgå den oljevernberedskapen vi har i dag langs hele norskekysten. "Server" var et lasteskip med rundt 300 tonn bukersolje om bord. Finnmarkskysten trafikkeres jevnlig av stadig større oljetankere med 200 000 tonn råolje om bord.

Hvilken beredskap og utstyr har vi i dag dersom en båt av denne størrelse får motorhavari utenfor Finnmarkskysten i vinterstorm, sprengkulde og mørketid - og mener statsråden at beredskapen er god nok?»

Svar:

Vi hadde en større gjennomgang av oljevernberedskapen i forbindelse med St.meld. nr. 14 (2004-2005) På den sikre siden - sjøsikkerhet og oljevernberedskap. Meldingen tar for seg både forebyggende og skadereduserende tiltak. Oljevernberedskapen skal være dimensjonert til den aktuelle risikoen. Transport av olje vil alltid være forbundet med en viss risiko. Det er mange mulige årsaker til at en ulykke kan oppstå og det er derfor vanskelig å garde seg 100 pst. mot at ulykker skjer. Når det gjelder beredskap mot ulykker med oljetankere er de forebyggende tiltak for å hindre at ulykker skjer svært viktig.

Langs Finnmarkskysten er det i dag noe trafikk av oljetankere i transitt og også en del trafikk av andre større fartøyer. Trafikken er likevel betydelig mer spredt enn i Sør-Norge. Dette i seg selv reduserer sannsynligheten for uhell. Det er imidlertid forventet en økning i trafikken i denne regionen i tiden fremover, i forbindelse med økt olje- og gassutvinning i Russland.

Regjeringen legger derfor ned en betydelig innsats i det forebyggende sjøsikkerhetsarbeidet. Viktig i denne sammenheng er det ferske vedtaket i FNs sjøfartsorganisasjon IMO, om etablering av seilingsleder og trafikkseparasjonssystemer på strekningen fra Vardø til Røst. Når seilingsledene trer i kraft i juli 2007 vil oljetankere i transitt langs norskekysten flyttes lenger fra land og ut til ca. 30 nautiske mil fra grunnlinjen. Dette gir norske myndigheter en langt bedre responstid til å bistå evt. oljetankere i drift mot norskekysten.

I Finnmark er det etablert en statlig slepebåtberedskap som den eneste region i Norge. Den statlige slepebåtberedskapen består av tre fartøy i vinterhalvåret og to i sommerhalvåret og gir en betydelig styrket beredskap i Finnmark.

I tillegg til ble det åpnet en ny og moderne trafikkentral i Vardø 23. januar 2007. Denne har ansvaret for overvåkning av skipstrafikken i området og vil også få ansvaret for å overvåke seilingsledene på strekningen Vardø-Røst. Trafikkentralen er moderne utstyrt og har også et automatisk varslingsystem som trer inn når fartøy ikke holder varslet kurs. Til sammen gir disse tiltakene en god forebyggende beredskap i Finnmark.

Dersom det skulle skje en ulykke i Finnmark er det etablert statlige hoveddepoter i Hammerfest og Vadsø med egne mannskapsstyrker. I tillegg er det utplassert mellomdepoter i Honningsvåg og Båtsfjord som står til rådighet for kommunenes beredskap.

Når de forebyggende og skadereduserende tiltak i Finnmark vurderes samlet, mener jeg derfor at oljevernberedskapen i området er god nok i forhold til dagens risiko og trafikkbilde.

SPØRSMÅL NR. 475**Innlevert 22. januar 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 31. januar 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Fra 11. april 2007 iverksettes nye kjøre- og hviletidsbestemmelser for transport på bakgrunn av nye EØS-regler, altså norsk tilpassing til EUs regelverk. Regelverk er internasjonalt og håndheves nasjonalt. Regelverket er laget for forhold som til dels er ganske ulik de vilkår og forhold som gjelder ved transport i Norge.

Kan statsråden redegjøre for hvordan vegmyndighetene har sikret at særnorske forhold blir ivare tatt gjennom utforming og håndhevelse av nasjonale forskrifter?»

BEGRUNNELSE:

Dersom Norge nasjonalt praktiserer et strengere regelverk for norske sjåfører i Norge og norske sjåfører som kjører i EØS-området enn det som følger av direktiv EC 561/2006 innebærer dette at norske transportører får dårlige konkurranseforhold enn konkurrenter fra EØS-området.

Adgangen til å fravike bestemmelser om kjøre- og hviletidsbestemmelser når det ikke er til fare for trafikksikkerheten er strengt begrenset også i nye bestemmelser og det tas derved ikke hensyn til at det er langt mellom egnet stoppested for fører og last. Dokumentert mangel på rasteplasser underbygger behovet for utvidet avviksadgang. Det synes også som om Norges godkjenning av arbeidstidsdirektivet med egen forskrift for sjåfører legger til grunn en strengere definisjon av nattarbeid enn det samme direktiv gjør; tid mellom kl. 21.00-06.00 versus kl. 00.00-07.00. Betydelig forskjell i kjøreforhold mellom vinter og sommer gjør at det også er nødvendig med utvidet kjøretid om vinteren. På strekninger som på normalt sommerføre kan nås innenfor en tidsramme på 9 timer brukes mer tid på vinterføre. Det er etter mitt syn viktig at nasjonal håndheving ikke medfører dårligere forhold for norske sjåfører enn det internasjonale regler vi tilpasser oss legger opp til. Det er også viktig at ev. andre gjeldende regler på innføringstidspunktet som berører samme område ikke medfører rammebetingelser som er til ugunst for norske utøvere/norske virksomheter i konkurranse innenfor EØS-området. Jeg går derfor ut fra at innspill og påpekninger som er kommet fra partene som blir direkte berørt av de nye reglene for kjøre- og hviletid er godt hensyntatt og imøteser en redegjørelse om dette.

Svar:

Innledningsvis viser jeg til at utfordringene med nasjonal tilpasning av EØS-avtalens regelverk er gjennomgående på alle sektorer, og at Fremskrittspartiet i Stortinget var med og sikret flertall for avtalen med dens utforming og virkemåte. Som en del av Regjeringens aktive Europa-politikk, sørger jeg for at norske synspunkter og unntaks- og tilpasningsmuligheter blir framført og utnyttet.

De nye kjøre- og hviletidsreglene er viktige bidrag for å gjøre veiene tryggere å ferdes på og samtidig gi sjåførene et akseptabelt arbeidsmiljø og like konkurransevilkår mellom transportører, uavhengig av hvor disse er etablert. For å oppnå disse målene er det avgjørende at alle involverte parter i et transportoppdrag legger forholdene til rette, først og fremst gjennom realistisk planlegging av transportene.

Forslag til gjennomføring av de nye kjøre- og hviletidsreglene, forordning (EF) 561/2006 og direktiv 2006/22/EF, blir om kort tid sendt ut på høring. Hovedaktørene i næringen, både på arbeidsgiver- og arbeidstakersiden har vært involvert ved utarbeidelsen av disse forslagene, og alle berørte vil få si sitt gjennom høringsrunden. Det er imidlertid snever adgang til særlige nasjonale tilpasninger til reglene fordi dette vil motvirke de hensynene reglene skal ivareta. Det er allikevel adgang til å unnta en rekke nærmere angitte transportformer på norsk territorium, og der det nasjonalt viser seg å være behov for særregler, vil jeg sikre at unntaksmulighetene blir utnyttet.

Det har vært viktig under forberedelsen av de norske reglene at norske transportører ikke skal være dårligere stilt enn transportører fra andre land. Det har derfor ikke vært aktuelt å foreslå strengere regler til ugunst for nasjonal transport, noe som forordningen også åpner for.

Både Statens vegvesen og politiet legger vekt på å kontrollere reglene likt og konsekvent overfor alle, uavhengig av sjåførens, kjøretøyets eller transportørens hjemland. Det nye regelverket gir ytterligere muligheter for effektiv og god kontroll av kjøre- og hviletid, noe involverte myndigheter vil benytte seg av.

Nasjonale tilpasninger i form av økt tillatt kjøretid om vinteren på grunn av dårlige føreforhold, anses ikke aktuelt. Å være sjåfør i Vinter-Norge kan være svært krevende, og av trafikksikkerhetshensyn er det selvfølgelig da svært viktig at pålagte pauser og hviletid overholdes. Økt tidsbehov for å gjennomføre en transport må derfor løses gjennom god planlegging av transportene.

Statens vegvesen arbeider for å forbedre tilgangen til plasser for å avholde pausene og hvileperiodene som er påkrevd etter kjøre- og hviletidsreglene. I Vegvesenets retningslinjer for rasteplasser vises det blant annet til at det skal være større rasteplasser for hver femtiende kilometer. Statens vegvesen har også et samarbeid med Norges Lastebileierforbund om å arbeide for flere hvileplasser for tungtrafikken.

Avslutningsvis nevner jeg at forskriften om arbeidstid for sjåfører og andre innenfor vegtransport, nå er under revisjon. Vegdirektoratet opplyser at det blant annet legges opp til justeringer av nattarbeidsbestemmelsene slik at disse blir mer fleksible for norske transportører.

SPØRSMÅL NR. 476

Innlevert 22. januar 2007 av stortingsrepresentant Odd Einar Dørum

Besvart 25. januar 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hvor mange stillinger brukes i sin helhet i økoteamene i politidistriktene totalt i landet, og hvor mange slike stillinger brukes i sin helhet i økoteamene i politidistriktene som omfatter de fire største byene?»

BEGRUNNELSE:

Økonomisk kriminalitet rammer samfunnet og undergraver velferdsstaten. Saker om hvitvasking, forsikringssvindel, grovt bedrageri, korrupsjon, utroskap med mer, er ofte ressurskrevende å oppdage og etterforske. I budsjettproposisjonen for 2007 varsler Regjeringen at den intensiverer arbeidet med å bekjempe økonomisk kriminalitet. En del av dette arbeidet er knyttet til tverrfaglige økoteam. Økoteamene ble etablert i alle politidistriktene i 2005. Disse teamene skal arbeide systematisk mot økonomisk kriminalitet i de ulike distriktene. For at ordningen med økoteam blir en reell styrking av arbeidet for å bekjempe økonomisk kriminalitet, er det viktig å sikre at teamene får en forsvarlig størrelse, at de blir stabile, at riktig personell rekrutteres til teamene og at disse får den nødvendige opplæring og kompetanse. Videre er det ikke alene tilstrekkelig at det opprettes nye stillinger, teamene må også skjermes slik at

ikke ressursene brukes for å dekke behov som måtte oppstå på andre kriminalitetsområder.

Svar:

Politidirektoratet opplyser til Justisdepartementet at de ved forespørsel til politidistriktene 23. januar 2007 har fått oppgitt at det til sammen er 199 fulle stillinger tilknyttet økoteamene. I dette tallet inngår påtalejurister og politirevisorer. I de fire største byene i landet, Oslo, Bergen, Trondheim og Stavanger er det totalt 82 stillinger knyttet til økoteamene, fordelt på 36 stillinger i Oslo politidistrikt, 15 stillinger i Hordaland politidistrikt, 20 stillinger i Sør-Trøndelag politidistrikt og 11 stillinger i Rogaland politidistrikt.

Det etterforskes for øvrig også et ikke ubetydelig antall økonomisaker ved driftsenhetene i politidistriktene.

I tillegg til politiets egne stillinger, har også de fleste økoteamene en bistandsrevisor fra Skatteetaten. I statsbudsjettet for 2007 er det satt av 10 mill. kr i øremerkede midler til en utvidelse av bistandsrevisorordningen. Med dette blir det minst en bistandsrevisor i alle fylker. Skattedirektoratet har overfor politidirektoratet foreslått å øke antall bistandsrevisorer i Oslo politidistrikt fra 1 til 4.

SPØRSMÅL NR. 477**Innlevert 22. januar 2007 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen****Besvart 26. januar 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Regjeringen varslet 22. desember 2006 at det nylig vedtatte regelverket for utenlands bearbeiding likevel ikke blir iverksatt fra 1. januar 2007. Begrunnelsen var at det er kommet mange innspill i saken. Forslaget innebærer økt, ensidig beskyttelse for en utvalgt del av industriproduksjonen av landbruksvarer. Forslaget kan medføre at viktige norske handelspolitiske interesser blir svekket både for fisk og annen industriproduksjon.

Når vil Regjeringen avklare den usikkerheten forslaget har skapt?»

BEGRUNNELSE:

Ordningen med utenlands bearbeiding var en ordning der man kunne ta ut norsk råvare, tilsette andre råvarer, bearbeide, og ta ferdigvaren inn med 8 pst. toll på tilsatte varer, bearbeidingsverdi og frakt. I visse tilfelle ga dette en unødvendig høy tollsats, mens den i andre tilfelle kunne medføre utilsiktet konkurransevridning til ugunst for bedrifter som benyttet norske råvarer i produksjon i Norge, og til ugunst for norsk landbruk. Ordningen ble derfor endret og strammet inn fra og med 1. juli 2005. Næringslivet har tilpasset seg dette både fra norsk og utenlandsk side. Regjeringen foreslo så i budsjettet for 2007 en ny, og dramatisk innstramming i regelverket gjeldende fra 1. juli 2005. Viktigste begrensning er at bare 5 pst. av en bedrifts produksjon innenfor samme segment (4-sifret tollvarenummer) kan produseres med utenlandsk bearbeiding. Innstrammingen fremstår som spesialtilpasset behovet til Norsk Landbrukssamvirke. Endringen vil i det vesentlige umuliggjøre bruk av norske råvarer til produksjon i utlandet for andre aktører, og derigjennom svekke konkurranseevnen til norsk næringsmiddelindustri for øvrig. I en rekke tilfeller vil forslaget innebære at utenlands bearbeiding blir erstattet med import av produkter uten innhold av norske råvarer. Forslaget er dårlig forbrukerpolitikk fordi det reduserer mangfoldet og svekker konkurransen. Regelverket hindrer næringsmiddelbedrifter som er lokalisert i flere land i å optimalisere produksjonsstrukturen. Forslaget tilslører også omstillingsbehovet for deler av norsk næringsmiddelindustri. I tillegg rammer innstrammingen aktører både i Sverige og Danmark som har tilpasset seg regelverket fra 2005. Forslaget har således medført sterke reaksjoner fra Sverige, Danmark og EU. Følgelig kan dette svekke tunge og viktige norske handelspolitiske interesser som for eksempel betingelser for eksport av fisk til EU, og sette arbeidsplasser langs kysten i fare.

Stortingets flertall vedtok likevel forslaget under budsjettbehandlingen. Det er derfor et behov for at Regjeringen avklarer den usikkerheten den har skapt og snarest mulig trekker forslaget gjennom en ny sak for Stortinget.

Svar:

Regjeringen la frem forslag til nytt regelverk for utenlands bearbeiding av landbruksvarer i mai 2006. Forslaget til endringer i forskriften har vært på bred høring og det har kommet mange innspill i saken. EU har også engasjert seg. Statsbudsjettet for 2007 la opp til at det nye regelverket skulle iverksettes fra 1. januar 2007 og basert bl.a. på et krav om at bedriftene var etablert med egen produksjon i Norge.

Regjeringen legger opp til å bruke noe lenger tid på fastsetting av nytt regelverk, bl.a. for å kunne vurdere dette nøye i lys av innspill og reaksjoner som er kommet på forslaget. Noen endelig dato for iverksettelse av nytt regelverk er ikke fastsatt.

SPØRSMÅL NR. 478**Innlevert 22. januar 2007 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen****Besvart 29. januar 2007 av nærings- og handelsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«Kopiering av oppfinnelser, design og teknologi er et alvorlig problem for mange bedrifter. Problemet er særlig krevende for mindre bedrifter som følge av lange og kostbare rettsprosedyrer. I noen tilfeller vil rettsforfølgelse være så krevende at små bedrifter taper uavhengig juridisk realitet. Rettslig forfølgelse blir særlig utfordrende med utenlandsk motpart.

Hva kan Regjeringen gjøre for å bedre rettssikkerheten, redusere kostnadene og tidsbruken for små og mellomstore bedrifter i slike saker?»

BEGRUNNELSE:

Aftenposten og Bergens Tidende beskriver 19. februar situasjonen til Fossafe AS i Lindås i Hordaland som hevder at en stor, børsnotert kunde i Sverige har plagiert selskapet sitt egenutviklede brannskap. Brannskapet ble utviklet med støtte fra Innovasjon Norge og introdusert i 2005. Motparten i Sverige har vært den største kunden til Fossafe i 26 år. Ifølge Fossafe ønsket motparten å overta produksjonen av skapene. Da dette ikke førte frem har selskapet satt i gang produksjon med nærmest identisk teknologi og design. Fossafe har 30 pst. av markedet for denne type brannsikre arkivskap i Europa og solgte skap for drøyt 22 mill. kr i 2006. Fossafe forbereder rettslige skritt for å ivareta sine interesser. Utfordringen ligger i at kostnadene og tidsbruken for mellomstore bedrifter som skal føre rettssaker i utlandet er betydelig.

Svar:

Representanten Hansen retter oppmerksomheten mot et viktig område.

I Soria Moria-erklæringen heter det at "Regjeringen vil forbedre norsk patentpolitikk slik at vi kan sikre patentrettigheter på høyde med våre konkurrentland". Immaterielle verdier utgjør en stadig større andel av verdiene i bedriftene. Det er i dag et problem at for få i norsk næringsliv har et bevisst forhold til hvordan disse verdiene bør beskyttes. For å gjøre noe med dette, har Regjeringen etter tiltredelsen blant annet satt i gang tre sentrale prosesser.

Første trinn var beslutningen om å gå inn for medlemskap i Den europeiske patentorganisasjonen (EPO). Dette vil gjøre det enklere og billigere for norske bedrifter å sikre seg patent i hele Europa.

Andre trinn var beslutningen om å inngå en avtale mellom Norge, Danmark og Island om opprettelse av Nordisk Patentinstitutt. Hovedformålet er å sikre

næringslivet et godt tilbud av offentlig, patentfaglig kompetanse også i fremtiden.

Tredje trinn er å få på plass tiltak som kan bidra til økt kompetanse om industrielle rettigheter i næringslivet. Et bredt sammensatt rådgivende forum har akkurat lagt frem forslag til tiltak som skal bidra til å øke kompetansen i virkemiddelapparatet, bedre utdanningen i industrielle rettigheter, få kurstilbud ut til flere bedrifter og gjøre patentfullmektigene bedre rustet før EPO-medlemskapet trer i kraft.

At vi har en aktiv patentpolitikk, betyr imidlertid ikke at alle utfordringer er løst.

I utgangspunktet er det opp til hver enkelt bedrift å vurdere hvordan man ser seg tjent med å håndheve sine industrielle rettigheter. Dersom noen utfordrer disse rettighetene, vil den enkelte måtte avveie kostnadene ved å forfølge saken i rettssystemet eller på andre måter opp mot sjansene for å vinne fram i en eventuell rettssak. Dette er en del av det å være en profesjonell næringslivsaktør. Samtidig er jeg kjent med at mange små og mellomstore bedrifter opplever det som tungvint, dyrt, komplisert og risikofyllt å gå til rettssak for å forfølge inngrep i sine rettigheter.

Regjeringen har sett behovet for å utrede flere tiltak som kan bidra til å gjøre situasjonen bedre for bedriftene.

Krenkelse av immaterielle rettigheter som skjer i Norge må håndheves ved å anlegge søksmål i Norge, uavhengig av om inngriperen er norsk eller utlending. Den nye tvisteloven (lov 17. juni 2005 nr. 90 om mekling og rettergang i sivile saker), som er planlagt satt i kraft 1. januar 2008, har som målsetning at det skal gå raskere og bli billigere å føre sivile rettsaker for domstolene. Loven inneholder en rekke endringer for å oppnå denne målsettingen.

Finansdepartementet har nylig sendt på høring et forslag om endringer i tolloven § 39 som vil gjøre det lettere for innehavere av immaterielle rettigheter å få på plass midlertidige forføyninger som hindrer at varer som krenker deres rettigheter blir innført til Norge. Forslaget vil innebære at norske rettighetshavere får like gode muligheter som rettighetshavere i EU til å hindre innførsel av varer som krenker deres immaterielle rettigheter.

Jeg kan ellers opplyse at Justisdepartementet i samråd med berørte departementer vurderer andre endringer i reglene om håndheving av immaterielle rettigheter med sikte på å styrke rettighetshavernes stilling.

Krenkelse av immaterielle rettigheter som norske

bedrifter har i utlandet må håndheves for domstolene i det land der krenkelsen har skjedd. Norske myndigheter arbeider for global harmonisering av immaterialretten, særlig i World Intellectual Property Organization. Slik harmonisering vil være en fordel for et stadig mer globalt orientert norsk næringsliv, fordi man da i mindre grad må forholde seg til ulike regler i ulike land. I de bilaterale frihandelsavtaler som Norge fremforhandler i regi av EFTA inngår alltid bestemmelser om immaterialrettsbeskyttelse, herunder bestemmelser som skal sikre privates muligheter til å håndheve slike rettigheter.

Spørsmålet om direkte støtte til SMBer som er involvert i patenttvister er sammensatt.

Det er ikke etablert offentlige støttordninger for å redusere kostnader knyttet til rettshjelp for denne type saker i Norge.

Jeg kjenner heller ikke til at det finnes et kommersielt tilbud om forsikring mot kostnadene forbundet med rettstvister om industrielle rettigheter på det norske markedet. På flere hold i Europa har det imidlertid i lengre tid pågått et arbeid med å forsøke å få på plass en forsikringsordning for rettstvister i patentsaker, men dette har foreløpig ikke gitt resultat.

SPØRSMÅL NR. 479

Innlevert 22. januar 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 29. januar 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Forsøk med alternativ organisering av forvaltningen av transportsystemene i bl.a. Bergen skal avsluttes i 2007. Etter vedtak i Stortinget i februar 2006 bygger nå Bergen kommune Bybane i Bergen som et av to store prosjekt i Bergensprogrammet. Bybanen er et av landets største kollektivprosjekt og kommunen er tiltakshaver.

Hvordan vil statsråden orientere Stortinget om de konsekvenser for investering og drift av Bybanen i Bergen som avslutning av forsøk med kommunal forvaltning av transportsystem vil medføre?»

BEGRUNNELSE:

Jeg minner om at Bergensprogrammet (St.prp. nr. 75 (2004-2005), jf. Innst. S. nr. 94 (2005-2006)) inneholder prosjekter med total kostnadsramme på 5,3 mrd. kr og der Bybanen er et av de to store hovedprosjektene med investeringskostnad på ca. 2 mrd. kr. Bergen kommune er tiltakshaver for prosjektet, dvs. Bergen kommune har ansvar for bygging og drift av Bybanen.

Et av flere uklare forhold knyttet til prosjektet var - og er - ansvar for drift og driftsøkonomien. Denne uklarheten forsterkes vesentlig når Samferdselsdepartementet har besluttet å avslutte forsøk med alternativ forvaltningsorganisering av transportsystemet i større byområder.

Jeg viser til vedlegg 14 i Innst. S. nr. 94 svarbrev fra Samferdselsdepartementet datert 14. februar 2006 der det heter: "Ad. i) Jeg har hatt møte både med Ber-

gen kommune og Hordaland fylkeskommune for å drøfte driftsansvaret for Bybanen. Jeg har gjort det klart at det lokale forvaltningsnivå som har ansvaret for kollektivtrafikken i Bergen, må forholde seg til den til enhver tid eksisterende rammeoverføring fra staten uavhengig av innretning på eventuell forsøksordning og belønningsordning. Den som har ansvaret for kollektivtrafikken, bærer også risikoen ved et eventuelt underskudd. Driftsansvaret for Bybanen omfatter i tillegg til infrastruktur, materiell og tilskudd til drift, et høyfrekvent matebussopplegg som forutsettes å gi trafikantene gode overgangsmuligheter mellom buss og bane.

Etter det jeg fikk opplyst på møtet anser Bergen kommune det som uaktuelt å fatte nye vedtak. Bergen kommune viste i møtet til brev av 30. mars 2005 til Samferdselsdepartementet, referert i brev av 18. januar 2006 til Høyres stortingsgruppe, der det ble påpekt at vedtaket av 7. februar 2005 "var for mye preget av den økonomiske situasjon som gjør seg gjeldende i samband med den pågående forsøksordning". I brevet av 30. mars 2005 "erkjenner kommunen at statlig bidrag til finansiering av drift av kollektivtransporten normalt skjer innenfor den rammeoverføring som foretas fra staten til fylkeskommunene, og således ikke kan identifiseres som en konkret tallstørrelse". Etter min vurdering gav møtet en grei muntlig avklaring. Imidlertid hadde jeg gjerne sett at også de lokalpolitiske vedtakene fra Bergen kommune og Hordaland fylkeskommune knyttet til driftsansvar ikke inneholdt økonomiske forbehold, slik det nå kan se ut. ad. ii) Både kommunen og fylkeskom-

munen er etter det jeg forstår enig i at den som har ansvaret for kollektivtrafikken i Bergen, uavhengig av forsøksordningen, og enten det er Bergen kommune eller Hordaland fylkeskommune, har ansvaret for drift av Bybanen.

Jeg viser også til vedlegg 6 fra Samferdselsdepartementet datert 26. januar 2006 der det bl.a. heter: "Byforsøkene med alternativ forvaltningsorganisering av transportsystemet har en varighet på fire år fra 1. januar 2004. Det er på nåværende tidspunkt for tidlig å si noe om forsøksordningen i Bergen blir videreført etter dette. Uavhengig av om forsøksordningen blir videreført eller ikke, er det etter min vurdering naturlig at den lokale myndighet som har ansvaret for kollektivtransporten også har ansvaret for drift av Bybanen. Problemstillingen må også ses i sammenheng med pågående diskusjon av den fremtidige forvaltningsreformen, jf. at Regjeringen i Soria Moria-erklæringen varsler at det skal etableres et fornyet og styrket regionalt."

Jeg viser til Innst. S. nr. 67 (2006-2007), jf. Dokument nr. 3:8 (2005-2006) Riksrevisjonens rapport om Oslopakke 2, der Riksrevisjonens kritikk mot manglende effektivitet særlig rettes mot manglende avklarte ansvars- og myndighetsforhold knyttet til gjennomføring av vedtatte prosjekter. Det er derfor viktig at ikke tilsvarende forhold rammer Bybanen i Bergen.

Svar:

I 2001 sendte Samferdselsdepartementet ut en invitasjon til sju byområder om å søke om å gjennomføre forsøk med alternativ forvaltningsorganisering i storbyområder. Hovedformålet med forsøkene var å belyse om andre organisatoriske løsninger enn den gjeldende kan møte utfordringene i storbyene bl.a. knyttet til miljø og framkommelighet på en mer helhetlig og effektiv måte.

Etter en utrednings- og søknadsperiode ble det godkjent og igangsatt forsøk i fire byområder fra 1. januar 2004, bl.a. Bergen. Byforsøket i Bergen er godkjent for fire år i henhold til tidsbegrensningen i forsøksloven, dvs. ut 2007. Forsøksloven forvaltes av Kommunal- og regionaldepartementet. I Bergen ble det valgt å gjennomføre forsøk etter det såkalte by-

kommunale alternativ, hvor Bergen kommune fikk overført større myndighet og ansvar for å utøve en helhetlig transportpolitikk. I forsøket er det lagt opp til at Bergen kommune skal ha frihet til å disponere og prioritere midler knyttet til transport. Denne friheten gjelder imidlertid ikke prosjektene i Bergensprogrammet, som er vedtatt av Stortinget. Det ble allikevel bestemt at det for forsøksperioden var Bergen kommune som skulle håndtere gjennomføringen av Bergensprogrammet, inklusive Bybanen.

Ettersom forsøksloven gir anledning til å søke om inntil to års forlengelse, ba Samferdselsdepartementet i brev av 19. oktober 2006 om synspunkter fra partene i de ulike forsøksområdene på spørsmålet om forlengelse. På bakgrunn av svarene fra bl.a. Hordaland fylkeskommune og Bergen kommune konkluderte Samferdselsdepartementet med at forsøket i Bergen avsluttes etter de avtalte fire år. Departementet la i sin beslutning avgjørende vekt på at forsøkene i utgangspunktet var frivillige, og at begge parter måtte være enige for at forsøket skulle videreføres.

Beslutningen om å ikke videreføre forsøket er meddelt Bergen kommune i Samferdselsdepartementets brev av 19. januar 2007. I brevet framgår det at de ulike ansvarsområdene skal tilbakeføres til der de var plassert før forsøkene startet opp fra og med 1. januar 2008. Departementet vil i brev til Bergen kommune og Hordaland fylkeskommune komme tilbake til praktiske detaljer i forbindelse med tilbakeføringen, herunder hvordan Bybanen skal håndteres. Jeg vil i tillegg invitere Bergen kommune og Hordaland fylkeskommune til et møte for å sikre at drift og investering i kollektivtrafikken i Bergensområdet blir best mulig gjennomført. Jeg vil i nødvendig grad orientere Stortinget om saken.

Det er lagt opp til en evaluering av alle byforsøkene, med start ultimo 2007. I henhold til de overordnede retningslinjene som er utarbeidet for byforsøkene, skal forsøkene koordineres med arbeidet med den regionale forvaltningsreformen. Den endelige forvaltningsorganiseringen av transportsystemet i storbyområdene vil derfor bli vurdert og besluttet slik at den kan settes i verk samtidig med den regionale forvaltningsreformen.

SPØRSMÅL NR. 480**Innlevert 22. januar 2007 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein****Besvart 29. januar 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Hva er årsaken til at finansministeren i sin informasjon til Stortinget feilaktig legger til grunn nedbetaling av bompengegjeld på 11,6 mrd. kr ved vurdering av Fremskrittspartiets alternative budsjett for 2007, og hvorfor villeder finansministeren Stortinget om dette ved å benytte selektive sitater fra Sentralbanksjefens svar under finanskomiteens høring til Kredittmeldingen for 2005 22. mai 2006, uten å nevne opplysningene som kom frem av oppfølgingsspørsmålet fra finanskomiteens nestleder?»

BEGRUNNELSE:

Finansministeren har en rekke ganger uttalt seg om de økonomiske virkningene av Fremskrittspartiets alternative budsjett for 2007. Først i svarbrev til Sosialistisk Venstrepartis stortingsgruppe av 21. november 2007, som også ble referert til i svarbrev til Høyre og Venstres stortingsgruppe i forbindelse med budsjettbehandlingen av statsbudsjettet for 2007. Senest i svarbrev av 16. januar 2007 i forbindelse med skriftlig spørsmål fra stortingsrepresentant Lars Sponheim.

Svarene inneholder faktafeil og selektiv bruk av informasjon. I Fremskrittspartiets alternative statsbudsjett for 2007 inngår ikke sletting av bompengegjeld. Dette ble foreslått i forbindelse med budsjettet for 2006. Som en isolert vurdering av Fremskrittspartiets alternative statsbudsjett for 2007 er sletting av bompengegjeld irrelevant.

Videre viser finansministeren til Sentralbanksjefens svar på spørsmål fra finanskomiteens leder Karl Eirik Schjøtt-Pedersen under finanskomiteens høring i forbindelse med behandling av kredittmeldingen for 2005 der sentralbanksjefen svarer at bruk av 20 til 30 mrd. kr mer vil ha umiddelbar virkning i form av høyere rentenivå, sterkere kronekurs og høyere kostnadsnivå.

Svaret gjelder imidlertid en sterk og vedvarende økning av bruken av oljepenger, noe som ikke vil være tilfellet med de fleste av Fremskrittspartiets tiltak. Informasjonen er dessuten ikke relevant i forhold til Høyre og Venstres spørsmål om virkningene av det alternative budsjettet for 2007.

Finansministeren underslår imidlertid sentralbanksjefens utsagn i svar på spørsmål fra komiteens nestleder om at det kommer an på hvordan innretningen på pengebruken er. I sitt generelle svar forutsatte han en tilsvarende innretning på pengebruken som i dag. Jeg siterer:

"Nå er det i generelle svar på spørsmål om dette naturlig å ta utgangspunkt i den bruken man har, og i generell kunnskap om at det som ser ut til å ligge høyest på prioriteringslisten i budsjettpolitikken, er å bruke penger på områder hvor også virkningen på sysselsettingen er ganske sterk."

Sentralbanksjefen uttaler dessuten at man kan tenke seg en bruk av oljepenger som ikke har så sterke utslag. Det er dette Fremskrittspartiets utenlandsbudsjett sikter imot, og forutsetningen er at disse utgiftene ikke skal skape press i norsk økonomi. Fremskrittspartiet har som kjent en annen innretning på sitt budsjett enn Regjeringen, med skattelettelser og kutt i offentlige utgifter.

At det er forskjell på hvordan pengene brukes i forhold til virkningene på økonomien har finansministeren selv understreket, bl.a. i forbindelse med behandlingen av statsbudsjettet for 2006 i svar på spørsmål 81 av 21. november 2006 til Høyres stortingsgruppe hvor hun presiserer:

"Skattelettelser vil generelt sett virke mindre ekspansivt på økonomien enn økt forbruk i offentlig sektor. Grunnen til dette er at en del av skattelettelsen vil bli spart, og således ikke vil bidra til økt etterspørsel på kort sikt. Importinnholdet er i tillegg høyere i privat sektors etterspørsel etter varer og tjenester enn for offentlig forbruk, og dette bidrar også til at etterspørselsimpulsene mot norsk økonomi blir større ved økt offentlig forbruk."

Svar:

I finanskomiteens innstilling til Statsbudsjettet for 2007 (Budsjett-innst. S. I (2006-2007)) står det i avsnitt 3.2.18.2.2 Merknader fra komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet bl.a. følgende:

"På denne bakgrunn vil disse medlemmer fremme følgende forslag:

Stortinget ber Regjeringen legge frem sak om nedbetaling av all gjeld i bompengefinansierte prosjekter med statlige midler. Dette skal omfatte gjenstående bompengegjeld på prosjekter som er ferdigstilt og tatt i bruk, men som ikke er nedbetalt, og bompengefinansiering av prosjekter som er godkjent av Stortinget, men ennå ikke påbegynt eller tatt i bruk pr. 31. desember 2006."

Per 31. desember 2005 utgjorde gjelden til bompengefinansierte prosjekter 11,6 mrd. kr.

Jeg har i tidligere svar på spørsmål fra partigrupper på Stortingets vist til høringen av sentralbanksjefen i finanskomiteen 22. mai i fjor. Sentralbanksjefen ga under høringen uttrykk for hva han anså som et

sannsynlig scenario ved en kraftig og vedvarende oppgang i bruken av oljepenger:

"Spørsmålet om en alternativ regel, ... , hvor man holder seg til handlingsregelen pluss 20-30 mrd. kroner, vil hvis den kunne etableres som en troverdig regel - altså at man holder seg til handlingsregelen, men bare bruker noe mer, 20-30 mrd. kroner mer - ha en umiddelbar virkning i form av et høyere rentenivå og en sterkere kronekurs, et høyere norsk kostnadsnivå."

En viktig påpekning i sentralbanksjefens uttalelse er behovet for å ha en troverdig regel for hvor mye oljepenger vi skal bruke i budsjettpolitikken. Fremskrittspartiet er imot handlingsregelen, men har ikke foreslått noen alternativ rettesnor for bruken av oljepenger framover. Fremskrittspartiet har hvert år gått inn for markert høyere bruk av oljepenger enn det som er blitt foreslått i de framlagte budsjettene. En kraftig økning i bruken av oljepenger og en løsrivelse fra handlingsregelen slik Fremskrittspartiet ønsker, ville skape stor usikkerhet om budsjettpolitikken i årene framover. En slik usikkerhet ville kunne gi kraftige reaksjoner i rente- og valutamarkedet og hos andre beslutningstakere i økonomien, med betydelige virkninger for rente og kronekurs og for realøkonomien. Høyere rente og sterkere krone vil ramme folk med stor gjeld og i særlig grad svekke den konkurranseutsatte delen av næringslivet. Behovet for

troverdighet i finanspolitikken gjelder uavhengig av om oljepengene fases inn i norsk økonomi i form av økte utgifter eller i form av reduserte skatter. Sentralbanksjefen imøtegikk ikke dette senere i høringen.

Under Norges Banks pressekonferanse 24. januar i år svarte visesentralbanksjefen bl.a. følgende på spørsmål om hvilken effekt han mener Fremskrittspartiets økonomiske politikk for 2007 ville ha hatt for renten:

"Generelt så tror jeg at den normale og naturlige reaksjonen i en sentralbank på en etterspørselsstimulans i en situasjon med full kapasitetsutnyttelse og press på ressursene vil være å stramme til i pengepolitikken ved å øke renten."

I mitt svar til Venstre av 16. januar om Statistisk sentralbyrås beregninger av konsekvensene av Fremskrittspartiets alternative budsjett, skrev jeg at slike virkninger av sviktende tillit til den økonomiske politikken ikke fanges opp i SSBs modellberegninger. Jeg vil derfor fastholde at Fremskrittspartiets økonomiske politikk vil bety stor fare for økte renter, sterkere kronekurs og en trussel for mange arbeidsplasser. SSBs beregninger forholder seg heller ikke til de langsiktige utfordringene for offentlige finanser knyttet til aldringen av befolkningen.

SPØRSMÅL NR. 481

Innlevert 22. januar 2007 av stortingsrepresentant Lise Christoffersen

Besvart 7. februar 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«I 1997 ble klubbhuset til Bandidos i Drammen sprengt i lufta, som ledd i en bandekrig mellom Hells Angels og Bandidos. Forbrytelsen fikk alvorlige konsekvenser for en hel bydel, som nærmest ble rasert. Verst rammet ble en tilfeldig forbipasserende familie, der en person omkom. Kommunen brukte mye krefter på å hindre en reetablering av Bandidos i byen. Nå viser politiet til at MC-klubben igjen er etablert i et boligområde i byen.

Finnes eller kan det etableres virkemidler for å få dem fjernet for godt?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge politiet i Drammen har det ikke vært ordensforstyrrelser rundt den siste etableringen av Ban-

didos i byen. Vi vet imidlertid at dette er klubber med sterk tilknytning til internasjonal kriminalitet. Etter bombeeksplosjonen i 1997 fikk vi først en provisorisk forordning, deretter en lov som forbød etablering i tettbygde strøk. Disse bestemmelsene var imidlertid koblet til den MC-krigen som eksisterte den gangen. Siden hevder klubbene at de har sluttet fred med hverandre. Dette har gjort lovverket vanskelig å bruke for å hindre nye etableringer. Det har også Øvre Eiker kommune fått merke i sine forsøk på å fjerne Norsemen fra sin kommune. Dersom det gjeldende regelverket ikke kan anvendes, hadde det vært ønskelig med en gjennomgang, for å se om loven kan endres til å bli det verktøyet den i sin tid var ment å være, nemlig et virkemiddel til å hindre uønskede klubbhusestableringer inne i boligstrøk. Drammens-

samfunnet vet dessverre så altfor godt hva dette kan medføre.

Svar:

Jeg legger til grunn at stortingsrepresentant Christoffersen i begrunnelsen for sitt spørsmål viser til provisorisk anordning 18. juli 1997 om oppholdsforbud, som ble avløst av lov ved vedtakelsen av straffeprosessloven § 222 b og vedtatt av Stortinget året etter. Bakgrunnen for innføringen av den provisoriske anordningen og senere lovbestemmelsen var blant annet, som Christoffersen viser til, bilbomben i Drammen natt til 5. juni 1997, som medførte at en kvinne i en forbipasserende bil ble drept. Hendelsen var et tragisk utslag av lengre tids rivalisering mellom og kriminaliteten innenfor enkelte motorsykelmiljøer.

Formålet er å åpne for at påtalemyndighetene kan nedlegge oppholdsforbud overfor bestemte personer som er medlem av motorsykelklubber eller andre grupperinger som utøver vold i oppgjør med andre klubber som også tar i bruk voldelige midler.

Oppholdsforbud etter § 222 b kan likevel bare nedlegges i bestemte situasjoner. Det må for det første foreligge fare for voldsutøvelse som kan føre til skade på personer som bor eller oppholder seg i nærheten av gruppens tilholdssted mv. Voldsbruken må dessuten skje som ledd i et gjensidig oppgjør mellom grupper av personer som på begge sider bruker voldelige midler.

Det er ikke nok at gruppen(e) det gjelder tidligere har brukt vold; det må være fare for voldsutøvelse i fremtiden. I rettspraksis er dette presisert dit hen at det må være snakk om en konkret og aktuell fare for voldsutøvelse; en abstrakt fare er ikke tilstrekkelig (se Rt. 1997 side 1723).

Ved denne vurderingen er det blant annet av betydning om det nylig har vært gjennomført angrep mot en av gruppene eller om noen av dem på annen måte har demonstrert makt i senere tid. Vurderingen vil typisk måtte foretas på grunnlag av politiets alminnelige kjennskap til det aktuelle miljøet og informasjon politiet har om forholdene i miljøet for øyeblikket.

Oppholdsforbud kan nedlegges for inntil ett år av gangen, men kan i prinsippet forlenges et ubegrenset antall ganger så lenge vilkårene for øvrig er oppfylt.

Straffeprosessloven § 222 b hjemler ikke nedleggelse av et permanent etableringsforbud eller pålegg om å fjerne en klubbhusestablering for godt. I gitte situasjoner vil imidlertid oppholdsforbud nedlagt i medhold av bestemmelsen i praksis kunne føre til lukking av klubbhus.

Det fremgår av forarbeidene til § 222 b, Ot.prp. nr. 85 (1997-98), at oppholdsforbudet ble vurdert både i forhold til Grunnloven § 110 c, som pålegger

statens myndigheter å respektere og sikre menneskerettighetene, og flere bestemmelser i den europeiske menneskerettskonvensjon. Det ble konkludert med at lovforslaget ikke var i strid med menneskerettighetene og dermed heller ikke i strid med Grunnloven § 110 c. Slik oppholdsforbudet var utformet, ble det ansett å være hjemlet i adgangen til å gripe inn i menneskerettighetene i henhold til de enkelte bestemmelsene i menneskerettskonvensjonen.

Det er ikke gitt at også et etableringsforbud vil være i samsvar med menneskerettighetene. Et slikt lovforbud vil kreve en grundig vurdering, både av forholdet til Grunnloven og menneskerettigheter, men også av hensiktsmessigheten av et lovforbud kontra andre virkemidler.

Søndre Buskerud politidistrikt opplyser til Politidirektoratet at to medlemmer av Bandidos MC Drammen har kjøpt et hus i Drammen for bruk til klubbhus. Klubben hadde pr. august 2006 ca. 10 medlemmer. Politidistriktet har ikke registrert ordensproblemer knyttet til medlemmene. Søndre Buskerud politidistrikt, lokalt, og KRIPOS, nasjonalt, følger nøye med utviklingen både rundt "klubbhuset" i Drammen og andre klubbhus i resten av landet og vurderer fortløpende om strpl. § 222 b bør tas i bruk for å avverge faremomentet.

Videre har Politidirektoratet sentrale mål for å hindre etablering av nye kriminelle MC-klubber, redusere antall eksisterende kriminelle MC-klubber, og for å hindre rekruttering. Politiet har som følge av dette iverksatt flere tiltak, herunder videreutvikling av det tverrfaglige samarbeidet med offentlige etater og private institusjoner, samt kommunale myndigheter.

Erfaringer fra flere politidistrikter viser at samarbeidet med kommunale myndigheter har vært godt. Det etablerte samarbeidet med kommunene, elektrisitetsverk og huseier m.m. er avgjørende for overholdelse av lover og regler, og har på denne måten medvirket til å forhindre etablering av nye kriminelle MC-klubber, og begrense handlefriheten til de klubber som allerede er etablert.

Når det gjelder plan- og bygningsloven, en lov som sorterer under Kommunal- og regionaldepartementet og Miljøverndepartementet, er denne nødvendig for å hindre for eksempel bygging av festninger med høye murer eller ved endring av bygningens opprinnelige formål. Loven er derimot ikke egnet til kontroll av klubbenes aktivitet med mindre bygget for eksempel gjøres om fra et bolighus til et klubbhus med tilhørende barfasilitet. Dagens plan- og bygningslov har likevel sine begrensninger så lenge bruken skjer innenfor tillatt ramme, dvs. å avholde klubbmøte i en bolig i et boligområdet er ikke forbudt etter dagens regelverk likevel det er ønskelig at et mulig mål for et fremtidig oppgjør bør ligge i en viss avstand i forhold til andre bygg.

Verken politiloven eller straffeprosessloven gir hjemmel for tettere kontroll av aktiviteten. Etterrettingsarbeid og politiets aktivitet i miljøene blir derfor andre viktige virkemidler.

Når det gjelder etableringsforbud og et pålegg om stenging av en allerede etablert virksomhet med en antatt faremoment for nærmiljøet, vil jeg ta opp spørsmålet med miljøvernministeren og kommunal-

og regionalministeren som ansvarlige for plan- og bygningsloven. Dette med bakgrunn i de begrensninger som settes av Grunnloven og menneskerettigheter, men også i forhold til hensiktsmessigheten av et lovforbud kontra allerede etablerte virkemidler for å oppnå størst mulig beskyttelse til mennesker som uforskyldt kan være berørt.

SPØRSMÅL NR. 482

Innlevert 22. januar 2007 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 1. februar 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Hvordan har Regjeringen tenkt å la den forhåndsinnbetalte panten på registrerte og ikke vrakede kjøretøy tilfalle den nye vrakpantordningen og dermed redusere miljøskadene og øke gjenvinningsgraden ved vraking?»

BEGRUNNELSE:

Fra og med 1. januar 2007 har bilbransjen overtatt ansvaret for ansvarlig håndtering av vrakede biler. Endringen har i hovedsak skjedd som et resultat av og i tråd med EUs regelverk.

Vrakpanten kreves inn som før etter skatte- og avgiftsvedtaket (Budsjett-innst nr. 1 (2006-2007)) under bokstav I: Engangsavgift for motorvogner § 3. Den er i år økt til 1 500 kr (var tidligere 1 300 kr). Omleggingen av ordningen er omtalt i deres budsjettproposisjon for Miljødepartementet på side 192. Der skriver Regjeringen at panteordningen skal opprettholdes midlertidig. Med mer enn 2 mill. kr registrerte kjøretøy er det et betydelig beløp som er innbetalt i panteordningen. Når nå staten ikke lenger har direkte ansvar for innsamlingen bør det påses at de innsamlede midlene, i størrelsesorden 3 mrd. kr, går til det formålet de en gang var innkrevd til inntekt for. Dette må også sees i sammenheng med de mange bekymringsmeldinger som kommer fra bransjen om at ordningen foreløpig ikke har satt seg slik man hadde håpet på. Et bilvrak inneholder en rekke miljøfarlige komponenter og må behandles av kompetente fagfolk. Samtidig kan en stadig større del av et bilvrak resirkuleres, enkelte biltyper over 90 pst. Dette gjør at det er god ressursbruk og god miljøpolitikk å ivareta et bilvrak på best mulig måte.

Når rundt 3 mrd. kr er samlet inn for å finansiere vrakpantordningen er det på sin plass at midlene også

bistår til å sørge for at den nye ordningen får den starthjelp den behøver for å fungere skikkelig.

Svar:

Systemet med vrakpant er godt innarbeidet i Norge, og har bidratt til at vi har oppnådd en høy returandel for bilvrak. Det statlige vrakpantssystemet var basert på at de løpende inntektene fra panteordningen ved kjøp av biler dekker tilsvarende løpende utgifter ved innlevering av bilvrak. Ordningen ble etablert på slutten av 1970-tallet. Ved innføringen ble det utbetalt pant for biler som ble førstegangsregistrert før bilvraksystemet ble etablert, og som det aldri hadde blitt betalt vrakpantavgift for.

Vrakpantssystemet har i grove trekk gått i balanse siden det ble etablert. Inntektene i systemet har vært vrakpantavgiften og salg av metallverdien av vrakene. Dette salget har skjedd i regi av SFT etter anbud. Utgiftene har vært utbetaling av vrakpant, pressing, og transport av vrakene til fragmentering, noe som også er gjennomført etter anbud. I tillegg har det vært utbetalt et tilskudd til biloppsamlere for å gjennomføre miljøsanering av vrakene.

Ansvaret for innsamling og miljøsanering av bilvrak er overført til private. Inntil videre opprettholdes imidlertid selve panteordningen i regi av staten. Vrakpantavgiften kreves inn som en del av engangsavgiften ved førstegangsregistrering av kjøretøy i det sentrale motorvognregisteret. Vrakpantavgiften er på 1 300 kr, og ble siste gang økt i 2000. Det er altså ikke riktig at denne i år har økt til 1 500 kr. Vrakpanten er for tiden på 1 500 kr.

Når den statlige panten blir avskaffet, legges det opp til at den erstattes av en tilsvarende bransjeorganisert pant for å sikre at den høye returandelen opprettholdes.

SPØRSMÅL NR. 483**Innlevert 23. januar 2007 av stortingsrepresentant Petter Løvik****Besvart 31. januar 2007 av nærings- og handelsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«Sikkerheit på sjøen er viktig og må gå føre andre omsyn, men i enkelte tilfelle kan sikkerheitskrava bli oppfatta som urimelege. Kvalsafari i Vesterålen er eit unikt sommar- og godversreiselivsprodukt. Dei er underlagte strenge sikkerheitkrav som om det var heilårsaktivitet.

Vil statsråden vurdere om nivået på sikkerheitskrava til kvalsafari kan reduserast mot at det vert lagt restriksjonar på tid på året, veravgrensingar, dagslys etc. desse båtane kan operere i?»

GRUNNGJEVING:

Sikkerheita på passasjerfarten i Noreg har blitt innskjerpa gjennom Rådsdirektiv 98/18/EF og vidare Forskrift av 28. mars 2000 nr. 305. Dei regulerer dei strenge sikkerheitskrava som ma. kvalsafaribåtane er underlagte. Det er for øvrig same regelverket som heilårsdrivne farty som hurtigrutene er omfatta av.

Kvalsafarien i Vesterålen er driven på sommars-tid, i godt ver og berre som korte dagsturar, noko som i utgangspunktet skulle tilseie at desse båtane ikkje er direkte samanliknbare med heilårsdrivne farty. Det skal også finnast eksempel frå m.a. Hellas der enkeltfarty har fått dispensasjon frå rådsdirektivet på grunn av sin spesielle stilling.

Eit direktiv som skal omfatte all passasjertrafikk, både store og små farty, kan vanskeleg møte alle omsyn. Det kan verke urimeleg for enkeltaktørar å møte veldig omfattande sikkerheitkrav som er mynta på langt større farty og farty som opererar heile året.

Dette handlar om ei svært liten gruppe aktørar, men det er aktørar som er viktige i sine lokalsamfunn. Dei er med på å skape ein viktig aktivitet i sine lokalsamfunn. Krava til sikkerheit skal vere rimelige og muleg å etterleve. Myndighetene bør vurdere om det

er muleg å sjå på unntaksordningar der motkravet kan vere restriksjonar på bruken.

Svar:

Regjeringa ynskjer å fremje positiv næringsutvikling i distrikta, og kvalsafari er eit viktig bidrag i den samanheng.

Etter mi vurdering er ikkje det eksisterande tryggleiksregelverket til hinder for å oppretthalde det unike tilbodet som kvalsafari representerer. Slik eg ser det må tryggleiken til passasjerane og besetninga vere det viktigaste omsynet i denne saka. Passasjertransport skal skje på ein trygg og forsvarleg måte, med fartøy som oppfyller sikkerhetsføresegnene som gjeld for passasjerfartøy. Desse krava vil variere etter for eksempel storleiken på fartøyet, byggeår, passasjerantal og etter fartsområdet.

Rådsdirektiv 98/18/EF er detaljert og strengt, og gir lite handlingsrom for styresmaktene. Direktivet opnar ikkje for å gi individuelle unntak frå krava, og eit eventuelt unntak må difor gjelde for alle fartøy som driv under same operasjonsforhold. Unntak kan berre givast ved særskilte driftsforhold, og det er vidare ein føresetnad at tryggleiksnivået ikkje vert redusert. Dette er ei konkret og skjønsmessig vurdering som må gjerast av Sjøfartsdirektoratet. Unntak og alternative løysingar skal vidare notifiserast til EFTAs overvakingsorgan, ESA.

Avslutningsvis viser eg til at Nærings- og handelsdepartementet har oppmoda kvalsafarinæringa om å ta kontakt direkte med Sjøfartsdirektoratet for å drøfte desse problemstillingane, og moglege løysingar som eventuelt kan gi grunnlag for eit generelt unntak. Per dags dato har ikkje næringa så langt eg er kjend med, teke eit slikt initiativ overfor direktoratet.

SPØRSMÅL NR. 484**Innlevert 24. januar 2007 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 30. januar 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«Mener statsråden det er en riktig forståelse av kulturminneloven, eventuelt andre relevante lovbestemmelser, at eierskapet til vikingskipene ligger hos Universitetet i Oslo (UiO), eller er det staten som sådan som er eier, eventuelt andre?»

BEGRUNNELSE:

Direktør Egil Mikkelsen ved Kulturhistorisk museum uttaler til Tønsbergs Blad at det er museet og universitetet i Oslo som eier vikingskipene som i dag står på Bygdøy. UiO har vedtatt at skipene tåler flytting og at slik flytting nå skal planlegges. I den forbindelse er det naturlig nok dukket opp en lokaliseringdebatt.

Mikkelsen skriver i en e-post til TB følgende: "Skipene tilhører Kulturhistorisk museum ved Universitetet i Oslo og er vedtatt flyttet til Bjørvika."

Vikingskipene tilhører en svært viktig del av norsk kulturarv, men er også et viktig internasjonalt kulturminne. Dersom Mikkelsens fortolkning av lovverket er riktig, er det opp til en svært liten gruppe mennesker å avgjøre skipenes skjebne, hvilket ville være meget uheldig.

Svar:

Vikingskipene inngår i Universitetet i Oslos vitenskapelige samlinger, og er lokalisert i eget hus på Bygdøy. Når det gjelder spørsmålet om hvem som eier vikingskipene, vises det til kulturminneloven. I henhold til denne er de kulturhistoriske museene pålagt ansvar, på vegne av staten, for å grave ut, samle inn og forvalte automatisk fredete kulturminner fra sine geografiske ansvarsområder. Universitetets kulturhistoriske museum er i forskrift om faglig ansvarsfordeling etter kulturminneloven gitt ansvar for å forvalte løse kulturminner fra Østlands- og Sørlandsregionen, herunder også Vestfold. Vikingskipene er slike "løse kulturminner".

Vikingskipene er med andre ord å regne som statens eiendom, og Universitetets kulturhistoriske mu-

seum ivaretar statens eierskap. Departementet viser i denne sammenheng til at Universitetet i Oslo også i universitets- og høyskoleloven er gitt et særskilt nasjonalt ansvar for å bygge opp, drive og vedlikeholde museer med vitenskapelige samlinger og publikumsutstillinger.

Styret ved universitetet fattet 20. desember 2006 vedtak om at vikingskipene skal flyttes til et nytt kulturhistorisk museum i Bjørvika når dette er bygget. Denne beslutningen er blant annet begrunnet i et ønske om å bedre forholdene for oppbevaring og utstilling.

Regjeringen har verken tatt stilling til om det skal bygges et nytt kulturhistorisk museum, eller hvor dette skal plasseres. Et eventuelt nytt bygg er av en slik størrelsesorden at det må gjennomføres en konseptevaluering. Hensikten med denne prosessen er å få vurdert alle sider ved byggingen av museet. Flere alternativer må utredes, både med hensyn til innhold, størrelse og plassering. Vurderingen av alternativene vil bli gjenstand for en politisk prosess.

Kunnskapsdepartementet har i brev datert 12. januar 2007 bedt Universitetet i Oslo om å legge fram alternative konsepter for et nytt kulturhistorisk museum. Departementet har i brevet bedt både om forslag som omfatter vikingskipene og forslag der skipene ikke er inkludert.

Først når alternative konsepter for et fremtidig kulturhistorisk museum er lagt frem, vil det være grunnlag for å kunne ta nærmere stilling til fremtidig lokalisering av vikingskipene. Dette er et nasjonalt anliggende, og så viktig at saken må legges fram for Stortinget. Også budsjettmessige konsekvenser ved eventuell bygging av nytt kulturhistorisk museum må forelegges Stortinget.

Med henvisning til kulturminneloven legger jeg til grunn at vikingskipene fortsatt skal forvaltes av Universitetet i Oslo. Løsningen som velges for lokalisering av samlingene må ivareta behovene for oppbevaring og sikring, samtidig som universitetet må gjøres i stand til å ivareta sitt nasjonale ansvar i forhold til forskning og formidling av samlingene.

SPØRSMÅL NR. 485**Innlevert 24. januar 2007 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 2. februar 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Antallet pasienter på ventelisten for nyretransplantasjon har siste året økt fra 174 til 225, en økning på nesten 30 pst. I samme tidsrom har det vært en nedgang i antall nyretransplantasjoner på 16. Det er grunn til å tro at kapasiteten på sykehusene er noe av årsaken til nedgangen, og at det er tiden det tar å utrede en donor som kan være flaskehalsen.

Vil statsråden bidra til å kartlegge årsaken til at antallet levende givere nå er så lavt, og også bevilge midler til tiltak som kan bedre situasjonen?»

BEGRUNNELSE:

Norge har i alle år vært et foregangsland når det gjelder transplantasjoner med levende giver, og andelen transplantasjoner med levende giver har vært høy. Andelen transplantasjoner med levende giver har stort sett ligget på mellom 40-50 pst. de seneste årene, men i 2006 sank denne andelen til under 40 pst. Gjennom hele 2006 har det vært stort fokus på organdonasjon fra avdød giver, og det er et viktig arbeid som gjøres ved sykehusene. Her er det fortsatt mye som kan forbedres, men det forutsetter at sykehusene får betalt for å ivareta denne viktige oppgaven på en god måte.

Stadig flere nyresyke har behov for å få transplantert nyre, og dette vil sannsynligvis fortsette å øke i årene som kommer. Disse pasientene har mulighet til å motta nyrer fra levende givere, ofte innenfor egen familie. For den som ønsker å gi en nyre og for den som skal motta, er det ofte en stor belastning at ventetiden blir lang. Det må derfor være et mål at identifisering av potensielle givere, og utredning skal gjennomføres innenfor en gitt tidsfrist. Tiltak bør iverksettes straks når vi ser at antall transplantasjoner med levende giver går ned, og at det ikke har vært så lavt siden 2000. Slik jeg ser det må sykehusene få tilført friske midler som setter dem i stand til å iverksette nødvendige tiltak for å øke tilgangen på nyrer fra levende givere raskt.

Svar:

Å gi flest mulig mennesker som trenger det et tilbud om en livreddende transplantasjon er et viktig mål. Dette er også nedfelt i Soria Moria-erklæringen hvor vi vil styrke innsatsen for å øke antall donorer av organer.

Jeg viser i denne sammenheng til St.prp. nr. 1 (2006-2007) hvor Stortinget satte av 10,4 mill. kr til

organdonasjon. I oppdragsdokumentene for 2007 til de regionale helseforetakene er dette ytterligere fokusert. Videre er bevilgningene til Stiftelsen Organ-donasjon og til NOROD, Norsk ressursgruppe for organ-donasjon, styrket med henholdsvis 0,5 og 0,6 mill. kr.

Jeg viser også til Regjeringens handlingsplan mot menneskehandel (2006-2009) hvor et av tiltaks-punktene (tiltak 4) understreker vårt nasjonale ansvar for å bekjempe illegal handel med organer. For å hindre framvekst av et illegalt marked hvor nordmenn kan reise utenlands for å kjøpe seg en nyre, er det nødvendig å holde våre nasjonale ventelister lave og ha en høy transplantasjonsaktivitet i årene fremover.

Andelen levende giver av nyre har ligget på opp mot 40 pst. de senere år. Fra transplantasjonsprogrammet startet i 1969 har levende giver av nyre vært, og er, en vesentlig del av nyretransplantasjons-virkksomheten. Dette er også noe av årsaken til at Norge ikke har på langt nær så mange dialysepasienter som andre land det er naturlig å sammenligne oss med. Flere land har i de senere år tatt i bruk levende giver etter modell fra Norge.

Utredning av levende givere av nyre gjøres av landets nyremedisinere som er knyttet til landets 19 nevrologiske sentre med tilknyttet dialyseavdeling. Utredningen skjer i samarbeid og forståelse med pasienten, hvor man kartlegger hvorvidt familie og slektninger kan være donor av en nyre. Prosessen med å utrede levende giver av nyre, reiser en rekke etiske, sosiale og psykologiske problemstillinger som krever tid for avklaringer.

Det har vært en redusert tilgang på levende givere av nyre i 2006. Det kan se ut som om dette skyldes kapasitetsproblemer for utredning hos landets nyremedisinere.

Rikshospitalet-Radiumhospitalet HF, som har landsfunksjon for alle organtransplantasjoner, har fra 1. januar 2007 tilsatt en egen koordinator for programmet for levende giver av nyre. Oppgaven til koordinatoren er å yte service overfor alle henvisende nyremedisinere og å drive oppsøkende virksomhet for å kartlegge problemområder og forbedringspotensial i behandlingskjeden. Rikshospitalet opplyser at de gjennom denne stillingen også fokuserer på å forbedre og effektivisere intern logistikk, slik at mot-tatte henvisninger blir behandlet raskest mulig. Rikshospitalet opplyser videre at utredningen av levende giver hos landets nyremedisinere er en prosess som bør kunne gjennomføres i løpet av en til to uker der-

som man ikke gjør spesielle funn i løpet av utredningen. Normal utredningstid ved Rikshospitalet for levende giver er på om lag seks uker, noe fagmiljøet mener er en akseptabel og nødvendig tid i forhold til planlegging av disse operasjonene.

Noe av grunnen til økningen i ventelisten for ny-retransplantasjon, kan være økende andel mennesker som får livsstilssykdommer som type 2 diabetes og høyt blodtrykk.

Disse sykdommene sammen med en økende an-

del eldre, har gitt en betydelig økning i antall dialysepasienter de senere år.

I juni 2006 fikk Sosial- og helsedirektoratet derfor i oppdrag å gjennomgå situasjonen rundt økningen i antall dialysepasienter og hvordan vi best kan møte denne utviklingen i årene fremover. Rapporten fra dette arbeidet er nå til gjennomgang i Helse- og omsorgsdepartementet.

Rapporten vil danne grunnlaget for hva som videre skal gjøres på området.

SPØRSMÅL NR. 486

Innlevert 24. januar 2007 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 31. januar 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Stortingsrepresentant Heikki Holmås fra Sosialistisk Venstreparti slår til lyd for mer sosiale arveregler i Aftenposten 24. januar 2007.

Vil finansministeren ta skritt for å endre arvelov- og avgiftsregler i mer sosial retning slik at lovens minimumsarv til livsarvinger kan heves, innslagspunkt for arveavgift på livsarvingers arv økes som foreslått av Bondevik II i budsjettet for 2006, og vurdere en avdragsordning ved arv av fast eiendom, det siste slik Høyre har foreslått i Budsjett-innst. S. nr. 1 (2006-2007)?»

Svar:

Arveloven, herunder reglene om pliktdelsarv i § 29, hører under justisministerens ansvarsområde. Spørsmålet har derfor vært forelagt Justisdepartementet. Justisdepartementet opplyser at man for tiden ikke har konkrete planer om en endring av reglene om pliktdelsarv i arveloven § 29, heller ikke grensen på 1 mill. kr i § 29 første ledd annet punktum. Når det gjelder spørsmålet om innslagspunktet for arveavgift, så ble dette sist endret i 2003. Det ble da vedtatt en økning med 50 000 kr i hvert trinn. Etter gjeldende regler er arv og gaver inntil 250 000 kr fritatt for arveavgift. Av arv og gaver til arvelaterens/giverens barn, fosterbarn - herunder stebarn som arvelateren/giveren har oppfostret - og foreldre, svares det 8 pst. avgift av arv/gave mellom 250 000 kr og 550 000 kr og 20 pst. avgift av det overskytende. De samme innslagspunktene gjelder for andre arvinger/gavemotta-

kere, men avgiftssatsene er henholdsvis 10 pst. og 30 pst.

Det er riktig at Bondevik II-regjeringen i budsjettet for 2006 foreslo å doble innslagspunktene for betaling av avgift til henholdsvis 500 000 kr og 1 100 000 kr. Etter regjeringsskiftet ble forslaget, av fordelingshensyn og av hensyn til mest mulig effektiv skattlegging, ikke opprettholdt. Jeg vil ikke nå varsle en økning av disse innslagspunktene. En vurdering av å øke disse må uansett tas i forbindelse med budsjettet.

Når det gjelder spørsmålet om en avdragsordning ved arv av fast eiendom, så fremmet finanskomiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet, Kristelig Folkeparti, Høyre og Venstre i Budsjett-innst. S. nr. 1 (2006-2007) avsnitt 2.6, forslag om at Stortinget skulle be Regjeringen innføre en avdragsordning for betaling av arveavgift ved arv eller gave fra foreldre til barn av overdragers faste eiendom. Forslaget ble som kjent ikke vedtatt. Jeg er oppmerksom på at de høye bolig- og eiendomsprisene i en del tilfeller kan medføre at arveavgiften blir høy. Arveavgiften gjenspeiler da at arvingen har mottatt et verdifullt formuesobjekt. Jeg er imidlertid i tvil om det er behov for en særskilt avdragsordning tilsvarende den som gjelder for familiebedrifter. Et privat låneopptak vil i de fleste tilfeller være et godt alternativ for å avhjelpe denne situasjonen. Jeg registrerer at en slik ordning heller ikke ble foreslått av Bondevik II-regjeringen, sammen med forslaget om en avdragsordning for familiebedrifter.

SPØRSMÅL NR. 487**Innlevert 24. januar 2007 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 2. februar 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Undertegnede har blitt informert av barnevernstjenesten om flere tilfeller der barn under 18 år med omfattende rusproblemer får beskjed om at det er opp til ett års ventetid for å komme inn til behandling. Dette er etter undertegnedes syn svært urovekkende, da slike tilfeller må gripes fatt i så tidlig som mulig.

Hva vil statsråden gjøre for å få fjernet ventetiden for denne gruppen, slik at de får nødvendig hjelp umiddelbart?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har blitt informert av barnevernstjenesten om flere tilfeller der barn under 18 år med omfattende rusproblemer får beskjed om at det er opp til ett års ventetid for å komme inn til behandling. Dette er etter undertegnedes syn svært urovekkende, da slike tilfeller må gripes fatt i så tidlig som mulig. Undertegnede er av den oppfatning at barn og unge som får avdekket alvorlige rusproblemer må få tilbud om behandling så tidlig som mulig, og jeg er videre av den oppfatning at å vente opp til et år for mennesker med alvorlige rusproblemer kan medføre svært alvorlige konsekvenser.

Svar:

Jeg er enig med representanten Nesvik i at barn under 18 år ikke skal måtte vente lenge før de får behandling for sine rusmiddelproblemer. Ettersom representanten Nesvik i sitt spørsmål berører både barnevernstjenesten og spesialisthelsetjenesten, har jeg vært i kontakt med både Barne- og likestillingsdepartementet (BLD) og alle de regionale helseforetakene.

BLD viser til barnevernloven og på hvilken måte denne loven regulerer de mest sentrale tiltak for barn

under 18 år og hvilke frister som er knyttet til disse tiltakene:

Innkomne meldinger til barnevernstjenesten skal gjennomgå innen 1 uke. Dersom en melding vurderes som hastesak, kan barnevernstjenesten iverksette midlertidig vedtak, som skal godkjennes av fylkesnemndsleder innen 48 timer. Barnevernstjenesten skal innen 6 uker sende fylkesnemnda forslag til tvangstiltak. Fylkesnemnda skal, hvis mulig, innen 4 uker behandle saken.

Vurderes den innkomne meldingen ikke som en hastesak, skal barnevernstjenesten innen 3 måneder (i særlige tilfeller 6 måneder) undersøke saken og treffe vedtak eller forslag til vedtak. Et slikt vedtak skal barnevernstjenesten sette i verk innen 6 uker.

Alle de regionale helseforetakene opplyser at denne pasientgruppen prioriteres høyt.

Det opplyses videre at ventetidene varierer etter hvor alvorlig situasjonen er, de fleste får hjelp innen svært kort tid, og at ingen må vente lenger enn 4 måneder.

Barn og unge er en prioritert oppgave for Regjeringen. Dette er også omtalt i Soria Moria-erklæringen. Som en oppfølging av denne erklæringen, oppnevnte jeg ved årsskiftet 2005/2006 en arbeidsgruppe som fikk i oppdrag å foreslå hvordan rett til helsehjelp i spesialisthelsetjenesten kan styrkes overfor barn og unge med psykiske lidelser og unge rusmiddelavhengige. Denne arbeidsgruppen foreslo å innføre en vurderingsfrist på 10 dager og en behandlingsgaranti på 90 dager. Arbeidsgruppens innstilling har nå vært på en høringsrunde, og jeg har fått innstillingen og høringsuttalelsene til vurdering. Jeg kan så langt si at jeg er opptatt av at unge med psykiske lidelser og unge rusmiddelavhengige skal få behandling så raskt som mulig.

SPØRSMÅL NR. 488**Innlevert 24. januar 2007 av stortingsrepresentant Akhtar Chaudhry****Besvart 31. januar 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for at denne spesifikke saken blir etterforsket ordentlig, og at tryggheten og trygghetsfølelsen til de som bor på Furuset og i Groruddalen, generelt blir en prioritert sak for politiet?»

BEGRUNNELSE:

NRK1 omtalte Oslo-politiets volds- og gjengsrelaterte arbeid på Furuset i Oslo i Brennpunkt den 23. januar 2007. Programmet fokuserte på en skyteepisode på Furuset senter den 1. oktober 2005. Ifølge en intern politirapport, som ble omtalt i programmet, "hadde ikke etterforskningen (av denne saken) fått den oppmerksomhet som denne burde fått". En forsvarsadvokat hevdet at denne nedprioriteringen henger sammen med at saken dreide seg om Furuset og Oslo Øst. Ifølge advokaten hadde saken fått en helt annen oppmerksomhet dersom det gjaldt Oslo Vest. Undertegnede reagerer kraftig på denne påstanden og håper at den ikke stemmer.

Folk som bor på Furuset og i Groruddalen har minst like mye krav på trygghet og trygghetsfølelsen som alle andre i Oslo og i landet for øvrig. Programmet, og påstandene, har skapt irritasjon og usikkerhet i Groruddalen.

Svar:

Innledningsvis vil jeg understreke at påtalemyndigheten er uavhengig av Justisdepartementet. Jeg har således ikke anledning til å gripe inn i enkeltsaker som behandles av påtalemyndigheten. Dette er et prinsipp som i lang tid har vært fastsatt i straffeprosessloven. Det er påtalemyndigheten og politiet som skal prioritere sin ressursbruk i slike saker.

Jeg har imidlertid fått opplyst fra Politidirektoratet at Oslo politidistrikt iverksatte en omfattende etterforskning av skyteepisoden som fant sted på Furuset senter den 1. oktober 2005. Imidlertid var gjerningsmennene maskerte, og bilen som ble brukt i forbindelse med skyteepisoden, ble brent. Det har også vist seg vanskelig å få ut opplysninger fra de ulike miljøene som kan ha informasjon om episoden. Politiet har så langt ikke lyktes i å oppklare saken. Saken er imidlertid ikke henlagt.

Oslo politidistrikt understreker i sin redegjørelse til direktoratet at politiets arbeid styres av art og alvorlighetsgrad i et saksforhold, og ikke etter hvor i

byen enkelte hendelser skjer. Oslo politidistrikt har imidlertid over lengre tid arbeidet målrettet for et trygt bomiljø i Groruddalen. Stovner politistasjon har gjennom de siste årene prioritert familievold. Det er satset på samarbeid med borettslag, handlesentrene og bydelene om kriminalitetsreducerende tiltak og trygghet for beboere nettopp i Groruddalen. Det er også etablert et bredt samarbeid med bydelene i kretsen med grunnlag i samarbeidsmodellen mellom Oslo kommune og Oslo politidistrikt om kriminalitetsforebyggende tiltak blant barn og unge, kalt SALTO. Fra 2002 til 2005 er bl.a. den totale mengden anmeldte forbrytelser og forseelser redusert med nærmere 30 pst. for Stovner politikrets.

Jeg finner det likevel prisverdig at representanten Chaudry setter søkelyset på et kriminalitetsfenomen som vi alltid må være på vakt mot, nemlig kriminaliteten som oppstår i og utføres av lovbrutere som definerer seg å tilhøre en eller annen form for gjeng. Samværet i gjengene synes å befordre kriminalitet i ulike former. Jeg vil derfor understreke alvoret i denne kriminaliteten og legge til rette for at rettsapparatet og politiet skal ha et særskilt søkelys på bekjempelse av nettopp slike lovbrudd.

Når det gjelder gjengmiljøet på Furuset spesielt, har jeg fått opplyst at politiet følger utviklingen nøye. Det er iverksatt flere tiltak. Jeg er gjort kjent med at politiet kan bruke erfaring og informasjon fra etterforskningen av den type saker som representanten Chaudry spør om, i den generelle satsingen mot de kriminelle gjengmiljøene med sikte på nettopp å forebygge slike hendelser som representanten refererer til. Politienhetene i Oslo politidistrikt samarbeider om å forebygge og bekjempe utviklingen av kriminelle miljøer. Jeg kan også peke på at Oslo politidistrikt vil videreutvikle Stovner politistasjon for nettopp å gjøre Groruddalen til et tryggere område å oppholde seg i.

Jeg mener derfor at det er grunn til å være tilfreds med at Oslo politidistrikt nå erfarer en god utvikling i Oslo innenfor gjengmiljøene. Arbeidet synes å bære frukter. Politiet har heller ikke registrert skyteepisoder i det offentlige rom siden hendelsen på Aker brygge. For øvrig har politiet heller ikke registrert en eneste gjengrelatert voldsanmeldelse i Furuset-området etter at politiet iverksatte satsingen på gjengbekjempelse, - en satsing som vil bli videreført utover i 2007.

SPØRSMÅL NR. 489**Innlevert 24. januar 2007 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 31. januar 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for at innbyggerne i Svelvik skal oppleve en trygg akuttberedskap og tilstrekkelig dekning av ambulanse, slik at gjennomsnittlig utrykningstid blir vesentlig kortere enn 24 minutter?»

BEGRUNNELSE:

Svelvik i Vestfold opplever en økende frykt for at det reduserte ambulansetilbudet vil koste liv. Frem til 2001 har Svelvik Røde kors opprettholdt eget ambulansetilbud med offentlig økonomisk støtte. Da støtten forsvant ble også ambulansetilbudet i kommunen fjernet. I 2006 ble det rykket ut til 351 tilfeller i Svelvik. Det tilsvarer i snitt ca. én utrykning daglig. 164 av utrykningene var akutte.

Svelvikposten forteller 18. januar om et tilfelle hvor en person med hjerteinfarkt måtte vente 35 minutter på ambulanse. I gjennomsnitt er utrykningstiden 24 minutter.

Den lange ventetiden kan koste liv. Samtidig kan det etableres et ambulansetilbud i samarbeid med Røde Kors som vil ha betydelig kortere responstid og medføre en begrenset kostnadsøkning for helseforetaket/staten.

Det er viktig at folk flest opplever den akutte tilbringertjenesten som forsvarlig, uavhengig av bosted. Svelvik ligger slik til at det ville være naturlig å gjenopprette et lokalt tilbud med ambulanse.

Svar:

Ambulansetjenesten er en av hjørnesteinene i den akuttmedisinske beredskapen. Denne tjenesten må fungere både for at befolkningen skal være trygg, og for at de skal føle seg trygge. Derfor jobbes det også godt med å forbedre denne tjenesten fra de regionale helseforetakenes side. Forskrift om krav til akuttmedisinske tjenester utenfor sykehus med virkning fra 1. april 2005 har bidratt til at man nå hever kvaliteten i blant annet ambulansetjenesten. I forskriften er det ikke festet krav om bestemte responstider. Likevel er det selvfølgelig viktig at responstiden holdes så lav som mulig.

Akuttmedisinsk beredskap omfatter generelt mer enn ambulanseberedskap. Forskrift om krav til akuttmedisinske tjenester utenfor sykehus pålegger helseforetak og kommuner å samarbeide om et helhetlig akuttmedisinsk tilbud utenfor sykehus. Det er således ikke kun ambulanse som er avgjørende for at befolkningen opplever en trygg akuttberedskap.

Fastleger, legevakt, ulike ordninger med "first re-

sponders" fra brannvesenet, ambulanser og luftambulanse utgjør en helhet. Svelvik kommune og Sykehuset Buskerud HF har en god kommunikasjon om ivaretagelse av akuttberedskapen. Svelvik kommune har i de samarbeidsmøtene som har vært avholdt så vidt meg bekjent ikke bedt om en økning i ambulansetilbudet. Og ut fra et faglig synspunkt har jeg fått opplyst at det er rimelig med akuttressurser i Svelvik, basert på befolkningsgrunnlag og beliggenhet.

Nærmeste ambulanse til Svelvik befinner seg i Sætre (Røyken kommune). Denne kan være i Svelvik innen 15-20 minutter, litt avhengig av ferge. Ambulanser i Drammen når Svelvik sentrum innen 20-25 minutter, mens ambulansen fra Holmestrand bruker 35 minutter. SLA Lørenskog kan med luftambulanse nå Svelvik sentrum innen 17-20 minutter.

Ved brannvesenet er det via AMK-sentralen i Drammen organisert en "first responder" tjeneste, der branntjenestemenn rykker ut med blant annet hjertestarter. Disse kan være i Svelvik sentrum i løpet av 10 minutter.

I 2006 etablerte Helse Sør en "online"-forbindelse mellom AMK-sentralene i Vestfold og Drammen. Denne forbindelsen gjør at begge AMK-sentralene ser alle ambulanser på samme digitale kart samtidig. AMK i Drammen kan dermed umiddelbart se om det er ledige biler fra Vestfold i området og få disse dirigert til en akutt trengende pasient i Svelvik.

Bruk av ambulansetjenester fra frivillige organisasjoner til førstelinjetjeneste har vist seg vanskeligere å gjennomføre de siste årene på grunn av skjerpede krav til bemanning og kvalitet. Ambulansene skal i dag bemannes med to helsepersonell, hvorav den ene skal inneha autorisasjon eller lisens som ambulansearbeider. Ambulansearbeiderne gis omfattende opplæring i avansert utstyr og medisinerer. Frivillige organisasjoner har følgelig vanskeligheter med å etablere faste tilbud om førstelinjeambulanse med frivillige mannskaper etter slike krav. En frivillig organisasjon må i praksis opptre som en ordinær kommersiell ambulanseentreprenør for å påta seg fast ambulanseberedskap med førstelinjebil for å tilfredsstille bemannings- og kvalitetskrav.

Jeg har hatt kontakt med Helse Sør RHF om saken, og så langt Helse Sør har brakt på det rene, var bemanningsproblemer årsaken til at Svelvik Røde Kors sa opp avtalen med Vestfold fylkeskommune i 2001. Helse Sør har meldt tilbake til meg at de ikke har mottatt noen henvendelse fra Røde Kors om å få noen ny avtale.

SPØRSMÅL NR. 490**Innlevert 25. januar 2007 av stortingsrepresentant Børge Brende****Besvart 1. februar 2007 av nærings- og handelsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«Meråker kommune står overfor store omstillingsutfordringer. 100 års smelteverksdrift i Kopperå ble avsluttet i fjor og over 100 personer mistet jobben. Meråker kommune har tatt en offensiv holdning og ønsker å etablere nye arbeidsplasser, bl.a. er et bioanlegg med pellets på gang, resirkuleringsanlegg for brukte solcellepaneler og ikke minst resirkulering av brukte bildekk. Kommunen er nå utålmodig.

Når vil Regjeringen ta grep som de lovet og gi kommunen et svar på sine ulike søknader slik at de ikke går glipp av nyetableringer?»

Svar:

Jeg er glad for at Meråker kommune har en offensiv holdning til utfordringene de står overfor, og at det er flere selskaper som vurderer Meråker som et attraktivt etableringssted.

Meråker kommune har søkt om ekstraordinære omstillingsmidler. Kommunal- og regionaldepartementet har hatt møter med kommunen om dette, og saken er nå til behandling. For å vurdere når det kan være aktuelt med en ekstraordinær innsats, legger Regjeringen til grunn at reduksjonen i den direkte sysselsettingen i hjørnesteinsbedriften/næringen bør være meget betydelig over en 3-årsperiode, og reduksjonen bør som hovedregel utgjøre minst 15 pst. av den totale sysselsettingen i kommunen. I absolutte tall bør nedleggelsen som et minimum ligge på 150 personer. I helt særskilte tilfeller bør det imidlertid

vurderes om en kan gå noe lavere på små og isolerte steder.

Nord-Trøndelag fylkeskommune er over statsbudsjettets kap. 551 post 60 tildelt 88, 97 mill. kr til regional utvikling i 2007. Av dette er 10 mill. kr skjønnsmessig fordelt til omstillingsarbeid i fylket. Det er opp til fylkeskommunen å fordele dette mellom geografiske områder.

Innovasjon Norge disponerer virkemidler som kan nyttes til etablering av nye og videreutvikling av eksisterende arbeidsplasser. Innovasjon Norge har et nært samarbeid med lokale og regionale myndigheter om de utfordringene og mulighetene Meråker kommune står overfor. Søknader fra flere prosjekter i Meråker kommune vil i løpet av nær framtid bli sendt til Innovasjon Norge eller er allerede til behandling der.

Innovasjon Norge er ansvarlig for å gjøre faglige vurderinger og ta beslutninger i enkeltsaker. Nærings- og handelsdepartementet deltar ikke i behandlingen av enkeltsaker. Jeg kan derfor ikke uttale meg noe nærmere om utfallet av de søknadene som nå er til behandling.

Generelt er jeg opptatt av å legge forholdene til rette for at det skapes langsiktige og lønnsomme arbeidsplasser. De myndighetsbestemte rammebetingelsene er viktig for å få til dette. Regjeringen har fra 1. januar 2007 fått gjeninnført den differensierte arbeidsgiveravgiften. For Meråker kommune innebærer det at de har en arbeidsgiveravgift på 10,6 pst.

SPØRSMÅL NR. 491**Innlevert 25. januar 2007 av stortingsrepresentant Børge Brende****Besvart 2. februar 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Hydro-Karmøy står overfor store omstillinger. Det er avgjørende for hele Karmøy-samfunnet at Hydro velger å investere i ny teknologi for å erstatte Søderbergteknologien. Det er også nødvendig at Regjeringen tar grep slik at det er tilstrekkelig energitilgang på Karmøy for aluminiumsproduksjon fremover.

Vil miljøvernministeren snarlig avklare og sikre

at Hydro får beholde Søderbergteknologien inntil ny teknologi er installert og sammen med olje- og energiministeren initiere en dialog med selskapet slik at det sikres kraft?»

Svar:

Som også beskrevet i mitt svar til stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal av 12. desember 2006, endret Statens forurensningstilsyn (SFT) i 2000 utslipp-

stillatelsene til alle verkene innen primæraluminiumbransjen og fastsatte strengere utslippsgrenser som skulle være gjeldende fra 1. januar 2007. Hydro Aluminium søkte 19. juni 2006 om endring av disse utslippsgrensene for utslipp av støv og PAH til luft fra sitt Søderberganlegg. SFT har i vedtak av 1. desember 2006 gitt bedriften en utsettelse på 10 måneder med å overholde de innskjerpede utslippsgrensene for støv og PAH.

Hydro Aluminium Karmøy har i brev av 13. desember 2006 påklaget SFTs vedtak, og SFT har klagen til vurdering. Det vil derfor ikke være riktig av meg å uttale meg om denne konkrete saken nå.

Når det gjelder kraftsituasjonen for aluminiums-

verket på Karmøy og norsk kraftintensiv industri generelt, er Regjeringen kjent med utfordringen de står overfor som følge av at markedsprisene på kraft i Norge de siste årene har vært på et høyere nivå enn tidligere. Utfordringen er ikke særnorsk, men gjelder kraftintensiv industri innenfor hele EØS-området.

Konkurransesituasjonen for den kraftintensive industrien i Europa har fått mye oppmerksomhet den siste tiden, og det er tatt initiativ både sentralt i EU og i noen av medlemslandene. Regjeringen følger det som skjer i EU på dette området tett.

Det er olje- og energiministeren som har det faglige oppfølgingsansvaret.

SPØRSMÅL NR. 492

Innlevert 25. januar 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 2. februar 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«I Østlendingen onsdag 24. januar framkommer det at fylkesmannens miljøvernavdeling i Hedmark nærmest pålegger Elverum kommune å omgjøre innvilget bruk av snøscooter til kjøring av gjester under WrC-arrangementet i kommunen. Ytterligere to søknader gjelder tråkking av traseer for å lede publikum til arrangementet.

Mener miljøvernministeren at det generelle forbud mot motorisert ferdsel i utmark skal praktiseres så strengt at det stopper næringsrettede tiltak i forbindelse med så storartede arrangement?»

BEGRUNNELSE:

Et rally-arrangement fører til mye trafikk og støy i utmarka. Det satses store ressurser, både private og offentlige, på en vellykket gjennomføring av WrC i Norge. Etappene går på skogsbilveger og behovet for å gjøre arrangementet publikumsvennlig og tilgjengelig er stort. Arrangøren forventer stor publikumstilstrømming og mye trafikk. Lokalt næringsliv og offentlige aktører planlegger omfattende kundearrangement i tilknytning til WrC.

Dette er en "unntakshelg". Rallybiler og helikopter beveger seg ikke lydløst rundt i skogen. Publikum bør ledes rasjonelt og mest mulig samlet til aktuelle plasser og det skal ordnes servering og bevertning for enkelte grupper. Det foreligger derfor tre søknader om scooterbruk under arrangementet. En er innvilget

av Elverum kommune, mens to andre skal behandles 7. februar. Det er ikke snakk om et stort antall søknader og mye belastning.

Fylkesmannens miljøavdeling har allerede ifølge media innvilget lov til å lande med helikopter i og i nærheten av naturreservatet i Åkersvika på Hamar.

Til tross for dette kommer fylkesmannen med en klar advarsel til Elverum kommune om at den lokale vurderingen vil bli tilsidesatt i forhold til å innvilge bruk av noen få snøscootere i næringsbruk under arrangementet. Dette virker urimelig og blir ikke forstått lokalt. Det vitner snarere om manglende forståelse for arrangementets størrelse og betydning lokalt og for behovet for å utnytte dette til næringsaktivitet.

Svar:

Motorferdselloven har som utgangspunkt at motorisert ferdsel i utmark og vassdrag er forbudt, jf. § 3 med mindre annet følger av loven selv eller med hjemmel i loven. Etter nasjonal forskrift om motorisert ferdsel i utmark og på islagte vassdrag § 6 kan kommunestyret i unntakstilfeller gi tillatelse til kjøring dersom søkeren påviser et særlig behov som ikke knytter seg til turkjøring, og som ikke kan dekkes på annen måte.

Etter dagens regelverk foreligger det ikke hjemmel til å gi dispensasjon til for eksempel snøscootertransport inn til en villmarksleir, eller til ren rekreasjonskjøring. Dette gjelder uavhengig av om kjøring

gen kan anses som næringsvirksomhet for transportøren. Det forhold at det skal avholdes et større arrangement lokalt - som VM i Rally - endrer ikke kommunens dispensasjonsadgang.

I den konkrete saken som representanten viser til, hadde kommunestyret fattet et vedtak det ikke hadde

kompetanse til. Da er det fylkesmannens oppgave å påpeke dette. Jeg har fått opplyst at formannskapet i Elverum kommune i møte 24. januar omgjorde sitt tidligere vedtak om å gi dispensasjon til den aktuelle kjøringen.

SPØRSMÅL NR. 493

Innlevert 25. januar 2007 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn

Besvart 30. januar 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Vil statsråden sørge for departementet foretar en helhetlig vurdering av de statlige utbyggings-/lokaliseringsplanene for høyskole og sykehus i Østfold slik at det sikres en mest mulig rasjonell og fremtidsrettet utnyttelse av ressursene?»

BEGRUNNELSE:

Høgskolen i Østfold skal i disse dager ta stilling til fremtidig lokalisering av skoletilbudet. Det er stor motstand i HiØ mot å lokalisere alle avdelinger til ett studiested. NIFU STEP påpeker i en rapport skolen har fått utarbeidet, at vellykkede samlokaliseringer ofte er avhengig av ansattes motivasjon på forhånd. Et flertall av avdelingene ønsker samordning av Helse-/sosialfag og ingeniør-/realfag. HS er i dag lokalisert til Fredrikstad og IR til Sarpsborg. HS har husleiekontrakt som binder HiØ frem til 2015 mens IR holder til i statlig bygg og kan flytte raskt. En flytting av IR fra Sarpsborg til Fredrikstad krever imidlertid departementets godkjenning. HiØ har med dagens lokalisering flere næringslivskontakter og mer eksternt samarbeid med utlandet enn det som er vanlig for norske høgskoler. Dagens lokalisering åpner opp for at man kan etablere mer formalisert samarbeid med offentlige myndigheter på de steder hvor man har sin virksomhet, noe som forskningen viser har stor betydning i forhold til nytenkning og innovasjon.

Østfold fagskole er lokalisert i Sarpsborg. NIFU-rapporten påpeker at det kan være store fordeler ved samlokalisering/samarbeid med avdeling for ingeniørfag og Østfold fagskole. Fagskolen har også godkjent studium for videreutdanning innen helsefag for hjelpepleiere, et studium som kan oppnå synergieffekter med avdelingen for helse- og sosialfag.

Høgskolens to største samarbeidspartnere i regionen er Sykehuset Østfold HF og UMB i Ås. Syke-

huset Østfold er viktig fordi elevene får praksiserfaring der. Dette medfører at høgskolens ansatte arbeider både i skolens og i sykehusets lokaler. Videre er det også sykehusansatte som engasjeres i skolens teoriundervisning. De ansatte ved HS mener at dette tilsier at transporttiden mellom sykehus og skole ikke må være for lang.

I tillegg er analyseinstrumenter som benyttes i de medisinske laboratoriene i stadig utvikling bl.a. innenfor bioingeniørfaget. Siden det er for kostnadskrevenende for HiØ å ha egne laboratorier som dekker alle behov, er det nødvendig å ha avtaler med sykehuset om at øvingsundervisning kan foregå i sykehusets laboratorier. Sykehuset må også besitte fagkompetanse innen de relevante laboratoriefagene.

Sarpsborg kommune har lansert Campus Borg som alternativ for fremtidig lokalisering av høyskoletilbudet i Sarpsborg. Fra NIFU STEP rapporten siteres følgende:

"Den optimale løsning hva gjelder flerbruk vil først oppnås når HS lokaliseres til Campus Borg i 2015. Fra dette tidspunkt vil samlokalisering legge grunnlag for en langsiktig effektiv arealutnyttelse som langt overskrider lavere arealutnyttelse på kort sikt. Ytterligere besparelser bør også kunne oppnås dersom Høgskolen i en tidlig fase etablerer samarbeid hva gjelder utbyggingen av sykehuset på Kalnes. Det burde ligge til rette for vesentlige besparelser i drift og investering dersom Sykehuset Østfold og Høgskolen kan planlegge for felles ressursutnyttelse."

Fylkesutvalget har i høringsuttalelse om lokaliseringen avgitt uttalelse om at høgskoleutdanningen bør være på de samme stedene som i dag, og at en bør se Nedre Glomma og Halden som et sammenhengende studentområde.

NHO-Østfold anbefaler at dagens lokalisering av høgskolen opprettholdes til det er avklart hvor det nye sykehuset skal plasseres.

Nytt Østfold sykehus er nå i konseptfasen. Statsråd Brustad har gitt klare signaler om at nytt Østfold sykehus vil bli bygget på Kalnes ved Sarpsborg. Dette er i tråd med det et enstemmig politisk miljø i Østfold har gått inn for, og det vil føre til at sykehuset i Fredrikstad nedlegges. Det er usikkert når nytt sykehus står ferdig, men 2013 er antydnet.

Svar:

Jeg er kjent med debatten om lokalisering, og er orientert om at styret for Høgskolen i Østfold behandlet lokaliseringsspørsmålet i sitt møte i går, 29. januar 2007. I henhold til lov om universiteter og

høgskoler er det styret ved institusjonene som fastsetter virksomhetens interne organisering. Departementet legger til grunn at høyskolen innenfor sine rammer selv kan avgjøre lokalisering. Jeg forutsetter at høyskolen i denne sammenheng fører en aktiv dialog med de relevante aktørene i regionen, slik at vedtak blir fattet på et så godt grunnlag som mulig.

Dersom det viser seg at Høgskolen i Østfolds vedtak om lokalisering får økonomiske konsekvenser utover de rammene høyskolen har i dag, vil saken måtte vurderes i forbindelse med de årlige statsbudsjett.

SPØRSMÅL NR. 494

Innlevert 25. januar 2007 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 2. februar 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Hvor stor toleranse har departementet for at en så viktig tjeneste som elektronisk utfylling og innsending av oppgjørsblankett for private arbeidsgivere er ute av funksjon, og ser finansministeren videre mulighet for ytterligere forenkling av innrapporteringsrutiner for private arbeidsgivere i tilfeller hvor det foreligger avtaler om lønnsarbeid som innebærer hyppige utbetalinger av mindre lønnsbeløp?»

BEGRUNNELSE:

En svært viktig forutsetning for at private arbeidsgivere skal velge å få utført ulike typer arbeid i hjemmet "hvit", er at terskelen for å innrapportere slik omsetning til skattemyndighetene oppleves som lav. Dersom slike ordninger oppleves som byråkratiske og tungvinte, kan flere velge å betale for utført arbeid "svart".

Av dette hensynet slipper for det første private arbeidsgivere å betale arbeidsgiveravgift for lønnsarbeid i hjemmet, inntil en øvre grense på 50 000 kr pr. år. Dernest er det utformet en forenklet oppgjørsblankett som kombinerer rapportering av skattetrekk og lønns- og trekkoppgave til arbeidstaker.

Det skal være mulig for private arbeidsgivere å sende denne oppgaven i elektronisk form til skattedirektoratet, men ifølge opplysninger på skatteetatens hjemmeside har denne tjenesten vært ute av funksjon siden oktober 2006 på grunn av oppdatering. I mellomtiden må man henvende seg til skatteoppkreveren i kommunen for å få papirblankett.

Denne oppgjørsblanketten er godt tilpasset ønsket om enkel rapportering i tilfelle et engangs arbeidsoppdrag i eget hjem. Men for eksempel ved avtale om fast vaskehjelp noen få timer pr. uke med hyppig utbetaling av lønn kan det likevel oppleves tungvint med tilsvarende hyppig utfylling av lønns- og trekkoppgave. Når i tillegg mulighetene for å hente, fylle ut og innsende skjema i elektronisk form er borte for en lengre periode, blir også terskelen enda høyere.

Svar:

Jeg kan opplyse at det for private arbeidsgivere er mulig med årlig innberetning og innbetaling av skattetrekk dersom årlige lønnsbeløp ikke overstiger visse grenser.

Dersom de årlige lønnsutbetalingene ikke overstiger 30 000 kr, kan arbeidsgiver etter oppgjørsforskriften § 13 andre ledd innberette og innbetale skattetrekket en gang i året. For barnepass i barnets eget hjem er grensen 60 000 kr pr. år. Også i dette tilfellet skjer innberetningen ved bruk av oppgjørsskjema for private arbeidsgivere, RF 1049 (skjemaet erstatter både ordinær terminoppgave og lønns- og trekkoppgave). Det er pr. i dag ikke planer om ytterligere forenklinger i regelverket på dette området.

Jeg er opptatt av at de elektroniske tjenestene skatteetaten tilbyr gjennom Altinn skal ha god tilgjengelighet og være enkle å bruke. Jeg har fått opplyst fra Skattedirektoratet at oppgjørsskjemaet for private arbeidsgivere (RF-1049) ikke har vært til-

gjengelig for elektronisk innlevering fra 4. januar 2007. Informasjon om dette ble lagt ut på skatteetatens hjemmesider. Ved en inkurie er meldingen feildatert, slik at det kan se ut til at tjenesten har vært ute av drift over lengre tid. Fra 1. februar 2007 er imidlertid skjemaet tilgjengelig elektronisk igjen for innrapportering for inntektsåret 2007. Ved inntektsårets slutt må dataene som arbeidsgiverne har innberettet, overføres fra skatteregnskapet til skatteetatens lønns- og trekkopplysningsdatabase. I den forbindelse må

den elektroniske innberetningen stenges i en periode for å sikre at opplysninger fra oppgjørsskjemaet ikke blir postert på feil år. Skatteetaten planlegger et nytt og forbedret system for innberetning av lønns- og trekkopplysninger, som bl.a. ikke krever nedetid ved årsskifte. Dette ligger imidlertid noe fram i tid.

Jeg kan opplyse at det i 2006 ble levert om lag 270 oppgjørsskjemaer for private arbeidsgivere gjennom Altinn.

SPØRSMÅL NR. 495

Innlevert 25. januar 2007 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 2. februar 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Rettighetspasienter innenfor psykisk helsevern, som får behandling hos private tjenesteytere etter fristbrudd, må betale egenandeler til tjenesteyter, selv etter at de har oppnådd frikort, for deretter å henvende seg til NAV for refusjon. For både tjenesteyter og pasient medfører denne ordningen ofte problemer. Innenfor spesialisthelsetjenesten betales de samme egenandeler, men oppgjøret skjer direkte mellom tjenesteyter og NAV.

Vil statsråden sørge for at også rettighetspasienter får en slik ordning?»

BEGRUNNELSE:

De pasienter som får behandling innenfor spesialisthelsetjenesten i psykisk helsevern - og som har oppnådd frikort - betaler egenandeler etter vanlige, offentlige satser. Rettighetspasienter som opplever fristbrudd kan få behandling hos privat tjenesteyter som har avtale med NAV, og betaler de samme egenandeler etter hver behandlingstime. Imidlertid må de pasienter som får behandling hos privat tjenesteyter med slik avtale betale egenandelen til tjenesteyter og deretter ta saken opp med NAV, i motsetning til dem som behandles i offentlig helsevesen og slipper å legge ut egenandelen. For mange pasienter virker dette uforståelig og mange lurer på om det er lovlig å kreve inn egenandeler når pasienten har fått frikort. Enkelte føler dette som en dobbelt straff etter at de har måttet vente lenger enn andre i kø for behandling. For en del pasienter er det vanskelig, rent økonomisk, å klare utleggene. Enkelte private tjenesteytere prøver å finne praktiske ordninger for pasientene og noen har fått til

avtale med NAV-kontoret slik at det blir betalt direkte for tjenesten. Imidlertid skaper dette problemer for tjenesteyter som da må holde oversikter over hvilke pasienter som har de forskjellige ordningene, hvilke pasienter som betaler selv og hvilke som får direkte dekning fra NAV. I noen tilfeller betales det for flere timer under ett, noe som også gjør situasjonen uoversiktlig for tjenesteyter. NAV har også betalt ut pengene til pasienten på forhånd for videreføring til tjenesteyter, noe som har ført til at pengene ikke alltid er kommet dit de skulle. Dette kan være en vanskelig situasjon for enkelte pasienter med psykiske lidelser.

For enkelte bedrifter har dette systemet ført til betydelige økonomiske tap fordi pasientgruppen ikke alltid fungerer optimalt. Dagens system er altså en stor utfordring både for pasienter og tjenesteytere.

Svar:

Helse- og omsorgsdepartementet ble kjent med denne saken gjennom brev av 11. desember 2006 fra Senter for Helse og Arbeid.

Helse- og omsorgsdepartementet har i brev av 17. januar 2007 bedt Arbeids- og velferdsdirektoratet om å etablere en teknisk løsning vedrørende egenandeler som sikrer en likebehandling av pasienter som inngår i ordning med kjøp av helsetjenester ved fristbrudd. Departementet har informert Senter for Helse og Arbeid om dette arbeidet i et eget brev av 17. januar 2007.

Tilbakemeldingen Helse- og omsorgsdepartementet har fått fra Arbeids- og velferdsdirektoratet er at direkte oppgjør mellom NAV og tjenesteyter er regulert i avtaler inngått mellom NAV og angjeldende

institusjon. NAV vil iverksette arbeidet med å utarbeide og inngå avtaler, slik at institusjonen som behandler fristbruddpasienter med frikort kan kreve

denne egenandelen refundert direkte fra NAV. Dette arbeidet startes umiddelbart.

SPØRSMÅL NR. 496

Innlevert 25. januar 2007 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 6. februar 2007 av kultur- og kirkeminister Trond Giske

Spørsmål:

«Kan statsråden forsikre om at den planlagte leveårsundersøkelsen blant kunstnere, som utføres av Telmarksforskning og forventes ferdig i november 2007, også vil omfatte ansatte ved de offentlige orkestrene?»

BEGRUNNELSE:

Blant annet sett i lys av konflikten vedrørende arbeidsforhold mv. som preget flere av landets offentlige orkestre gjennom fjoråret, er det etter min mening svært relevant å belyse situasjonen til dem som er ansatt ved slike orkestre i den planlagte leveårsundersøkelsen blant kunstnere.

Svar:

Den igangsatte undersøkelsen av inntekts- og arbeidsforhold blant kunstnere er lagt opp slik at man skal kunne sammenligne med tidligere undersøkelser av kunstnerens levekår, særlig INAS-undersøkelsen fra 1993-94 (Elstad/Røsvik Pedersen 1996).

Hovedinnsamlingen av data vil skje gjennom en spørreundersøkelse. Det tas sikte på at spørreskjemaet blir sendt ut på grunnlag av medlemslistene til

kunstnerorganisasjonene i Norge. For at undersøkelsen skal bli mest mulig representativ er det viktig at alle mottakere besvarer spørreskjemaet. Selve spørreundersøkelsen gjennomføres av Statistisk sentralbyrå (SSB). SSB har omfattende erfaring med å gjennomføre slike undersøkelser på en måte som er metodisk forsvarlig og sikrer svarpersonenes anonymitet. For å oppnå mest mulig pålitelige kunnskaper om kunstnerens levekår vil SSB kople sammen opplysningene fra spørreskjemaene med data fra offentlige registre om inntekts-, trygde- og arbeidsforhold (fra FD-trygd) og med informasjon om fordelingen av statlige stipendier (fra Statens kunstnerstipend). Opplegget sikrer at direkte eller indirekte identifiserbar personlig informasjon aldri vil befinne seg andre steder enn i SSB.

Ut fra opplegget som er valgt forventer jeg at kunstnerundersøkelsen vil gi et representativt bilde av inntekts- og arbeidsforholdene for kunstnere i Norge, også profesjonelle musikere, både fast ansatte og frilansere.

Jeg viser for øvrig til side 48 Gjennomgåelse av overenskomster i Kultur- og kirkedepartementets budsjettproposisjon for 2007, (St.prp. nr. 1 (2006-2007)).

SPØRSMÅL NR. 497

Innlevert 26. januar 2007 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 8. februar 2007 av kommunal- og regionalminister Åslaug Haga

Spørsmål:

«Horten kommunestyre vedtok i desember 2006 inhabilitet ved behandlingen av budsjettet for 2 representanter som har bakgrunn fra det frivillige idrettsarbeid. Vedtaket ble gjort bl.a. etter skriftlig råd fra fylkesmannen i Vestfold om at idrettsledere

vil kunne være inhabile også i saker som angår andre foreninger enn deres egen.

Vil statsråden gjøre noe for å forhindre at denne type "råd" fra statens side med påfølgende vedtak i kommunale organer bidrar til at det frivillige Norge ekskluderes fra politisk virksomhet?»

Svar:

Som kommunal- og regionalminister kan jeg ikke gå inn i konkrete enkeltsaker. Jeg holder meg derfor til en generell vurdering av den problemstillingen spørsmålet reiser vedrørende forholdet mellom kommune og fylkesmann.

Det er kommunene som forvalter inhabilitetsbestemmelsene i forvaltningsloven og kommuneloven. Er kommunene usikre på hvilke regler som gjelder eller på forståelsen av disse, kan de kontakte fylkesmannen som har ansvaret for å veilede kommunene. Veiledningsansvaret innebærer å orientere kommunene på generelt grunnlag om rettsreglene på området. Det å vurdere om en person er inhabil vil alltid måtte bero på en konkret vurdering av hvert enkelt tilfelle. Dette må kommunene selv forestå.

Ifølge opplysninger departementet har mottatt fra

fylkesmennene gjennom årsrapporter og liknende, er det ikke uvanlig at kommunene etterspør veiledning innenfor kommunalrettslige og forvaltningsrettslige tema. Det er viktig at kommunene kan henvende seg til fylkesmannen når de har behov for rettleiding, og at fylkesmannen kan gi dette.

Samtidig er det meget viktig at fylkesmannen har en bevisst holdning til hva det ligger i rollen som veileder, og at dette er noe annet enn å ta stilling i konkrete saker. Selv om kommunen ber om råd, er det likevel kommunen som har rett og plikt til å avgjøre den konkrete sak på bakgrunn av den generelle veiledning den mottar fra fylkesmannen. Kommunen kan ikke overlate til fylkesmannen å konkludere i et saksforhold den selv har ansvar for å ta stilling til.

Det er viktig at både fylkesmann og kommune er bevisst sine ulike roller i dette samspillet.

SPØRSMÅL NR. 498

Innlevert 26. januar 2007 av stortingsrepresentant Per Sandberg

Besvart 1. februar 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Ulik behandling av ombyggingsprosjekter og forskjellig tolkning av regler for godkjenning skaper vanskelige forhold for påbyggbransjen og deres kunder, ofte handikappede. Mange har kjøpt klargjorte biler som nå står uten godkjenning.

Vil statsråden sørge for en umiddelbar klargjøring av regelverket for å sikre ensartet og forutsigbar praktisering, og gi dispensasjoner til velprøvde løsninger inntil saken er fullt avklart?»

BEGRUNNELSE:

Praktisering av Europaparlaments- og rådsdirektiv 2001/85/EF av 20. november 2001 om særlige bestemmelser om kjøretøyer som benyttes til persontransport og som har flere enn åtte sitteplasser i tillegg til førerstedet, og om endring av direktiv 70/156/EØF og 97/27/EF.

Dette direktivet har vært kjent, og gyldig siden 13. februar 2004. Det har deretter vært en periode uten noen avklarende møter om fortolkninger av direktivets innhold fram til mai 2006. Den 9. mai 2006 ble det sendt et rundskriv til regionene i Statens vegvesen som beordret trafikkstasjonene til å presisere direktivets krav umiddelbart. Dette medførte i henhold til påbyggbransjen subjektive oppfatninger av

hvilke dokumenter som skulle forelegges, og resulterte i en utsettelse av dokumentkravet til 1. januar 2007, fordi påbyggerne ikke klarte å fremskaffe tilfredsstillende dokumentasjon.

Den 29. juni 2006 ble det avholdt et møte mellom minibuss-påbyggere og Vegvesenet, hvor utsettelsen til 1. januar 2007 ble bekreftet. Noen enkeltpunkter ble debattert, men det var ingen avklaringer på noen punkter, alle konkrete spørsmål måtte utredes internt i Vegvesenet først, og hadde man klager på avgjørelsen ved visning av kjøretøyet, skulle det sendes klage til denne enheten.

27. november 2006 ble en minibuss med innredning og utstyr for kombinert rullestoltransport nektet godkjenning i Tromsø. En klage på denne underkjenningen ble sendt 1. desember 2006 til denne trafikkstasjonen, herfra ble klagen sendt via regionskontoret i Bodø, direkte til Vegdirektoratet. Den 12. desember 2006 ble klagen avslått med enkelte referanse til diskuterbare punkter i direktivet. Anken ble avvist, siden direktoratet var øverste og endelige instans. Dette eksemplet illustrerer bransjens vanskeligheter når regelverket forsøkes etterlevd, uten at regelverket er tydelig.

I tiden fra direktivets inntreden har bransjen kontinuerlig gjort endringer, for å forberede seg på at re-

gelverket skulle tre i kraft. Vegvesenet oppleves ikke å ha samordnet kravene i direktivet mot det som bransjen presenterer som løsninger. Vegvesenet har pålagt sine regioner "faglig vurdering" av kjøretøyet i forhold til gjeldende krav. Når det da oppstår tvil om tolking av direktivets krav, blir flere års tidligere godkjente løsninger tidvis underkjent.

Hadde påbyggerne visst hvordan etaten tolket direktivets punkter, ville kunden fått tilbud om et produkt innenfor dette regelverket. Nå vet ingen hva man kan få godkjent, og visning av en ny minibuss for registrering blir et sjansespill, spesielt om den skal være forberedt for transport av rullestolbrukere.

Svar:

De tekniske kravene for godkjenning av buss er basert på harmonisert regelverk i Europa, direktiv 2001/85/EF som er gjennomført i kjøretøyforskriften kap. 8. I henhold til disse reglene er det fabrikant og uavhengig laboratorium som skal fremlegge dokumentasjon som viser at kjøretøyet tilfredsstiller kravene. Disse aktørene er valgt særlig fordi de anses å ha den inngående kjennskap til kjøretøyets konstruksjon mv. som anses nødvendig for å kunne bekrefte at kravene er tilfredsstilt. Dokumentasjon fra ombygger eller påbygger kan derfor i utgangspunktet ikke godtas.

Det er viktige sikkerhetsmessige krav til eksempelvis bilbeltefester, setestyrke og innfesting av stoler og rullestol som må dokumenteres på denne må-

ten. Det samme gjelder i forhold til inngrep i karosseriet. Regelverket må ha like strenge krav til sikkerhet for kjøretøy som benyttes av funksjonshemmede som for andre trafikanter.

Vegdirektoratet opplyser at de etter innføring av direktivet fikk kjennskap til at det i forbindelse med enkeltgodkjenning av buss, i strid med forskriften ble akseptert dokumentasjon fra ombygger og påbygger. Det ble i den forbindelse opplyst fra ombyggere og påbyggere at det var vanskelig å etterkomme dokumentasjonskravet. Statens vegvesen gav derfor frist ut 2006 til å fremlegge tilfredsstillende dokumentasjon på at kravene var oppfylt.

For å redusere kostnadene for ombyggere og påbyggere, har Vegdirektoratet også gjort unntak fra enkelte av kravene ved å akseptere selvdeklarasjon på noen punkter, herunder for veltetest og krav til innredning. Jeg kan ikke se at det er grunn til å vurdere ytterligere dispensasjoner.

Vedtak om avslag på godkjenning kan påklages til Vegdirektoratet, som skal sikre ensartethet i vegvesenets praktisering i saker hvor det er tvil om forståelsen av regelverket. Jeg anser denne myndighetsfordelingen som hensiktsmessig.

Jeg er opptatt av at Statens vegvesen i sin praksis tilstreber likebehandling basert på riktig forståelse av regelverket. Vegdirektoratet har opplyst at de i løpet av 2007 vil spesialisere godkjenningen av buss til et begrenset antall trafikkstasjoner. Jeg har tiltro til at dette vil bidra til å sikre en riktig og ensartet praksis.

SPØRSMÅL NR. 499

Innlevert 26. januar 2007 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker

Besvart 6. februar 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Hvorfor vil ikke samferdselsministeren videreføre den svært vellykkede prøveordningen med at Bergen og enkelte andre byer selv får styre sine andeler av de fylkesfordelte kollektivmidlene slik Stortinget ønsket, men i stedet avslutter ordningen før den er evaluert?»

BEGRUNNELSE:

Samferdselsministeren varsler i brev til flere byer, blant annet Bergen, at den vellykkede forsøksordningen med at byen selv kan styre sin andel av de fylkesfordelte kollektivmidlene opphører fra slutten av 2007.

Dette er oppsiktsvekkende når man tar i betraktning hvilke fordeler det har gitt at Bergen på denne måten kan koordinere fylkesfordelte midler med sine egne kommunale bevilgninger og slik sett har fått til en god samordning og et bedre kollektivtilbud.

Reverseringen virker som et forsøk fra Senterpartiet på å skru klokken tilbake for å gi fylkeskommunene mer å gjøre. Bergen ønsker ikke dette.

Det kan også oppfattes som et signal om en linje der Regjeringen vil stoppe alle oppgavedifferensieringsprosjektene som gir kommunene muligheter for å overta oppgaver som fylkeskommunen i utgangspunktet har ansvar for.

Svar:

I 2001 sendte Samferdselsdepartementet ut invitasjon til sju byområder om å søke om å gjennomføre forsøk med alternativ forvaltningsorganisering i storbyområder. Regjeringen Bondevik II forutsatte at eventuelle forsøk var basert på enighet mellom staten, fylkeskommunen og de aktuelle kommunene.

Etter en utrednings- og søknadsperiode ble det godkjent og igangsatt forsøk i fire byområder fra 1. januar 2004, bl.a. Bergen. De øvrige byene valgte enten ikke å søke eller det var lokal uenighet om å søke. Byforsøket i Bergen ble godkjent for fire år i henhold til tidsbegrensningen i forsøksloven, dvs. ut 2007. Forsøksloven forvaltes av Kommunal- og regionaldepartementet. Regjeringen Bondevik II opplyste i brev til Bergen kommune 8. juli 2003 at det kunne gis forlengelse i ett år etter søknad, og viste til retningslinjene der det var fastsatt enighet mellom forvaltningsnivåene.

Ettersom forsøksloven gir anledning til å søke om inntil to års forlengelse, ba Samferdselsdepartementet i brev av 19. oktober 2006 om synspunkter fra partene i de ulike forsøksområdene på spørsmålet om forlengelse. Svarene fra Hordaland fylkeskommune og Bergen kommune avslørte at det ikke forelå enig-

het, og på denne bakgrunn konkluderte Samferdselsdepartementet med at forsøket i Bergen etter de avtalte fire år ikke forlenges. Departementet la i tråd med de overordnede retningslinjene i sin beslutning avgjørende vekt på at forsøkene i utgangspunktet var frivillige, og at fylkeskommune og kommune måtte være enige for at forsøket skulle videreføres.

Hvis partene allikevel i nærmeste framtid skulle komme til enighet om å forlenge forsøksperioden, vil jeg ikke motsette meg det. Jeg vil i den sammenheng vise til at departementet har åpnet for en forlengelse av forsøksperioden med to år i Kristiansands-området hvor alle involverte parter var enige om å søke om forlengelse.

Det er lagt opp til en evaluering av alle byforsøkene, med start ultimo 2007. Jeg viser til at evalueringen i de overordnede retningslinjene for forsøket er bestemt til å skje i etterkant av forsøkene. Regjeringen tar sikte på at den endelige forvaltningsorganiseringen av transportsystemet i storbyområdene vil bli vurdert og besluttet slik at den kan settes i verk samtidig med den regionale forvaltningsreformen. Evalueringen av forsøkene vil være et viktig grunnlag for arbeidet med forvaltningsreformen.

SPØRSMÅL NR. 500

Innlevert 26. januar 2007 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 6. februar 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Kraftsituasjonen i Midt-Norge er vanskelig og fryktes å bli betydelig verre. Regjeringen har lovet mange tiltak, men noen helhetlig tiltaksplan er ikke forelagt Stortinget. En rekke aktører uttaler seg om situasjonen, og flere har antydnet at NVE skal ha laget en rapport om energisituasjonen i Midt-Norge/Møre og Romsdal, men at den er hemmeligstemplett av Regjeringen.

Medfører dette riktighet, og hvis ja, når vil Stortinget få tilgang til rapporten?»

Svar:

Regjeringen har siden den tiltrådte gitt høy prioritet til arbeidet med å redusere sårbarheten i den norske kraftforsyningen, og har spesiell fokus på situasjonen i Midt-Norge. Det er nødvendig å se på et bredt spekter av tiltak for å bedre kraftbalansen i om-

rådet. Det er viktig å ha verktøy både til å avhjelpe kortvarige og mer langvarige situasjoner. Regjeringens plan for å styrke kraftsituasjonen i regionen er basert på tiltak for økt overføringskapasitet, økt satsing på energiomlegging og ny produksjon, samt andre tiltak som skal sikre forsyningssikkerheten i Midt-Norge.

Det er gjort et betydelig arbeid med å få på plass tiltak for å bedre kraftsituasjonen i Midt-Norge i løpet av det siste året. Tiltak for økt overføringskapasitet, økt satsing på energiomlegging og ny produksjon, samt andre tiltak som skal sikre forsyningssikkerheten i Midt-Norge, oppsummeres i følgende punkter:

Overføringsevnen - Statnetts tiltak for å styrke overføringsnettet i Midt-Norge:

- Flere større nettinvesteringer, blant annet konkret knyttet til utvidelsen av Norsk Hydros alumini-

- umsverk på Sunndalsøra og Ormen Lange-utbyggingen er utført.
- Det vil bli investert i anlegg for spenningsstøtte i overføringsnettet som vil komme på plass i 2007 og 2008.
- Det er i dag på norsk side besluttet å øke overføringskapasiteten mellom Midt-Norge og Sverige (Nea-Järpströmmen) som skal være på plass fra høsten 2009.
- Ny overføringsforbindelse mellom Sogn og Møre som ventes ferdig i 2011-2012 er meldt.

Energiomlegging

- Enova har flere tiltak for satsing på energisparing, økt produksjon av fornybar energi og informasjonstiltak. En fordobling av rammene til Enova gir mulighet for en betydelig økning i satsingen.

Tilrettelegging for ny kraftproduksjon

- En ny støtteordning til fornybar elektrisitet gjennom Enova for å realisere vind- vann og biokraftprosjekt i området er initiert.
- NVE styrker saksbehandlerkapasiteten og prioriterer konsesjonssaker for vann og vind i Midt-Norge.

- Det er kontakt med aktuelle utbyggere av gasskraft i Midt-Norge for å sikre en permanent og robust kraftforsyning i regionen. Her er tre prosjekter under planlegging; Tjeldbergodden, Elnesvågen og Skogn.

Tiltak for å håndtere svært anstrengte kraftsituasjoner

- Statnett har besluttet å investere i to reservekraftverk på til sammen 300 MW til bruk i svært anstrengte kraftsituasjoner. Anleggene skal lokaliseres i Midt-Norge og skal være klar for bruk i begynnelsen av 2008. Det arbeides videre med å etablere ytterligere et reservekraftverk.

Knyttet til arbeidet som er gjort det siste året har Statnett og NVE gjort ulike beregninger. Disse beregningene har dannet en del av grunnlaget for de tiltakene som er satt i verk. Det er imidlertid slik at materialet inneholder markedssensitiv informasjon, blant annet knyttet til enkeltbedrifter, som er taushetsbelagt etter forvaltningsloven § 13. Det er derfor av forretningsmessige og konkurransemessige grunner ikke mulig å offentliggjøre disse beregningene.

SPØRSMÅL NR. 501

Innlevert 26. januar 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 5. februar 2007 av utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Undertegnede har tidligere løftet frem biomembranen som et produkt med potensial for gode u-hjelps-, mat-, nærings- og miljø-/klimaeffekter. Gründeren bak produktet fikk nylig en utmerkelse fra NHO Rogaland, og testene fra inn- og utland er lovende. Basert på uttalt norsk miljø- og bistandspolitikk fremstår produktet som særdeles lovende og relevant.

Vil statsråden vurdere å løfte frem biomembranen for uttesting i norsk internasjonalt miljø- og bistandsarbeid?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til skriftlig spørsmål nr. 594, datert 10. mars 2006. Statsråden skriver i svar blant annet: "Det

er uklart i hvilken grad teknologien som presenteres er å betrakte som et kommersielt produkt eller om dette er teknologi som vil være tilgjengelig for alle uten vederlag." Det er lite som tyder på at produktet vil være gratis tilgjengelig.

Undertegnede er godt kjent med at biomembranen testes ut i en rekke land med bakgrunn i private avtaler og initiativ. Men nettopp fordi det fremstår som så lovende, så burde norske myndigheter inntatt en langt mer offensiv holdning for å se om det kan bidra til en mer effektiv bruk av norske midler.

Undertegnede vil understreke at bistandsmidlene må kanaliseres dit hvor de gir størst nytte. Derfor skal selvsagt ikke biomembranen ukritisk brukes i stor skala, men en begrenset statlig utprøving av produktet ville gitt svar på om det kan fungere som en viktig ingrediens i fremtidig norsk miljø- og bistandsarbeid.

Svar:

Som nevnt av representanten, har jeg tidligere besvart et liknende spørsmål fra samme representant 10. mars 2006. Jeg vil fastholde at et norsk engasjement innenfor vannforvaltning, landbruk og miljø er nødvendig for å nå de ambisiøse tusenårsmålene som det internasjonale samfunnet har satt seg. Regjeringen har lansert en egen handlingsplan for miljørettet bistand. Dette er en av hovedprioriteringene i vårt utviklingssamarbeid.

Det er også positivt at norske kunnskapsmiljøer, i denne sammenhengen representert ved institusjoner og næringsliv i Stavanger, har engasjert seg for å utvikle nye teknologiske løsninger som kan sikre fattige bønder bedre avlinger gjennom å nyttiggjøre seg jordmonnet på en mer effektiv måte. Utviklingen av biomembranen er et godt eksempel på samspillet mellom næringsliv og utviklingssamarbeid. Vi trenger flere slike strategiske partnerskap mellom norsk næringsliv og universitets- og forskningsmiljøer. Vi trenger et tettere samarbeid mellom den delen av forvaltningen og virkemiddelapparatet som er innrettet mot norsk næringsliv og utvikling av bedrifter i Norge og utviklingssamarbeidet. Dette er også bakgrunnen for at jeg i dag har åpnet Veiledningskontoret for sør. Dette kontoret skal gjøre det lettere for norsk næ-

ringsliv å orientere seg i de ulike støtte- og veiledningsordningene knyttet til samarbeid mellom næringslivet og utviklingssektoren. I forhold til utviklingen av biomembranen har det vært et sterkt offentlig engasjement. Jeg er kjent med at gründer Torfinn Johnsen i perioden 2002-2006 har mottatt rundt 3,5 mill. kr i tilskudd gjennom ulike offentlige støtteordninger. Siktemålet med disse midlene har nettopp vært å utvikle og teste ut produktet. Jeg forstår også at testing foregår, blant annet i Afrika.

Som jeg tidligere har fremholdt overfor representanten, er ikke norske utviklingsmyndigheter direkte involvert i utvikling av teknologiske løsninger innenfor landbruket, men vi støtter en rekke fagsentra nasjonalt og internasjonalt som arbeider med slike problemstillinger. Jeg er også opptatt av at de støtteordningene vi har for norske bedrifters engasjement i utviklingsarbeidet kan bidra til å gi disse gode vekstvilkår og gjennom dette effektivt stimulere til næringsutvikling i sør. Jeg vil derfor be de faginstanser som forvalter det relevante virkemiddelapparatet se nærmere på hvorvidt de problemstillinger representanten tar opp i forhold til biomembranen og dens potensial, ivaretas på en tilstrekkelig god måte innenfor de eksisterende ordningene.

SPØRSMÅL NR. 502

Innlevert 26. januar 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 1. februar 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Et nabolag på Lye har over lengre tid levd i frykt for en mann som har stadig hyppigere og mer alvorlige raserianfall. Politiet har flere ganger vært involvert, uten at situasjonen har endret seg. Naboene føler seg maktesløse, og både politi og lokale myndigheter mener mannen faller mellom flere stoler. Situasjonen er uholdbar for de berørte naboer.

Mener statsråden "systemet" fungerer i denne situasjonen, og hvordan mener statsråden at naboene, politiet og kommunen burde gått frem for å løse situasjonen?»

BEGRUNNELSE:

En mann på Lye, Time kommune, har over flere år skapt frykt hos naboene. Stadig flere og økende raserianfall har gjort naboene redde for at noe alvorlig

til slutt vil skje. Politiet har gjennomført flere aksjoner, også væpnede aksjoner, ved mannens hus, som ligger ved en barnehage.

Mandag 22. januar meldte Jærbladet at mannen hadde gått inn i et hus og truet med å banke opp huseieren. Senere på dagen oppførte han seg truende på utsiden av samme hus.

Nyttårsaften knuste mannen et vindu hos en nabo, gikk inn i huset og truet med å drepe personene som var der.

Politiet sier blant annet mannen "treng hjelp på et annet plan enn det vi kan gi" og "han pleier å roe seg ned når han bare har fått rase fra seg". Naboene sier til Jærbladet at de opplever at politiet og myndighetene sier det ikke er noe de kan gjøre.

Naboene er redde for å gripe inn, av frykt for represalier fra vedkommende.

En nabo uttaler til Jærbladet at det er de persone-
ne som snakker til han som får merke hans raseri.

Lensmannen uttaler i Jærbladet 24. januar at ved-
kommende "faller mellom flere stoler. Dette er et mer
sammensatt tilfelle som ikke politiet alene kan løse".

Svar:

I mange sammenhenger befinner personer med
alvorlige psykiske lidelser seg i gråsonen eller gren-
selandet mellom en rekke tjenestegrener og tiltaksty-
per. Manglende samarbeid og koordinering mellom
berørte tjenester vil derfor ramme denne gruppen
særlig hardt, og det kan lett oppstå situasjoner der in-
gen tar ansvar og personen vil kunne risikere å bli stå-
ende uten nødvendig hjelp og bistand.

I kraft av de oppgaver politiet er satt til å løse vil
man i sin yrkesutøvelse ofte møte enkeltmennesker i
en svært sårbar situasjon. Politiets rolle som støtte-
person, utover den akutte fasen, er uklart, behovet for
menneskelig kontakt ofte langt større enn både kom-
petanse og rolle for den enkelte polititjenestemann
tilsier. I disse situasjonene er behovet for samarbeid
med andre profesjoner helt nødvendig. Dette gjelder
særlig på områder der den eller de involverte er i
akutt behov for psykiatrisk hjelp.

For politiet står avvergefunksjon sentralt. For å
kunne ivareta denne funksjonen er politiet avhengig
av helsevesenets medvirkning. Videre er det en forut-
setning at helsevesenet bidrar til at personer med al-
vorlige psykiske lidelser får et tilpasset tilbud.

Primæransvaret for hjelp og oppfølging av psy-
kisk syke mennesker tilligger helsevesenet. Politiet
vil komme inn dels gjennom å yte bistand til helse-
myndighetene, dels ved å ivareta egne primæroppga-

ver for eksempel ved å avverge lovbrudd og krenkel-
ser og dels i en tidlig fase før ansvarlig myndighet har
mulighet til å gripe inn.

I juni 2006 ble det lansert et felles rundskriv fra
Sosial- og helsedirektoratet og Politidirektoratet om
helsetjenesten og politiets ansvar for psykisk syke.
Formålet med rundskrivet er å klargjøre ansvars- og
oppgavefordeling samt rammer for samarbeid mel-
lom helsetjenesten og politiet i forhold til psykisk sy-
ke. I rundskrivet anbefales det at det etableres lokale
samarbeidsrutiner mellom helsetjenesten og politiet,
eller at det allerede etablerte samarbeidet styrkes.

Rundskrivet er et uttrykk for at vi ikke sier oss
fornøyd med en situasjon der personer med alvorlige
psykiske lidelser ikke blir tatt hånd om på en god og
omsorgsfull måte. Ikke bare er dette en uverdigg situ-
asjon for den som rammes av psykiske lidelser - men
det skaper også utrygghet i befolkningen som i neste
omgang ytterligere forverrer situasjonen.

Når det gjelder den konkrete saken som spørsmå-
let refererer til, har jeg innhentet informasjon fra po-
litiet. De melder at det allerede er avholdt flere møter
mellom involverte etater i lokalsamfunnet, politi, na-
boene og mannen selv for å finne løsninger. På initi-
ativ fra naboene, som sendte en bekymringsmelding
til kommunen, ble det så sent som 25. januar i år av-
holdt et møte om saken på Time rådhus. Det er nå
kjent at den aktuelle personen skal til utredning på
Jæren distriktpsikiatriske institusjon. Det er også
satt i gang arbeid for å finne en ny bopel til ham.

Jeg vil understreke at det ikke kan aksepteres at
personer med psykiske lidelser gjentatte ganger
skremmer, trakasserer og plager andre mennesker.

SPØRSMÅL NR. 503

Innlevert 26. januar 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 2. februar 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Det betales nesten 100 mrd. kr i året i arbeidsgi-
veravgift. Dette er skatt på arbeid, og således en del
av den totale lønnsbeskatningen. Hvor mye hver en-
kelt betaler i arbeidsgiveravgift i året kommer imid-
lertid ikke frem på lønnsslippet, og dermed har de
færreste noe forhold til hvor stort det totale skatte-
trykket på arbeidsinnsatsen er.

Synes ikke finansministeren det hadde vært rime-

lig at også arbeidsgiveravgiften ble oppgitt på lønn-
slippet?»

Svar:

Det er den enkelte arbeidsgiver som fyller ut og
gir arbeidstakeren lønnsslipp. I skatte- og avgiftslov-
givningen er det ikke stilt krav om at arbeidsgiver
skal gi arbeidstaker lønnsslipp. Der er det imidlertid
stilt krav om at arbeidsgiver skal gi arbeidstaker kvit-

tering for det forskuddstrekk som er foretatt i lønnsytelsen. Normalt gis slik kvittering på lønsslippen. Hovedbegrunnelsen for kravet om kvittering for foretatt forskuddstrekk er å gi arbeidstaker dokumentasjon på at forskuddstrekk er foretatt. Dette gir arbeidstaker rett til godskriving av forskuddstrekket som innbetalt forskudd på skatt ved det årlige avregningsoppgjøret etter ligningen, uavhengig av om arbeidsgiver faktisk har innbetalt og innberettet forskuddstrekket til skatte- og avgiftsmyndighetene.

Arbeidsgiverne rapporterer i dag ikke arbeidsgiveravgift knyttet til den enkelte arbeidstaker til skatte- og avgiftsmyndighetene. Rapporteringen skjer samlet for alle arbeidstakere i virksomheten. Et krav til arbeidsgiver om å gi opplysninger om beregnet arbeidsgiveravgift til den enkelte arbeidstaker antas å innebære økte administrative byrder for arbeidsgiverne. Jeg har ikke funnet grunnlag for å foreta en

nærmere analyse av hvilke økonomiske og administrative konsekvenser en slik ordning vil ha. Jeg kan ikke se andre formål med en slik ordning enn informasjon til arbeidstakerne, som selv ikke har noen rapporterings- eller betalingsplikt for arbeidsgiveravgiften. Arbeidstakere med særlig interesse vil forholdsvis enkelt kunne få et anslag over arbeidsgiveravgiften knyttet til sin lønnsinntekt ved å benytte aktuell prosentsats på brutto lønnsinntekt. En slik beregning vil gi et noenlunde treffende resultat for de fleste da arbeidsgiveravgiften beregnes av de fleste inntektsposter i arbeidsforhold.

En avveining av de økonomiske og administrative konsekvensene for arbeidsgiverne mot det begrensede behov jeg mener arbeidstakerne har, tilsier etter min mening ikke en ordning som skisseres i spørsmålet.

SPØRSMÅL NR. 504

Innlevert 29. januar 2007 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen

Besvart 5. februar 2007 av nærings- og handelsminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«Finansavisen beskriver 24. januar en prosess mellom Norsk Hydro og Aker Kværner hvor planen var at Norsk Hydro skulle kjøpe seg opp i Aker Kværner. Prosessen ble ifølge oppslaget stoppet i forbindelse med offentliggjøringen av fusjonen mellom Norsk Hydro og Statoil.

Har Regjeringen vært involvert i disse planene og hva er eventuelt begrunnelsen for at transaksjonen ble stanset?»

BEGRUNNELSE:

Finansavisen beskriver en prosess hvor Aker Kværner og Norsk Hydro i løpet av høsten 2006 fremforhandlet en avtale om at Norsk Hydro skulle kjøpe seg inn i et nytt selskap som skulle eie Aker ASAs majoritetspost på 50,1 pst. i Aker Kværner. Aker ASA skulle ha majoriteten i det nye selskapet.

Ifølge oppslaget var formålet med en slik løsning å få til en tettere integrasjon på eiersiden mellom oljeselskapet og teknologileverandøren, og dermed si-

kre et langsiktig norsk eierskap og en mulighet for å realisere et potensial internasjonalt for en samlet norsk olje- og leverandørindustri.

Både informasjonsdirektør og konserntillitsvalgt i Aker ASA bekrefter planene i oppslaget.

Svar:

Enkelte regjeringsmedlemmer ble informert av Norsk Hydro og Aker om at de førte samtaler om et mulig samarbeid. Senere meddelte selskapene at samtalene ikke hadde ført frem til noen avtale.

Informasjonen fra selskapene ble tatt til etterretning. Jeg har ikke instruert Hydro i denne saken. Regjeringen har heller ikke foretatt andre inngrep som har medført at samtalene mellom Norsk Hydro og Aker ikke har ført fram. Disse samtalene ble håndtert som et selskapsanliggende.

Ut fra den informasjon jeg har fått var det således Hydros ledelse som på et forretningsmessig grunnlag kom til at de ikke ønsket å gå videre i prosessen med Aker.

SPØRSMÅL NR. 505**Innlevert 29. januar 2007 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 7. februar 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«En artikkel som står i Romsdals Budstikke 25. januar d.å. avdekker en betydelig bruk av korridorpasienter i Helse Nordmøre og Romsdal sine to sykehus. Dett er i strid med de signaler som er gitt hva angår dette problemområdet.

Hva vil statsråden foreta seg slik at antallet korridorpasienter blir sterkt redusert ved norske sykehus generelt og dette foretaket spesielt?»

BEGRUNNELSE:

Det har i flere år vært et stort antall pasienter ved norske sykehus som blir henvist til en tilværelse på korridoren når de er til behandling for sine sykdommer. Dette er både et helse- og sikkerhetsmessig problem i tillegg til det faktum at det heller ikke er forsvarlig hva gjelder den roen og det personvernet den enkelte pasient har krav på. Når en så kan lese i artikkelen i Romsdals Budstikke at det på samme tid som det ligger pasienter i korridorene er det altså ledige senger på enkelte rom. Det er nå viktig at en får satt en stopper for den utstrakte bruken av korridorpasienter i sykehusene.

Svar:

Jeg mener, i likhet med representanten Nesvik, at det ikke er verdig behandling av syke mennesker å tilby dem plass i en korridor i et sykehus. Korridorpasienter er først og fremst knyttet til medisinske avdelinger, der inntaket av pasienter i stor grad er akutte innleggelser.

Problemet må løses gjennom ulike tiltak, herunder bedre samhandling mellom tjenestenivåene, videreutvikling av lokalsykehusfunksjonene og prioritering av eldre.

Helse Midt-Norge har informert om at antall korridorpasienter har økt fra 2005 til 2006 for begge sykehusene i Helse Nordmøre og Romsdal HF. I samme tidsrom har antall dager med ferdigbehandlede pasienter også økt for sykehuset i Kristiansund. Helse Midt-Norge RHF opplyser at helseforetaket har intensivt arbeidet med å redusere korridorpasienter. Det omfatter tettere samarbeid med aktuelle kommuner, og mer systematisk utnyttelse av ledig kapasitet ved andre avdelinger der dette er mulig ut i fra hensynet til behandlingen av den enkelte.

For å styrke samhandlingen mellom tjenestenivåene, har departementet innledet et samarbeid med KS hvor vi i fellesskap arbeider med en nasjonal ramme-

avtale for samhandling på helse- og omsorgsområdet. Avtalen har flere formål. Den skal understøtte inngåelse av lokale samhandlingsavtaler mellom helseforetak og kommuner, og den vil legge grunnlag for et systematisk oppfølgingsarbeid på samhandlingsområdet mellom avtalepartene. Jeg er kjent med at det foregår mye positivt på dette området flere steder i landet. Erfaringer fra Ullevål universitetssykehus HF og St. Olavs hospital HF viser blant annet at sykehus som samarbeider systematisk og planmessig med aktuelle kommuner om blant annet utskrivningsklare reduserer omfanget av korridorpasienter. Det er denne type systematisk arbeid over tid som viser seg å gi gode resultatene når det gjelder å bli kvitt problemet med at pasienter legges på korridoren.

I tillegg er det viktig hvordan tjenesten organiseres, både i pleie- og omsorgssektoren og på sykehusene. I spesialisthelsetjenesten har de regionale helseforetakene fått styringskrav om å utarbeide strategier for lokalsykehusene og utvikle regionale planer for styrking av spesialisthelsetjenester til eldre. Dette har bidratt til at det flere steder er etablert observasjonsposter ved sykehusene, bygget ut intermediæravdelinger for ferdigbehandlede pasienter, bygget ut sykestuer og sengeposter ved distriktsmedisinske sentre, etablert ambulante team mv. Slike tiltak vil blant annet kunne frigjøre kapasitet ved de medisinske avdelingene.

Jeg vil også nevne St.meld. nr. 25 (2005-2006) Mestring, muligheter og mening - Framtidas omsorgsutfordringer, som legger særlig vekt på kvalitetsutvikling, kompetanseheving og økning i antall personell i de kommunale pleie- og omsorgstjenestene.

Gjennom omstilling i lokalsykehusene og i lokalsykehusfunksjonene i de store sykehusene, mer systematisk arbeid på samhandlingsområdet og økt kvalitet og kompetanse i de kommunale pleie- og omsorgstjenestene, har denne Regjeringen tatt tak i problemstillinger knyttet til tilgjengelighet, kvalitet og samhandling på en skikkelig måte. Eksempelene det vises til ovenfor fra Ullevål universitetssykehus HF og St. Olavs Hospital HF viser at dette bidrar til reduksjon i antall korridorpasienter.

De samlede tiltakene vil være vesentlige bidrag i arbeidet med å redusere omfanget av korridorpasienter, som er et symptom på et sammensatt problem. Jeg vil gjennom et fortsatt systematisk arbeid framover satse på å bli kvitt dette uverdige tilbudet til syke mennesker.

SPØRSMÅL NR. 506**Innlevert 29. januar 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim****Besvart 5. februar 2007 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Vil statsråden sørge for at Kystverket, som skal forestå utleie av fyreiendommer, bidrar til at leietakere kan få en rask avklaring basert på et langsiktig leieforhold, rimelig leie og det nødvendige handlingsrom, slik at de på egne premisser kan bruke og utvikle eiendommene?»

BEGRUNNELSE:

En rekke fyreiendommer er de siste årene solgt til kommuner og organisasjoner som skal bruke og utvikle eiendommene til glede for allmennheten. Regjeringen har nå bestemt at det ikke skal selges flere fyreiendommer. I stedet skal det legges til rette for utleie gjennom Kystverket. Nyorienteringen har resultert i at prosesserer, som skulle lede til avtale om salg, er erstattet av stor usikkerhet om hva en leieavtale med Kystverket vil innebære. Det vil være behov for langsiktige leieavtaler med rimelige betingelser, fordi det ved flere av de aktuelle fyreiendommene må brukes store beløp på vedlikehold og opprustning. Potensielle leietakere er også opptatt av at de under bruk og utvikling av eiendommene får nødvendig handlingsrom og ikke blir detaljstyrt av Kystverket.

Svar:

I St.prp. nr. 29 (2006-2007) Om endringer i løyvingar i 2006 på Fiskeri- og kystdepartementet sitt område mv. foreslo Regjeringen å stoppe avhendingen av fyr. Det ble videre foreslått at Kystverket i utgangspunktet fortsatt bør stå som eier av fyreiendommer. Fyreiendommer som Kystverket ikke har tjenstlig behov for, skal leies ut med sikte på å gjøre disse tilgjengelige for allmennheten. Stortinget sluttet seg til dette.

Retningslinjene for den videre saksbehandling er trukket opp i St.prp. nr. 29 (2006-2007). I henhold til omtalen her skal Kystverket først kontakte kommuner/-fylkeskommuner i den videre prosessen hvis nye eiendommer skal leies ut. Dersom det ikke er interesse på lokalt/regionalt hold til å inngå slik avtale, skal Kystverket kontakte foreninger med allmennnyttig formål. Som siste alternativ kan utleie til private vurderes.

I forbindelse med inngåelse av nye og videreføring av eksisterende leieavtaler har Kystverket sett

det som hensiktsmessig at leieforholdene blir forvaltet på en mest mulig enhetlig måte. Kystverket har derfor prioritert å utarbeide en standard leieavtale som i utgangspunktet skal anvendes ved leieforholdene. For å skape en felles forståelse av partenes plikter og rettigheter, har Kystverket invitert interesseorganisasjonene Forbundet Kysten, Friluftsrådets Landsforening og Den norske turistforening - som samlet kaller seg "Kystled-organisasjonene", samt Norsk fyrhistorisk forening, til å delta i dette arbeidet.

Det har vært avholdt flere møter mellom Kystverket og de nevnte organisasjonene. Kystverket rapporterer at samarbeidsklimaet har vært konstruktivt. Alle parter har søkt å komme frem til forutsigbare og langsiktige leieavtaler. For å være sikre på at disse avtalene blir så gode som mulig, har partene valgt å bruke god tid i arbeidet med standardavtalen. Det har også vært tatt hensyn til at organisasjonene ønsker å forankre prosessene på regionalt og lokalt nivå. Samtidig har arbeidet trukket litt ut i tid på grunn av at Kystled-organisasjonene har hatt kontakt med Kultur- og kirkedepartementet for å avklare mulighetene for at fyreiendommer kan komme inn under tilskuddsordninger som for eksempel spillemidler fra Norsk Tipping.

Ut i fra det Kystverket nå opplyser ser det ut til at partene er svært nær en enighet om en standard leieavtale. Avtaleutkastet er i disse dager til vurdering hos organisasjonene. I dette utkastet er det tatt hensyn til organisasjonenes ønske om mulighet for vesentlige lengre leieavtaler. Videre åpnes det for en avskrivingsmodell for ekstraordinære investeringer, dersom dette blir forhåndsavtalt. Kystverket forventer dermed at arbeidet med inngåelse og fornyelse av enkeltkontrakter kan starte om kort tid.

Gjennom den grundige gjennomgangen av rammebetingelsene for leieavtalene som Kystverket og organisasjonene er i ferd med å avslutte, ligger forholdene til rette for at leietakere vil ha rom for å utvikle fyreiendommene i dialog med Kystverket, uten at Kystverket vil ha et behov for en detaljstyring av organisasjonenes arbeid. Prosessen med utarbeidelse av standardavtalen har gitt et verdifullt grunnlag for en felles forståelse av de utfordringene som alternativ forvaltning av fyreiendommer innebærer.

SPØRSMÅL NR. 507**Innlevert 29. januar 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 7. februar 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«I statsministerens nyttårstale ble det gjort et poeng av at staten skal kjøpe klimakvoter for å dekke opp for CO₂-utslipp fra statsansattes flyreiser. Anslaget for kostnadene er mellom 5 og 10 mill. kr.

Kan statsråden bekrefte kostnadsanslaget, samt bekrefte om Regjeringen vil kjøpe offisielle Kyoto-kvoter, fremfor å kjøpe "uoffisielle" klimakvoter, slik enkelte naturvernorganisasjoner selger?»

Svar:

Spørsmålet ble overført fra miljøvernministeren.

Klimaproblemet er den største miljøutfordringen verden står overfor i dag. Kyoto-protokollen er et lite, men viktig, steg på veien. En av svakhetene ved denne avtalen er imidlertid at internasjonal luftfart og skipsfart ikke er omfattet.

Vi må derfor arbeide for å inkludere internasjonal skipsfart og internasjonal luftfart i en global avtale etter Kyoto-avtalen. Inntil vi får på plass en klimaavtale som inkluderer internasjonal luftfart, vil staten kjøpe klimagasskvoter for å dekke anslåtte utslipp ved statsansattes tjenestereiser med fly til utlandet. Et slikt kjøp av kvoter vil derfor gå utover det som oppfyller vår Kyoto-forpliktelse.

Det knytter seg stor usikkerhet til anslagene for kjøp av klimakvoter for statsansattes flyreiser til utlandet. Jeg tar sikte på å presentere kostnadsanslag i Revidert nasjonalbudsjett 2007. Finansdepartementet vil i samråd med berørte departementer utarbeide retningslinjer for registrering av klimagassutslipp knyttet til statsansattes flyreiser.

Norge har samtidig behov for å kjøpe kvoter for å oppfylle Kyoto-protokollen. Kjøp av kvoter består av handel med utslippskvoter mellom land eller samarbeid om prosjekter om utslippsreduksjoner. Det vises til Finansdepartementets fagproposisjon for 2007 og vedtatt bevilgning på 100 mill. kr til kjøp av kvoter for å bidra til oppfyllelse av Norges forpliktelse.

Det praktiske arbeidet med innkjøp av klimagasskvoter vil bli samordnet med kjøp av kvoter for å oppfylle Norges forpliktelse. Vi vil legge stor vekt på at kvotene som kjøpes, skal gi størst mulig utslippsreduksjon for pengene. Gjennom Kyoto-protokollen stilles det strenge krav, og de prosjektbaserte mekanismene gjennomgår strenge godkjenningsprosesser, slik at en i størst mulig grad sikrer at det skjer reelle utslippsreduksjoner i det aktuelle landet. Finansdepartementet tar sikte på å presentere retningslinjer for Norges kjøp av klimagasskvoter i Revidert nasjonalbudsjett 2007.

SPØRSMÅL NR. 508**Innlevert 29. januar 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 6. februar 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«Statnett skal etter planene gå til innkjøp av tre mobile gasskraftverk. I den politiske debatten har flere rød-grønne politikere uttalt at minst to av anleggene skal gå på biobrensel i stedet for gass. I Elektro nr. 1 står det derimot at "biobrensel er nærmest utelukket" pga. logistikkhensyn.

Kan statsråden bekrefte hvilke energibærere som vil bli brukt på Statnetts mobile anlegg?»

BEGRUNNELSE:

Elektro skriver at "Biobrensl er nærmest utelukket. Det ville krevd en døgkontinuerlig strøm av

høykvalitets biobrensel på store trailere for å fyre et 150 MW anlegg. Biodiesel er dessuten ferskvare, som ikke tåler langvarig lagring. Statoil tillater heller ikke av sikkerhetsgrunner lagring av store mengder brensel innenfor anleggsområdet på Tjeldbergodden".

Svar:

Den 16. januar 2007 signerte Statnett en kontrakt om kjøp av to reservekraftanlegg på i alt 300 MW. Anleggene skal være driftsklare vinteren 2007/2008. Statnett har vurdert alternative lokaliseringer av anleggene og vil søke konsesjon om å plassere 150 MW

på Tjeldbergodden og 150 MW på Nyhamna. Maskinene har dual-fuel teknologi og kan gå både på gass og diesel. Det er sannsynlig at maskinene også vil kunne drives på biodiesel, men dette vil måtte verifiseres gjennom videre utredninger og tester.

Av hensyn til kraftsituasjonen i Midt-Norge arbeides det med å få reservekraftverkene driftsklare så raskt som mulig. I dette tidsperspektivet ser Statnett det som vanskelig å etablere løsninger for biodiesel allerede fra neste vinter. Videre tyder tilbakemeldinger fra eierne av de nevnte tomtene på at det av sikkerhetsmessige og logistikkmessige grunner ikke er aktuelt med biodiesel på disse stedene. Hvis det skulle bli aktuelt å sette kraftverkene på Tjeldbergodden og Nyhamna i drift, vil Statnett legge opp til å benytte gass som drivstoff.

Reservekraftverkene er imidlertid mobile og kan senere flyttes til andre steder. Bruk av biodiesel vil ifølge Statnett være mest aktuelt på lengre sikt og på steder uten gasstilførsel. Utfordringene med bruk av 100 pst. ren biodiesel til reservekraft vil være at det vil være krevende i forhold til anskaffelse, transport og lagring da det ennå ikke eksisterer noe nasjonalt marked eller infrastruktur for denne typen brensel.

Reservekraftanleggene vil ha kort og uforutsigbar driftstid, noe som gjør dette utfordrende.

I tillegg vil utstyrsleverandøren ifølge Statnett ikke gi tilfredsstillende driftsgarantier ved bruk av biodiesel uten at maskinene gjennom testkjøring kvalifiseres for den aktuelle brenselkomposisjonen. Statnett vil derfor gjennomføre en forstudie og et testprogram for å undersøke denne muligheten for det utstyret som er bestilt. Statnett vil legge vekt på å kartlegge miljøvirkningene ved eventuell produksjon, transport, lagring og bruk av biodiesel.

Reservekraftverkene skal bare produsere kraft i svært anstrengte kraftsituasjoner, det vil si når det er stor sannsynlighet for rasjonering. Det forventes derfor at anleggene vil produsere kraft og ha utslipp svært sjelden, det vil si at de samlede utslippene over tid blir små. Alternative løsninger for drivstoff, og deres miljøvirkninger, må også vurderes på denne bakgrunn. Statnett skal nå søke om NVE og SFT om nødvendige konsesjoner og tillatelser for etablering av reservekraft. Statnett må videre i hvert enkelt tilfelle søke NVE om tillatelse før anleggene eventuelt kan starte kraftproduksjon.

SPØRSMÅL NR. 509

Innlevert 30. januar 2007 av stortingsrepresentant Olemic Thommessen

Besvart 6. februar 2007 av barne- og likestillingsminister Karita Bekkemellem

Spørsmål:

«Vil statsråden sette ned en uavhengig granskingskomité for å vurdere økonomibruken og behandlingsopplegget ved de nyopprettede statlige barnevernsinstitusjonene i regionene for ungdom med såkalt "tung atferdsproblematikk", eventuelt midlertidig stanse driften av sentrene inntil man kan dokumentere ansvarlig pengebruk og positive resultater av behandlingen?»

BEGRUNNELSE:

I Bergens Tidende 20. januar leser vi en rystende historie om tilstanden ved Bergen Ungdomssenter, en forholdsvis nyopprettet statlig barnevernsinstitusjon bygget opp rundt behandlingsmodellen MultifunC. Måten senteret er drevet på er under enhver kritikk slik det fremgår av artikkelen, og det er slik at flere av brukerne på dette senteret i dag er overført til private barnevernsinstitusjoner. Tidligere har statsrå-

den signalisert at hun ønsker å begrense bruken av private institusjonsplasser, og det var derfor viktig at staten selv fikk etablert institusjonsplasser for ungdom som tidligere i all hovedsak hadde et tilbud i private institusjoner. Det er derfor blitt etablert institusjoner som Bergens Ungdomssenter i alle regionene.

MultifunC, slik denne metodikken er implementert i disse barnevernsinstitusjonene, er en modell som ikke er prøvd ut tidligere, og det er faglige motforestillinger mot metodikken. Det foreligger heller ingen dokumentasjon som viser at denne metoden fungerer bedre enn den metodikk vi ser i en rekke av de private institusjonene som har arbeidet særskilt med denne gruppen av ungdommer i lang tid.

Når man ser hvordan Bergen Ungdomssenter driftes og når man vet at det også har vært problematiske forhold ved de andre MultifunC-institusjonene, er det opplagt at det er behov for en offentlig og uavhengig gransking av institusjonene.

Det ble i årets statsbudsjett avsatt 100 mill. kr til

direkte økt kapasitet slik at det statlige barnevern skal kunne hjelpe flere klienter. Det er grunn til å tro at disse midlene i betydelig grad skal brukes på de nye ungdomssentrene. Når Riksrevisjonen kritiserte økonomistyringen i barnevernet, varslet statsråden om en ekstern gjennomgang av BUF-etaten. Statsråden varslet også om full gjennomgang av den omfattende bruken av private institusjonsplasser som statsråden hevder er for kostbare, noe fakta viser at de ikke er. I den sammenheng vil det være helt naturlig at man også gjør en grundig gjennomgang av behandlingsopplegg og økonomistyring i MultifunC-institusjonene, samt se om denne form for barnvernstiltak er et supplement eller om det kan erstatte de behandlingstilbud som gis av private aktører.

Statsråden har ved flere anledninger uttalt at den største utfordringen i forbindelse med barnevernsreformen er underfinansiering. Det er derfor av stor betydning å få avdekket om det er fornuftig bruk av midler å videreføre virksomheten ved de nye regionale ungdomssentrene basert på MultifunC-modellen i forhold til å bruke institusjonsplasser i privat regi.

Svar:

De nye statlige barneverninstitusjonene for ungdom med alvorlige adferdsvansker, MultifunC (Multifunksjonell Behandling i Institusjon og Nærmiljø), blir fulgt svært nøye opp av Barne-, ungdoms- og familieetaten (Bufetat) og departementet. Modellen og institusjonene følges også nøye opp i et eget prosjekt og kvalitetssikringsteam, og av forskning (implementeringsstudie og effektstudie) i regi av forskningsenheten ved Norsk Senter for studier av problematferd og innovativ praksis (Adferdssenteret). Det må også nevnes at modellen er et faglig samarbeid med tilsvarende svenske myndigheter og forskningsmiljø, som også har implementert MultifunC.

De to første norske MultifunC-institusjonene tok inn ungdom i november 2005 (Bergen og Ås) og de to neste i februar 2006 (Stjørdal og Sandefjord). De to siste institusjonene (Tromsø og Kringsjø i Oslo) tok inn sine første ungdommer i oktober 2006.

Målgruppen for MultifunC (ungdom med alvorlige adferdsvansker) er krevende, og utfordrer personalet både gjennom atferd og holdninger. Nyetablering av institusjoner for denne målgruppen vil derfor alltid være en vanskelig prosess. Ved implementering av nye behandlingsprinsipper og metoder skal personalet samtidig omgjøre ny kunnskap til praktiske ferdigheter. Det er derfor behov for personale som har solid barnevernfaglig utdanning og grunnlag for forståelse av behandlingsmetodikk, og som har erfaring og trygghet i forhold til møte med svært utfordrende atferd.

Samtlige MultifunC-institusjoner har opplevd store utfordringer i etableringsfasen. Tre av de fire

institusjonene som først ble etablert klarte seg igjen om denne fasen, og er i full gang med konsolidering av behandlingsmodellen i praksis, mens det for Bergen Ungdomssenter ble nødvendig å stoppe opp og foreta en re-etablering.

Ved Bergen Ungdomssenter lyktes det ikke å etablere en personalgruppe som oppnådde tilstrekkelig kontroll over ungdommenes atferd og rusmisbruk. Slik kontroll er nødvendig for gjennomføring av ethvert behandlingstilbud for atferdsvansker i institusjon. Man lyktes dermed ikke med å gjennomføre MultifunCs behandlingsprinsipper i praksis. Det ble derfor vurdert som riktig å overflytte ungdommene til andre institusjoner. Siste ungdom flyttet ut i fra ungdomssenteret i august 2006.

I tiden etterpå foretok Bufetat - region vest sammen med prosjektledelsen en intern gjennomgang av driften ved Bergen Ungdomssenter. Det ble tilsatt ny ledelse og personalet gjennomgikk rutiner og behandlingsprinsipper, og tilrettela for forbedring av svakheter. I november 2006 åpnet Bergen Ungdomssenter på nytt, og tok inn sin første ungdom. Institusjonen har nå to ungdommer inne og planlegger en gradvis økning av antall ungdommer.

Ved de andre institusjonene som har klart seg gjennom etableringsfasen, ser vi nå en økende dyktighet i personalgruppene, og en stadig klarere og mer målrettet strukturert behandling. Evnen i personalgruppen til å kontrollere alvorlig utfordrende atferd øker, og de utvikler ferdigheter som bidrar til at slik atferd reduseres. Ved alle institusjonene foretas det en gradvis økning av antall ungdommer. I dag har fire av de etablerte institusjonene fullt eller tilnærmet fullt belegg, og den femte foretar en gradvis økning fram mot fullt belegg.

Så til dine kommentarer angående metodikken og det faglige grunnlaget for MultifunC, med henvisning til andre institusjoner for unge med alvorlige adferdsvansker, samt effekten av slik behandling.

Til tross for omfattende bruk av institusjoner, har det være lite systematisert kunnskap om effekter av institusjonsbehandling av adferdsvansker. Generelt har undersøkelser vist dårlige resultater, både i Norden og internasjonalt. En ekspertkonferanse i Norge i 1997 konkluderte med at eksisterende forskning om institusjonsbehandling av barn og ungdom med adferdsforstyrrelser ga få retningslinjer for utvikling av systematiserte behandlingsopplegg. Det var derfor stort behov for en gjennomgang av forskning med sikte på å beskrive hva som skiller effektiv institusjonsbehandling fra mindre effektiv.

I 2002 ble det utarbeidet en kunnskapsoversikt over behandling av adferdsvansker hos ungdom i institusjoner basert på gjennomgang av tilgjengelig nordisk og internasjonal forskning, publisert i bokform med tittelen "Behandling av ungdom i institu-

sjoner - Hva sier forskningen". Kunnskapsoversikten var et resultat av et samarbeid mellom den gang Barne- og familiedepartementet (BFD) i Norge, Statens Institusjonsstyrelse (SIS) og Institutet for utveiclding av Metoder i Socialt arbete (IMS) i Sverige. Konklusjonene i forskningsgjennomgangen ble brukt som grunnlag for utvikling av en ny behandlingsmodell for atferdsvansker i institusjon: "Multifunksjonell Behandling i Institusjon og Nærmiljø", forkortet "MultifunC". Behandlingsprinsippene som ligger til grunn for MultifunC er godt utprøvde internasjonalt og har dokumentert støtte i internasjonal forskning. Metodene som benyttes er også utprøvd og evaluert i norsk og nordisk behandlingssammenheng.

Som nevnt blir nå behandlingsmodellen MultifunC implementert i alle de fem norske barnevernsregionene i regi av Bufetat samt en institusjon i Oslo kommune. MultifunC implementeres også i to svenske institusjoner, og det planlegges ytterligere to institusjoner i Sverige. Prosjektet følges av en implementeringsstudie og en effektstudie som skal undersøke hvorvidt modellen lykkes bedre enn andre institusjonstiltak. Begge studier både i Sverige og i Norge gjennomføres av eksterne forskere.

Forskerne tar sikte på å komme i gang med effektstudien i løpet av høsten 2007. Det er derfor foreløpig for tidlig å si noe om effekten av behandlingen, men vi kan si noe om våre erfaringer så langt. Ved den institusjonen som har hatt ungdommer lengst inne, har fire ungdommer fullført hele behandlingsforløpet inkludert ettervernsperioden. Av disse fungerer tre tilfredsstillende så langt. Dersom denne utviklingen fortsetter, kan dette gi et signal om gode resultater. Også ved de andre institusjonene vises en gradvis økning av fungering i form av redusert rusmisbruk og økt fungering i ordinær skole. Samtidig må vi innse at behandling av alvorlige atferdsvansker hos ungdom er vanskelig. Etter hva vi kjenner til finnes det ikke i dag tiltak som alene er tilstrekkelig for å lykkes med alle. MultifunC er ment som et supplement til andre tiltak for denne målgruppen, som for eksempel nærmiljø- og hjemmebaserte tiltak som Multisystemisk Terapi (MST). Institusjonsbehandling og andre tiltak som samler ungdommer med atferdsvansker i gruppe vil alltid være risikofylt, og bør

hovedsakelig bare benyttes der hvor hjemmebaserte tiltak ikke er tilstrekkelig.

Så til slutt til dine kommentarer knyttet til den økonomiske situasjonen i det statlige barnevernet med henvisning til MultifunC. La meg først slå fast at de 100 millioner kronene som er avsatt på årets statsbudsjett til det statlige barnevernet ikke er forbeholdt MultifunC.

Som et ledd i å redusere utgiftsveksten i Bufetat er det et mål å redusere bruken av institusjonsplasser til fordel for fosterhjem og hjemmebaserte tiltak. Dette er også i tråd med faglige målsettinger. Klientveksten skjer i dag i fosterhjem og i hjemmebaserte tiltak, mens bruken av institusjoner går ned. I 2006 var det en økning på rundt 7 pst. i antall barn under det statlige barnevernets omsorg. Det forventes en tilsvarende vekst i 2007. Klientveksten i det stadige barnevernet er beregnet å koste vel 100 mill. kroner i 2007.¹ Beregningen er det forutsatt at veksten vil skje i fosterhjem og hjemmebaserte tiltak, mens bruken av institusjoner fortsatt skal reduseres. MultifunC-institusjonene skal dekkes innenfor etatens rammer for 2007, og det er ikke satt av egne midler til dette.

Ved fiillt belegg vil døgnprisen være sammenlignbar med andre institusjoner for denne målgruppen samtidig som MultifunC-institusjonene tilbyr både behandling i institusjon og ettervern. Dette innebærer at bemanningen totalt er høyere enn ved en del institusjoner, fordi deler av personalet har ansvar for familiearbeid/ettervern og for å gi støtte til eksterne skole. Antallet miljøarbeidere er ikke høyere enn ved sammenlignbare institusjoner. Behandlingskostnadene totalt sett for hver ungdom vil være relativt lav fordi institusjonsoppholdet er kortere enn det som ofte er vanlig (ca. 6 mnd).

Jeg er glad for at man er opptatt av unge med alvorlige atferdsproblemer og at de får best mulig behandling. På bakgrunn av hva jeg har redegjort for kan jeg imidlertid ikke se behovet for å nedsette en uavhengig granskningskomité for å vurdere økonomibruken og behandlingsopplegget ved MultifunC, slik du tar til orde for. Jeg kan heller ikke se behovet for en midlertidig stans av driften av ungdomssentrene. Jeg vil imidlertid følge nøye med i utviklingen av disse institusjonene.

SPØRSMÅL NR. 510**Innlevert 30. januar 2007 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner****Besvart 5. februar 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Hva gjør statsråden for å sikre at de midler Stortinget har bevilget til rehabilitering for sykemeldte raskest mulig kan omsettes i tjenester og tilbud til brukerne, og når vil ordningen være operativ?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med behandlingen av St.prp. nr. 1 Tillegg nr. 4 vedtok Stortinget å bevilge 604 mill. kr til helse- og rehabiliteringstiltak for sykemeldte. Målsettingen med ordningen er å bringe sykemeldte raskere tilbake til arbeid og dermed redusere sykefraværet. Det fremgår av Arbeids- og inkluderingsdepartementets brev til partene i arbeidslivet av 20. desember 2006 at Arbeids- og velferdsetaten ikke har kapasitet til å disponere bevilgningen i sin helhet, på grunn av den pågående omstillingsprosessen i etaten. I en artikkel i Dagsavisen 15. januar 2007 uttaler en direktør i NAV at ordningen med kjøp av helsetjenester ikke kan tre i kraft fra 1. mars 2007 som planlagt, fordi etaten fremdeles venter på en avklaring fra Arbeids- og inkluderingsdepartementet om hvordan midlene skal forvaltes.

Svar:

I Sykefraværsutvalgets rapport av 6. november 2006 fremgår det at det skal innføres en ordning for tilskudd til helse- og rehabiliteringstjenester for å bringe personer som mottar sykepenger raskere tilbake til arbeidslivet og dermed redusere sykefraværet. Videre fremgår det at fordelingen av midler skal drøftes med partene i arbeidslivet.

Opplegget for ordningen ble drøftet med partene i arbeidslivet før jul og fremgår av mitt notat til partene av 20.12.2006. Opplegget innebærer i utgangspunktet at 120 mill. kr avsettes til Arbeids- og velferdsetatens oppgaver og om lag 380 mill. kr avsettes til de regionale helseforetakenes oppgaver. 100 mill. kr holdes tilbake inntil videre, se punkt om gråsoneproblematikk nedenfor.

Det vil være behov for å kjøpe et bredt spekter av tjenester for å oppnå formålet med å få sykmeldte raskere tilbake i arbeid. Noen av disse vil ha tyngdepunkt på helsesiden, mens andre vil ligge på arbeids- og velferdssiden. Aktuelle tjenester knyttet til arbeids- og velferdssiden kan bl.a. være avklarings- og oppfølgingstjenester og arbeidsrettede rehabiliteringstjenester. Aktuelle tjenester knyttet til helsesiden kan være vurderings- og behandlingstjenester til

sykmeldte og helserettede rehabiliteringstjenester. I tillegg er det behov for å utvide tilbudet av arbeidsrettede rehabiliteringstjenester med nødvendig kvalitet. En del tjenester er det aktuelt å kjøpe fra private tilbydere.

Det er en rekke forhold vedrørende en slik ordning som krever forberedelser og som innebærer at den ikke nødvendigvis vil være operativ samtidig som midlene tildeles. Formelt er Arbeids- og velferdsetaten gjennom tildelingsbrevet og eget instruksjonsbrev av 24. januar gitt oppdraget med føringer og retningslinjer for ulike oppgaver. Tilsvarende er de regionale helseforetakene gitt et oppdrag i brev av 5. januar og 31. januar fra Helse- og omsorgsdepartementet. Arbeids- og inkluderingsdepartementet satte imidlertid i forkant av dette i gang en rekke parallelle løp med arbeidsgrupper for å få etablert ordningen i tråd med forutsetningene så raskt som mulig. Dette skjer i tett samarbeid med Helse- og omsorgsdepartementet og med bistand fra blant annet Arbeids- og velferdsetaten, helseforetakene og Statistisk sentralbyrå.

De parallelle forberedelsene omfatter blant annet:

- Kartlegging av tilbud og behov for tjenester

Arbeids- og inkluderingsdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet og de respektive etater skal i løpet av februar kartlegge det eksisterende tilbud for å få oversikt over hvilke typer tilbud som finnes og hvilke typer tilbud som må utvikles. En oversikt over det arbeidsrettede tilbudet vil gi grunnlag for å kunne benytte midlene på en best mulig måte for å få sykmeldte raskere tilbake til jobb. Kartleggingen vil også gi grunnlag for ansvars plassering for ulike typer tilbud mellom Arbeids- og velferdsetaten og de regionale helseforetakene.

- Avklaring av "gråsoneproblematikk" knyttet til arbeidsrettet rehabilitering

En arbeidsgruppe bestående av Helse- og omsorgsdepartementet, Arbeids- og inkluderingsdepartementet og underliggende etater skal innen utgangen av februar foreslå en fordeling av 100 mill. kr som inntil videre er holdt tilbake.

- Endringer i forskrifter og regelverk

Det arbeides med iverksettelse av nødvendige endringer i forskrifter og regelverk for å gi Arbeids-

og velferdsetaten handlingsrom til å kjøpe de nødvendige tjenester.

- Etablering av opplegg for styrings- og kontrollsystemer

Det er en premiss for tilskuddsordningen at det etableres et styrings- og kontrollsystem, jf. det avtalte opplegget med partene i arbeidslivet. Systemet skal sikre sporbarhet mht. bruken av midlene og gi grunnlag for evalueringer. Arbeids- og inkluderingsdepartementet startet arbeidet med dette før jul og har hatt møter med Helse- og omsorgsdepartementet, Arbeids- og velferdsdirektoratet, Statistisk sentralbyrå og Finansdepartementet. Målet er å ha et system som samlet gir muligheter for å følge bruken av midlene og gi grunnlag for evaluering på plass fra mars 2007. Både systemet og bruken av det må sannsynligvis forbedres fram mot 2008, bl.a. gjennom omfattende opplæring i Arbeids- og velferdsetaten.

- Etablering av samarbeidsrutiner

En optimal bruk av ordningen krever at det utvikles og etableres samarbeidsrutiner mellom Arbeids- og velferdsetaten, de regionale helseforetakene og representanter for fastlegene/sykemeldende behandlede med fokus på tilbakeføring til arbeid. Samarbeidet må baseres på en helhetlig tilnærming der også virksomhetene og ansatte trekkes inn, bl.a. gjennom de fastsatte dialogmøtene og via Arbeidslivssentrene, jf. Sykefraværsutvalgets forslag og opplegget for tilskuddsordningen avtalt med partene i arbeidslivet.

En av grunnene til at en såpass stor andel av midlene, i hvert fall på kort sikt, ble lagt til helseforeta-

kene er et ønske om å komme raskt i gang med ordningen. Helse- og omsorgsdepartementet opplyser at noe av tilbudet ved helseforetakene kan starte opp fra mars, så snart nødvendige styrings- og kontrollsystem er på plass.

Arbeids- og velferdsetaten har i utgangspunktet ikke de samme organisatoriske og praktiske forutsetninger for å sette i gang en slik ordning like raskt. Etaten vil trenge noe tid til å få etablert nødvendige kontrollrutiner og få gjennomført anskaffelsesprosesser i tråd med regelverket for offentlige anskaffelser. Arbeids- og velferdsetaten opplyser at de med dette opplegget vil kunne starte anskaffelsesprosesser for kjøp av tjenester fra mars 2007.

Jeg kan forsikre om at Arbeids- og inkluderingsdepartementet og Arbeids- og velferdsdirektoratet, sammen med Helse- og omsorgsdepartementet og deres underliggende virksomheter, arbeider intensivt for å få på plass gode løsninger med sikte på å komme i gang med ordningen og ta tildelte midler i bruk så tidlig som mulig i 2007. Iverksetting av ordningen må også ses i sammenheng med det samlede opplegget i Sykefraværsutvalgets forslag som skal etableres mellom virksomhetene, ansatte og involverte etater.

Slik jeg vurderer premisser, gjeldende regelverk og rammebetingelser vil det ikke være tilrådelig å forsere i gangsettingen av ordningen i forhold til det løpet som er skissert. En er ikke tjent med at tilbydere gis oppdrag uten ryddige anbudsprosesser, og det er i alles interesse at en får tjenester med god kvalitet til en best mulig pris. I tillegg må vi ha gode kontrollrutiner på plass slik at vi får en effektiv forvaltning av midlene.

SPØRSMÅL NR. 511

Innlevert 30. januar 2007 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 7. februar 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

Vil statsråden vurdere om det er aktuelt å gi eige øyemerka statstilskot til dekking av skyssutgifter i samband med interkommunalt samarbeid med norsk-opplæring for innvandrarak?»

GRUNNGJEVING:

I samband med ny finansieringsordning av norsk-opplæring for innvandrarak, har det frå september

2005 vore ein gradvis overgang til eit statleg tilskots-system per capita for deltakarak i norsk-opplæring. Denne finansieringsordninga vil stimulere til interkommunalt samarbeid for kommunar som prioriterer omfang og kvalitet i opplæringa. Dette tilskotssystemet skal evaluerast i løpet av 2007. Per capita-tilskotet favoriserer kommunar med mange elevar, særleg dei store byane, som har moglegheit til å sette saman store grupper. For mindre kommunar blir det tilsvarende smådriftsulempe. Det trengst om lag 15 delta-

karar i ei gruppe for at statstilskotet skal dekkje utgiftene til opplæring. Særleg for utkantkommunar som tek imot flyktningar frå fleire språkområder og kulturar, og med svært variert skulebakgrunn, vil gruppene bli til dels svært små. Mange mindre kommunar vurderer no omfanget på norskopplæringa etter at ny tilskotsordning tek til å virke for fullt. For at tilskotet skal dekkje opplæringa best mogeleg, er det difor naudsynt med eit interkommunalt samarbeid på dette området. Sjølv med interkommunalt samarbeid vil ein ikkje kunne få grupper på spor (læringsfart) og nivå som er store nok til at statstilskotet dekkjer utgiftene til opplæringa. Utgiftene til transport til interkommunal norskopplæring blir ein ekstra utgiftspost, og enkeltkommunar vil måtte vurdere å gje opplæring innanfor eigen kommune, men i eit omfang tilsvarende det statlege tilskotet. Dersom staten gav eige tilskot til meirkostnader knytt til transport mellom kommunar, ville dette vera eit incitament både for å sette i gang interkommunalt samarbeid, eller vidareutvikle interkommunalt samarbeid på området. Eit slikt tilskot kunne fordelast via skjønsmidlane som fylkesmannsembeta fordelar til kommunane. Staten kan leggje føringar for fylkesmannsembeta for korleis desse skjønsmidlane skal nyttast.

Svar:

Spørsmålet vert overført frå kommunal- og regionalministeren.

Tilskotsordninga for opplæring i norsk og samfunnskunnskap for vaksne innvandrarar vil bli vurdert. Det er lyst ut ei forskingsbasert evaluering av tilskotsordninga og kommunane si implementering av rett og plikt til opplæring i norsk og samfunnskunnskap etter introduksjonslova. Formålet med denne evalueringa er å få vurdert korleis tilskotet bidrar til at kommunane gjennomfører opplæring i norsk og samfunnskunnskap, få vurdert om tilskotet dekkjer dei faktiske utgifter kommunane har, få vurdert organiseringa av opplæringa, korleis kommunane vurderer interkommunalt samarbeid og konkurranseutsetjing, og om dei bruker det. Som ein del av evalueringa skal ein fremje forslag om å vidareutvikle gjeldande tilskotsordning og/eller fremje forslag om ny finansieringsordning. Etter planen skal denne evalueringa vere ferdig 1. november 2007.

På bakgrunn av ei rekkje tilbakemeldingar frå små kommunar er departementet allereie i gang med eit arbeid for å vurdere kva for effekt tilskotsordninga har i små kommunar.

Spørsmålet om ein skal dekkje utgifter til skyss i samband med interkommunalt samarbeid vil vere eit av dei tema som vil bli vurderte i den gjennomgangen av tilskotsordninga som departementet no er i ferd med å gjennomføre.

SPØRSMÅL NR. 512

Innlevert 30. januar 2007 av stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad

Besvart 8. februar 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Det er ukjent i Giske kommune, at det skal vere gjort noko formelt vedtak om vern av radiomasta på Vigra.

Kva vil statsråden gjere viss det formelt ikkje har vore riktig framgangsmåte i vernesaka, og kva konsekvensar vil ei verving få for framtidig tryggleik og utvikling av flyplassen på Vigra, Ålesund lufthamn?»

GRUNNGJEVING:

På leiinga i Giske kommune har det kome som ei stor overrasking at Vigra kringskaster ligg inne i ein landsomfattande verneplan for bygningar og installa-

sjonar som opphavleg var bygd av Televerket. Den er utarbeidd i eit samarbeid mellom Norsk Telemuseum, Riksantikvaren og Telenor, og ligger ute på Norsk telemuseums internettside. Giske kommune hevdar at korkje forvaltningsmessig praksis, retningslinjer eller lovreglar er fylgt, kommunen kan ikkje kan sjå at dei har fått utalt seg i saka.

Mange ønskjer å få fjerna Vigra-masta fordi den i dag er eit problem for å få utvikla Ålesund lufthamn. Vigra-masta stenger i dag for vidare utvikling av flyplassen fordi den 230 meter høge masta krev større tryggleiksmarginar ved innflyging, noko som gir dårlegare regularitet. Enkelte selskap har uttalt at dei ikkje vil fly til Vigra før masta er fjerna.

Svar:

Det følger av sektorprinsippet på miljøområdet at statlege sektorar som eig eller forvaltar eigedommar av kulturhistorisk verdi skal ta vare på desse verdiane i si eigedomsforvaltning. Eg viser her til "Forvaltning av statens kulturhistoriske eigedommar - Overordna føresegner gitt i kongeleg resolusjon, med utfyllande rettleiing", fastsett 1. september 2006. Som ledd i arbeidet har fleire samfunnssektorar utarbeida landsverneplanar for kulturminne og kulturmiljø innan eigen sektor. Det er særleg laga verneplanar for større anlegg og heilskaplege miljø som representerer verksemdar og næringar som har vore vesentlege for Noreg si utvikling som industrinasjon.

Verneplanen for Telenor sine bygningar og installasjonar er utarbeida på bakgrunn av ei kartlegging av kulturhistorisk viktige eigedommar knytt til Telenor si verksemd. Verneplanen gir ikkje formelt vern, men skal danne grunnlag for å velje ut dei anlegga som skal sikrast gjennom formelle vernevedtak, til dømes gjennom freding i medhald av kulturminnelova. Det er i dag ikkje tatt endeleg stilling til kva for bygningar og installasjonar på Telenor sin verneplan som vil bli freda. Om det blir aktuelt å gå vidare med freding av radiomasta på Vigra, vil kommunen sjølvstendig bli tatt med i prosessen på vanleg måte.

SPØRSMÅL NR. 513

Innlevert 31. januar 2007 av stortingsrepresentant Børge Brende

Besvart 6. februar 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Det planlegges fremføring av store og nye kraftlinjer til Midt-Norge som vil gjøre store inngrep i norsk natur. Alternativet er bl.a. lokal energiproduksjon slik at slike inngrep kan unngås. Hardanger og store deler av Sogn og Fjordane kan bli rammet, deriblant UNESCO-områder og nasjonalparker.

Vil statsråden sammen med resten av Regjeringen ta initiativ til en ny kraftlinjepolitikk der det åpnes for kabling eller sjøkabel for å unngå de store naturinngrepene?»

Svar:

Bygging og drift av elektriske anlegg som kraftledninger og kabler krever konsesjon etter energiloven. Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE) er konsesjonsmyndighet med Olje- og energidepartementet som klageinstans.

Elektriske anlegg over en viss størrelse konsekvensutredes etter plan- og bygningsloven. I saker der flere ulike kraftledningstraseer eller bruk av kabel kan være aktuelt, anmoder NVE konsesjonssøker om å utrede også disse alternativene. I konsesjonssaker legger NVE og departementet stor vekt på åpne prosesser og medvirkning fra berørte interesser fra melding frem mot endelig vedtak. Medvirkningen favner et bredt spekter av samfunnsinteresser, grunneiere og rettighetshavere.

Valg av trase står sentralt for å redusere negative

effekter på miljø og landskap. Sanering av anlegg, parallellføring med eksisterende ledninger, valg av mastetype og mastefarge og av liner er andre eksempler på avbøtende tiltak hvor fjernvirkningene reduseres i betydelig grad. Kabel i jord eller sjø er også mulig tiltak. Spørsmålet om kabling reises i de fleste større kraftledningssaker. En avveining av nytte mot kostnader ved eventuell utredning og senere valg av kabling og andre avbøtende tiltak, blir foretatt i alle kraftledningssaker.

NVE foretar konkrete vurderinger av kabel som alternativ til luftledning i de fleste kraftledningssaker. Viktige momenter som vurderes er hvilke nytteeffekter en kan oppnå ved kabling, hvilke konsekvenser en eventuell luftledning vil ha for naturmangfold og landskap, driftsmessige forhold (bl.a. reparasjonstid og reservekrav) og investeringskostnader. Alle disse faktorene varierer fra sted til sted. Dype fjorder gjør bruk av sjøkabel teknisk utfordrende. Behov for tilknytningspunkter for regionalnettet setter ofte klare rammer for hvilke trasévalg som er mulige.

Kabling innebærer, spesielt på høye spenningsnivåer, betydelige merkostnader i forhold til luftledninger. Fra en sak som for tiden er under behandling, har luftledningsalternativ en investeringskostnad i området 4-500 mill. kr, mens alternative kablingsløsninger vil koste minst 3 mrd. kr, dvs. i hvert fall 6-8 dobling av investeringskostnaden. Nyere tall antyder et

forhold for de høyeste spenningsnivåene på opp mot 1:10.

Av hensyn til kostnadsforskjellen mellom kabel og luftledning, må alternative og mer kostnadseffektive miljøtiltak enn kabling undersøkes. Kabling av anlegg på lavere spenningsnivå har vært benyttet for å frigjøre traseer for større, nye ledninger. Dette er et mer kostnadseffektivt tiltak enn kabling av større anlegg på delstrekninger. Av lokalnett med 22 kV spenning blir i dag ca. 50 pst. av nye ledninger kablet. Mens kabling av 1 km 420 kV gjør 3 master overflødig, vil en tilsvarende sum brukt til å kable 22 kV gi ca. 60 km kabling og gjøre ca. 600 master overflødig. NVE har nå til behandling saker som til sammen utgjør 1 500 km nytt nett. En betydelig økning i bruk av kabling på høyere spenninger ville derfor gi milliarder i økte nettkostnader årlig, og etter hvert en betydelig økning i nettariffen for den enkelte kunde.

Energiforvaltningen har i samarbeid med miljøforvaltningen utarbeidet gjeldende forvaltningsstrategi for miljø og estetikk i kraftledningssaker. Olje- og energidepartementet la frem spørsmålet om kabel som alternativ til luftledning i St.prp. nr. 19 (2000-2001), og som Stortinget sluttet seg til. Jeg vil trekke frem følgende sitat om forvaltningsstrategien i proposisjonen:

"Eitkvart pålegg om kabling vil byggje på skjønn, der ein legg særleg vekt på samhaldet mellom miljø, estetikk og kostnader. Kabling av kraftleidningar er særleg aktuelt ved spenningar under 66 kV. For 132 og 66 kV blir normalt luftleidning valt. I spesielle tilfelle med sterke verneinteresser eller store estetiske ulemper kan ein velje kabling på kortare strekk. 420/300 kV vert bygd som luftleidning, og berre i heilt spesielle unntakstilfelle med særst sterke miljøomsyn, kan det vere aktuelt med pålegg om kabling."

Bruken av kabling på høyere spenninger skal være restriktiv, men utelukkes ikke på delstrekninger hvis særdeles sterke miljøhensyn taler for det. For alle nettselskaper, inkludert Statnett, er denne forvaltningsstrategien rammen for planlegging av nye kraftledninger og reinvestering av eksisterende anlegg. Strategien er også rammen for NVEs konsesjonsbehandling av nettselskapenes søknader, og de-

partementets behandling av klagesaker.

Overføringsledninger møter ofte større lokal motstand enn produksjonsanlegg. En viktig årsak er at sammenfall mellom hvilke distrikter som får glede av økt forsyningssikkerhet og hvilke som må tåle ledningenes visuelle påvirkning i eget nærområde ofte mangler. Det fremheves ofte at økt lokal produksjon er et konkurrerende alternativ til oppgradering av eksisterende kraftledninger eller bygging av nye overføringsanlegg. Denne påstanden vil jeg nyansere. Det er nødvendig å ta hensyn til den funksjonelle sammenhengen mellom kraftledninger og produksjonsanlegg. I perioder hvor produksjonsanleggene av ulike årsaker står, vil den kraftmengden som normalt produseres i anleggene måtte tilføres områdene gjennom kraftledninger. Ved flaskehalsar inn til området, feil eller arbeid på kraftledningene er områdets krafttoppdekning helt avhengig av den tilgjengelige lokale produksjonskapasiteten. For å sikre en kontinuerlig tilfredsstillende forsyningssikkerhet, kan det derfor være nødvendig å bygge både nye kraftledninger og produksjonsanlegg.

Vi trenger bedret overføringskapasitet i flere områder i Norge i dag for å opprettholde god forsyningssikkerhet. Dagens situasjon i Midt-Norge er et eksempel på hvilke problemer som ellers kan oppstå. Jeg mener det ikke er grunnlag for å gjøre vesentlige endringer i forvaltningsstrategien om kabling. En avveining mellom fordeler og ulemper ved kabling og andre avbøtende tiltak skal fortsatt ligge til grunn i konsesjonsbehandlingen. Behovet for endringer i vektleggingen av hensynene er under vurdering av NVE og Olje- og energidepartementet i enkeltsaker i tråd med forvaltningsstrategien. I den forbindelse foretas en vurdering av teknologisk utvikling og kostnader, men også av eventuelle endringer i samfunnets vurderinger blant annet av ulike typer miljøvirkninger. I tildelingsbrevet til NVE for 2007 ble det fremhevet som en prioritert oppgave at NVE skal oppdatere og videreutvikle sin kompetanse innen aktuelle avbøtende tiltak for overføringsledninger. Dette inkluderer også kabling og andre former for avbøtende tiltak.

SPØRSMÅL NR. 514**Innlevert 31. januar 2007 av stortingsrepresentant Ine Marie Eriksen Søreide****Besvart 8. februar 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«Dagens Næringsliv brakte 27. januar 2007 en artikkel om forholdene ved Den Norske Balletthøyskole. Det reises blant annet spørsmål rundt skolens godkjenning, regnskapsførsel og arbeidsmiljø. NOKUT skal etter planen ha sin rapport om skolen klar først i løpet av høsten, etter å ha påpekt kritikkverdige forhold ved skolen blant annet i juni 2006.

Kan statsråden redegjøre for saken, og for hvilke eventuelle tiltak som vil bli satt i verk overfor skolen?»

Svar:

Den norske balletthøyskole (DNBH) fikk i brev av 12. juli 2002, med påfølgende kongelig resolusjon av 11. oktober 2002 og brev av 25. oktober 2002 rett til å tildele graden bachelor. Det ble presisert at bachelor-graden kunne tildeles på grunnlag av 3-årig ballettpedagogutdanning, dvs. kun for den 3-årige utdanningen høyskolen hadde eksamensrett for. Departementet forutsatte at den nye studieplanen ikke var vesentlig endret i forhold til den studieplanen høyskolen hadde godkjenning for. 28. april 2006 mottok KD brev fra NOKUT der det ble informert om at NOKUT har vurdert studieplanene ved DNBH. Vurderingen konkluderte med at DNBHs nåværende studieplan for bachelor i dans fremstår som vesentlig endret fra den som lå til grunn da høyskolen fikk rett til å tildele bachelor-graden i 2002. NOKUT ba i den anledning departementet om å følge opp saken. I brev av 5. juli 2006 til DNBH bekjentgjør departementet at det vil vurdere å trekke tilbake statsstøtten til høy-

skolen inntil DNBH eventuelt kan godtgjøre at utdanningstilbudet gis etter godkjent studieplan. I tillegg presiserer departementet at høyskolen ikke kan ta opp studenter til et bachelorstudium høsten 2006 på grunnlag av en studieplan som ikke er godkjent. DNBH understreker i sitt svar til departementet at det kun undervises i henhold til den studieplanen som lå til grunn for retten til å tildele graden bachelor og at studenter som startet ved høyskolen høsten 2006 var tatt opp på grunnlag av denne studieplanen. På bakgrunn av redegjørelsen fra DNBH, sendte KD 21. juli 2006 brev til NOKUT, der KD viser til NOKUTs ansvar med å trekke en akkreditering tilbake dersom vilkårene for denne akkrediteringen ikke lenger er til stede, jf. lov 15. april 2005 om universiteter og høyskoler § 3-1 tredje ledd. Departementet skriver at det vil vurdere eventuelle tiltak i forhold til DNBHs statstilskudd i tråd med videre utvikling i saken. NOKUT satte høsten 2006 i gang en revisjon av den akkreditering DNBH fikk i 2002. Så lenge det ikke er fattet vedtak i NOKUT om å trekke akkrediteringen tilbake, har skolen fremdeles rett til å tildele graden bachelor på de vilkår som ble fastsatt i 2002. Departementet forutsetter at DNBH har tatt opp alle studenter på bakgrunn av en godkjent studieplan, og at skolen også gir undervisning i tråd med denne. Kunnskapsdepartementet vil innen fire uker gjennomføre et dialogmøte ved høyskolen. Departementet har mottatt revisorgodkjente regnskap for 2004 og 2005, og avventer regnskapet for 2006. Dette er forhold som vil bli tema i nevnte møte ved DNBH.

SPØRSMÅL NR. 515**Innlevert 31. januar 2007 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner****Besvart 8. februar 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«Arbeidet med gassrør til Østlandet (Grenland) har kommet et viktig skritt videre etter at Gassco har inngått avtaler om videreføring av arbeidet med en rekke energi- og industriselskaper. Den varslede fremdriften er imidlertid skuffende sett i forhold til

de løfter som ble gitt av enkelte av regjeringspartiene før valget i 2005.

Vil statsråden ta initiativ til en forsert prosess hvor man kan starte opp med bygging av den norske delen av røret, og når vil statsråden avklare statens rolle i prosjektet?»

Svar:

Signeringen av avtaler den 29. januar om forpliktelser av eierskap og bruk danner et godt grunnlag for å videreføre prosjektet om transportsystem for naturgass fra Kårstø til Østlandet, Sverige og Danmark.

De kommersielle aktørene har til nå forpliktet seg til bruk av om lag halvparten av kapasiteten i transportsystemet i 10 år og 70 pst. av eierskapet. Videre har selskapene forpliktet seg til finansiering av prosjektutvikling frem til investeringsbeslutning i 2009 som vil kunne gi oppstart i 2012.

Tiden frem til investeringsbeslutning skal brukes på forprosjektering og myndighetsbehandling både i Norge, Sverige og Danmark.

Vi regner med at konsesjonsbehandlingen vil gå raskest i Norge på grunn av mest modning i denne delen av prosjektet. I henhold til Gassco er allikevel volumgrunnlaget i Grenland for lite til å kunne gi økonomi i et slikt prosjekt alene. Prosessindustrien i Grenland vil heller ikke ha full nytte av transportsystemet før industrien i Sverige og Danmark mottar

gass. Dette fordi prosessindustrien også skal trekke ut etan og propan av totale mengder salgsgass.

Videre innebærer en forskuttering av resultatet av konsesjonsbehandlingen i Sverige og Danmark en betydelig risiko. Denne risikoen er knyttet til hvor lang tid godkjenningen av konsesjonene tar, hvilke endelige tekniske løsninger som kreves og konkrete landfallsløsninger.

I henhold til Gassco vil derfor ingen av de kommersielle eierne ta investeringsbeslutning før konsesjon om bygging og drift for hele transportsystemet er på plass.

Imidlertid er både Regjeringen og de kommersielle aktørene interessert i oppstart av transportsystemet så raskt som mulig og det vil kontinuerlig bli sett på muligheter for å kunne forsere oppstartstidspunkt gjennom blant annet myndighetsbehandlingen. I tråd med dette vil Regjeringen snarlig avklare på hvilken måte staten kan bidra til realisering av rørlednings-systemet.

SPØRSMÅL NR. 516

Innlevert 31. januar 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 9. februar 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Det er nå en snau måned siden statsråden var på Kongsvinger og annonserte at trasévalget for riksvei 2 gjennom Sør-Odal var avgjort av Regjeringen. Dette beroliget distriktet. Fortsatt har imidlertid ikke Vegvesenet fått noe brev fra departementet slik at planleggingen kan fortsette. Sett i lys av at riksvei 2 allerede er forsinket, er det bemerkelsesverdig at det må gå så lang tid etter at saken er avgjort.

Hvorfor forsinkes prosjektet ytterligere på denne måten?»

BEGRUNNELSE:

Riksvei 2 sin betydning for Glåmdal-distriktet og for forbindelsen til Sverige er gjentatt så mange ganger for statsråden at det har statsråden full innsikt i. I distriktet er det nå en klar oppfatning at statsråden har avklart saken og de fleste tror at planleggingen er i full gang. Statsråden må sørge for at virkeligheten kommer å jour med oppfatningen i distriktet og med de forventningene hun har skapt ved å gi Vegvesenet de nødvendige instruksjoner for den videre planlegging.

Svar:

I tråd med reglene i plan- og bygningsloven har Statens vegvesen utarbeidet et forslag til planprogram for utarbeidelse av reguleringsplaner for vegstrekningen Nybakk-Kongsvinger. Ettersom Jernbaneverket og fylkesmannen i Hedmark har kommet med innvendinger til forslaget til planprogram, er det forelagt Miljøverndepartementet.

Miljøverndepartementet har etter samråd med Samferdselsdepartementet nå gitt tilbakemelding på det forelagte planprogrammet, jf. vedlagt brev. Det gjenstår derfor ingen formelle hinder for at Vegdirektoratet kan godkjenne planprogrammet slik at planleggingen av vegprosjektet kan videreføres.

Vedlegg til svar:

Brev fra Miljøverndepartement til Statens vegvesen.

Referansenummer: 200503590-/EGU.

Dato: 8. februar 2007.

Riksveg 2 Nybakk-Kongsvinger. Svar på forelegging av planprogram for reguleringsplan for firefeltsveg.

Det vises til Deres brev av 25. februar 2006 med foreleggning av utkast til fastsatt planprogram for reguleringsplaner for firefeltsveg mellom Nybakk og Kongsvinger.

I e-postmelding av 10. mars 2006 meldte vi at Miljøverndepartementet vil vurdere utkastet til program, og ba om at Vegdirektoratet ikke fastsetter programmet før vi har gitt vår skriftlige tilbakemelding.

Det går fram av utkast til fastsatt planprogram at begrunnelsen for at det nå planlegges firefeltsveg for den aktuelle strekningen, er oppfølging av stamvegnormalen som ble vedtatt i september 2002, forslag til ny vegnormal og Statens vegvesens langsiktige strategi om utbygging av viktige stamvegstreknin-ger til firefeltsveg.

For vegstrekningen gjennom Nes kommune fore-ligger det en egengodkjent kommunedelplan. På grunn av innsigelse fra Statens vegvesen ble kommu-nedelplan for riksvei 2 gjennom Sør-Odal kommune behandlet av Miljøverndepartementet i brev av 6. ok-tober 2003. Innsigelsen ble tatt til følge og kommu-nestyrets vedtak om alternativ sør ble ikke godkjent. Departementet anbefalte at alternativ nord skulle leg-ges til grunn for det videre arbeidet med regulerings-plan.

I departementets vurdering ble det påpekt at plan-leggingen så langt var basert på en tofeltsveg og at ut-videlse til firefelt vil kreve en ny planprosess og kon-sekvensutredning. Det ble presisert at en slik utred-ning ikke behøver å ta opp spørsmålet om valg av ho-vedtrasé til ny vurdering. Forutsetningen for Miljø-verndepartementets vurdering var uttalelsen fra Sam-ferdselsdepartementet av 13. juni 2003 hvor det går

fram at det med forventet trafikkøkning vil være ak-tuelt med en utvidelse til firefelt først fram mot 2030.

Nordlig trasé skal fortsatt ligge til grunn for regu-leringsplanarbeidet.

Ettersom det går en jernbane parallelt med vegen, ber vi om at det foretas en vurdering av trafikkprog-nosene sett i lys av en offensiv satsning på utvikling av togtilbudet på strekningen.

Regjeringen har markert en innskjerping av jord-vernet, jf. fellesbrev av 21. februar 2006 fra land-bruks- og matministeren og miljøvernministeren. For å følge opp dette er det av avgjørende betydning at vegens standard, linjeføring og detaljutforming, her-under blant annet omfang og plassering av kryss, blir grundig vurdert med tanke på å unngå nedbygging av dyrka mark og å redusere miljøulempene tiltaket vil påføre nærmiljøet.

Vi er enige i planprogrammets omtale av formål og forslag til behandling av konsekvensutredningen. På grunn av endring av vegstandard sent i planpro-sessen er det viktig at det utarbeides en konsekvens-utredning som dekker hele vegstrekningen mellom Nybakk og Kongsvinger. Formålet med en slik utred-ning er å gi et bedre grunnlag for å se de enkelte re-guleringsplanene i sammenheng for hele streknin-gen. Det forutsetter at den samlede konsekvensutred-ningen sendes på høring og offentlig ettersyn. Videre at tiltakshaver pålegges å utarbeide et dokument som oppsummerer og vurderer høringsuttalelsene. Konse-kvensutredningen med oppsummering skal foreligge før sluttbehandlingen av den første reguleringsplanen på vegstrekningen.

SPØRSMÅL NR. 517

Innlevert 31. januar 2007 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 7. februar 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Synes justisministeren det er greit at politiet fortsetter å bøtelegge, samtidig som de selv ikke føl-ger loven, og vil justisministeren be politiet stoppe utstedelse av bøter som gjelder feil plassering av skilt på snøscooter inntil de nye forskriftene er på plass?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede stilte i september i fjor spørsmål til samferdselsministeren om hun ville sørge for en nød-vendig endring av forskrifter for snøscootere, som

gjør det mulig å plassere skilt (kjennemerke) i tråd med forskriftene. Statsråden viste den gang til at man hadde kapasitetsproblemer og derfor ikke kunne love når denne vurderingen skulle kunne gjøres. Etter det-te har Justisdepartementet den 2. november 2006 sendt ut et brev til politidistriktene hvor man ber om at disse ikke intensiverer overvåkingen og håndhe-velsen av denne delen av regelverket for innværen-de sesong. Dessverre er ordlyden i brevet slik at an-modningen kan omgås - noe som allerede har skjedd. Forskrift om tekniske krav og godkjenning av kjøre-

tøy, deler og utstyr (kjøretøysforskriften), regulerer hvordan skiltet skal monteres på snøscooterne. Utseendet på snøscooterne har endret seg vesentlig fra forskriften ble skrevet og frem til i dag, noe som innebærer at det ikke lenger er mulig å montere skiltene i henhold til forskriftene. Det er ikke bare privatpersoner som har dette problemet, også politiet, Forsvaret, frivillig redningstjeneste og yrkesutøvere, har de samme problemene. Kort sagt alle nyere snøscootere. Vegdirektoratet ble allerede i september 2005 gjort oppmerksomme på problemet, og har konkludert med at forskriften må endres.

Dessverre har det tatt tid, og ennå er ikke forslag til endring av forskriften sendt ut på høring. Trolig blir heller ikke forskriften endret inneværende sesong. Men i forslaget til nye forskrifter har man konkludert med at det blir tillatt å montere skiltet på siden av snøscooteren. Denne plasseringen er allerede godkjent i våre naboland, Sverige og Finland. Inntil ny forskrift er på plass bør ikke politiet avstå fra å utstede bøter på grunn av feil plassering av skilt, så lenge skiltet er godt synlig og montert på snøscooteren.

Svar:

Regelverket som omhandler snøscootere og skilting av disse er hjemlet i bl.a. kjøretøysforskriften kapittel 39 og forskrift om bruk av kjøretøy § 2-5, som hører inn under Samferdselsdepartementets ansvarsområde. Justisdepartementet er gjort kjent med at Vegdirektoratet er i gang med et arbeid for å revidere regelverket for plassering av skilt på snøscooter/bel-

temotorsykler. Dette arbeidet vil ta noe tid, og man regner ikke med at eventuelle endringer vil kunne tre i kraft for inneværende snøscooter sesong.

Jeg er kjent med det svar som samferdselsministeren gav 19. oktober 2006 på spørsmål nr. 49 fra representanten Bård Hoksrud, og hvor samferdselsministeren avslutningsvis anfører at hun ikke finner det ønskelig å gjøre en overtredelse av reglene for plassering av kjennemerket midlertidig sanksjonsfri.

I brev av 2. november 2006 til Politidirektoratet redegjorde Justisdepartementet for det pågående regelverksarbeidet vedrørende plassering av skilt på snøscooter/beltemotorsykel. Siden det synes å ha oppstått en viss usikkerhet i bransjen og blant publikum om det pågående arbeidet, ble Politidirektoratet anmodet om å gjøre politidistriktene oppmerksomme på utviklingen og Vegdirektoratets arbeid med en revidering av regelverket. Videre ble det uttalt at departementet ikke ser noen grunn til å intensivere overvåkingen og håndhevelsen av denne delen av regelverket for inneværende sesong.

På bakgrunn av det spørsmål som er stilt vil departementet for øvrig innhente opplysninger fra Politidirektoratet om hva som nå er status i saken.

Avslutningsvis vil jeg bemerke at behandlingen av konkrete straffesaker hører inn under påtalemyndigheten ansvarsområde, under Riksadvokatens ledelse. Departementet vil derfor også ta kontakt med Riksadvokaten for nærmere opplysninger om hva som er påtalemessig oppfølging av denne type saker.

SPØRSMÅL NR. 518

Innlevert 31. januar 2007 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 8. februar 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Vil landbruks- og matministeren i tiden fram til 1. september også vurdere andre justeringer i forskriften som kan gjøre det lettere å satse på sauedrift i distriktslandbruket, for eksempel en viss heving av minstekravet til antall sau, alternativt kompensatoriske tiltak i forbindelse med jordbruksforhandlingene våren 2007?»

BEGRUNNELSE:

Landbruks- og matdepartementet har utsatt ikrafttreddelsen av de skjerpede kravene (i forskrift om velferd for småfe) til brannvarslingsanlegg for

bruk med mer enn 30 vinterfora sauer fra 1. januar 2007 til 1. september 2007, etter innspill blant annet fra Norges Bondelag. I denne perioden skal Mattilsynet gå gjennom sin veileder til denne forskriften, blant annet for å presisere nærmere omfanget av begrepet "vinterfora sau", og forståelsen av hva som kvalifiserer til unntak for dette kravet der det er "åpenbart unødvendig". Landbruks- og matministeren presiserte i forbindelse med utsettelsen at kravet om økt dyrevelferd skal opprettholdes.

De positive sidene ved forslaget i forskriften må vurderes opp mot kostnadene. For en sauebonde kan den pålagte investeringen bli en ekstrabyrde som i

verste fall kan påvirke en beslutning om nedleggelse av drift. Det vil i så fall være uheldig både for arbeidet med å holde i hevd kulturlandskapet og for distriktsjordbruket generelt.

Svar:

Forskrift om velferd for småfe ble vedtatt av Landbruks- og matdepartementet 18. februar 2005. Den implementerer Europarådsanbefalingene om hold av sau og hold av geit og medfører også en oppfølging av St.meld. nr. 12 (2002-2003) Om dyrehold og dyrevelferd, samt Stortingets behandling av denne. Forskriften ble utarbeidet i et nært samarbeid med næringen og dens organisasjoner, og inneholder krav om brannvarslingsanlegg i bygninger med mer enn 30 vinterfødte dyr. Dette kravet skulle tre i kraft 1. januar 2007. Det kreves ikke brannalarm i bygninger med færre enn 30 vinterfødte dyr eller når brannalarm er åpenbart unødvendig.

Medio november 2006 ble Landbruks- og matdepartementet kontaktet av Norges Bondelag som ba om et møte for å drøfte deler av innholdet i forskriften. Norges Bondelag hevdet at det var urimelig å kreve brannvarslingsanlegg i sauefjøs med et så lite antall som 30 dyr. Det ble påpekt at begrepet "30 vinterfødte dyr" var noe uklart. Likeledes at begrepet "åpenbart unødvendig" ble tolket noe forskjellig.

I et møte 19. desember 2006 mellom representanter for Norges Bondelag, Mattilsynet og Landbruks- og matdepartementet ble det konkludert med at det ville være naturlig å legge samme definisjon av vinterfødte dyr til grunn som den som brukes ved tildeling landbruksstøtte. Betegnelsen "30 vinterfødte dyr" skal derfor leses som; 30 dyr som er ett år eller eldre pr. 1. januar. Deres avkom som er yngre enn ett år og ment til rekruttering i besetningen, regnes ikke med.

Det var videre i møtet en felles forståelse for at betegnelsen "åpenbart unødvendig" var vanskelig å definere presist og ville måtte gjøres til gjenstand for skjønnsmessig fortolkning. Det vil i en veileder til

forskriften som er under utarbeidelse, fra Mattilsynets side bli gitt en presisering av betegnelsen så langt råd er og instruksene til Mattilsynets distriktskontorer vil bli gjort så entydig som mulig. Til syvende og sist må det aktuelle distriktskontor bruke sitt skjønn, basert på denne veiledningen, til å trekke grensen. Veilederen er under utarbeidelse av Mattilsynets regionkontor i Sandes og vil ferdigstilles i løpet av året. Det er i dette arbeidet naturlig at det er kontakt mellom Mattilsynet og næringen. Definisjonen av begrepet "vinterfødte dyr" og presisering av begrepet "åpenbart unødvendig" er imidlertid allerede lagt ut på Mattilsynets hjemmeside og dermed kommunisert til distriktskontorene i påvente av at veilederen skal bli ferdigstilt.

Jeg vil understreke at det er av stor betydning at vi satser på tiltak som kan bedre dyrevelferden. Stortinget gav også sin klare tilslutning til dette gjennom behandlingen av St.meld. nr. 12. I den sammenheng er det viktig med brannvarslingsanlegg for å unngå brann i driftsbygninger for husdyr. Når det gjelder spørsmålet fra representanten Høybråten om myndighetene bør følge opp kravet til brannvarslingsanlegg i driftsbygninger for sau med særskilte kompensatoriske tiltak for kostnadene som dette kravet medfører, vil jeg understreke at det ikke kan være slik at innføring av nye offentlige krav og pålegg automatisk skal utløse økonomiske støttetiltak overfor dem reguleringen angår. Dette er heller ikke regelen i samfunnet for øvrig. Dette innebærer at ved utformingen av nye offentlige reguleringer, må myndighetene avveie hvor formålseffektive tiltakene er, og om det bør gjøres unntak fra bestemmelsene i tilfeller hvor nytteverdien ved tiltaket er begrenset i forhold til kostnadssiden knyttet til reguleringen. I dette konkrete tilfellet som gjelder brannvarslingsanlegg i sauefjøs, viser jeg til avsnittet ovenfor hvor det er angitt ved hvilke anledninger det ikke er krav om slike anlegg. Jeg vil også peke på at brannvarslingsanlegg reduserer brannrisikoen som normalt vil redusere kostnader til brannforsikring for den enkelte bonde.

SPØRSMÅL NR. 519**Innlevert 31. januar 2007 av stortingsrepresentant Arild Stokkan-Grande****Besvart 7. februar 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Stortinget er orientert om at Arbeids- og inkluderingsdepartementet arbeider med oppfølgingen av granskingen av Utlendingsdirektoratet, og i St.prp. nr. 1 (2006-2007) blir det orientert om at det tas sikte på en ferdigstilling av arbeidet innen sommeren 2007.

Kan arbeids- og inkluderingsministeren si noe nærmere om når og hvordan Stortinget formelt vil bli orientert om resultatene av dette arbeidet?»

Svar:

Som følge av granskingen av Utlendingsdirektoratet (UDI) våren 2006, jf. NOU 2006:14 og kontroll- og konstitusjonskomiteens Innst. S. nr. 237 (2005-2006), ble det opprettet et prosjekt i Arbeids- og in-

kluderingsdepartementet for å gjennomgå og forbedre departementets styring av direktoratet. Det ble også opprettet et oppfølgingsprosjekt i UDI. Både gjennom departementets prosjekt og i den løpende etatsstyringen av UDI fokuseres det på ledelse, styringsdialog, saksbehandling, rolleforståelse og kultur, i tråd med hva Stortinget har forutsatt.

Prosjektene vil avlevere sine konklusjoner og anbefalinger til meg i løpet av sommeren 2007, men resultater fra prosjektene blir i tillegg fortløpende implementert i departementets arbeid.

Stortinget vil bli orientert om helheten i arbeidet og de oppnådde resultatene i forbindelse med framleggingen av statsbudsjettet for 2008, dvs. i St.prp. nr. 1 (2007-2008).

SPØRSMÅL NR. 520**Innlevert 31. januar 2007 av stortingsrepresentant Petter Løvik****Besvart 7. februar 2007 av nærings- og handelsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«GIEK sin byggelånsgaranti for norske verft har sidan ordninga vart oppretta i 2005 vore ein suksess. Det kjem nå signal om at ramma på 2,5 mrd. kr er i ferd med å bli oppbrukt. Sjølv om delar av norsk verftsnaering, spesielt dei offshoreretta delane, går svært bra, er det viktig å stimulere breidda i naeringa og tenke langsiktig.

Kva er status for GIEK si byggelånsramme, og har Regjeringa planer om å utvide ramma om denne skulle bli for knapp?»

Svar:

Det var i november 2006 ein sterk auke i søknadsinngangen under GIEK si garantiordning for byggjelån. Ramma for ordninga blir fastsett gjennom eit eige romartalsvedtak. For 2007 fastsette Stortinget samrøystes denne ramma til 2,5 mrd. kr. Ved utgangen av januar 2007 er ramma nytta fullt ut. Det er eit mål at garantiar for byggjelån ikkje skal vere til hinder for at verfta skal kunne sikre seg langsiktige kontraktar. Regjeringa vil snart i ein eigen proposisjon legge fram eit forslag om å utvide ramma for garantiordninga for byggjelån under GIEK frå 2,5 mrd. kr til 5,0 mrd. kr.

SPØRSMÅL NR. 521**Innlevert 1. februar 2007 av stortingsrepresentant Morten Høglund****Besvart 9. februar 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Ifølge Asker og Bærum Budstikkets nettsider har Miljøverndepartementet denne uken ringt Asker kommune og bedt om å få innstillingen i byggesaken til Kjell Inge Røkke på Konglungen.

Er det vanlig praksis i departementet å ringe kommunene på denne måten og be om innstillinger i tilsvarende saker?»

BEGRUNNELSE:

Den interesse Miljøverndepartementet viser for denne byggesaken på Konglungen virker høyst underlig og svært overdrevet. Det vil derfor være av interesse for alle lokalpolitikere å vite om departementet er i ferd med å legge seg på en praksis der man direkte er i inngripen med kommunene mens prosesser pågår.

Hvis det er vanlig å ringe kommunene på den måten som er gjort i forhold til Asker kommune, kunne det være interessant å få rede på i hvilket omfang dette skjer.

Hvis det er en uvanlig praksis, kunne det være interessant å få vite hva som er årsaken til at departe-

mentet forfølger nettopp denne byggesaken. Den aktuelle byggesaken i Asker er i ferd med å finne sin løsning og det kan synes som om departementets håndtering av saken, både forlenger en endelig beslutning og fordyrer prosessen.

Svar:

Miljøverndepartementet henvendte seg 29. januar 2007 til Asker kommune for å få informasjon om den videre behandling av den aktuelle byggesaken på Konglungen.

Samtidig ble det bedt om å få tilsendt kommunens innstilling og vedtak i saken.

Grunnen til at Miljøverndepartementet ønsket å bli oppdatert om behandlingen av denne saken, er at departementet behandlet en tidligere søknad om bygging på denne eiendommen. Det er ikke uvanlig at departementet tar kontakt for å bli oppdatert om videre behandling i saker som departementet har behandlet. Det forekommer også svært ofte at departementet kontakter kommuner eller fylkesmenn for å få informasjon om saker som er under behandling der, og som departementet får henvendelser om.

SPØRSMÅL NR. 522**Innlevert 1. februar 2007 av stortingsrepresentant Solveig Horne****Besvart 9. februar 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«På bakgrunn av disse opplysningene som nå har kommet frem, hvilke konkrete tiltak vil statsråden nå gjøre for å få på plass et sikkert, trygt og forutsigbart tilbud til nærmere 500 000 mennesker på Sør-Vestlandet?»

BEGRUNNELSE:

Spørsmålet om den langsiktige løsningen av det nevrokirurgiske tilbudet ved Stavanger Universitetssykehus (SUS) er ikke avklart. Haukeland Universitetssykehus (HUS) bryter samarbeidsavtalen som ble inngått før jul 2006 og Helse Vest har nå nektet nevrokirurger ved SUS å behandle pasienter med baklo-

fenpumper. Arbeidet med den eksterne utredningen er ikke kommet skikkelig i gang, og ekstrakostnadene ved vikarstafett har allerede passert 2 mill. kr. Mangel på en langsiktig løsning på det nevrokirurgiske tilbudet ved SUS begynner nå å vises igjen på kostnadssiden. Fortsetter dette, vil det kreve ekstra-bevilgninger i en situasjon der budsjettene allerede er sprenget, og der Helse Vest har varslet betydelige innsparinger i året som kommer.

Svar:

Jeg er kjent med at saken om nevrokirurgitilbudet i Helse Vest har ført til sterk uro og stort engasjement i Stavanger. Det tar jeg alvorlig. Det sentrale er at be-

folkningen i Rogaland får et godt tilbud innen nevrokirurgi. Helse Vest har meldt at det i den senere tid har vært god dialog mellom Helse Bergen og Helse Stavanger om bemanningsnivået ved nevrokirurgisk avdeling ved Stavanger universitetssykehus, og at pasientene i Helse Stavanger sitt opptaksområde har et døgnkontinuerlig og kompetent nevrokirurgisk tilbud. Jeg er gjort kjent med at styret i Helse Vest RHF ved flere anledninger har drøftet organiseringen av oppgavefordelingen innen nevrokirurgi mellom Bergen og Stavanger. Gjeldende arbeidsdeling mellom avdelingene i Bergen og Stavanger er basert på en ekstern faglig vurdering gjennomført i 2005 som styret i Helse Vest RHF har sluttet seg til. Styret i Helse Vest RHF har vedtatt at det skal gjennomføres en

omfattende faglig gjennomgang av den nevrokirurgiske virksomheten i Helse Vest. Det er satt ned et utvalg som består av fire skandinaviske nevrokirurger. Jeg er kjent med at styret vil behandle saken på nytt etter at utvalgets faglige vurdering foreligger innen 1. mai 2007. Foretaksmøter i Helse Bergen HF og Helse Stavanger HF 1. desember 2006 vedtok retningslinjer for det videre samarbeidet. Det ble lagt til grunn av begge foretaksmøter at styrene i de respektive helseforetak sørger for at samarbeidsavtalen blir fulgt opp. Jeg er kjent med at styret i Helse Vest RHF er svært opptatt av denne saken og følger den tett. Jeg legger derfor til grunn at Helse Vest legger stor vekt på å sikre et godt nevrokirurgisk tilbud til befolkningen i Rogaland.

SPØRSMÅL NR. 523

Innlevert 1. februar 2007 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli

Besvart 12. februar 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Vegvesenet og Jernbaneverket har etter pålegg fra samferdselsministeren i høst utredet lange tunneler både for veg og jernbane langs Mjøsa. I EUB 16. januar kommer det frem at de mener tunneler er best for lokalsamfunnet, landskapet og miljøet, allikevel sier de nei til denne løsningen. De vil vurdere å komme med innsigelser hvis Eidsvoll kommune går for tunneløsningen.

Er samferdselsministeren enig i den løsningen Jernbaneverket og Vegvesenet har valgt selv om det vil gå på bekostning av miljøet og naturen?»

BEGRUNNELSE:

I et oppslag i Eidsvoll Ullensaker Blad 16. januar 2007 kommer det fram at både Jernbaneverket og Vegvesenet sier nei til lokalbefolkningens ønsker om lange tunneler langs Mjøsa (med unntak av en 2,3 km lang jernbanetunnel ved Morskogen) for å skåne natur og miljø. Det er tverrpolitisk enighet i Eidsvoll om at den løsningen Vegvesenet og Jernbaneverket har valgt ikke vil ivareta miljøet, og skuffelsen er stor. Og det er ingen tvil om at det store flertallet i kommunestyret i Eidsvoll vil forkaste forslaget.

Svar:

I forbindelse med Samferdselsdepartementets behandling av Statens vegvesens og Jernbaneverkets forslag til planprogram for utbyggingen av E6 og

Dovrebanen langs Mjøsa ble det lokale forslaget om lange tunneler forkastet, hovedsakelig fordi kostnadene ikke stod i forhold til gevinstene. Det tunnelalternativet i Eidsvoll kommune som Samferdselsdepartementet har bedt etatene utrede, og som etatene har forkastet i sitt forslag til kommunedelplan i Eidsvoll kommune, er imidlertid langt mindre omfattende enn alternativet med lange tunneler. Departementets vurderinger av det tidligere alternativet med lange tunneler var i samsvar med etatenes og kan derfor ikke overføres til tunnelalternativet som er utredet i forbindelse med kommunedelplanarbeidet i Eidsvoll kommune.

Jeg legger vekt på at det er etatenes ansvar i forbindelse med planleggingen av infrastrukturtiltak, etter en forutgående konsekvensutredning, å fremme forslag om det alternativet som de på faglig grunnlag mener er best. I konsekvensutredningen har etatene kartlagt konsekvensene de ulike alternativene vil få for blant annet miljø, naturressurser og samfunn. Den faglige anbefalingen på bakgrunn av konsekvensutredningen er basert på en helhetlig vurdering av disse elementene, også sett i sammenheng med de ulike alternativenes utbyggingskostnader.

Statens vegvesens og Jernbaneverkets forslag til kommunedelplan for E6 og Dovrebanen langs Mjøsa i Eidsvoll kommune skal danne et faglig grunnlag for den lokalpolitiske behandlingen i Eidsvoll kommune. Jeg vil derfor ikke kommentere etatenes forslag til kommunedelplan.

SPØRSMÅL NR. 524**Innlevert 1. februar 2007 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 12. februar 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Dagens ferjesituasjon på Tau-sambandet oppfattes av reisende, av næringsliv og av lokale myndigheter som lite tilfredsstillende og uakseptabel.

Hva vil statsråden gjøre for å finne en løsning som møter sambandets trafikkgrunnlag og som tilfredsstiller de reisendes behov?»

BEGRUNNELSE:

Tre ferjer trafikkerer i dag Tau-sambandet. Dagens ene hurtigferje, MF Stavanger, fungerer tilfredsstillende, men det øvrige materiell er foreldet. Mange hevder dagens kombinasjon av en hurtigferje og to eldre ferjer gir dårlig og lite rasjonell drift og trafikkavvikling. Det oppstår stadig problemer med trafikkavvikling i forbindelse med rushtrafikken, noe som skaper stor frustrasjon blant de reisende. Det er mye som tyder på at dagens ferjesituasjon utgjør en bremsekloss for bosetting og utvikling av arbeidsplasser i området. Trafikkproblemene er også svært utfordrende for næringslivet som er avhengig av stabilt og forutsigbart transporttilbud på strekningen.

Det har lenge vært ventet at MF Rennesøy skulle trafikkere Tau-sambandet fra 1. januar 2007. I desember 2006 ble det klart at MF Rennesøy likevel ikke skulle settes inn, men at tilbudet skulle videreføres som det var til 1. mai 2007. Dette ble oppfattet som en svært dårlig løsning av mange aktører.

Dagens situasjon er uakseptabel. Inntil fastlands-sambandet har fått sin løsning og inntil fast samband på strekningen er realisert, trenger Ryfylke en stabil og tilfredsstillende løsning på trafikkutfordringene på Tau-sambandet.

Svar:

Sambandet Stavanger-Tau trafikkeres i dag av tre ferjer (M/F "Stavanger", M/F "Utstein" og M/F "Strand"). Sambandet hadde flere perioder med driftsproblemer i 2006. Dette har selvfølgelig medført utfordringer og negative konsekvenser for næringsliv og vanlig reisende.

Dersom M/F "Rennesøy" blir satt inn i sambandet, vil kapasiteten bli styrket med om lag 20 pst., og videre sikre en effektiv reserveferjeløsning for blant annet sambandet ut til Kvitsøy og Skudeneshavn. Ved bruk av denne ferjen i sambandet til Kvitsøy og Skudeneshavn, vil annet materiell bli satt inn i Tau-sambandet.

Samferdselsdepartementet har blitt orientert om at Statens vegvesen er midt i forhandlinger med ferjederiet om ferjesambandet Stavanger-Tau. Forhandlingene er ikke avsluttet, og jeg kan derfor ikke gå i detalj om hva slags ferjeløsning som blir resultatet. Det vi kan si er at Statens vegvesen prøver å finne løsninger med M/F "Rennesøy" innenfor de budsjettmessige rammene som Statens vegvesen har til disposisjon. Det er grunn til å presisere at det er stor avstand mellom partene i forhandlingene på det nåværende tidspunkt.

I forbindelse med Revidert nasjonalbudsjett 2006 økte Regjeringen bevilgningene til Tau-sambandet med 1 mill. kr for å kunne opprette en ekstra nattavgang. Det er ifølge standard for ferjedrift ikke krav om nattavganger i dette sambandet.

SPØRSMÅL NR. 525**Innlevert 1. februar 2007 av stortingsrepresentant Erna Solberg****Besvart 12. februar 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Kan statsråden gi en skjematisk fremstilling av fordelingen og forventet økning i de ordinære og spesielle arbeidsmarkedstiltakene i statsbudsjettet for 2007, Handlingsplan mot fattigdom og Handlingsplan for integrering og inkludering; det bes om at fremstillingen viser både bevilgning til ulike tiltak

samt antall tiltaksplasser innenfor de angitte satsningsområdene, og kan statsråden antyde hvilke fylker som får økninger, siden noen åpenbart får kutt?»

BEGRUNNELSE:

I svarbrev av 19. januar på mitt spørsmål til statsråden av 14. januar 2007 vises det til at antallet til-

taksplasser for yrkeshemmede i 2007 skal opp til 28 000, en økning på 700 plasser utover bevilgningen for andre halvår av 2006. Jeg viser videre til St.prp. nr. 14 (2006-2007), hvor det fastslås at det i andre halvår av 2006 ble gjennomført 1 200 færre tiltaksplasser enn planlagt nivå (26 100 plasser). Med andre ord må antallet tiltaksplasser for yrkeshemmede i 2007 økes med 1 900 i forhold til antallet tiltaksplasser i andre halvår 2006 for at Regjeringen skal nå sin målsetting.

I Handlingsplan mot fattigdom vises det til at 144 mill. kroner av den samlede bevilgning til arbeidsmarkedstiltak - både ordinære og spesielle (for yrkeshemmede) - skal være fattigdomsrettede. I Handlingsplan for integrering og inkludering av innvandrerbefolkningen vises det til at ytterligere 165 mill. kroner av arbeidsmarkedstiltakene er målrettet de mål som denne handlingsplanen setter opp. Sammenholdt med de signaler vi mottar om at tiltaksplasser for yrkeshemmede legges ned, samt det svar statsråden ga på mitt spørsmål av 14. januar, ønsker jeg en redegjørelse for hvor mye av den målsatte tiltaksmassen som er avsatt til yrkeshemmede, gjennom skjermete tiltak, arbeid med bistand mv.

Svar:

Jeg gjør innledningsvis oppmerksom på at svaret ikke inneholder en direkte skjematisk framstilling slik representanten Solberg ber om. Bakgrunnen er at fordeling og sammensetning mellom de to tiltakspostene over statsbudsjettets kapittel 634, postene 70 og 71, krever forklaringer utover hva en skjematisk framstilling kan gi.

Det er for 2007 bevilget 1432, 8 mill. kr til Arbeids- og velferdsetaten til gjennomføring av arbeidsmarkedstiltak for ordinære arbeidssøkere under statsbudsjettets kapittel 634 post 70. Dette gir grunnlag for et gjennomsnittlig tiltaksnivå på om lag 11 300 plasser i regi av etaten. I tillegg kommer 500 plasser til forsøk med kommunalt ansvar i Oslo kommune.

Det samlede tiltaksnivået på 11 800 plasser er en økning på om lag 800 plasser sammenlignet med det som lå til grunn for 2. halvår 2006. Innvandrere, ungdom og langtidsledige skal prioriteres ved inntak på tiltak. Innsatsen overfor innvandrere styrkes ytterligere i 2007, jf. Handlingsplan for integrering og inkludering av innvandrerbefolkningen. Det er lagt inn om lag 165 mill. kr i handlingsplanen, som isolert sett gir rom for om lag 1 300 tiltaksplasser, samt personellressurser til oppfølging av tiltaksdeltakerne.

Langtidsmottakere av sosialhjelp, unge i alderen 20-24 år og enslige forsørgere som mottar sosialhjelp prioriteres særskilt som egne målgrupper gjennom Regjeringens satsing på målrettede arbeidsmarkedstiltak mot fattigdom, jf. Handlingsplan mot fattig-

dom. I 2007 er det satt av 144 mill. kr til om lag 900 nye tiltaksplasser til fattigdomsbekjempelse under kapittel 634. Alt i alt vil den arbeidsrettede innsatsen mot fattigdom gi om lag 4 500 tiltaksplasser i 2007, fordelt med om lag 2 200 ordinære plasser under kapittel 634 post 70 og om lag 2 300 plasser for yrkeshemmede under post 71.

Tiltaksintensiteten, dvs. forholdet mellom ordinære tiltaksdeltakere og summen av helt ledige og ordinære tiltaksdeltakere, er i dag på et høyere nivå enn i 2005 og 2006. I 2005 lå tiltaksintensiteten i gjennomsnitt på ca. 14 pst. og i 2006 på 15 pst. Gitt anslaget på helt ledige for 2007 i forbindelse med fremleggelsen av St.prp. nr. 1 (2006-2007), gir nivået på 11 800 ordinære arbeidsmarkedstiltak en tiltaksintensitet på nesten 17 pst. Arbeidsmarkedet har forbedret seg ytterligere siden fremleggelsen av statsbudsjettet for 2007. Det gir grunn til å forvente at tiltaksintensiteten kan bli noe høyere enn dette. En vil komme tilbake med en ny vurdering av situasjonen på arbeidsmarkedet i forbindelse med Revidert nasjonalbudsjett 2007.

Regjeringen øker innsatsen i 2007 for å få flere yrkeshemmede i arbeid. Det er viktig at den gunstige situasjonen på arbeidsmarkedet utnyttes slik at flere kan gå over til arbeid. Det er for 2007 bevilget 3662,6 mill. kr til arbeidsmarkedstiltak for yrkeshemmede under kapittel 634 post 71, Spesielle arbeidsmarkedstiltak. Dette gir grunnlag for et tiltaksnivå på gjennomsnittlig om lag 28 000 plasser.

I St.prp. nr. 14 (2006-2007) gikk det fram at forventet gjennomføring av tiltaksplasser for yrkeshemmede var noe lavere enn planlagt nivå for 2. halvår 2006. Jeg var da opptatt av at etaten satte et sterkt fokus på å nå et høyt nivå på tiltakene mot slutten av året. Ny informasjon fra Arbeids- og velferdsdirektoratet viser at det har skjedd en sterk opptrapping i løpet av 2. halvår, slik at tiltaksnivået i gjennomsnitt var på om lag 28 000 plasser i desember 2006. Dette vurderes som et godt utgangspunkt for tiltaksgjennomføringen i 2007. Jeg viser ellers til at antall tiltaksplasser for yrkeshemmede i perioden 2002 til 2005 i gjennomsnitt var på 22 200, jf. mitt svar til representanten Solberg av 19. januar 2007.

Arbeids- og velferdsetaten er meddelt mål og rammer for tiltaksvirksomheten basert på St.prp. nr. 1 og Stortingets budsjettvedtak. For 2007 er hovedtrekk i opplegget gjengitt ovenfor. Selve fordelingen av arbeidsmarkedstiltak på fylker foretas av Arbeids- og velferdsdirektoratet i tråd med disse sentrale føringene. Direktoratet fordeler så disse midlene ut fra blant annet kriterier knyttet til utviklingen i arbeidsmarkedet for ordinære ledige og utviklingen i antallet yrkeshemmede. Også fylkene har gjennom planleggingen angitt behov for tiltaksressurser, basert på lokale forhold og vurdering av brukerbehov. Det er så

opp til fylkene selv å foreta en hensiktsmessig tiltaks-sammensetting som ivaretar brukernes behov.

Ettersom fordelingen av midler mellom fylkene gjenspeiler utviklingen på arbeidsmarkedet og beholdningen av yrkeshemmede, kan fylker oppleve endringer i sine rammer fra et år til et annet. I tillegg foretar direktoratet en oppfølging av virksomheten for eventuelt å justere ressursene mellom fylker. Dette kan være nødvendig på grunn av svingninger på de regionale arbeidsmarkedene, endringer i behov og for å sikre god gjennomføring. Jeg vil framheve at tiltaksarbeidet er en meget stor utfordring for etaten. La meg som en illustrasjon nevne at ved utgangen av januar i år deltok 59 200 yrkeshemmede på ulike arbeidsmarkedstiltak, herunder tiltak finansiert over overslagsbevilgningen, attføringsstønad kapittel 2543.

Som det framgår av min redegjørelse ligger antall tiltaksplasser på et høyt nivå. Dette er et godt grunn-

lag for å nå målsettingen om å få flere i arbeid. Å nå de mål for gjennomføringen departementet har satt på henholdsvis 11 800 og 28 000 plasser i 2007, kan føre til at direktoratet underveis må justere fordelingen av midler mellom fylkene. Opplysninger om hvilke fylker som får lavere og høyere rammer må derfor gis med stort forbehold. Opplysninger fra etaten gir grunnlag for, akkurat nå, å opplyse om at fordelingen på fylker så langt viser at de fleste har fått økte tiltaksrammer. Noen få fylker får noe reduserte rammer 1. halvår 2007 sammenlignet med 2. halvår 2006.

Jeg viser også til mitt tidligere svar til stortingsrepresentant Solberg av 19. januar 2007 hvor det framgår at jeg har bedt etaten forsikre seg om at endringer i tiltakssammensetting er gitt betryggende saksbehandling og er godt faglig begrunnet, samt at eventuelle endringer overfor tiltaksarrangører mv. skjer innenfor forutsigbare tidsrammer.

SPØRSMÅL NR. 526

Innlevert 1. februar 2007 av stortingsrepresentant Dag Ole Teigen

Besvart 15. februar 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Hva kan gjøres for å sikre at privatpraktiserende psykologer og psykiatere i større grad prioriterer pasienter ut ifra sykdommens alvorlighetsgrad, og hva kan gjøres for å sikre at en henvisning fra legen er tilstrekkelig dokumentasjon på pasientens behandlingsbehov; i St. prp. nr. 1 (2006-2007) varslet Regjeringen en gjennomgang av avtalene til spesialistene, så vil dette også gjelde psykologer og psykiatere?»

BEGRUNNELSE:

Vi har blitt kjent med at privatpraktiserende psykologer og psykiatere selv kan velge, og dermed også velge bort, pasienter ut ifra for eksempel bakgrunn, alder eller diagnose. Dette kan åpenbart føre til forskjellsbehandling og til at de som trenger hjelpen mest, ikke blir prioritert.

Det er sentralt å sikre alle lik rett til behandling uavhengig av formidlingsevne, etnisk opprinnelse, alder, kjønn, sykdom og lignende. Dette krever sterkere prioritering og koordinering av pasientinntaket. Når ressursene er knappe er det desto viktigere at de blir brukt der behovet er størst.

I England finnes en form for felles inntakssentral

til psykologer og psykiatere. Kanskje er dette en måte å sikre klarere prioritering og dermed at ressursene i større grad blir brukt på de mest alvorlig syke pasientene.

Vi er også kjent med at ikke alle psykologer oppfatter henvisning fra lege som nok, men krever at pasientene i tillegg må skrive brev/søknad med ytterligere utdypning av sitt sykdomsbilde. Dette framstår som urimelig, strider mot praksis i andre spesialisthelsetjenester, og kan også bidra til ytterligere skjevhet i psykologenes prioritering.

Mange pasienter opplever at de får en liste over spesialister med driftsavtaler fra fastlegen sin, og selv må ringe eller skrive til dem.

Mange psykisk syke får ikke svar, og får aldri hjelp.

Privatpraktiserende psykologer og psykiatere er offentlig finansierte gjennom avtaler med staten. Det er viktig at man gjennom disse avtalene søker å påvirke ressursbruken til det beste for pasientene.

Svar:

Jeg ønsker først og fremst å understreke at det er flere behandlingsledd innenfor spesialisthelsetjenes-

ten som ivaretar et behandlingstilbud til mennesker med psykiske problemer. Spesialisthelsetjenestetilbudet til mennesker med psykiske lidelser består av distriktskykiatriske sentra (DPS), sykehusavdelinger og privatpraktiserende spesialister med driftsavtale med regionale helseforetak (private avtalespesialister). Det er et mål i helsepolitikken at DPS skal kunne gi generell spesialisthelsetjeneste til psykisk syke og gjerne i samarbeid med de private avtalespesialistene. Sykehusavdelingene skal være spesialavdelinger med tilbud innenfor de mest alvorlige tilstander.

De få kartlegginger som er foretatt av avtalespesialistenes praksis, viser at det har gått seg til et samarbeid og en arbeidsdeling mellom de private avtalespesialistene og den offentlige tjenesten i forhold til både pasientgrupper og alvorlighetsgrad. Kartleggingene viser samtidig at samarbeidet og arbeidsdelingen fungerer svært forskjellig, og at tilgjengelighet og prioriteringspraksis blant avtalespesialistene ikke alltid er god nok.

I Nasjonal helseplan (2007-2010) varslet Regjeringen at det ville settes i gang et arbeid med sikte på å endre rammebetingelsene for å få en bedre integrering av avtalespesialistene i de regionale helseforetaks "sørge for"-ansvar, herunder sikre riktig priorite-

ring i tråd med pasientrettighetsloven og prioriteringsforskriften og legge til rette for hensiktsmessig oppgavefordeling mellom avtalespesialister og helseforetak.

Det foretas nå et utrednings- og utviklingsarbeid som skal ligge til grunn for en bedre integrering av de private avtalespesialistene. Regjeringen vil komme tilbake til denne saken i løpet av høsten. Jeg understreker at dette gjelder for alle privatpraktiserende spesialister med driftsavtale med regionale helseforetak, herunder psykiatere og psykologer.

I løpet av inneværende år vil det også være etablert et nytt opplegg for aktivitetsregistrering fra de private avtalespesialistene i regi av Sosial- og helsedirektoratet.

La meg legge til at det er en selvstendig målsetting å sikre bedre tilgjengelighet til de privatpraktiserende psykologene og psykiaterne enn i dag. Pasientene skal ikke risikere å ringe rundt og bli møtt av telefonsvarere, ei heller måtte skrive personlige "søknadsbrev" til den enkelte behandler. Departementet vil vurdere flere alternativ med sikte på at denne problematikken skal finne en tilfredsstillende løsning. En form for felles inntakssentral, slik spørsmålsstilleren peker på, vil vurderes i denne sammenheng.

SPØRSMÅL NR. 527

Innlevert 1. februar 2007 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg

Besvart 9. februar 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Under Stortingets behandling av Dokument nr. 8:57 (2005-2006) ble det fra statsrådets side gitt uttrykk for at oppfølgingen av "Motorferdsel og samfunn" skulle legges frem for Stortinget.

Når vil Stortinget få seg forelagt sak om oppfølging og ev. lovendring som resultat av "Motorferdsel og samfunn"?»

Svar:

Prosjektet "Motorferdsel og Samfunn" er avsluttet, og sluttrapport er oversendt Direktoratet for naturforvaltning som oppdragsgiver. Rapportene fra

prosjektet inngår som grunnlagsmateriale i Direktoratet for naturforvaltning sitt arbeid med revisjon av motorferdselregelverket. Direktoratet har lagt opp til at et eventuelt forslag til reviderte regler sendes på høring i løpet av første halvår 2007. Departementet avventer Direktoratets endelig tilråding som forventes å foreligge annet halvår 2007.

Evalueringen av motorferdselforsøket, MoSa-prosjektet, direktoratets tilråding samt erfaringer med dagens regelverk vil danne grunnlag for eventuelle endringer i regelverket. Eventuelt forslag til lovendring vil trolig kunne fremmes for Stortinget i 2008.

SPØRSMÅL NR. 528**Innlevert 2. februar 2007 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 9. februar 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«I et intervju med Aftenposten den 1. februar 2007 gir statsminister Stoltenberg uttrykk for at dersom Norge ikke hadde hatt CO₂-avgift ville utslippene av CO₂ ha vært 10 millioner tonn høyere per anno. Hvilket vitenskapelig belegg har statsministeren for dette utsagnet?»

Svar:

Spørsmålet ble overført fra miljøvernministeren.

I Aftenposten 1. februar 2007 uttaler statsminister Stoltenberg følgende:

"Ja, Regjeringen mener en betydelig del skal gjennomføres i Norge. Og mye er gjort. Uten de mange tiltak, som bl.a. CO₂-avgiften, ville våre utslipp i dag vært ti millioner tonn høyere enn de er."

Statsministerens uttalelse bygger på beregninger publisert i Norges fjerde nasjonale rapportering under Klimakonvensjonen og rapporten om framgang under Kyotoprotokollen. I tråd med retningslinjene er det i disse rapportene gitt anslag på hva klimagassutslippene ville vært i utvalgte år uten de tiltakene som er iverksatt etter 1990. I beregningene ble det anslått at allerede gjennomførte tiltak vil bidra til at utslippene av klimagasser i 2010 vil være mellom 8,5 og 11,1 millioner tonn CO₂-ekvivalenter lavere enn uten disse tiltakene. Midtpunktet i dette intervallet er i underkant av 10 millioner tonn CO₂-ekvivalenter.

Beregningen som refereres ovenfor, omfatter en rekke viktige tiltak som er gjennomført siden 1990 med sikte på å redusere utslippene av klimagasser, herunder blant annet:

- CO₂-avgiften
- Sluttbehandlingsavgift på avfall
- Skatt på HFK-utslipp
- Avtale om reduksjon av klimagassutslipp med aluminiumsindustrien
- Frivillige avtaler med industrien om reduksjon av SF₆ i magnesiumsindustrien, redusert bruk av lystgass i produksjonen av salpetersyre og redusert bruk av hydrogenkarbonat i sementproduksjonen.

I Norges rapporteringer under Klimakonvensjonen og Kyotoprotokollen er det understreket at det knytter seg betydelig usikkerhet til denne type beregninger. Dette skyldes bl.a. at en ikke med sikkerhet kan vite hvordan utslippene ville ha utviklet seg dersom en ikke hadde gjennomført de analyserte politikktiltakene. I tillegg fanger ikke beregningene opp alle politikktiltak med mulig virkning på utslippene av klimagasser, herunder enøk-tilskudd, tilskudd til fornybar energi, spesifikke informasjonstiltak og tiltak relatert til transport og jordbruk. Beregningene er nærmere beskrevet i de to nevnte rapporteringene (som kan lastes ned fra <http://odin.dep.no/md/english/doc/reports/bn.html>).

SPØRSMÅL NR. 529**Innlevert 2. februar 2007 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 12. februar 2007 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«I svar på mitt skriftlige spørsmål nr. 1237 (2005-2006) fremgår det fra fiskeriministerens at "jeg kan bekrefte at prøveprosjektet Trøndelags-modellen vil bli videreført i 2007". I brev fra Miljøverndepartementet til Fiskeri- og kystdepartementet fremgår det at "Miljøverndepartementet ønsker på denne bakgrunn ikke å forlenge delegasjonen av myndighet et-

ter forurensningsloven ut over 31. desember 2006". Dette medfører opphør av Trøndelagsmodellen.

Hva er Regjeringens begrunnelse for denne snuoperasjonen?»

Svar:

Fiskeri- og kystdepartementet har fokus på en effektiv og samordnet søknadsbehandling for akvakul-

tursøknader. Jeg viser i denne sammenheng til akvakulturloven § 8. Bestemmelsen innebærer at departementet har hjemmel til å gi nærmere bestemmelser om samordning av søknadsbehandlingen, herunder fastsette tidsfrister for behandling av søknader. Bruk av tidsfrister for saksbehandlingen kan være hensiktsmessig for å skape større forutsigbarhet og kortere saksbehandlingstid. Departementet er i ferd med å gjennomgå havbruksnæringens konkurranseforhold. I denne forbindelse vil vi også vurdere fremtidige effektiviserings- og samordningstiltak.

Prøveprosjektet Trøndelagsmodellen er gjennomført som planlagt og evaluert med positivt resultat. Trøndelagsmodellen, som har gått ut på koordinering (sidedelegering) av statlig myndighet på én hånd, er imidlertid ikke en mulig modell for framtida. Det er i regionmeldingen (St. meld. nr. 12 (2006-2007)) foreslått å overføre den rollen Fiskeridirektoratets Regionkontor nå har med koordinering etter

akvakulturloven, til de nye regionene fra 2010. Det er videre i forslag til ny havne- og farvannslov, som nå er ute på høring, foreslått at myndigheten til klarering av oppdrettslokaliteter overføres til kommunene. Denne utøves nå av Kystverkets distriktskontor.

Det vil derfor være nødvendig å tenke nytt i forhold til hvordan vi kan legge best mulig til rette for en effektiv og samordnet behandling av akvakultursaker etter 2010.

På denne bakgrunn, og med sikte på å få rimelig tid til avslutning av prøveprosjektet i Trøndelagsfylkene, er det nå besluttet at prøveperioden forlenges til 30. juni 2007. Det vil si at Miljøverndepartementet forlenger delegasjonsvedtaket knyttet til forurensningsloven til Fiskeridirektoratet Region Trøndelag, og at Fiskeri- og kystdepartementet forlenger sine delegasjonsvedtak tilsvarende når det gjelder vedtak etter matloven og havne- og farvannsloven, som ellers forvaltes av henholdsvis Mattilsynet og Kystverket.

SPØRSMÅL NR. 530

Innlevert 2. februar 2007 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen

Besvart 9. februar 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«EU-domstolen avgjorde nylig at bopliktbestemmelser er i strid med Det indre markedets prinsipp om fri flyt av personer og kapital. I tillegg er boplikt i strid med Den Europeiske Menneskerettighetskonvensjonens bestemmelse om fri rett til å velge bosted.

Hvilke følger vil EU-domstolens avgjørelse få for Norge som EØS-medlem?»

BEGRUNNELSE:

Tyske Uwe Kay Festersen kjøpte i 1998 en landbrukseiendom i Sønderjylland i Danmark. Da Festersen ikke fulgte dansk lovgivning om boplikt på landbrukseiendommer, ble han i 2000 pålagt å selge eiendommen eller bosette seg på den. I august 2003 ble Festersen dømt til en tvangsbót på 5 000 kr for hver måned han ikke oppfylte boplikten. Festersen meldte flytting til eiendommen, men anket dommen. Rettsaken endte i EF-domstolen, som onsdag fastslo at danske bopliktbestemmelser er i strid med EUs frie flyt av kapital og personer, fastsatt i EU-traktatens artikler 56 og 43. EF-domstolen mener også at boplikten bryter med Den europeiske menneskerettighetskonvensjonens bestemmelse om fri rett til å velge bo-

sted. I dommen forbyr Danmark å kreve at en tysker som kjøpte en landbrukseiendom i Danmark, skal ha boplikt.

Svar:

Jeg er opptatt av at landbrukseiendommene representerer ressurser som kan utnyttes i næringssammenheng og som bosted, og jeg mener at lovgivning og praksis bør legge opp til en langsiktig forvaltning i tråd med dette. Landbrukseiendom kan ikke ses isolert som en kapitalgjenstand på eierens hånd. Mitt grunnleggende syn får betydning både for spørsmål om deling av landbrukseiendom, og for bruken av bygningsmassen til bosettingsformål. Boplikt er et av flere virkemidler i denne sammenheng.

Dommen i EF-domstolen gjelder de danske reglene, ikke de norske. Danske og norske regler har mange likhetstrekk, men de er ikke like. Jeg ønsker å gå seriøst og grundig gjennom dommen i forhold til norske regler med tanke på om den på grunn av EØS-avtalen kan få følger for norske regler. Når denne gjennomgangen er gjort, ønsker jeg på en hensiktsmessig måte å formidle mitt syn på saken. Det er foreløpig for tidlig å gi konkret antydning om tids-

punkt og hvilken form orienteringen vil få.

Jeg minner ellers om at den daværende regjering, bestående av Høyre, Kristelig folkeparti og Venstre, stod i en tilsvarende situasjon som dette i 2003 da EF-domstolen avgjorde at de dagjeldende reglene i Øst-errike om konsesjon og bo- og driveplikt var i strid med kravet om fri kapitalbevegelse. Daværende landbruksminister Lars Sponheim kom, etter en grundig gjennomgang av spørsmålet, til at dommen ikke var til hinder for å videreføre norske regler om

boplikt. En konsekvens av dommen var imidlertid at praksis måtte endres noe slik at det i hver sak ble foretatt en konkret og individuell vurdering av om boplikten måtte være personlig. Dette ble Stortinget orientert om ved egne brev. Brevene er tatt inn som vedlegg til næringskomiteens innstilling i forbindelse med behandlingen av ny lov om konsesjon, lov 28. november 2003 nr. 98. (Innst. O. nr. 11 (2003-2004)).

SPØRSMÅL NR. 531

Innlevert 2. februar 2007 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 9. februar 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Det foreligger nå en dom fra EU-domstolen som kjenner boplikten i Danmark ugyldig. Dette er en dom som kan få store positive følger for Norge dersom de norske bopliksreglene blir kjent i strid med EU-retten. Boplikten hindrer en god og utvikling av norske bygder. Det er naturlig at Regjeringen gjør Stortinget kjent med innholdet i dommen.

Når vil statsråden redegjøre for Stortinget om innholdet i denne dommen, enten muntlig eller skriftlig, slik at Stortinget kan få tatt initiativ til endring av lovverket?»

Svar:

Jeg er opptatt av at landbrukseiendommene representerer ressurser som kan utnyttes i næringssammenheng og som bosted, og jeg mener at lovgivning

og praksis bør legge opp til en langsiktig forvaltning i tråd med dette. Landbrukseiendom kan ikke ses isolert som en kapitalgjenstand på eierens hånd. Mitt grunnleggende syn får betydning for spørsmål om deling av landbrukseiendom, og for bruken av bygningsmassen til bosettingsformål. Boplikt er et virkemiddel som har sammenheng med dette.

Dommen i EF-domstolen gjelder de danske reglene, ikke de norske. Dansk og norsk lovgivning har mange likhetstrekk, men de er ikke like. Jeg vil gå seriøst igjennom dommen i forhold til norske regler med tanke på om den på grunn av EØS-avtalen kan få følger for norske regler. Når denne gjennomgangen er gjort, ønsker jeg på en hensiktsmessig måte å formidle mitt syn på saken. Det er foreløpig for tidlig å gi konkret antydning om tidspunkt og hvilken form orienteringen vil få.

SPØRSMÅL NR. 532

Innlevert 2. februar 2007 av stortingsrepresentant Åge Starheim

Besvart 9. februar 2007 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys

Spørsmål:

«Samlokaliserte etatar i Førde (SEIF) har sendt ut konkurransegrunnlag der det vert bede om tilbod på nybygg på 55 00 kvm. Formålet er å samlokalisere statlege, fylkeskommunale og kommunale etatar. Resultatet er at det vert ståande enorme tomme lokalar i

Førde, og offentlege midlar vert nytta til å øydeleggje for privat initiativ.

Vil statsråden gå inn for å hindre ei rasering av eigedomsnæringa i Førde, ved å syte for at det vert sett i verk ei konsekvensutgreiing av den planlagde offentlege utbygginga?»

GRUNNGJEVING:

Det er utsendt konkurransegrunnlag frå det som vert kalla Samlokaliserte etatar i Førde (SEIF), der tilbydarar kan melde seg på i kampen om å tilby egne lokalar til statlege, fylkeskommunale og kommunale etatar, som i dag leiger kontorlokalar i Førde. Plana er å sette opp eit nytt bygg på 5 500 kvm.

Det er i dag i overkant av 15 000 kvm ledige kontorlokalar i Førde sentrum, fordelt på ei rekkje utleigarar. Det manglar difor ikkje på konkurranse på utleigemarkedet av kontorlokalar i Førde. Fleire er i dag i ein situasjon der dei må leige ut til spottpreis. Ei ny utbygging på 5 500 kvm vil føre til ein katastrofal auke i kontorlokalitetar i Førde. Dette må nødvendigvis føre til at det vert ståande enorme mengder tomme lokalar i Førde, og prisane vil verte pressa under det som er drivverdig for eigarane/utleigarane. Der- som det ikkje er mogleg å tene pengar på utleige av eksisterande lokalar vil dette gå ut over vedlikehald, som igjen kan medføre til stort forfall på bygningsmassen. Skulle dette verte framtidig situasjon i Førde vil det verte eit lite vakkert syn.

I dette tilfelle vil det vere det offentlege som forkludrar eigedomsmarkedet. Private aktørar vil aldri gå inn for å byggje nye lokalar der markedet er så metta som det i dag er i Førde. Beskuldingane vil kunne verte at det offentlege nytta skattebetalarane sine pengar for å øydeleggje for privat initiativ.

Med dagens byggeprisar er det lite sannsynleg at ein vil oppnå billigare husleige ved å byggje sjølv, tvert i mot.

Ei konsekvensutgreiing før nybygg vert setje i verk ville gje svar på korleis situasjonane på utleigemarkedet i Førde er i dag, og korleis situasjonen vil verte etter den planlagde utbygginga.

Svar:

For meg er det viktig at statlege etatar vel kontorløyisingar som er billige og funksjonelle både i høve

til tilgjenge for innbyggjarane og det arbeidet som skal gjerast i den einskilde etaten. Det er òg viktig at statlege leigetakarar er fleksible slik at dei raskast råd justerer eller inngår nye avtalar for at desse vert best mogleg tilpassa den trongen etaten har og til ein låg pris. Etter det eg forstår er både fylkeskommunen i Sogn og Fjordane og Førde kommune interessentar i dette prosjektet.

På staten si side er det slik at det er det einskilde departement eller etat, dersom mynde er delegert, som har ansvar for å sjå til at det vert gjort avtalar om leige av kontorareal. Likevel ser eg fleire positive sider ved samlokaliseringar. Særleg tenkjer eg på brukarane, men og på dei gevinstane små etatar vil få ved samarbeid om administrative fellestenester. Erfaringar viser at kvaliteten aukar og utgiftene går ned. Dette er positive samfunnseffektar vil vi skal oppmuntre til at blir realisert.

Når det er sagt, vil eg nemne at Stortinget nå har til handsaming St.meld. nr. 12 (2006-2007) Regionale fortrinn - regional framtid, som mellom anna drøftar ei ny oppgåvefordeling mellom forvaltningsnivåa og ei ny regioninndeling. Med bakgrunn i dette til vil eg understreke at staten ikkje bør gjere vedtak nå som seinare fører til uheldige bindingar for dei nye regionane, verken økonomisk eller administrativt. Derfor vil eg gje fylkesmannen i Sogn og Fjordane beskjed om at han ikkje gjer disposisjonar knytt til lokalisering av si landbruksavdeling, som ligg i Førde, før Stortinget har gjort endeleg vedtak om inndeling og oppgåvefordeling.

Når det gjeld spørsmålet om å gjennomføre ei konsekvensutgreiingar er dette ei sak som må handterast lokal, i samband med den kommunale planlegginga. Eg vil såleis ikkje sette i verk tiltak slik det vert bede om i spørsmålet.

SPØRSMÅL NR. 533

Innlevert 2. februar 2007 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 9. februar 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Det lille trondheimsfirmaet SCP, som leverer proteser til hofter, har fått problemer fordi Sosial- og Helsedirektoratet fastholder sitt vedtak om at alle firmaets instrumentarier skal settes i karantene inntil det foreligger dokumentasjon på at instrumentsettet

har den nødvendige CE-merking. Disse dataene vil foreligge i slutten av februar. Dersom firmaet i mellomtiden ikke får levere sine varer informerer de oss om at det er fare for konkurs.

Finnes det muligheter for dispensasjon slik at firmaet kan opprettholdes?»

BEGRUNNELSE:

Dette firmaet leverer hofteproteser til mange sykehus i Norge og i utlandet. Under operasjonen for å sette inn protesene brukes et spesielt instrumentsett som skal være CE-merket. Instrumentsettet til det nevnte firma mangler slik merking. Imidlertid er det satt i gang arbeid med å få merkingen på plass. Dette skal være klart i slutten av februar ifølge SCPs representant. I tiden frem til dette kan firmaet ikke levere sine varer og operasjoner med firmaets hofteproteser vil ikke bli gjennomført. Firmaets proteser har vært brukt i 10-11 år. Det er satt inn 1 200 slike proteser ifølge firmaets administrerende direktør. Det har ifølge ham aldri vært noe uhell eller oppstått noen uheldige følger med protesene eller instrumentsettene som blir brukt. Det synes urimelig at firmaet nå må sette sine instrumentsett i karantene og stoppe virksomheten frem til slutten av februar. Vi får også opplyst at dette vil føre til en svært vanskelig økonomisk situasjon for firmaet og de 7 arbeidsplassene står i fare. Det finnes, ifølge de opplysninger vi har mottatt, mange andre firmaer som leverer hofteproteser i Norge og det er interessant å få opplysninger om alle disse har slik merking på sitt utstyr. Det er viktig og riktig at slik merking blir foretatt. Også SCP må gjennomføre tiltaket. Spørsmålet er om det er nødvendig å la firmaet gå til grunne på grunn av noen ukers ventetid sett på bakgrunn av den lange erfaringen de har i bransjen og at ingen uhell hittil er registrert.

Svar:

Våren 2006 mottok Sosial- og helsedirektoratet bekymringsmeldinger fra helsetjenesten vedrørende manglende dokumentasjon av steriliseringsprosedyre for "Unique" instrumentarium fra firmaet SCP. Instrumentariesettet brukes i forbindelse med innsetting av Unique hofteproteser. Kontakt med firmaet avdekket at instrumentariesettet ikke oppfylte kravene i lov og forskrift om medisinsk utstyr. I mai 2006 ga Sosial- og helsedirektoratet SCP pålegg om å stanse markedsføring av Unique instrumentarium inntil korrekt CE-merking var på plass. Korrekt CE-merking innebærer blant annet at produsenten skal ha utarbeidet teknisk dokumentasjon som beskrevet i gjeldende regelverk for medisinsk utstyr (norsk lov og forskrift, som igjen implementerer de europeiske direktivene for medisinsk utstyr). Denne dokumentasjonen skal foreligge før produktene settes i produksjon og markedsføres. I juli 2006 informerte firmaet Sosial- og helsedirektoratet om at kundene var orientert, at instrumentariene var trukket tilbake, og at de arbeidet med å få på plass nødvendig dokumentasjon. Sosial- og helsedirektoratet ba i brev av 6. juli om at bl.a. brukerveiledning og steriliseringsprosedyre ble oversendt direktoratet for vurdering når disse forelå, før utsendelse av nye instrumentariesett. Denne do-

kumentasjon mottok Sosial- og helsedirektoratet først 14. november 2006, etter gjentatte purringer. Den dokumentasjonen direktoratet mottok var mangelfull, og især mangler og feil ved steriliseringsprosedyren gjorde at direktoratet fant det nødvendig å pålegge SCP å sette instrumentariene i karantene inntil tilfredsstillende steriliseringsprosedyre foreligger. Dette vedtaket har direktoratet opprettholdt. Sosial- og helsedirektoratet har gjennom arbeidet med saken registrert at direktoratet er grunnleggende uenig med SCP når det gjelder vurdering av risiko og mulige helsemessige konsekvenser forbundet med de mangler ved produktet som er påvist. Direktoratet opplyser at firmaet hittil har brukt over 8 måneder på å fremskaffe dokumentasjon som skulle vært utarbeidet for 10 år siden - før utstyret ble satt i produksjon. Jeg vet at hensynet til pasientene og mulig risiko forbundet med bruk av produktet har vært en viktig føring for direktoratets vedtak i denne saken. Samtidig ser jeg at enkeltpasienter som venter på å få operert inn denne spesielle protesen vil kunne lide unødig overlast. Nettopp av hensyn til pasientene har Sosial- og helsedirektoratet informert SCP om at regelverket åpner for at direktoratet som myndighet, på behørig grunnnet forespørsel, kan gjøre unntak fra regelverket. Det må da søkes for hver enkelt pasient, og behandelende lege må begrunne behov, herunder en vurdering av alternative behandlingsmetoder/produkter. Det kan synes som om SCP i begrenset grad har orientert sine kunder om dette. Sosial- og helsedirektoratet har foreløpig kun mottatt søknad om dispensasjon fra ett sykehus. Regelverket for medisinsk utstyr er harmonisert i hele EU/EØS. Like konkurransevilkår er et viktig prinsipp. Sosial- og helsedirektoratet har ikke fått melding om tilsvarende mangelfull dokumentasjon hos andre produsenter av tilsvarende utstyr. Skulle direktoratet motta slik informasjon, vil dette selvsagt bli fulgt opp på samme måte som overfor SCP. Av samme grunn kan direktoratet ikke utøve forskjellsbehandling ved å gi SCP dispensasjon fra de kravene alle andre produsenter av medisinsk utstyr må forholde seg til. Sosial- og helsedirektoratet minner også om at årsaken til at brukere i helsetjenesten tok kontakt med direktoratet, nettopp var at SCP ikke kunne dokumentere steriliseringsprosedyren for sitt produkt på samme måte som øvrige produsenter av tilsvarende produkter. At firmaet eller Sosial- og helsedirektoratet ikke er kjent med uheldige hendelser knyttet til bruk av instrumentariesettet, behøver ikke bety at det ikke har funnet sted noe uhell. Direktoratets oppgave er å påse at regelverket følges og på den måten bidra til økt sikkerhet for pasienter og brukere og at uhell i minst mulig grad oppstår. Når manglende etterlevelse av regelverket er kjent for direktoratet, kan ikke direktoratet la dette fortsette. Den dagen noe skjer er det for sent. Saken

med Dent-O-Sept munnpensel for noen år tilbake er et eksempel på dette. Det var ikke registrert noen meldinger om feil ved utstyret før man plutselig ble

klar over at penselen hadde forårsaket betydelig skade og ulempe for mange mennesker.

SPØRSMÅL NR. 534

Innlevert 2. februar 2007 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn

Besvart 13. februar 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hva vil statsråden bidra med for at innbyggerne i Eidsberg, Trøgstad og Hobøl fortsatt skal kunne føle seg trygge i forhold til kriminalitetsbekjempelse?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge NRK kutter nå Follo politidistrikt åtte stillinger for å spare penger. Disse kuttene vil først og fremst gå utover lensmannskontorene i Eidsberg, Hobøl og Trøgstad.

Situasjonen er allerede alvorlig ved at kriminaliteten i distriktet er høy og bemanningen på lensmannskontorene er lav.

Lensmannen i Hobøl er redd for at han ikke får tid til å etterforske hverdagskriminalitet i tiden fremover. Innbyggerne i kommunen frykter at det nå blir "fritt frem" for kriminelle.

Svar:

Jeg har forelagt spørsmålet om polititjenesten i Follo for Politidirektoratet, som har ansvaret for organisering, ressursfordeling og faglig ledelse av politiet. Etter Politidirektoratets vurdering har Follo politidistrikt en tilfredsstillende ressursituasjon sammenlignet med andre politidistrikt. Direktoratet har vært i kontakt med politimesteren i Follo politidistrikt som opplyser at han har besluttet å redusere antall stillinger i distriktet for å kunne omdisponere midlene til andre viktige områder. Politimesteren har ansvaret for ressursfordeling, tjenesteordninger og prioriteringer i politidistriktet. Det er politimesterens vurdering at Follo politidistrikt har en bemanning som gir en god polititjeneste og ivaretar tryggheten til befolkningen i hele politidistriktet. Jeg vil følge utviklingen og har tillit til at Politidirektoratet og politimesteren foretar de nødvendige disposisjoner for å sikre alle områder i Follo en forsvarlig polititjeneste.

SPØRSMÅL NR. 535

Innlevert 2. februar 2007 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn

Besvart 7. februar 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ til at det åpnes opp for at kommuner som ønsker å frita grunnskoleelever for opplæring i sidemål, under forutsetning av at de frigjorte ressurser benyttes til økt opplæring i hovedmål, får anledning til det?»

BEGRUNNELSE:

En er kjent med at det i flere kommuner har vært forsøksordninger med fritak fra sidemål for å benytte ressursene til økt timeantall i hovedmål.

Hobøl kommune fattet på denne bakgrunn i møte 18. desember 2006 et vedtak om å søke departementet om fritak fra det tvungne sidemålet.

I brev fra departementet 11. januar 2007 avslår departementet søknaden uten annen begrunnelse enn at det ikke finnes hjemmel for å kunne innvilge et slikt fritak.

Når et stort flertall i et kommunestyre, ut fra bruk av "lokalt folkevett", ønsker å styrke undervisningen i norsk hovedmål på denne måten, er det etter undertegnede oppfatning lite heldig at det ikke skal kunne

finnes muligheter til å imøtekomme denne type søknader.

Svar:

I søknaden fra Hobøl kommune som det refereres til ble det søkt om fritak fra opplæring i sidemål. Opplæringsloven fastsetter at alle elever skal ha opplæring i begge målformer, og gir således ikke adgang til å innvilge en generell søknad om fritak. Jeg viser for eksempel til at det i mange sammenhenger forutsettes at man behersker begge målformer for å kunne

tilsettes i offentlige stillinger. Så lenge den nasjonale politikken som føres på dette området ligger fast, kan jeg ikke se at det er grunnlag for å legge inn en dispensasjonsmulighet i loven. Det eksisterer derimot en forsøksordning med hjemmel i opplæringsloven § 1-4 for tidsavgrensede forsøk. Departementet har ikke oppfattet Hobøl kommunes søknad som noen søknad om forsøk. Dersom kommunen ønsker å søke om forsøk, må en eventuell søknad sendes fylkesmannen som rett instans for slike søknader.

SPØRSMÅL NR. 536

Innlevert 2. februar 2007 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 12. februar 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«I Akershus har det blitt et stort engasjement rundt forslaget til Oslopakke 3. Det er motstand mot den store andelen bompengefinansiering og hvor de digitale bomstasjonene skal plasseres. I tillegg ryktes det at Regjeringen vil foreslå et system med veiprisering. Regjeringen må derfor legge frem en sak om OP3 før kommune- og fylkestingsvalget i år slik at befolkningen kan utfordre de som stiller til valg om de støtter slike forslag.

Når vil statsråden komme til Stortinget med en sak om Oslopakke 3?»

Svar:

Forventet vekst i arbeidsplasser og befolkning i Oslo og Akershus bidrar til fortsatt transportvekst i hovedstadsområdet, og det stilles store krav til utvikling av et effektivt, sikkert og miljøvennlig transportsystem. Regjeringen er fornøyd med at lokalpolitikere i Oslo kommune og Akershus fylkeskommune tar disse utfordringene på alvor, og gjennom et omfattende tverrpolitisk samarbeid har klart å legge fram et samlet forslag for å møte utfordringene ved å videreføre trafikantbetalingssystemet i hovedstadsregionen gjennom Oslopakke 3.

Det er vedtatt at det skal gjennomføres ekstern kvalitetssikring av konseptvalg i tidligfase - såkalt KS1 - for statlige investeringsprosjekt over 500 mill. kr. Stortinget har også sluttet seg til dette, og Regjeringen følger opp dette arbeidet. Totalkostnadene for Oslopakke 3 overstiger KS1-grensen med mer enn 100 ganger, og jeg ser ingen grunn til at Oslopakke 3

skal behandles annerledes enn andre store samferdselsprosjekt i landet.

Jeg viser også til Stortingets behandling av Dokument nr. 3:8 (2005-2006) Riksrevisjonens undersøkelse av effektivitet i offentlige tiltak til kollektivtrafikk - Oslopakke 2. Et av hovedankepunktene i Riksrevisjonens gjennomgang av Oslopakke 2, var at det ikke var definert klare mål for satsingen. Jeg er opptatt av at det blir definert klare mål for Oslopakke 3, og at pakken blir gjenstand for en grundig og helhetlig utredning. Jeg har allerede påpekt hvor viktig dette er overfor de lokale myndighetene - både i møte og i brev.

Lokale myndigheter har lagt til grunn bruk av bompenger til drift av kollektivtransport i sine vedtak. Dersom det skal bli anledning til slik bruk av bompenger, kreves det en lovendring i vegloven. Et slikt lovarbeid vil naturlig nok kreve noe tid.

En bompengesøknad om Oslopakke 3 er sendt Samferdselsdepartementet fra lokale myndigheter. Bompengesøknaden må imidlertid behandles på vanlig måte i Statens vegvesen før saken kan oversendes Samferdselsdepartementet. Bompengesøknaden er derfor videresendt fra departementet til Vegdirektoratet. Med mange gjenstående problemstillinger før saken kan behandles av departementet, er det for tidlig å si noe om når i stortingsperioden saken kan legges fram for Stortinget.

Jeg viser for øvrig til mitt svar på et tilsvarende spørsmål fra representanten Odd Einar Dørum 31. januar 2007.

SPØRSMÅL NR. 537**Innlevert 2. februar 2007 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 12. februar 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«Ifølge Nordlys tror statsråd Enoksen at man bare må se at oljen i Snøhvit-bassenget er tapt. Den er ikke lønnsom nok, ifølge Enoksen. Sterke krefter i nord ber oljeministeren om å bidra til en ny vurdering av prosjektet, under henvisning til at et nei til utvinning vil være en enorm ressursløsning. På hvilket grunnlag er det at statsråden uttaler seg, og sitter statsråden inne med tilstrekkelig informasjon som gir grunn til å lande på en konklusjon om at Snøhvit-oljen ikke skal utvinnes?»

Svar:

Det var flere faktorer som gjorde at Statoil og de øvrige rettighetshaverne før sommeren 2006 ønsket å vurdere på nytt mulighetene for å utvinne oljesonen i Snøhvit-feltet. Blant dem var at det ble fastlagt forutsigbare rammevilkår for petroleumsvirksomhet gjennom den helhetlige forvaltningsplanen for Barentshavet.

Siden har departementet og Oljedirektoratet hatt en tett oppfølging av selskapenes arbeid. Departementet har hatt flere møter med selskapene der oljeutvinning fra Snøhvit har vært tema, og Oljedirektoratet har underveis gjennomført selvstendige vurderinger av selskapenes arbeid.

I januar i år konkluderte rettighetshaverne med at arbeidet med å utvikle oljesonen i feltet ikke skulle videreføres blant annet fordi det ikke ser ut som om det er mulig å gjøre en slik utbygging lønnsom.

Gassproduksjonen fra Snøhvit skal starte høsten 2007. Tidsfaktoren for en eventuell oljeutbygging er derfor spesielt krevende. Produksjon fra oljesonen burde ideelt sett ha startet så snart som mulig, slik at mest mulig olje kunne blitt tatt ut før gasstrykket i feltet blir for lavt.

Selskapene vurderer det også slik at en utbygging av oljesonen vil kreve at det inngås bindende leverandørforpliktelser så tidlig som i løpet av inneværende år, og før det tekniske grunnlaget for en utbygging vil være på plass.

Det er min oppfatning at Statoil og de øvrige rettighetshaverne har gjort et grundig arbeid i å vurdere en eventuell utbygging av oljesonen fra Snøhvit. Arbeidet som er gjennomført hittil, viser at det kan bli krevende å utvikle oljesonen på en lønnsom måte. Men en avgrensningsbrønn på feltet vil bidra med informasjon som kan endre de forutsetningene som er lagt til grunn for vurderingene så langt. På oppfordring fra departementet og Oljedirektoratet vil nå selskapene på nytt vurdere å bore en slik avgrensningsbrønn.

Avslutningsvis vil jeg påpeke at en eventuell utbygging av oljesonen fra Snøhvit krever at det gjennomføres en ny konsekvensutredning og at det innleveres en ny plan for utbygging og drift som må godkjennes av Stortinget. Det vil også være en forutsetning at det innhentes nødvendige tillatelser for å tilfredsstille de strenge miljøkravene som gjelder for petroleumsvirksomhet i dette området.

SPØRSMÅL NR. 538**Innlevert 2. februar 2007 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 8. februar 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«Steigen-ordføreren omtalte situasjonen i kommunen under det seks døgns lange strøm og telebruddet for "unntakstilstand." Situasjonen avslørte en stor sårbarhetstilstand, som sannsynligvis kan være tilfelle i en rekke kommuner i Norge. Forsanutbyggingsprosjektet i Steigen vil eksempelvis tilby kommunen en kraftig økt energiforsyning og økt forsyningssik-

kerhet. Prosjektet er anbefalt godkjent av NVE, men har i lengre tid ligget til behandling i departementet.

Vil statsråden nå snarest si ja til Forsanutbyggingen?»

Svar:

Nord-Salten Kraftlag A/L har søkt om tillatelse til bygging av Forsanvatn kraftverk og regulering av

Forsanvatnet i Steigen og Hamarøy kommune i Nordland. Som representanten Kristiansen påpeker, har NVE vurdert søknaden og gitt en innstilling til Olje- og energidepartementet hvor det anbefales at prosjektet gis konsesjon på nærmere bestemte vilkår. Jeg stiller meg uforstående til påstanden fra representanten Kristiansen om at saken skal ha ligget til behandling i lengre tid i departementet. NVEs innstilling ble oversendt departementet den 8. januar i år. I

tråd med fast og langvarig praksis, har departementet sendt NVEs innstilling på høring blant annet til de berørte kommunene og fylkeskommunen. Høringsfristen er satt til 2. mars i år.

Så snart høringen er avsluttet, vil departementet på bakgrunn av høringsuttalelsene, søknaden og NVEs innstilling ta standpunkt til utbyggingssaken. Eventuell tillatelse til prosjektet vil bli gitt ved kongelig resolusjon.

SPØRSMÅL NR. 539

Innlevert 2. februar 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 9. februar 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Viser til artikkel i Bergens Tidende 22. januar 2007 om en ME-pasient og om manglende tilbud og oppfølging til denne vanskeligstilte pasientgruppen. I artikkelen og direkte henvendelser til Stortinget er det kommet frem tildels graverende opplysninger om at ME-pasienter og deres familie i stor grad blir overlatt til seg selv. Selv det å få stillet en diagnose viser seg å være problematisk.

Vil helseministeren snarest ta initiativ og sørge for at denne pasientgruppen og deres pårørende får en tilfredsstillende oppfølging?»

BEGRUNNELSE:

I artikkelen og henvendelser til Stortinget er det kommet frem opplysninger som tyder på at det eksisterer både manglende kompetanse og manglende kapasitet når det gjelder oppfølging av ME-pasienter. I enkelte tilfeller har det vist seg å være en langvarig kamp bare å få stillet riktig diagnose. Som eksempel kan nevnes en jente som i dag er 19 år har måttet kjempe, sammen med sin nære familie, i ca. 3 år før diagnose ble stillet. Bakgrunnen for denne uakseptabelt lange ventetiden er at legen som er ansvarlig for ME-pasienter ved Haukeland sykehus ikke har hatt kapasitet til å ta imot nye pasienter og har derfor hatt inntakstopp. Også oppfølgingen, etter at diagnose er stillet, er mangelfull. Denne manglende oppfølgingen er ikke bare en belastning for pasienten selv men også for den nærmeste familie. I flere tilfeller har denne manglende oppfølgingen av ME-pasienter skapt betydelige utfordringer og problemer for nære familiemedlemmer i forhold til blant annet jobb. Grunnet manglende helsetilbud er mange ME-pasi-

enter i dag invalidisert. På bakgrunn av dette ønsker undertegnede et svar på hva helseministeren vil gjøre for å rette opp den uholdbare situasjonen denne pasientgruppen og deres nærmeste familie er satt i.

Svar:

Jeg får mange henvendelser om mangel på tilfredsstillende behandlingstilbud fra pasienter med myalgisk encefalopati (ME) og deres pårørende. Av denne grunn har jeg bedt om en faglig anbefaling fra Sosial- og helsedirektoratet på bakgrunn av en kunnskapsoppsummering fra Nasjonalt kunnskapssenter for helsetjenesten. Den skal etter planen foreligge innen utgangen februar 2007. Denne anbefalingen vil være viktig for å vurdere hvilke tiltak som bør iverksettes for å styrke tilbudet til denne pasientgruppen. Det finnes flere fagmiljøer i Norge med kompetanse på ME. Vi må se på løsninger fremover for å sikre nasjonal kompetanseoppbygning og spredning av kompetanse både til spesialisthelsetjenesten og primærhelsetjenesten. Målet er å styrke tilbudet til pasienter med ME, særlig de aller sykeste, og at helsepersonell skal få bedre kunnskap om denne sykdommen. For å sikre denne gruppen en likeverdig behandling har jeg i oppdragsbrevene til de regionale helseforetakene for 2007 gitt pålegg om å bruke diagnostiske kriterier for å identifisere pasienter med ME og sikre behandlingstilbudet til denne pasientgruppen. I St.meld. nr. 25 (2005-2006) Mestring, muligheter og mening om framtidens omsorgstjenester har jeg lagt til rette for at den kommunale helse- og sosialtjenesten kan møte behovet fra andre brukergrupper enn de som tradisjonelt har fått pleie- og omsorgstjenester (i hovedsak eldreomsorg). Det krever bredere fagkompetanse,

nye boformer og et hjemmetjenestetilbud som kan gi bistand både til familien og den det gjelder. Tallet på yngre brukere er fordoblet de siste ti år, og en av de største utfordringene er å skaffe fagfolk med arbeids-

metoder og behandlingsmåter som ivaretar alle de nye brukergruppene, herunder pasienter med ME. Meldinga er nå til behandling i Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 540

Innlevert 2. februar 2007 av stortingsrepresentant Petter Løvik

Besvart 12. februar 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Atomgjenvinningsanlegget i Sellafield vart stengt i 2005, mellom anna etter sterkt press frå den forrige norske regjeringa. Nå blir det hevda at britiske styresmakter vil åpne anlegget på nytt. Dette vil vere til stor skade for miljø og næringsliv også langt norskekysten. Spesielt fiskeri- og havbruksnæringa vil kunne bli hardt ramma.

Kva vil statsråden og Regjeringa gjere for å bidra til at Sellafield-anlegget framleis skal vere stengt?»

Svar:

Som kjend vart det eine av dei to gjenvinningsanlegga for brukt atombrensel i Sellafield, det såkalla THORP-anlegget, stengt i april 2005. At THORP vart stengt, skuldast ein større intern lekkasje av høgradioaktiv væske som har skapt alvorlege problem for den vidare drifta av anlegget. Dei utsleppa som vart stansa etter kraftig press frå den førre norske regjeringa, var utslepp av technetium-99 frå behandlinga av flytande radioaktivt avfall frå det andre gjenvinningsanlegget i Sellafield, det såkalla B205. Utsleppa av technetium-99 vart stansa ved at nye metodar for reinsing vart tekne i bruk. Ingen av dei to gjenvinningsanlegga i Sellafield vart stengde som resultat av dette.

Dersom THORP vert opna på nytt, slik britiske styresmakter no har gjeve løyve til, vil dette ikkje bety at utsleppa av technetium-99 igjen vil auke. Problemet med THORP er ikkje i fyrste rekkje dei regulære utsleppa til havet, men faren for store akutte utslepp dersom det skulle skje ei ulukke ved anlegget. Reprosesseringa ved THORP fører til at store mengder flytande, høgradioaktivt avfall hopar seg opp i Sellafield. Eit større utslepp av slikt avfall vil kunne gjere stor skade på menneske og miljø, også i Noreg. Det er spesielt store utslepp til luft som kan ramme Noreg hardt, slik utsleppa frå atomkraftverket i

Tsjernobyl gjorde for over 20 år sidan. Sjølv om fiskeri- og havbruksnæringa og kan bli ramma, er det landområda og utmarksnæringar som saue- og rein-drift som er mest sårbare. Samstundes som potensialet for alvorleg forureining er stort, viser lekkasjen i 2005 og fleire tidlegare hendingar, at sikkerheita ved THORP-anlegget ikkje er god nok. Regjeringas syn er difor at THORP burde vore stengt for godt etter lekkasjen som vart oppdaga i april 2005. Dette er ei sak som både statsministeren, utanriksministeren og eg har teke opp med våre britiske kollegaer. Som leiar for det nordiske ministerrådet for miljø, tok eg og sist sommar initiativ til eit felles nordisk brev til den britiske miljøvernminister om saka.

At britiske styresmakter no har gjeve løyve til å starte opp att THORP-anlegget er difor svært skuffande. På grunn av nye tekniske problem ved anlegget er det grunn til å tru at THORP først vil kunne starte opp att om 4-5 månader.

Signaler frå britiske styresmakter tydar på at THORP-anlegget vil bli lagt ned for godt omkring år 2010, då gjeldande kontraktar om reprosessering etter planen skal vere fullførte. Både frå norsk og nordisk side har vi understreka at vi ser det som særskilt viktig at drifta av THORP ikkje blir ført vidare etter 2010.

Etter at britiske styresmaktar gav løyve til å opne THORP på nytt, er det norske synet nok ein gong blitt formidla til dei britiske styresmaktane. I eit møte mellom det norske og det britiske Strålevernet har ein frå britisk side gjort greie for grunnlaget og vilkåra for avgjerda om å gi samtykke til at THORP kan starte opp på nytt. Strålevernet har og bedt om ytterligare utgreiing om dette frå britiske styresmaktar.

Alt i mai i fjor hadde eg eit møte om framtida for Sellafield og THORP med det britiske National Decommissioning Authority (NDA), som både eig Sellafieldanlegget, og har ansvaret for oppryddinga etter verksemda der og ved andre sivile britiske atomanlegg. Seinare på våren vil eg ha eit nytt møte med

NDA for på nytt å drøfte spørsmålet om stenging av THORP.

Eg har òg drøfta saka med min irske kollega. Vi er sameinte om at THORP burde stengjas for godt, og vi vil samarbeide nærare for å sikre nabolandas interesser. Det er no samtalar mellom norske og irske styresmakter om nye felles initiativ i saka.

I arbeidet med Sellafield-spørsmålet har vi elles eit særst godt samspel med dei norske ambassadane i London og Dublin. Dette tener blant anna til å gjera dei norske synspunkta betre kjende i dei to landa.

SPØRSMÅL NR. 541

Innlevert 2. februar 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 12. februar 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Kragerø Ferjeselskap driver bil og passasjerferje i skjærgården ved Kragerø. En betydelig del av trafikken går mellom Kragerø sentral havn og Stabbestad og utgjør en viktig direkte forbindelse for brukere av riksvei 363/38 og riksvei 351. Bruk av ferje sparer betydelig omkjøringstid på dårlig vei. Kragerø kommune ønsker riksveiferjestatus på ferjeselskapets virksomhet.

Vil statsråden ta initiativ til å se på en delvis riksveiferjestatus basert på riksveibasert trafikk mellom Kragerø og Stabbestad?»

Svar:

I Budsjett-innst. S. nr. 13 (2005-2006) ba komiteens flertall departementet foreta en vurdering av om det er ferjesamband som bør omklassifiseres til riksvegferjesamband, som for eksempel Randsfjordferja og ferjesambandet i Kragerøskjærgården. Hvorvidt et ferjesamband klassifiseres som fylkesvegferjesamband eller som et riksvegsamband avhenger i all hovedsak av trafikkgrunnlaget og hvilke trafikkrelasjoner som skal betjenes, dvs. om det betjener trafikk av regional eller av mer lokal karakter.

Sambandet i Kragerøskjærgården, bortsett fra Stabbestad som allerede har fast riksvegtilknytning, dekker et transportbehov for om lag 480 fastboende (2002-tall). Dette er langt under hva som ligger i retningslinjene for å få riksvegferjestatus (minst 700-800 innbyggere). Kragerøskjærgården totalt sett har aldri vært et riksvegferjesamband. Strekningen Kragerø-Stabbestad har vært klassifisert som midlertidig riksvegferjesamband fra 1963 frem til utbredningen av vegen mellom Sannidal-Stabbestad stod ferdig i 1978/1979. Ferjesambandet Kragerø-Stabbestad ble nedklassifisert til kommunalt samband fra 1. januar 1979.

Samferdselsdepartementet vil som varslet i St.prp. nr. 1 (2006-2007) komme tilbake til spørsmålet om klassifisering av ferjesambandet i forbindelse med arbeidet knyttet til forvaltningsreformen, jf. St.meld. nr.12 (2006-2007). Inndelingen og ansvaret for vegnettet inngår i dette arbeidet. Klassifisering av sambandet i Kragerøskjærgården og andre liknende samband til helt eller delvis riksvegferjestatus vil bli vurdert i denne sammenheng.

SPØRSMÅL NR. 542**Innlevert 2. februar 2007 av stortingsrepresentant Børge Brende****Besvart 12. februar 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«I forbindelse med Stortingets behandling av Ormen Lange-ilandføringen ble det lagt til grunn at det skulle etableres et regionalt gassuttak.

Er det garantert at et slikt uttak vil bli etablert før oppstart av anlegget på Nyhavna, eventuelt at det skjer som en del av Statnetts kriseløsning med mobilt reservekraftanlegg, og har Olje- og energidepartementet sett på muligheten for å dra så stor samfunnsøkonomisk nytte som mulig ut av Statnetts kriseløsning ved å kombinere denne løsningen med det konsesjonssøkte gasskraftverket i Fræna?»

BEGRUNNELSE:

Med henvisning til forsyningssikkerheten i Midt-Norge har Statnett bestilt gasskraftanlegg med en samlet kapasitet på 300 MW og en investeringskostnad på ca. 1,6 mrd. kr. Halve kapasiteten planlegges lokalisert på Nyhavna i tilknytning til Ormen Lange. Virkningsgraden er oppgitt til 33 pst. og det er ikke forutsatt rensing og håndtering av CO₂. En ikke ubetydelig del av reservekraftkostnaden vil være kostnader uten nytteverdi når en permanent løsning er etablert. I en permanent løsning vil den elektriske virkningsgraden være nær 60 pst. Ved en rask beslutning vil det kunne være mulig å ferdigstille en 9 km gassrørledning fra Nyhavna til Industrikraft Møres lokalisering i Fræna.

Svar:

Rettighetshaverne i Ormen Lange har foretatt initielle investeringer på anlegget for uttak av gass til regionalt bruk (høytrykkgass). Disse investeringene som er beregnet til 11 mill. kr, er gjort for å unngå senere kompliserte og kostbare grunnlagsinvesteringer. Dette kommer i tillegg til de 22 mill. kr som er investert for å tilrettelegge for lokal bruk av gass.

Eventuelle kompletterende investeringer for å ferdigstille systemet inne på landanlegget for å kunne levere gass inn på et regionalt høytrykksnett er i utgangspunktet ikke en del av prosjektets planer. En slik framtidig investering er av Hydro beregnet til om lag 23 mill. kr. Hydro vil ikke foreta en slik investering før det foreligger en forretningsmessig avtale med gasskjøpere. Dette er kostnader som det ikke er spesielle besparelser knyttet til å ta i utbyggingsfasen for anlegget og som det er fornuftig å vente med til det foreligger et konkret prosjekt for gassbruk.

Statnett har inngått kontrakt om kjøp av to reser-

vekraftanlegg på i alt 300 MW. Det arbeides med å få reservekraftverkene driftsklare så raskt som mulig, blant annet med utgangspunkt i kraftsituasjonen i Midt-Norge. Anleggene skal være på plass vinteren 2007/2008. Statnett har vurdert alternative lokaliseringer og løsninger. På anmodning fra Statnett, har Hydro som operatør på vegne av eierne av Ormen Lange-lisensen, undersøkt mulighetene for installering av et mobilt reservekraftverk drevet med gass fra Ormen Lange på Nyhamna, og planlagt plassert i nærheten av Ormen Lange-anlegget på øya Gossen. Statnett har også hatt kontakt med Industrikraft Møre. Blant annet basert på dette arbeidet, har Statnett besluttet å plassere et reservekraftanlegg på 150 MW på Nyhamna og et reservekraftanlegg på 150 MW på Tjeldbergodden.

Selv om Statnett kopler seg til Ormen Lange på Nyhamna med et reservekraftanlegg som beskrevet, vil muligheten for senere uttak av regional gass ved å strekke et gassrør på tvers av fjorden og over på fastlandet fortsatt være ivarettatt.

Industrikraft Møre søkte 1. desember 2006 om anleggskonsesjon i henhold til energiloven for bygging og drift av et gasskraftverk på opptil 450 MW med en virkningsgrad på 58-59 pst. i Elnesvågen i Fræna kommune.

Søknaden inkluderer også nettilknytning fra industrikraftverket til Fræna transformatorstasjon i sentralnettet, samt eventuell konsesjon for Naturgass Møre AS sin bygging og drift av gassrør Nyhamna-Elnesvågen-Vestavika etter naturgassforskriften.

Ifølge Industrikraft Møres søknad gjenstår det endelig valg mellom to ulike kraftverkskonsepter, kalt henholdsvis Hovedalternativet og Trinnvis utbygging. I Hovedalternativet realiseres hele kapasiteten i ett byggetrinn. Ved trinnvis utbygging vil et reservekraftverk på rundt 150 MW kunne installeres først i henhold til en separat søknad om konsesjon for reservekraftverk. Deretter vil en kapasitet på rundt 250 MW kunne installeres basert på tillatelse i henhold til denne konsesjonssøknaden.

Søknaden vil bli behandlet på vanlig måte av Norges vassdrags- og energidirektorat. I konsesjonsbehandlingen vil de relevante samfunnsøkonomiske aspektene ved prosjektet bli vurdert. Industrikraft Møre har også søkt SFT om utslippstillatelse.

Jeg vil avslutningsvis vise til at Statnetts investeringer i reservekraftverk er knyttet til behovet for å ha en ekstra sikkerhet i det norske kraftmarkedet i svært anstrengte kraftsituasjoner, for å unngå rasjonerings-

inngrep fra myndighetene. Fremdriften med hensyn på tid er viktig, spesielt som følge av kraftsituasjonen i Midt-Norge. Videre må en vektlegge at Industri-kraft Møre sine søknader ikke er behandlet av verken energi- eller miljøvernmyndighetene, og at det av den grunn ikke har vært mulig å se de to investeringene i sammenheng fullt ut. Det kan heller ikke legges til grunn at reservekraft ikke er nødvendig dersom det hadde blitt bygd gasskraftverk i Midt-Norge.

Jeg forutsetter videre at Statnett har vurdert de mulige alternativene for etablering av reservekraft i Norge. Innenfor den tidsplanen Statnett har for etablering av reservekraftverk har foretaket konkludert med at reservekraftverk basert på gass på Nyhamna og Tjeldbergodden er den mest hensiktsmessige løsningen. Det vil imidlertid bli vurdert hvorvidt biodiesel kan anvendes på lengre sikt. Videre er reservekraftverkene mobile, og kan flyttes til andre steder senere.

SPØRSMÅL NR. 543

Innlevert 2. februar 2007 av stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo

Besvart 12. februar 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«I Ot.prp. nr. 26 (2006-2007) beskrives på side 42 at dispensasjons- og klagenemnda for behandling i utlandet har mottatt fire søknader om tillatelse til både å få utført PGD og vevstyping av egg.

Hvor mange av disse fire søknadene ble innvilget, og hvordan ble behandlingsresultatet i de sakene som ble innvilget?»

Svar:

De fire søknadene om preimplantasjonsdiagnostikk i kombinasjon med vevstyping (PGD/HLA) som omtales i Ot.prp. nr. 26 (2006-2007) om lov om endringer i bioteknologiloven har blitt innvilget av Dispensasjons- og klagenemnda for behandling i utlandet.

Som representanten Ballo er kjent med, er opplysninger om behandlingsresultater taushetsbelagte. Når det gjelder den første saken som omhandlet PGD/HLA, er denne imidlertid kjent fra media. I dette tilfellet vet vi at det ble oppnådd graviditet, men at fosteret dessverre døde i mors liv. De øvrige sakene har vi ikke sikre opplysninger om. I ett tilfelle skal det angivelig ha blitt funnet en annen egnet donor, og

paret har således ikke benyttet seg av muligheten til å få utført PGD/HLA. Når det gjelder den siste saken, er det lite trolig at paret allerede har fått behandling, da søknaden ble innvilget 16. oktober 2006. Erfaringer tilsier at det tar noe tid fra nemnda innvilger en søknad til paret faktisk er klare til å reise til utlandet for behandling.

Som nevnt i mitt svar til spørsmål nr. 544 til skriftlig besvarelse, er jeg opptatt av at vi får en oversikt over foretatte behandlingsforsøk og antall barn født etter PGD, herunder PGD i kombinasjon med vevstyping. Dette er også vektlagt i Ot.prp. nr. 26 side 60-61, hvor det bl.a. foreslås at PGD skal rapporteres til Medisinsk fødselsregister på linje med rapportering av assistert befruktning.

Når det gjelder konkret oppfølging av barn født etter PGD og barn som er behandlet med stamceller fra et barn født etter PGD/HLA, vil dette kunne gjøres gjennom enkeltstående forskningsprosjekter. Departementet har i Ot.prp. nr. 26 (2006-2007) side 61 foreslått at det etter en tids praksis skal gjennomføres en evaluering av resultater og eventuelle konsekvenser på individnivå. Det understrekes at dette forutsetter samtykke fra de berørte parter.

SPØRSMÅL NR. 544**Innlevert 2. februar 2007 av stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo****Besvart 12. februar 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«I Ot.prp. nr. 26 (2006-2007) beskrives på side 42 at dispensasjons- og klagenemnda for behandling i utlandet har mottatt 46 søknader om preimplantasjonsdiagnostikk for å utelukke befruktede egg med alvorlig, arvelig sykdom.

Hvor mange av disse søknadene ble innvilget, og hvordan ble behandlingsresultatet i de sakene som ble innvilget?»

Svar:

Som det fremgår av Ot.prp. nr. 26 (2006-2007) om lov om endringer i bioteknologiloven har Dispensasjons- og klagenemnda for behandling i utlandet innvilget 41 saker av de 46 sakene som var kommet inn pr. 2. januar 2007. Etter nemndas siste møte i midten av januar har ytterligere 2 søknader blitt innvilget.

Når det gjelder de konkrete behandlingsresultatene vet vi foreløpig lite om dette, blant annet fordi behandlingen foretas i utlandet og fordi informasjon om parene og eventuelle barn m.v. er taushetsbelagt. Det er dessuten et relativt lite antall som til nå har reist til utlandet for å få gjennomført slik behandling. Det vises imidlertid til brev av 25. september 2006 fra Sosial- og helsedirektoratet til Helse- og omsorgsdepartementet der det redegjøres for fakta og internasjonale erfaringer knyttet til preimplantasjonsdiagnostikk (PGD) og PGD med vevstyping. Brevet er tidligere oversendt helse- og omsorgskomiteen.

Det er likevel svært viktig å få en oversikt over foretatte behandlingsforsøk og antall barn født etter

preimplantasjonsdiagnostikk (PGD). Dette er også vektlagt i Ot.prp. nr. 26 side 60-61, hvor det bl.a. foreslås at PGD skal rapporteres til Medisinsk fødselsregister på linje med rapportering av assistert befruktning. En konkret oppfølging av barn født etter PGD og barn som er behandlet med stamceller fra et barn født etter PGD/HLA, vil kunne gjøres gjennom enkeltstående forskningsprosjekter basert på dispensasjon fra taushetsplikten. Departementet har dessuten i Ot.prp. nr. 26 side 61 foreslått at det etter en tids praksis skal gjennomføres en evaluering av resultater og eventuelle konsekvenser på individnivå. En slik evaluering forutsetter samtykke fra de berørte parter. Det er imidlertid mitt inntrykk at det foreløpig er litt for tidlig. Vi har kun erfaring fra september 2004, og det er som nevnt bare 43 par som er gitt dispensasjon i løpet av denne perioden. Tall fra de ulike helseregionenes kontorer for utenlandsbehandling viser at ikke alle som har fått innvilget sine søknader om PGD har gått videre med saken. Det viser seg også at det tar lang tid fra nemnda fatter sitt vedtak, til en henvendelse faktisk kommer til kontoret for utenlandsbehandling. Noen par er henvist til behandling, men har ennå ikke reist. Jeg har fått opplyst at det foreløpig ikke er flere enn om lag 15 par som har reist til utlandet for behandling. Det er derfor inntil videre lite grunnlag for statistikk på bakgrunn av norske saker. Det dreier seg dessuten om få og spesielle tilfeller med sensitive opplysninger, og det er derfor viktig å ivareta taushetsplikten og hensynet til det enkelte par.

SPØRSMÅL NR. 545**Innlevert 2. februar 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 14. februar 2007 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys****Spørsmål:**

«Det er i dag et godt arbeidsmarked og knapphet på arbeidskraft. En viktig ressurs med mye erfaring er pensjonister.

Synes ikke finansministeren at man burde stimulere pensjonister, også over de 70 år, til å bidra på arbeidsmarkedet gjennom å la være å avkorte deres

pensjon mot arbeidsinntekten, og vil finansministeren jobbe for at slik avkortning ikke skjer?»

BEGRUNNELSE:

Pensjonister i aldersgruppen 67 år til 70 år får sin pensjon i folketrygden avkortet mot arbeidsinntekt de har som pensjonist over 2G med 40 pst. Pensjonis-

ter over 70 år får ikke avkortning i forhold til folketrygden, men derimot avkortning i Statens Pensjonskasse mot inntekt dersom de har f.eks. en deltidsjobb i offentlige bedrifter som er tilknyttet Statens Pensjonskasse. (Ikke inntekt i det private.) Dette er uheldig, og stimulerer ikke til at pensjonistene bidrar med i mange tilfeller sårt tiltrengt arbeidskraft og erfaring i f.eks. skolevesenet.

Svar:

Etter lov om Statens Pensjonskasse har alle ansatte i statlig virksomhet rett og plikt til medlemskap i Statens Pensjonskasse. Dette følger av loven § 5. Dette gjelder også pensjonister som får alderspensjon fra Statens Pensjonskasse og som tar seg arbeid i en virksomhet med medlemskap i Pensjonskassen. Alderspensjon fra Statens Pensjonskasse ivaretar hensynet til å opprettholde inntektsnivået ved fratreden. Dette skjer ved at pensjonen beregnes på grunnlag av lønn ved fratreden, og ved at det er fastsatt hva full tjenestetid er. Medlemmene har rett til en alderspensjon som ved full opptjeningstid er 66 pst. av pensjonsgrunnlaget. Alderspensjonen reduseres dersom pensjonisten har arbeidsinntekt fra stilling som gir medlemskap i offentlig tjenestepensjonsordning. Pensjonsgrunnlaget avkortes med arbeidsinntekten, og alderspensjonen beregnes på grunnlag av det reduserte pensjonsgrunnlaget. Avkortningen skjer også etter 70 år, i motsetning til hva som skjer i folketrygden. Dette henger sammen med at retten til å tjene opp pensjonsrettigheter i de offentlige tjenestepensjonsordningene også kan skje etter 70 år. Selv om aldersgrensen er 70 år, kan arbeidsforholdet fortsette utover denne grensen i inntil 5 år dersom det er enighet mellom arbeidsgiver og arbeidstaker. De samme reglene for reduksjon av alderspensjon gjelder også i de kommunale pensjonsordningene, jf. Hovedtariffavtalen i KS, vedlegg 5 Vedtekter for tjenestepensjonsordning - TPO § 7-7. Reduksjonen av alderspensjonen er knyttet til arbeidsinntekter som er pensjongivende i en offentlig tjenestepensjonsordning. Dersom arbeidsinntekten kommer fra privat sektor, reduseres ikke pensjonen. Begrunnelsen for denne forskjellen har for det første en historisk årsak. Da reglene ble fastsatt, var det få som begynte å arbeide i privat sektor etter at alderspensjonen fra Statens Pensjonskasse ble tatt ut. For det andre har leverandørene av offentlig tjenestepensjon ikke oversikt over om en pensjonist tar seg arbeid i privat sektor. Dersom privat arbeidsinntekt også skulle medført reduksjon av alderspensjonen, måtte de offentlige pensjonsordnin-

gene hatt oversikt over denne inntekten. Det har de ikke i dag. Det er grunn til å vurdere denne forskjellen nærmere som en del av pensjonsreformen. I Statens Pensjonskasse inntreffer retten til medlemskap fra første time for den som mottar en løpende pensjon og som tar seg ny stilling med medlemskap i Statens Pensjonskasse. I kommunale pensjonsordninger inntreffer retten til medlemskap først når man har 35 pst. stilling. Den strengere regel i Statens Pensjonskasse var en konsekvens av at enkelte medlemsgrupper på siste del av 1980-tallet tilpasset seg situasjonen, fratrådte med full pensjon, og gjeninntreffer i for eksempel 30 pst. stilling. Etter min mening kan denne strengere regelen i Statens Pensjonskasse være verd å re-vurdere. I dag er vurderingen at det er positivt om arbeidstakere fortsetter i arbeid etter vanlig pensjonsalder. I staten er det en ordning der alderspensjonister kan ta kortvarig arbeid i staten på pensjonistvilkår uten avkortning av pensjonen. Vedkommende tjener ikke opp pensjonsrettigheter for denne perioden. Pensjonistlønnen er i utgangspunktet lik for alle og er i dag 130 kr pr. time, men Fornyings- og administrasjonsdepartementet kan i særlige tilfeller vurdere en høyere pensjonistlønn. Reglene er gitt tilsvarende anvendelse for medlemmer utenfor statlig sektor, for skoleverket, forskningssektoren og statlige fristilte foretak mv. At retten til uførepensjon faller bort i den utstrekning medlemmet er i stand til å ha inntektsgivende arbeid, er en direkte konsekvens av ytelsens formål - er man i stand til å arbeide er man ikke arbeidsufør. Det er likevel gitt regler om at små arbeidsinntekter kan komme til utbetaling ved siden av en løpende uførepensjon. Jeg minner om at et utvalg under Arbeids- og inkluderingsdepartementet etter planen vil avgi en utredning om fremtidens uførepensjon i vår. For avtalefestet pensjon i staten gjelder de samme regler for inntektsprøving som for avtalefestet pensjon i LO-/NHO-området med et toleransebeløp på 15 000 kr. Vi er midt i et arbeid hvor både folketrygdreglene endres og hvor de offentlige tjenestepensjonene skal tilpasses endringene som skjer i folketrygden. Regjeringen har i St.meld. nr. 5 (2006-2007) Opptjening og uttak av alderspensjon i folketrygden foreslått et nytt pensjonssystem i folketrygden der det åpnes for å kombinere uttak av alderspensjon og arbeid uten avkortning av pensjonen. Spørsmålet om kombinasjon av pensjon og arbeidsinntekt i offentlig tjenestepensjonsordning, bør vurderes i sammenheng med pensjonsreformen. Jeg er enig i at de nye reglene bør utformes slik at vi stimulerer flest mulig til yrkesdeltakelse, også etter pensjonering.

SPØRSMÅL NR. 546**Innlevert 5. februar 2007 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 9. februar 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Mennesker med uhelbredelig sykdom har særlig behov for palliativ behandling, noe som innebærer lindring av symptomer, sosial støtte, ivaretagelse av eksistensielle utfordringer og vedlikehold av funksjon. Det trengs tverrfaglig tilnærming og bred kompetanse. På det nye Kreftsenteret på Ullevål universitetssykehus er sengetilbudet på kompetansesenteret for lindrende behandling bestemt avviklet.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre et forsvarlig behandlingstilbud for mennesker med uhelbredelig sykdom?»

Svar:

Kreftområdet er prioritert av Regjeringen. Palliativ behandling skjer som kjent uavhengig av diagnose, men kreftpasienter utgjør allikevel en stor gruppe innenfor feltet. I Nasjonal strategi for kreftområdet 2006-2009 pekes det på at samhandling på tvers av tjenester og forvaltningsnivåer er viktig for å gi en god palliativ behandling. De regionale helseforetakene er pålagt i oppdragsdokumentet for 2007 å bidra til å iverksette strategien. I henhold til informasjon fra Helse Øst RHF begynte Ullevål universitetssykehus som kjent allerede i år 2000 å bygge ut det palliative tilbudet gjennom etableringen av regionalt kompetansesenter for lindrende behandling. Senere har tilbudet blitt utvidet til å omfatte et palliativt team og poliklinikk. Fra høsten 2005 har tilbudet omfattet senger øremerket pasienter med spesielle palliative behov. Helse Øst RHF har informert meg om at lindrende behandling har blitt organisert i egen avdeling bestående av kompetansesenter for lindrende be-

handling, palliativt team, poliklinikk og sengeenhet med seks senger da det nye Kreftsenteret ved Ullevål universitetssykehus ble opprettet på høsten 2006. Av driftsmessige hensyn ble sengene på kompetansesenteret for lindrende behandling innlemmet som en del av den onkologiske sengeposten i Kreftsenteret fra og med 2. februar 2007. Jeg har blitt informert om at tilbudet til pasienter med palliative behov opprettholdes med samme fokus på kvalitet og i samme omfang som tidligere. Jeg er blitt forsikret om at Ullevål universitetssykehus vil fortsette med sin målrettede satsing på lindrende behandling, samt forskning og utdanning innenfor dette feltet. I denne sammenheng vises det til at Ullevål universitetssykehus nylig har fått opprettet et eget professorat i palliativ medisin i samarbeid med Universitetet i Oslo, noe som vil bety mye for videre forskning og utdanning på feltet. Tilbudet for kreftpasienter har vært ett av de fagområdene som har vært foreslått samordnet i prosessen med funksjonsfordeling av tilbud mellom Helse Sør og Helse Øst. I og med beslutningen om sammenslåingen av regionene, er det nå lagt til rette for en bedret samordning av tjenestene i hovedstadsområdet, også på dette området. For å sikre at ressursene utnyttes på best mulig måte og til pasientenes beste, må helseforetakene kontinuerlig vurdere hvordan tilbudet er organisert, og hvorvidt det eksisterende tilbudet kan forbedres. Jeg har tillit til at Ullevål universitetssykehus vil tilby god palliativ omsorg for pasienter i tråd med de føringer som er gitt i årets oppdragsdokument og Nasjonal strategi for kreftområdet 2006-2009, og at de vil fortsette sin målrettede innsats på dette området også i framtida.

SPØRSMÅL NR. 547**Innlevert 5. februar 2007 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 12. februar 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Flere sentrale medlemmer av Sosialistisk Venstreparti, deriblant statssekretæren i Miljøverndepartementet, mener at det må innføres rushtidsavgift

rundt de store byene. Tidligere har representanter for regjeringspartiene sagt at det ikke foreligger planer om innføring av en slik avgift.

Er innføring av rushtidsavgift Regjeringens politikk?»

Svar:

Soria Moria-erklæringen understreker viktigheten av å utvikle transportsystemet i mer miljøvennlig retning. På denne bakgrunn og med utgangspunkt i de betydelige miljø- og kjøproblemer vi har i våre største byområder, er Regjeringen positiv til at det tas i bruk rushtidsavgifter/vegprising i disse områdene. Solid faglig dokumentasjon og erfaringer fra andre land viser at dette vil være et effektivt virkemiddel for å redusere miljøbelastningene og øke fremkommeligheten i trafikkbelastede byområder. Regjeringen legger stor vekt på lokalpolitisk oppslutning om innføring av vegprising. Vi har imidlertid foreløpig ikke registrert konkrete lokale initiativ. Jeg skulle gjerne ha sett en større vilje blant lokale myndigheter til bruk av vegprising som virkemiddel. Jeg har derfor tatt kontakt med aktuelle bykommuner og fylker for å utfordre dem mer konkret på vegprising som

virkemiddel i en helhetlig strategi for transportpolitikk i de største byområdene, herunder hva staten kan gjøre for å legge bedre til rette for trafikkregulerende virkemidler. Initiativet vil bli koblet til revisjonen av Nasjonal transportplan for 2010-2019. Som kjent benyttes vegprising i form av bompenger en rekke steder i Norge, vedtatt med støtte også fra representanten Kielland Asmyhrs parti. Bompenger praktiseres stort sett med flat takst over døgnet og innkrevede midler finansierer ny veg og infrastruktur for kollektivtrafikk. En rushtidsavgift vil som tilleggsverdi ha en atferdspåvirkning ved at taksten er høyere i rushtiden og lavere eller null ellers, slik det for eksempel ble praktisert i Stockholmsforsøket i 2006. Målet med en rushtidsavgift kan således nås med samme eller lavere total utgiftsbelastning på bilistene enn tradisjonelle bompenger.

SPØRSMÅL NR. 548

Innlevert 5. februar 2007 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 9. februar 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Utnyttelse av husdyrgjødsel til energiformål blir regnet som et fremtidsrettet prosjekt. Flere bønder har planer om bygging av slike anlegg, men de møter hindringer i EU-regelverket, som oppfattes som stivbent på dette området. I tillegg er reglene om spredareal begrensende. Bønder som utnytter husdyrgjødsel til energiformål bør få dispensasjon fra reglene om spredareal.

Hva vil statsråden gjøre for å forenkle reglene om utnyttelse av husdyrgjødsel til energiformål?»

Svar:

Biogass, blant annet fra husdyrgjødsel, er en høyverdig energi som kan utnyttes til produksjon av strøm, drivstoff og varme. Uttak av energien i husdyrgjødselen kan øke gjødslingsverdien av restproduktet (kompostert gjødsel). Biogass består i hovedsak av metan som er en sterk klimagass. Biogassanlegg vil derfor være ett viktig bidrag til å redusere klimagassutslippene fra landbruket. Slik jeg ser det, er derfor utnyttelse av husdyrgjødsel til energiformål både fornuftig og fremtidsrettet.

Gårdsbiogassanlegg er utbredt i mange land, bl.a. innenfor EU. I Danmark er det for eksempel etablert

nærmere femti anlegg. I Norge er det fortsatt et stort utnyttet potensial for produksjon av biogass fra husdyrgjødsel. Jeg er derfor i første omgang opptatt av å legge til rette for etablering av pilotanlegg for biogass i Norge. Landbruks- og matdepartementets bioenergiprogram er et virkemiddel i denne sammenheng, og gjennom programmet er det allerede gitt støtte til noen biogassprosjekter. Det er viktig å bygge videre på kunnskap og erfaring i andre land og tilpasse dette til norske forhold.

Jeg kan ikke se at EUs regelverk er til hinder for etablering av biogassanlegg med basis i husdyrgjødsel. EUs forordning om animalske biprodukter omtaler bruken av husdyrgjødsel til bioenergi. Husdyrgjødsel kan, uten forbehandling, benyttes som råvare i biogassproduksjon. Det er ingen godkjenningsplikt for biogassanlegg som behandler husdyrgjødsel fra egen produksjon. Dersom anlegget mottar husdyrgjødsel fra andre gårder, må anlegget av hygienehensyn godkjennes av Mattilsynet.

Energiuttak fra husdyrgjødsel gir ingen grunn til dispensasjon fra regelverket om spredareal. Regelverket skal, sammen med forskrift om gjødselplanlegging, legge grunnlaget for at fosforinnholdet i husdyrgjødsel blir godt utnyttet som gjødsel i plante-

produksjonen. Forbrenning av biogass fra husdyrgjødsel reduserer verken innholdet av fosfor eller nitrogen i gjødsla. Regelverket om spredeareal er helt nødvendig for å begrense og hindre forurensning av våre vassdrag.

Etter det jeg kan se, er det ikke vesentlige hindringer for etablering av bioenergianlegg basert på

husdyrgjødsel. Jeg mener utnyttelse av biogass med fordel kan inngå som et element i en samlet bioenergisatsing og vil fortsatt legge vekt på utprøving av hvilke muligheter som foreligger for etablering av biogassanlegg for energiproduksjon og som et klimatilstand.

SPØRSMÅL NR. 549

Innlevert 5. februar 2007 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 13. februar 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Enea-aksjonen i 2004 medførte omfattende be-
slag og om lag 250 personer er mistenkt for ulike for-
hold knyttet til overgrep mot barn og oppbevaring og
formidling av barneporno. Mye tyder nå på at oppføl-
gingen av Enea har sviktet, og at etterforskningen
ikke har vært gitt forventet prioritet tatt i betraktning
at overgrep mot barn må karakteriseres som svært al-
vorlig kriminalitet.

Kan justisministeren redegjøre for status for
Enea og hva som gjøres for at aksjonen kan sluttføres
på en forsvarlig måte?»

BEGRUNNELSE:

Norge har internasjonalt bl.a. gjennom arbeidet i
Interpol utmerket seg med sitt sterke engasjement i
kampen mot seksuelle overgrep mot barn, for å be-
kjempe barneporno og for å beskytte vergeløse barn
som blir ofre for denne umenneskelige industrien.
Det er derfor ikke uten betydning hvordan vi håndter-
er slike saker på hjemmebane. Skal vi bevare vår tro-
verdighet og forvente å bli lyttet til når vi fronter be-
kjempelse av seksuelle overgrep mot barn i interna-
sjonale fora, må vi holde vår sti ren og gi høy prioritet
til slike saker nasjonalt. Jeg er i tvil om dette er situ-
asjonen for tiden og om Norge er det foregangslandet
vi ønsker å være.

Den omfattende Enea-aksjonen i 2004 omfattet
flere politidistrikter, og var et ledd i en internasjonal
offensiv for å komme alvorlig misbruk av barn livs.
Tre år etter politiets razzia vet vi at det ennå ikke er
satt sluttstrek for etterforskningen, og i Oslo synes
det som om sakene har blitt liggende urørt med den
konsekvens at barn som omfattes av materiale risikerer
fortsatte overgrep. Dette er en uhyggelig situasjon
som snarest mulig må bringes til opphør.

I tillegg må det kunne stilles spørsmålstegn ved
ressursbruken når politiet gjennomfører store, kost-
nadskrevende aksjoner, om man i ettertid ikke vil gi
prioritet til den videre oppfølging av beslaglagt ma-
teriale.

Svar:

Jeg vil innledningsvis bemerke at jeg er helt enig
med stortingsrepresentanten i at overgrep mot barn i
ethvert henseende må karakteriseres som svært al-
vorlig kriminalitet. Derfor har denne regjeringen i
Soria Moria-erklæringen sagt at "vi vil intensivere
innsatsen mot overgrep mot barn. Vi vil arbeide vide-
re med å forhindre Internettrelaterte overgrep mot
barn ved å pålegge nettleverandører filter og vurdere
innføring av en "grooming-paragraf". Dette arbeidet
er godt i gang. Jeg opprettet bl.a. på denne bakgrunn
den 1. juni 2006 en arbeidsgruppe som har vurdert
praktiske tiltak for å forebygge og forhindre inter-
nettrelaterte overgrep mot barn, herunder at barn ut-
settes for seksuelle overgrep, og at bilder av slike
overgrep blir distribuert på nettet. Arbeidsgruppen
fremla sin rapport den 30. januar 2007.

Det har parallelt pågått lovarbeid med nye straf-
febestemmelser for forberedende handlinger på In-
ternett forut for overgrep mot barn og unge. Ot.prp.
nr. 18 (2006-2007) om dette ble lagt frem i statsråd
den 15. desember 2006. Etterforskning av seksuelle
overgrep mot barn er selvsagt også en prioritert opp-
gave for norsk politi. Gjennom Internettets inntog i
menneskers hverdag har vi fått en ny arena for over-
gripere til å komme i kontakt med og begå kriminelle
handling mot barn og unge. Internett er et grense-
løst verktøy som gir oss nye utfordringer i tillegg til
den tradisjonelle kriminaliteten på området, herunder
barnepornografi. Barnepornografi viser ofte alvorli-

ge overgrep mot barn, og bildene kan derfor ikke betraktes kun som utuktige skrifter. Sedelighetskriminalitet overfor barn skjer således både ved fysisk overgrep mot barnet og ved utnyttelse av allerede foretatt overgrep i form av barnepornografisk materiale, eksempelvis ved distribusjon, kopiering eller nedlasting av bilder av overgrepene. Bilder av seksuelle overgrep mot barn kan gjøres tilgjengelig for en nærmest ubegrenset personkrets i hele verden på meget kort tid ved hjelp av Internett.

Besittelse og spredning av barnepornografi er et stort problem, og politiet aksjonerer jevnlig i slike saker som påfører politi og domstol et stort arbeid. Noen større slike aksjoner er Enea-aksjonen, som stortingsrepresentanten tar opp, samt Pendulum i 2002 og den seneste aksjonen i Østerrike som har vært omtalt i media. På bakgrunn av stortingsrepresentantens spørsmål om Enea, har jeg vært i kontakt med Riksadvokaten og Politidirektoratet. Når det gjelder de nærmere omstendigheter i saken har jeg fått opplyst følgende; Operasjoner som Enea krever mye ressurser i politidistriktene, både hva gjelder etterforskning og datatekniske analyser, og kompetanse hos personellet.

Kripos besitter teknisk kompetanse knyttet til etterforskning på Internett og behandling av elektroniske beslag. Databeslagene i saker om seksuelle overgrep mot barn inneholder ofte store mengder bilde- og filmmateriale, og analysen av disse beslagene er meget tidkrevende. Det er derfor viktig med et godt samarbeid mellom særorganene og lokalt politi i slike operasjoner. Politidirektoratet gav i 2006 Kripos en overskridelsesfullmakt på 1 500 000 kr for utgifter innenfor bekjempelse av seksuelle overgrep mot barn, herunder kostnader til verktøy for effektivisering av etterforskningen i denne type saker. Kripos har startet arbeidet med oppbygging av et referansebibliotek og utvikling av dataverktøy for analyse av beslag.

Etter de to store aksjonene, operasjon Pendulum i 2002 og Enea i 2004, har man satset på forebyggende tiltak. Kripos har videreført det forebyggende arbeidet med barnepornofilter. Dette er et filter som sperrer tilgangen til nettsteder med barnepornografisk innhold. Filteret oppdateres jevnlig med nye lister fra Kripos som er basert på tips og egen etterretning. Ved at filteret tas i bruk i så mange land som

mulig, vil det være mulig å ramme finansieringen av nettstedene og dermed også tilbyderne av slikt materiale. Den ovenfor nevnte saken i Østerrike har vist at filteret er effektivt da de fleste norske internettbrukere ikke har hatt tilgang til de aktuelle sidene.

Når det gjelder status for operasjon Enea opplyser Kripos at per 1. februar 2007 er 255 saker opprettet som følge av etterforskningen i operasjon Enea. Det er på landsbasis avsagt 125 dommer, utferdiget 42 forelegg og 4 påtaleunnlatelser i de 218 sakene som er avgjort. 37 saker er fortsatt ikke avgjort, og 46 saker er henlagt. De fleste av de uavgjorte sakene hører under Oslo politidistrikt. Av disse er 12 saker avgjort, mens 22 saker er fortsatt under etterforskning. I 3 saker er det avdekket at siktede selv har begått seksuelle overgrep. Det alt vesentlige av sakene som er under etterforskning vil være ferdigbehandlet innen 1. juli 2007. Den manglende ferdigstillingen er av ledelsen ved Oslo politidistrikt beklaget "på det sterkeste". Politidirektoratet bekrefter også at de i nær fremtid skal diskutere ferdigstilling av Enea-sakene med Kripos.

Jeg er videre av Riksadvokaten gjort kjent med at Oslo statsadvokatembeter har bedt Oslo politidistrikt om å redegjøre for behandlingen av sakene som hører under dette politidistriktet. Jeg vet at Riksadvokaten ved flere anledninger har understreket at saker av denne typen må følges opp kraftfullt og målrettet. Dette synes gjennomgående å ha skjedd, jf. at et betydelig antall saker har endt med reaksjon, men det har tatt for lang tid. Det at Oslo politidistrikt ennå ikke har maktet å ferdigstille mange av sine saker er ikke akseptabelt, men jeg tar beklagelsen fra politidistriktets ledelse til etterretning. Jeg er videre tilfreds med at statsadvokaten har engasjert seg i oppfølgingen av disse sakene, og legger til grunn at de nå kan avsluttes relativt raskt.

Justisdepartementet har også i lengre tid vært i dialog med Riksadvokaten og Politidirektoratet for om mulig ytterligere å kunne effektivisere håndteringen av denne type saker i politi og påtalemyndighet på generell basis. Jeg vil avslutningsvis takke stortingsrepresentanten for engasjementet. Jeg setter pris på at hun er opptatt av oppfølgingen av denne type kriminalitet i Norge, og for vår del av ansvaret for det internasjonale samfunns bekjempelse av seksuelle overgrep mot barn.

SPØRSMÅL NR. 550**Innlevert 5. februar 2007 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker****Besvart 16. februar 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«En mannlig sykepleier ved Hammerfest sykehus står tiltalt for overgrep mot flere pasienter. Ifølge politiet har sykehuset som arbeidsgiver opptrådt på en slik måte at dette har hemmet etterforskningen i saken, og det må kunne stilles spørsmål om rettssikkerheten til ofrene er blitt ivaretatt.

Vil justisministeren ta et initiativ overfor helse- og omsorgsministeren for å sikre at pasientenes rettssikkerhet blir ivaretatt på en forsvarlig måte i slike saker og om nødvendig bidra til at det utarbeides nye kjøreregler for helsevesenet som sikrer dette?»

BEGRUNNELSE:

Sist uke hadde NRK Troms og Finnmark et oppslag om en forestående rettssak ved Hammerfest tingrett, der en mannlig sykepleier ved Hammerfest sykehus står tiltalt for overgrep mot flere pasienter. Det fremkommer videre at politiet i Hammerfest er svært kritisk til måten Hammerfest sykehus som arbeidsgiver har taklet saken på og viser til at sykehuset under henvisning til taushetsplikten, skal ha vanskeliggjort politiets arbeid. Til tross for at mannen i et brev til sin arbeidsgiver skal ha tilstått flere av forholdene, har ikke sykehuset vært særlig samarbeidsvillig under etterforskningen, og politiet hevder at dette kan ha forhindret en mer omfattende tiltale. Dersom dette medfører riktighet, er det både betenkelig og uakseptabelt av hensyn til de pasientene som er blitt ofre for overgrep.

Selv om tonen fra Hammerfest sykehus i dag synes å være en annen, reiser den aktuelle saken som skal for retten i Hammerfest sist i februar, et viktig prinsipielt spørsmål om hvordan samfunnet skal sikre at pasientenes rettssikkerhet ivaretas i situasjoner der helsepersonell anklages for overgrep.

Dessverre vet vi at overgrepssaken ved Hammerfest sykehus ikke er enestående i vårt helsevesen. Det er derfor av stor betydning at både pasienter og pårørende kan ha trygghet for at rettssikkerheten blir ivaretatt i slike situasjoner. Spørsmålet er om det kan være behov for nye og klarere kjøreregler for hvordan helseinstitusjoner skal håndtere slike saker. Med bakgrunn i dette bes justisministeren ta et initiativ

overfor helse- og omsorgsministeren for å gjennomgå praksis for håndtering av denne type saker. Hensikten er at vi må forsikre oss om at begge parter rettssikkerhet blir ivaretatt på en forsvarlig måte, også pasientenes, når slike beklagelige og alvorlige saker oppstår.

Svar:

Helsepersonellovens regler om taushetsplikt setter skranker for hvilke opplysninger om pasienter som kan formidles fra helsepersonell til politi.

Det kan derfor oppstå situasjoner der politiet oppfatter helsepersonells henvisning til taushetsplikten som problematisk i forhold til ulike politioppdrag og etterforskning av straffesaker. Ikke minst vil dette gjelde der helsepersonell har blitt kjent med at pasienter kan ha begått straffbare forhold eller har blitt utsatt for noe straffbart av familiemedlemmer eller andre utenforstående. Helsepersonell har imidlertid plikt til å varsle politiet dersom det er nødvendig for å avverge alvorlig skade på person eller eiendom.

Det er viktig at det utvikles kanaler for samarbeid og diskusjon mellom politi/påtalemyndighet og helsevesen på ulike nivåer for å diskutere problemtilfeller og løse de konflikter som vil kunne oppstå.

I en særstilling står saker der helsepersonell mistenkes for å begå straffbare handlinger mot pasienter. Her kan ikke taushetspliktreglene være til hinder for at helseinstitusjoner gjennom inngivelse av anmeldelse og videre samarbeid med politiet bidrar til snarlig oppklaring. Hensynet til pasienters sikkerhet blir her det helt dominerende perspektiv. Egne ansatte skal ikke vernes mot en nødvendig etterforskning.

Jeg forutsetter at det innen helsevesenet, gjennom opplæring og veiledning, sikres at helsepersonell har en god forståelse av taushetspliktreglene på dette området.

Helsevesenets fortolkning av taushetspliktreglene når politiet etterforsker helsevesenets egne ansatte er ikke meldt å være et generelt problem. Det synes derfor ikke nødvendig med noe særskilt initiativ overfor helseministeren for å drøfte ivaretagelse av pasienters sikkerhet.

SPØRSMÅL NR. 551**Innlevert 5. februar 2007 av stortingsrepresentant Gunvald Ludvigsen****Besvart 14. februar 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Vil statsråden vurdere en ordning med toårig oppholdstillatelse for elever ved Red Cross Nordic United World College og lignende institusjoner, for dermed å forenkle hverdagen både for skoleelever og saksbehandlere?»

BEGRUNNELSE:

Red Cross Nordic United World College ble etablert i Fjaler i Sogn og Fjordane i 1995. Siden etableringen har skolen blitt en svært sentral institusjon i distriktet, og om lag 200 ungdommer fra 80 land studerer her - fordelt på to årskull. Studiet er toårig. Etter dagens praksis må oppholdstillatelsen for den enkelte elev fornyes hvert år, til tross for at ungdommene i all hovedsak er elever ved skolen i to år. Dette resulterer blant annet i et svært ressurskrevende og omfattende merarbeid for det lokale lensmannskontoret i Fjaler. Ved en forenkling av dagens regelverk vil disse ressursene kunne benyttes på en annen måte, og hverdagen vil bli lettere for elevene og de ansatte ved skolen.

Svar:

Etter gjeldende regelverk gis første gangs tillatelse til arbeid eller opphold i alminnelighet for ett, to eller tre år. Systemet er differensiert, avhengig av hva

som er grunnlaget for søknaden. For enkelte grupper, herunder flyktninger, kan tillatelse gis for inntil tre år. I sistnevnte tilfelle er hensynet blant annet at vedkommende er gitt en tillatelse som danner grunnlag for permanent opphold i Norge. Søknader om opphold i studieøyemed er derimot i utgangspunktet midlertidig og gis i dag for ett år av gangen. Årsaken til dette er blant annet at man ved søknad om fornyelse skal vise at vilkårene for fortsatt opphold fremdeles er til stede. For studenter vil dette særlig gjelde studieprogresjon.

Utlendingslovutvalget (NOU 2004:20) som har utredet og utarbeidet forslag til ny utlendingslov, har foreslått at den nærmere reguleringen av tillatelsens varighet fortsatt bør skje i forskrift. Utvalget har derfor ikke drøftet mulige endringer i dagens regler. Som kjent vil forslag til ny utlendingslov bli fremlagt for Stortinget i juni 2007. Ved utarbeiding av forskrifter til den nye loven vil departementet foreta en fullstendig gjennomgang av dagens forskriftsbestemmelser, herunder vil det være aktuelt å vurdere om det er grunnlag for å foreta endringer i dagens regler når det gjelder lengden av oppholdstillatelser for studenter. Det er imidlertid viktig å ha en helhetlig tilnærming til problemstillingen, og jeg må derfor få komme tilbake til spørsmålet i forbindelse med arbeidet med forskriften til ny utlendingslov.

SPØRSMÅL NR. 552**Innlevert 5. februar 2007 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde****Besvart 14. februar 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Når man gav gaver til frivillige organisasjoner kunne man tidligere føre beløpene inn i selvangivelsen og få fradrag. Nå er systemet endret slik at man må sende bekreftelse inn til den frivillige organisasjonen med personnummer, som så innberetter dette til ligningsmyndighetene.

Hva er årsaken til endringen, og tror finansministeren dette kan føre til at færre gir gaver til frivillige

organisasjoner, ettersom utdeling av personnummer er sensitiv informasjon mange ikke ønsker å distribuere?»

Svar:

Fradragsretten for gave til frivillige organisasjoner har helt siden innføringen i inntektsåret 2000 vært betinget av at organisasjonen som mottar gaven, gir de nødvendige opplysninger til Skattedirektoratet

i maskinlesbar form. Dette kravet følger direkte av forarbeidene (Ot.prp. nr. 1 (1999-2000) kapittel 2, avsnitt 2.5.6) hvor det skrives: "Administrativt må fradragsordningen tilpasses systemet med forhåndsutfylt selvangivelse. Under dette systemet skal ligningskontorene primært basere ligningen på innberettede inntekts- og fradragsoppgaver for hver enkelt skattyter. Det må derfor oppstilles som vilkår for fradragsrett at den enkelte organisasjons sentrale ledd har sendt maskinlesbare oppgaver til Skattedirektoratet inneholdende blant annet giverens navn, fødselsnummer/organisasjonsnummer og gavebeløpets størrelse." Finanskomiteen sluttet seg til kravet om maskinell innberetning i Innst. O. nr. 12 (1999-2000) side 15 punkt 3.6.

Av ligningsloven § 6-6 bokstav g følger det at oppgavene fra organisasjonene blant annet må inneholde giverens fødselsnummer. Nevnte opplysninger må innberettes for at ligningssystemene skal kunne identifisere hvem som skal ha fradraget, og maskinell innberetning av disse opplysningene er således nødvendig for at fradragsordningen skal være tilpasset systemet med forhåndsutfylt selvangivelse og etatens oppgaveløsning for øvrig.

Organisasjonen som mottar og registrerer slike

opplysninger vil være underlagt personopplysningslovens regler for benyttelse av disse opplysningene. Frivillige organisasjoner kan derfor ikke fritt videreutlevere mottatte personopplysninger. Personidentifikasjon gjennom fødselsnummer er blitt en vesentlig forutsetning for ligning gjennom forhåndsutfylt selvangivelse. Arbeidsgivere, banker, forsikringsselskaper, pensjonsinnretninger og andre oppgavegivere må ha tilgang til fødselsnummer for å kunne gi sikre data til skattemyndighetene. Det samme må gjelde frivillige organisasjoner som skal innberette fradragsberettigede gaver. Å basere seg på skattyternes egne, manuelt utfylte opplysninger i selvangivelsen i stedet, ville være urealistisk. Fradragsordningen hadde neppe eksistert uten gavemottakernes automatiske innberetninger som trer i stedet for tungvinte, manuelle selvangivelsesposter. Den nødvendige bruk av fødselsnummer, både for skatteformål og en lang rekke andre formål i samfunnet, er kommet for å bli. Fødselsnummeret kan ikke defineres som spesielt sensitivt. Jeg har liten grunn til å tro at kravet om å oppgi fødselsnummer i forbindelse med gaver til godkjente, frivillige organisasjoner virker særlig hemmende på interessen for å gi slike gaver.

SPØRSMÅL NR. 553

Innlevert 6. februar 2007 av stortingsrepresentant Laila Dævøy

Besvart 14. februar 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Regjeringen slår sammen Helse Sør og Helse Øst og etablerer et nytt regionalt helseforetak. Helse Sør-Øst RHF. Det nye regionale helseforetaket vil omfatte 55 pst. av befolkningen og 60 pst. av behandlingsskapiteten i Norge.

Hvilke planer finnes for utviklingen i den nye store regionen når det gjelder oppgavefordeling og annen organisasjonsutvikling i det regionale helseforetaket?»

BEGRUNNELSE:

Kristelig Folkeparti er bekymret for den sterke sentralisering en slik sammenslåing fører med seg. Den lite involverende prosessen Regjeringen har lagt opp til, har også gjort både pasientorganisasjoner og ansattes organisasjoner usikre på fremtiden.

Svar:

Regjeringen har besluttet å slå sammen Helse Øst RHF og Helse Sør RHF til nytt regionalt helseforetak - Helse Sør-Øst RHF - for å sikre bedre pasientbehandling og ressursutnyttelse. Positive effekter som dette vil medføre, vil også komme distriktene til gode - både innenfor det nye regionale helseforetaket, og i landet for øvrig. Forut for beslutning om sammenslåing har ulike alternative modeller som kan gi bedre samordning av spesialisthelsetjenesten i hovedstadsområdet spesielt, og mellom Helse Sør RHF og Helse Øst RHF generelt, blitt vurdert. Arbeidet nå bygger til dels på tidligere gjennomførte utredninger av alternative modeller, som har vært til høring hos ulike berørte parter. Før beslutning ble fattet har det vært møter og dialog med berørte RHF så vel som sentrale ansatteorganisasjoner. Etter beslutning om sammenslåing er det holdt informasjonsmøter med de ansatte

i de to regionale helseforetakene og med ansattes organisasjoner. Det skal etableres egen medvirkningsavtale med ansattes organisasjoner, og brukerorganisasjoner vil også trekkes inn i det videre forberedelsesarbeidet.

Til konkret spørsmål om planer for oppgavefordeling og annen organisasjonsutvikling i nye Helse Sør-Øst RHF er dette temaer som er naturlig hjemmehørende i det videre arbeidet - forut for og etter faktisk sammenslåing. I første omgang er det etablert en interimsorganisasjon som vil få i oppgave å forbedre sammenslåingen. Nytt styre vil bli utpekt innen utgangen av mars i år, og etablering av nye Helse Sør-Øst RHF er forutsatt å skje senest innen 1. juli

2007. Helse Sør RHF og Helse Øst RHF har hver for seg utredet ulike strategiske planer for sine respektive regioner og helseforetaksgrupper. Det er også gjort mye grunnlagsarbeid for mulige funksjons- og oppgavedelinger som ikke er gjennomført. Utrednings- og utviklingsarbeider vil måtte vurderes i lys av den endrede inndelingen av regionale helseforetak som nå er besluttet, og politiske føringer som ligger til grunn for sammenslåingen. Denne type arbeid vil være en oppgave for Helse Sør-Øst RHF å ta stilling til og gjennomføre i lys av ny foretaksinndeling og ut fra oppdrag som vil bli gitt gjennom departementets ordinære styringsdialog med regionale helseforetak.

SPØRSMÅL NR. 554

Innlevert 6. februar 2007 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 12. februar 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Hva er den reelle endringen i bevilgning til forskning over statsbudsjettet 2007?»

BEGRUNNELSE:

Det debatteres ofte om hva som er de faktiske forhold knyttet til det Regjeringen har hevdet er en stor satsning på forskning. Ofte er det vanskelig å enes om fakta, fordi det blandes sammen hva som er nominelle økning på forskningsbudsjettet og hva som er reell økning på forskningsbudsjettet.

Denne sammenblandingen fører ofte til at diskusjoner om forskning og behovet for midler drukner i definisjonsspørsmål og ikke reelle utfordringer for forskningen og nivået på bevilgningene til forskning.

Spørsmålet er derfor ment å avklare de faktiske forhold hva gjelder konkrete bevilgninger til forskning i statsbudsjettet, unntatt forskningsfondet.

Svar:

Den offisielle analysen over bevilgningene til forskning og utvikling (FoU) i statsbudsjettet utføres av forskningsinstituttet NIFU STEP. For saldert budsjett 2007 er det foreløpig ikke ferdigstilt noen slik analyse. Det som foreligger, er et anslag Kunnskapsdepartementet har utarbeidet i forbindelse med St.prp. nr. 1 (2006-2007). Den nominelle veksten i FoU-bevilgningene er anslått av Kunnskapsdeparte-

mentet til 877 mill. kr. Anslaget er basert på over 120 kapitler i statsbudsjettet som i varierende grad blir benyttet til å finansiere FoU. Anslaget på 877 mill. kr er et resultat av en rekke bevilgningsendringer i forhold til 2006-budsjettet. Beløpet inkluderer økt avkastning fra Fondet for forskning og nyskaping, men ikke økningen i fondskapital. Basert på anslag for den generelle lønnsveksten og konsumprisindeksen for 2007, er realveksten i FoU-bevilgningene anslått til 381 mill. kr for 2007.

Årlig realvekst i samlede FoU-bevilgninger over statsbudsjettet:

2002-2003:	0,6 %
2003-2004 ¹ :	6,8 %
2004-2005:	- 2,3 %
2005-2006:	6,7 %
2006-2007:	2,5 %

Tallene bygger på NIFU STEP's årlige analyser av vedtatt statsbudsjett samt Kunnskapsdepartementets anslag for 2007 basert på NIFU STEP's modeller for beregning av FoU-andeler og lønns- og prisjustering.

¹. En del av veksten skyldes innskudd i Fondet i 2002 for å kompensere for bortfall av tippemidler. SV, AP, FrP og Sp stemte for endringen av tippenøkkelser.

SPØRSMÅL NR. 555**Innlevert 6. februar 2007 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 13. februar 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Vil miljøvernministeren bidra til å stanse videre forsøk på å bryte markagrensa i Sør- og Østmarka med en mulig motorvei, E18, gjennom området?»

BEGRUNNELSE:

Ny trasé for E18 skal videreføres fra Elvestad i Østfold til Vinterbro i Akershus. I den forbindelse har Vegdirektoratet tidligere avvist på faglig grunnlag å utrede alternativet "Ski øst"/av flere grunner. Til tross for dette har Samferdselsdepartementet grepet inn i saken og krevet at Ski øst utredes og tas med som aktuelt alternativ. Blant annet med den begrunnelse at jordvern er viktigere enn naturvern. Uttalelser fra samferdselsministeren viser at det åpenbart ikke spiller noen rolle for henne at markagrensa brytes, og at en motorvei legges mellom bebyggelsen og de svært mye brukte friluftsområdene i Sør- og Østmarka.

Omtrent på samme tid har Miljøverndepartementet varslet om arbeidet med ny markalov, og bedt kommunene avstå fra utbyggingsplaner som vil redusere dagens tilgjengelige markaområder.

Et knapt flertall i Ås kommune har, med hjelp av statsrådene Haga og Navarsete, klart å presse gjennom en politisk overprøving av fagmyndighetenes vurderinger i saken - også på tvers av alle andre berørte kommuners syn, og i åpenbar strid med Regjeringens politikk for markagrensene. Det er svært uheldig når Regjeringen sender slike doble signaler, og det er nødvendig å avklare om Regjeringens politikk er å verne markagrensene og markas tilgjengelighet eller å åpne for motorveier gjennom den samme marka.

Svar:

Planlegging av E18 fra Østfold grense til Vinterbro etter plan- og bygningsloven startet i 2001. Etter forelegging for Miljøverndepartementet fastsatte Vegdirektoratet utredningsprogram for strekningen i 2003. Programmet er basert på at prosjektet skal følge eksisterende korridor for E18 til Vinterbro som er

"knutepunkt" mellom E6, E18 og riksvei 23 (Oslofjordforbindelsen). "Ski øst"-alternativet som det er uenighet om, vil for eksempel føre E18 inn på E6 lenger nord. Dette vil endre trafikkbildet og utvide planområdet i forhold til rammene i fastsatt utredningsprogram.

Jeg er kjent med at samferdselsmyndighetene vil ha en bredere gjennomgang og utredning av alternativer for ny E18 på strekningen Vinterbro-Østfold grense, og at det såkalte Ski øst-alternativet skal inngå i utredningene. Arbeidet vil skje innenfor rammen av systemet for ekstern kvalitetssikring av statlige investeringsprosjekter over 500 mill. kr - KS1.

Hovedregelen er at KS1 med behovsutredning gjennomføres før oppstart av alternativsutredning etter PBL. For implementeringsfasen har Regjeringen vedtatt overgangsordninger med en fleksibel praktisering av dette hovedprinsippet, spesielt med hensyn til inneværende handlingsprogramperiode 2006-2009 og i forhold til utarbeidelse av NTP for 2010-2019.

Utbygging av strekningen E18 Knapstad-Vinterbro er ikke prioritert i NTP for perioden 2006-2015. Siden dette både er et prosjekt til en kostnad på nærmere 2 mrd. kr, og et prosjekt der det er stor lokalpolitisk uenighet i forhold til videre planprosess, har Statens vegvesen anbefalt at prosjektet underlegges KS1 som grunnlag for den videre planlegging.

I forbindelse med den forestående KS1-prosessen har samferdselsmyndighetene bestemt at videre plan- og utredningsarbeid etter plan- og bygningsloven stanses inntil KS1-arbeidet er gjennomført. Dersom resultatene av KS1-arbeidet medfører at samferdselsmyndighetene ønsker at Ski øst-alternativet skal inngå i den videre plan- og utredningsprosessen etter plan- og bygningsloven, må det fastsatte utredningsprogrammet endres. I forbindelse med forelegging av programmet for Miljøverndepartementet vil jeg da foreta en konkret vurdering av om alternativet bør videreføres. Jeg vil gjøre denne vurderingen blant annet i lys av de varslede rikspolitiske bestemmelsene for Osloområdet, arbeidet med en egen markalov og hensynet til jordvern.

SPØRSMÅL NR. 556**Innlevert 6. februar 2007 av stortingsrepresentant Martin Engeset****Besvart 14. februar 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Hvilket arbeid gjør statsråden for at Arbeids- og velferdsetaten utvikles til en integrert og brukervennlig etat, hvor man får samme svar på samme spørsmål, uavhengig av hvilket NAV-kontor eller saksbehandler en henvender seg til?»

BEGRUNNELSE:

Et av mange hovedmål med NAV-reformen har vært at brukere av velferdstjenester skal ha ett kontor å henvende seg til. På tross av intensjonen om en felles dør er det mange indikasjoner på at NAV-systemet er like oppdelt som det tidligere systemet. Navninndelingen på de underliggende seksjonene er et eksempel på dette. Et annet eksempel er at man fremdeles blir sendt på rundgang i systemet når man henvender seg til NAV, enten dette er ved oppmøte eller telefon. Det alvorligste eksempelet er at man kan oppleve å få ulike svar av ulike personer i NAV, f.eks. på spørsmål om rettigheter til foreldrepenger dersom man er på attføring.

De reformene som nå planlegges i arbeids- og velferdsforvaltningen og som er beskrevet i St.meld. nr. 9 (2006-2007) om Arbeid, velferd og inkludering forutsetter at NAV-systemet fungerer som en ny og integrert etat. Statsråden utfordres til å vise hva som konkret gjøres for at denne prosessen skal være vellykket, slik at tiltakene i stortingsmeldingen kan virke etter hensikten. Statsråden utfordres også til å vise hva som gjøres for å kvalitetssikre at den informasjon som en bruker får ved henvendelse til NAV, alltid er korrekt.

Svar:

Først vil jeg peke på at NAV-reformen er en krevende reform både for kommunene og Arbeids- og velferdsetaten. Gjennomføringen av en så omfattende reform vil derfor måtte ta noe tid, selv om det er viktig å ha høy grad av oppmerksomhet på dette helt fra starten av.

Det er en rekke forhold som må på plass for at NAV-kontorene skal lykkes med de intensjoner som ligger i henholdsvis NAV-reformen og St.meld. nr. 9 (2006-2007) Arbeid, velferd og inkludering. Det må

blant annet utvikles nye arbeidsmåter og de ansatte i førstelinjen i arbeids- og velferdsforvaltningen må tilføres ny kompetanse. I NAV-kontorene skal det legges til rette for økt kontakt med og oppfølging av brukerne. Det må derfor frigjøres tid i NAV-kontorene til aktiv oppfølging. I min oppfølging av Arbeids- og velferdsetaten følger jeg arbeidet med NAV-reformen nøye.

I forhold til det konkrete spørsmål vil jeg blant annet vise til de krav som er stilt gjennom tildelingsbrevet til Arbeids- og velferdsetaten. I tildelingsbrevet for 2007 heter det eksempelvis at etaten "skal sikre den enkeltes rettigheter gjennom forvaltning av trygdelovene og andre sosiale overføringsordninger på en god og effektiv måte. Gjennom bl.a. god kunnskap om regelverk og virkemidler skal brukerne sikres korrekte vedtak og utbetaling til rett tid. Det skal legges vekt på å sikre enhetlig forvaltningspraksis i etaten."

Videre heter det i tildelingsbrevet at "Arbeids- og velferdsforvaltningen skal sette brukernes behov i sentrum. Det handler bl.a. om service, respekt, informasjon, tilgjengelighet, kompetanse og et godt tilpasset tjenestetilbud. Gjennom opplæring av ansatte skal det legges vekt på å sikre likeverdige offentlige tjenester (LOFT) i NAV-kontoret som tar hensyn til brukernes bakgrunn. Dette perspektivet skal være forankret i etatens ledelse."

Gjennom faste rutiner for oppfølging av etatens resultater følger jeg opp hvor godt den lykkes i sitt arbeid.

Videre vil jeg peke på at navnebruk i Arbeids- og velferdsetaten ikke kan tolkes som et tegn på intensjonene i NAV-reformen ikke følges opp. Innen utgangen av 2009 skal det etableres lokale arbeids- og velferdskontor (NAV-kontor) som dekker alle landets kommuner. Før det etableres NAV-kontor i en kommune, vil tilbudet til brukerne være basert på eksisterende kontorstruktur. I en overgangsperiode vil det dermed være sosialkontor, tidligere trygdekontor og tidligere arbeidskontor i en del kommuner. Tidligere trygdekontor og arbeidskontor er i reformperioden, dvs. fram til 2010, gitt navnene NAV Trygd og NAV Arbeid.

SPØRSMÅL NR. 557**Innlevert 6. februar 2007 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli****Besvart 14. februar 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for at det rehabiliteringstilbudet til mennesker med epilepsi som i dag drives ved Kure epilepsisenter blir videreført, enten på Kure eller et annet sted?»

BEGRUNNELSE:

Kure epilepsisenter er et landsdekkende senter med spesialkompetanse innenfor tverrfaglig yrkesrettet og psykososialmedisinsk rehabilitering av særlig yngre mennesker med epilepsi. Senteret drives av Norsk Folkehjelp, som har inngått en rammeavtale med Helse Sør. Avtalen gir grunnlag for avtale om kjøp av plass for pasienter i andre helseregioner. Norsk Folkehjelp har vedtatt å seige Kure Rehabiliteringssenter, og det har som følge av dette oppstått usikkerhet om videreføring av rehabiliteringstilbudet.

Slik Høyre ser det må tilbudet innenfor habilitering og rehabilitering styrkes, og dette må være den neste store helsepolitiske satsingen fremover. Det vises også til regjeringen Stoltenbergs tiltredelseserklæring, der det heter at Regjeringen vil sikre rehabilitering til alle som trenger det.

Svar:

Jeg er orientert om at Helse Sør RHF har forlenget avtalen med Kure epilepsisenter til 1. juli 2007.

De regionale helseforetakene har ansvar for å sørge for at personer med epilepsi får relevant rehabiliteringstilbud innenfor spesialisthelsetjenesten når de trenger det, som andre grupper med rehabiliteringsbehov. Det vil være opp til de regionale helseforetakene å vurdere hvor og hvordan spesialiserte rehabiliteringstilbud til epilepsipasienter skal ivaretas. De regionale helseforetakene har ansvar for å sørge for at tilbudet er av god kvalitet, og tilpasset behovet til brukerne. Et helhetlig tilbud til pasientene forutsetter at rehabiliteringstilbud ses i sammenheng med andre tiltak, som behandlingstilbud i Spesialsykehuset for epilepsi eller andre sykehus som utreder og behandler epilepsipasienter. De regionale helseforetakene skal også samarbeide med kommunen når det er nødvendig. Helse Sør RHF vil spesielt vurdere hvordan rehabiliteringstilbudet til epilepsipasientene skal ivaretas videre. Det er i oppdragsdokumentet til de regionale helseforetakene presisert at det er et mål at alle brukere som har behov for rehabiliterings-/habiliteringstiltak på spesialisert nivå skal få relevante tiltak i tilstrekkelig omfang. Dette innebærer tilbud om utredning, kartlegging, trening, herunder intensiv trening, tilrettelagt opplæring, råd og veiledning til brukere og til kommunen, og nødvendig kapasitet i koordinerende enhet i regionen.

SPØRSMÅL NR. 558**Innlevert 6. februar 2007 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 14. februar 2007 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys****Spørsmål:**

«I den politiske plattformen som ble fremforhandlet på Soria Moria ble det lovet "at hele landet skal ha tilbud om tilknytning til høyhastighetsnett innen utgangen av 2007".

Hva vil dette koste, og hvordan er fremdriften til Regjeringen?»

BEGRUNNELSE:

På våre komitéreiser rundt om i fylkene får vi kunnskaper om hvordan det står til med utbyggingen av bredbånd. Veldig ofte klager ordførere på at deler av kommunen ikke har utbygd bredbånd, eller at hastigheten på det som er utbygd er for dårlig. Dette er til stor ulempe for næringsdrivende, for de med hjemmekontor og skaper store forskjeller for skoleelever i distriktene.

I Nationen tirsdag 6. februar går det frem at fornyingsministeren har fått seg forelagt en rapport som sier hvor mye det vil koste å gjennomføre regjeringens lovnader. Denne rapporten velger fornyingsministeren å holde hemmelig. Dette er etter Venstres mening svært uklokt dersom det er ønske om at opposisjonen skal bidra konstruktivt med det viktige målet om bredbånd til alle i hele landet.

Svar:

Konsulentselskapet Nexia har på oppdrag av Fornyings- og administrasjonsdepartementet nylig utarbeidet en rapport som estimerer:

- 1) Bredbåndsdekningen ved utgangen av 2007, og
- 2) hva det vil koste å bringe dekningen fra det estimerte nivået ved utgangen av 2007 til tilnærmet full dekning.

Rapporten estimerer at dekningen ved utgangen av 2007 vil være noe i overkant av 98 pst. av husstandene med dagens utbyggingstakt og støttenivå. Å

bringe dekningen fra 98 pst. til tilnærmet 100 pst. har Nexia beregnet til å koste om lag 500 mill. kr. Anslaget er basert på en utbygging som kombinerer flere aksessmetoder og forutsetter litt over 98 pst. dekningsgrad for bredbånd i løpet av 2007. Dette er altså totale kostnader. Det statlige støttebehovet vil være lavere. Erfaringene fra de to siste tildelingene fra Høykom til lignende prosjekter i september 2006 og januar 2007 har vist at lokale egenandeler (finansiering fra operatører, næringsliv, kommuner, fylkeskommuner og ev. andre) i gjennomsnitt har utgjort 60 pst. Rapporten fra Nexia er offentlig tilgjengelig. Erfaringene hittil har også vist at den teknologiske utviklingen i kombinasjon med fallende utstyrspriser har gjort at kostnaden for å bygge ut bredbånd hele tiden har falt, slik at områder man tidligere ikke trodde ville få noe tilbud allikevel har fått det. Om denne utviklingen fortsetter, kan den totale kostnaden bli lavere enn 500 mill. kr. Regjeringen følger utviklingen nøye, og vil komme tilbake til saken i ordinært budsjettarbeid.

SPØRSMÅL NR. 559

Innlevert 6. februar 2007 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 14. februar 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Kan statsråden bekrefte at brev til Markakommunene (Ref: 200700148) ikke vil forhindre at Oslo kommune kan gjøre de nødvendige vedtak i medhold av plan- og bygningsloven, som skal til for å gjenreise Midtstubakken, en total renovering av Holmenkollbakken og oppføring av de øvrige stadionanlegg som i henhold til søknaden må på plass i god tid før VM i 2011?»

BEGRUNNELSE:

I brev fra Miljøverndepartementet (200700148) udatert, til Markakommunene bekjentgjør Miljøverndepartementet overfor de kommuner som vil bli berørte av egen markalov for Oslomarka, at arbeidet med slik lov er igangsatt. I brevet fremgår det også at Miljøverndepartementet og Regjeringen legger til grunn for sitt arbeid et ønske om "sikring av grensen og gi bestemmelser om arealbruken." I brevet fremkommer det imidlertid også at "Departementet ber om at kommunene ikke vedtar nye arealplaner etter plan- og bygningsloven eller gir dispensasjon fra kommuneplanens arealdel innenfor markaoområdet inntil rikspolitiske bestemmelser med midlertidig fastsatt markagrense er vedtatt". Det står ingenting i

brevet om når en lov kan påregnes å være trådt i kraft, men så vidt representanten vet kan ikke ikrafttredelse av slik lov forventes å finne sted før tidligst sommeren 2008.

FIS (Det internasjonale Skiforbundet) har tildelt Oslo VM i Nordiske grener i 2011. En av forutsetningene for dette var at Midtstubakken skulle bygges opp igjen og at Holmenkollbakken skulle gjennomgå en full renovering og forstørring. Vedtak i medhold av Plan- og bygningsloven om å gjennomføre disse to prosjektene kan ikke gjøres dersom Miljøverndepartementet står ved sitt brev til blant andre Oslo kommune.

At staten fratar lokalpolitikernes forvaltningsrett over kommunens arealer er prinsipielt betenkelig uansett. Allikevel skjer slike vedtak til stadighet. Vernet av Oslomarka er spesielt på mange måter. Hjemmet til 1500 mennesker vil komme innenfor verneområdet. Bare kulturminnevernene av Røros og bryggene i Bergen og Ålesund kan måle seg i så måte. Videre vil et vern gjennom egen markalov pålegge lokalpolitikernes sterke begrensninger i forhold planlegging av byens fremtidige vekst og utvikling. Det blir allikevel et stort paradoks dersom denne prosessen skal komme i veien for den folkefesten Ski-VM

2011 kan bli. VM er et arrangement som et samlet politisk miljø, både i Oslo kommune og i Stortinget ønsket skulle arrangeres i Oslo.

Svar:

Det er ikke min intensjon å stenge for nødvendige anlegg i forbindelse med VM på ski i 2011.

Brevet til kommunene, herunder Oslo kommune, inneholder en henstilling om at kommunene ikke vedtar nye arealplaner etter plan- og bygningsloven eller gir dispensasjon fra kommuneplanens arealdel

innenfor markaområdet inntil rikspolitiske bestemmelser med midlertidig fastsatt markagrense er vedtatt. Dette skal etter planen skje innen sommeren 2007.

Hvis det i forbindelse med planleggingen av verdensmesterskapet kommer forslag om å bygge idrettsanlegg innenfor markagrensen, vil spørsmålet om lokalisering og omfang av slike anlegg i utgangspunktet avklares gjennom utarbeiding av planer etter plan- og bygningsloven på vanlig måte.

SPØRSMÅL NR. 560

Innlevert 7. februar 2007 av stortingsrepresentant Vera Lyskløtt

Besvart 14. februar 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Reineierne her i landet kan ikke benytte seg av avgiftsfritt drivstoff for kjøretøy som benyttes i næringsøyemed og de får heller ikke avgiftsfritak for investeringer i driftsmidler på lik linje med det andre primærnæringer får.

Hva er begrunnelsen for denne forskjellsbehandlingen av ulike primærnæringer, og vil statsråden love å endre på denne praksisen?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge Altaposten den 31. januar 2007 betalte reindriftsnæringa 13,2 mill. kr i engangsavgift ved kjøp av utstyr og drivstoff i 2005. Dersom næringa hadde vært avgiftsbelagt tilsvarende landbruket, ville besparelsen for reindriftsnæringa ha vært nesten 12 mill. kr - og det bare i 2005.

Dagens ordning er med på å undergrave lønnsomheten i reindriftsnæringa. Rammebetingelsene må være rettfærdige dersom det skal være mulig å ha reindrift som levevei. Eiere av fritidsbåter kan benytte seg av avgiftsfri diesel til ren fornøyleseskjøring, mens reindriftutøverne som har dette som næring ikke får noen form for reduksjon. Reindriftsnæringa er svært viktig for sysselsettinga i de samiske områdene av landet og den er en svært viktig bærebjelke i den samiske kulturen og levemåten. Det er derfor behov for at det snarest blir ordnet opp i dette.

Svar:

Spørsmålet ble overført fra landbruks- og matministeren.

Bilavgiftene er i hovedsak utformet slik at avgiftene beregnes ut fra kjennetegn ved kjøretøyet, ikke

ut fra kjennetegn ved eier/kjøper. Hovedregelen er at næringslivet også belastes disse avgiftene. Det er altså ikke vanlig med refusjon/fritak for særavgifter. Et unntak er kompensasjonsordningen for bensin til båter og snøscootere i veiløse strøk. Alle som anskaffer et bestemt type kjøretøy må betale de avgifter som gjelder for akkurat dette kjøretøyet. Slik sett skjer det ingen forskjellsbehandling mellom ulike næringer. De enkelte typer kjøretøy avgiftsbelegges imidlertid noe forskjellig. Da det er behov for ulike typer kjøretøy fra næring til næring, vil avgiftsbelastningen av den grunn kunne slå forskjellig ut. Reindriften benytter i hovedsak transportmidler som anses og behandles avgiftsmessig som personkjøretøy. Jeg kan opplyse om at en arbeidsgruppe bestående av representanter fra Landbruks- og matdepartementet og Finansdepartementet har utarbeidet en rapport (november 2006) med en gjennomgang av bl.a. de spørsmålene du stiller. Rapporten følger til orientering vedlagt. Det fremgår her bl.a. at reindriftens avgiftsbelastning kompenseres gjennom reindriftsavtalen. Det gis altså ikke i tillegg direkte fritak for avgifter til reindriften. Jeg viser for øvrig til arbeidsgrupperapporten.

Vedlegg til svar:

Rapport om virkningen av omleggingen i 1982 fra avgiftsfritak til økt tilskudd over reindriftsavtalen (<http://www.regjeringen.no/upload/kilde/fin/rap/2007/0002/ddd/pdfv/306367-rapporteindrift.pdf>)

SPØRSMÅL NR. 561**Innlevert 7. februar 2007 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 16. februar 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Vil statsråden ta initiativ til å innføre systemer som sikrer undervisning i norsk og samfunnskunnskap for arbeidsinnvandrere fra EU/EØS som et nasjonalt ansvar uten at dette legger beslag på regionale utviklingsmidler?»

BEGRUNNELSE:

I de nærmeste tiårene kommer Norge til å trenge en stor arbeidskraftinnvandring for å opprettholde den framtidige velferden. Det er bred politisk enighet om at vi trenger betydelig arbeidsinnvandring til Norge for å kunne fylle etterspørselen etter arbeidskraft. Om vi ikke får mennesker fra andre land, vil det bli altfor få i arbeidsfør alder. Allerede i dag ser vi mangel på arbeidskraft innen flere fagområder, for eksempel i bygg- og anleggsbransjen og innen reiselivsnæringen. På sikt vil det også være behov for utenlandsk arbeidskraft for å kunne gi innbyggerne gode velferdstjenester. En forutsetning for at arbeidsinnvandrere skal kunne gjøre en god jobb, er at de tilbys undervisning i norsk og samfunnsfag. Å lære seg norsk er også helt avgjørende for trivsel og integrering i det norske samfunnet, og vil være en viktig faktor for ønsket om mer varig bosetting i kommunene. Det vil også være viktig for å hindre at de som får opphold på bakgrunn av jobbtilbud i Norge, ikke havner på trygd her i stedet etter en stund. Det viser seg at mange arbeidssøkere fra det tidligere Øst-Europa kan tenke seg å arbeide i Norge for kortere eller lengre perioder. I tillegg kommer det også arbeidssøkende fra andre deler av EØS-området, som for ek-

sempel Nederland. Dette er svært positivt, og kan avhjelpe en til dels svært vanskelig sysselsettingssituasjon i enkelte bransjer. Utfordringen er språk og kommunikasjon. Mange arbeidssøkere fra EØS-området har dårlige norskkunnskaper når de kommer hit, og mange behersker også dårlig engelsk. Dette er en svært utfordrende situasjon.

Svar:

Arbeidsinnvandrere fra EØS-/EFTA-området omfattes ikke av rett og plikt til opplæring i norsk og samfunnskunnskap. Dette innebærer at de enten må betale for norskopplæringen eller at arbeidsgiveren må sørge for opplæring.

Begrunnelsen for å ikke gi arbeidsinnvandrere plikt til opplæring i norsk og samfunnskunnskap var at en ikke kunne pålegge personer som har en tillatelse etter EØS-/EFTA-regelverket en plikt til opplæring i og med at det kunne virke begrensende på den frie bevegelsen av arbeidskraft som er sentral del av EØS-avtalen. Det ble ikke gitt rett til gratis opplæring fordi arbeidsinnvandrere i større grad har valgt å komme til landet enn de som har fått opphold fordi de har et beskyttelsesbehov. En la også vekt på at arbeidsinnvandrere er i et arbeidsforhold, og at de som lønnstakere har evne til å betale for opplæringen. Dette går fram av Ot.prp. nr. 50 (2003-2004) Om lov om endringer i introduksjonsloven mv.

Jeg ser at det kan være behov for å vurdere dette på nytt. Jeg vil legge fram en stortingsmelding om arbeidsinnvandring, og i denne meldingen vil også språkopplæring for arbeidsinnvandrere bli omtalt.

SPØRSMÅL NR. 562**Innlevert 7. februar 2007 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 14. februar 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«I Stortingets spørretime den 13. januar svarte arbeids- og inkluderingsministeren på spørsmål nr. 12:

"Vår erfaring er at når de arbeidsmedisinske avdelingene tar kontakt med selskapene for å få innsikt i hva pasientene har vært eksponert for, får de innsikt i

det. Så det er ikke forsøk på hemmelighold. De arbeidsmedisinske avdelingene selv sier det er sånn det er."

I Dagbladets nettutgave den 2. februar hevder de at de arbeidsmedisinske avdelingene sier det motsatte.

Hva er riktig?»

BEGRUNNELSE:

I spørsmål nr. 12 den 23. januar d.å. stilte Åse Gunhild Woie Duesund spørsmål om oljeselskapene tilbakeholder informasjon om hvilke kjemikalieeksponeringer ansatte har vært utsatt for. Bakgrunn for spørsmålet var en artikkel i Dagbladet hvor det var dokumentert at Statoil lenge tildekket at 8 av 25 ansatte i en turbinavdeling opplevde symptomer på MS eller fikk MS, og at ConocoPhillips tilbakeholdt giftinformasjon.

I statsrådens svar blir det tilbakevist at slik informasjon holdes tilbake, og det blir vist til at de arbeidsmedisinske avdelinger selv hevdet at slik tilbakeholdelse av informasjon ikke skjedde. Disse avdelingene fikk altså innsyn om hva de ansatte hadde vært eksponert for.

I Dagbladet den 2. februar d.å. står de ekspertene som det ble vist til frem og hevder at det er helt feil fremstilling at de får tilgang til informasjon fra oljeselskapene. Det blir blant annet vist til forholdene rundt Telemark og Haukeland sykehus. Fra Haukeland universitetssykehus blir det fokusert på det motsatte av hva statsråden svarte i spørretimen, nemlig at det hadde vært et av hovedproblemene å få eksponeringstilgang fra Conocophillips.

Avdelingsleder Tor B. Aasen ved yrkesmedisinsk avdeling på Haukeland universitetssykehus sier til Dagbladet videre at "Denne informasjonen er til dels ufullstendig i forhold til avdelingens oppgaver å vurdere årsakssammenheng mellom eksponering i arbeide og sykdomsutvikling i behandlingen av saken både i forhold til trygd og til private forsikringselskaper".

Både Aasen og seksjonsoverlege Anne Kristin Møller Fell ved yrkes- og miljømedisinsk avdeling på sykehuset Telemark kan være med på å bekrefte at de arbeidsmedisinske avdelingene ikke har den tilgangen på eksponeringsinformasjon som de trenger for å kunne gi en fullgod utredning til tidligere oljearbeidere.

Både Aasen og Fell mener det er behov for at det går en uavhengig gruppe inn i selskapene for å undersøke eksponeringsforholdene.

Det fremgår av Dagbladets oppslag at verken Petroleumstilsynet eller departementet kontaktet de arbeidsmedisinske avdelingene i forkant av at svaret på spørsmål nr. 12 ble gitt i Stortinget. Det er derfor underlig at statsråden hadde den kunnskap som skulle til for å besvare spørsmålet, i tillegg ville statsråden fått vite at opprettelse av en granskingsgruppe ville ha hatt støtte fra sykehusene.

Svar:

Som det fremkom i mitt svar i spontanspørretimen 7. februar, er det inntrykket jeg formidlet i spørretimen 31. januar bekreftet gjennom et møte som ble

avholdt på mitt kontor 5. februar i år med deltakere fra ConocoPhillips, Petroleumstilsynet og Statens arbeidsmiljøinstitutt, samt arbeidsmedisinerne Tor B. Aasen fra Haukeland Universitetssykehus og Anne Kristin Fell fra Telemark sentralsykehus. Tor B. Aasen og Anne Kristin Fell sa i dette møtet at de i fjor hadde problemer med å få ut tilstrekkelig informasjon fra ConocoPhillips, men at de etter et møte 8. desember 2006 mellom selskapet, arbeidsmedisinerne og myndighetene ved Petroleumstilsynet og Statens arbeidsmiljøinstitutt, har et klart inntrykk av, og tillit til, at de får ut tilgjengelig informasjon. Samtidig er det klart at det er behov for mer og bedre eksponeringsdata. I en del tilfeller vil informasjon om eksponeringsforhold være av høy kvalitet, og i noen tilfeller ikke. Det er 35 år med industrierfaring på dette offshore, og informasjon om eksponeringsforhold er komplekse og krevende å dokumentere. Det kan derfor i forbindelse med enkelte pasientutredninger være behov for informasjon som på det nåværende tidspunkt ikke eksisterer. Dette vil være et problem i mange ulike typer arbeidsmedisinske pasientutredninger og er ikke unikt for kjemikalieeksponering offshore. Vi arbeider imidlertid for å skaffe oss en oversikt over hva vi vet på dette området og hva vi mangler kunnskap om. Min vurdering er at det nå er viktig at vi fokuserer på å fremskaffe kunnskap, fremfor å bruke ressursene på gransking av påstander om bevisst tilbakeholdelse av informasjon og lignende. ConocoPhillips har opplyst at de har satt i gang en omfattende retrospektiv eksponeringsstudie for å få frem tilgjengelig informasjon. De yrkesmedisinske avdelingene har også merket seg denne undersøkelse, og at denne vil kunne være et viktig bidrag i denne sammenheng. Det er som kjent iverksatt en rekke tiltak i tråd med Stortingets føringer i forbindelse med behandlingen av St.meld. nr. 12 (2005-2006) om HMS i petroleumsvirksomheten. Jeg har som nevnt bl.a. satt i gang en undersøkelse for å kartlegge hva vi vet om historisk eksponering for kjemikalier offshore, og identifisere kunnskapshull. Denne gjennomføres av Petroleumstilsynet i nært samarbeid med partene og internasjonale eksperter. I tillegg til dette gjennomfører Kreftregisteret en undersøkelse om kartlegging av kreftisiko og årsaksspesifikk dødelighet blant ansatte i norsk offshorevirksomhet, som Arbeids- og inkluderingsdepartementet er med på å finansiere. I forbindelse med Stortingets behandling av St.meld. nr. 12 (2005-2006) pekte arbeids- og sosialkomiteen på at det er viktig å få konkret oppfølging fra medisinsk ekspertise overfor de grupper som frykter konsekvenser av tidligere eksponering for kjemikalier.

Dette har departementet fulgt opp gjennom å sørge for et samordnet tilbud om helsekontroll ved landets arbeidsmedisinske avdelinger. Statens arbeids-

miljøinstitutt fikk i oppdrag å utarbeide felles retningslinjer for slike pasientutredninger, samt tiltak for samordning og koordinering av utredningene. Retningslinjene er utarbeidet, og arbeidet med pasientutredninger er i gang og gjennomføres som planlagt. Som kjent gir slike utredninger grunnlag for å vurdere om arbeidstakeren har krav på yrkesskadeerstatning. Det er dessverre ingen enkle løsninger for å skaffe til veie eksponeringsinformasjon som ikke ek-

sisterer, dette er et puslespill som tar tid. Det er heller ikke mulig å garantere utfallet av denne typen forskning og undersøkelser. De arbeidsmedisinske avdelingene vil imidlertid fortsette helseundersøkelsene av oljearbeidere som mener seg skadet etter eksponering for kjemikalier, og gjennomføre vurderinger av sammenhengen mellom helseplager og tidligere kjemikalieeksponering, bl.a. på bakgrunn av de foreliggende eksponeringsdata.

SPØRSMÅL NR. 563

Innlevert 7. februar 2007 av stortingsrepresentant Gunn Olsen

Besvart 15. februar 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Det gis et inntrykk av at det fortsatt er soningskø i region sør. Regionen der bl.a. Kragerø fengsel hører innunder.

Om så er tilfelle, har justisministeren planer for å avvikle køen, og er det aktuelt å utbygge kapasiteten ved Kragerø fengsel?»

BEGRUNNELSE:

Man får inntrykk av at det er soningskøer i denne regionen, og spørsmålet stilles med det som bakgrunn. Begrunnelsen for spørsmålet har videre sin bakgrunn i at justisministeren ved sitt besøk i Kragerø fengsel høsten 2006, gav inntrykk av at det kunne være aktuelt med en utvidelse av Kragerø fengsel.

Svar:

En av Regjeringens viktigste oppgaver er å fjerne soningskøen til fengsel. Det står nedfelt i Soria Moria-erklæringen. Jeg har som målsetting at køen skal være borte innen 2009 og det er allerede satt i verk en rekke tiltak for å nå målet. Regjeringen la frem en helhetlig plan for å avvikle soningskøen i mai 2006 "Rask reaksjon - tiltak mot soningskø og for bedre innhold i soningen". Som tittelen viser inneholder denne planen ikke bare tiltak for å fjerne soningskøen, men den omhandler også flere tiltak for å styrke innholdet i soningen. Da planen ble lagt frem i mai 2006, var køen på i overkant av 2 700 ubetingede dommer. I dag er den på i underkant av 2 300, en reduksjon med om lag 400 dommer.

Av de tiltakene i planen som allerede er satt i verk, vil jeg nevne at det i 2006 og 2007 legges opp til å etablere 316 nye fengselsplasser. I tillegg er kriminalomsorgens budsjett styrket for blant annet å øke bemanningen ved friomsorgskontorene og øke klasseopptaket ved KRUS. Bevilgningene til opplæring, bibliotekjenester og helsetjenester for innsatte er også økt betydelig.

Kriminalomsorgen region sør omfatter fylkene Buskerud, Vestfold og Telemark. I 2006 ble det åpnet 14 nye lukkede plasser i denne regionen ved Drammen fengsel. I 2007 skal det i tillegg etableres 4 netto nye plasser ved Hof fengsel (+14 lukkede -10 åpne plasser).

Kriminalomsorgen region sør har i dag tilstrekkelig fengselskapasitet til å gjennomføre innkommende dommer. Dagens soningskø i regionen skyldes overføring av dommer fra andre kriminalomsorgsregioner.

Justisdepartementet vurderer fortløpende tiltak for å etablere ny fengselskapasitet. Alle aktuelle kapasitetsutvidelser vurderes i forhold til hvor behovet for plasser er størst, kostnader knyttet til etablering av nye plasser og hvor raskt plassene kan stå ferdig. Jeg har besøkt Kragerø fengsel og kjenner til fengslets ønsker og planer for å utvide kapasiteten ved fengslet. Jeg vil vurdere forslaget om å utvide kapasiteten ved Kragerø fengsel sammen med andre tiltak for å øke kapasiteten i Kriminalomsorgen region sør

SPØRSMÅL NR. 564**Innlevert 7. februar 2007 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 13. februar 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Vil statsråden ta initiativ til å etablere forpliktende samarbeid mellom NAV, skatteetat og politi/påtalemyndighet for å få bukt med økende skatte- og trygdejuks, samt foreta en beregning av de samfunnsmessige gevinstene ved å sørge for flere domfellelser for straff og inndragning?»

BEGRUNNELSE:

Både NAV og skatteetaten har de siste årene brukt mye tid og ressurser på å avdekke henholdsvis skattesvik og trygdejuks. Avsløringene av omfattende skattesvik i for eksempel taxi-næringen og nå nylig økende forekomst av trygdejuks er alarmerende. Flere av disse sakene har blitt anmeldt politiet i den tro at samfunnet tar dette på alvor. Ressursmangel og mangel på etterforskningskapasitet i f.eks. Oslo politidistrikt gjør imidlertid at dette arbeidet er så godt som bortkastet ved at kun et fåtall saker blir prioritert etterforsket. Situasjonen er den at skatterevisorer undertiden inngår uformelle avtaler med politiet om hva de sender over i form av anmeldelse ut ifra en for høy terskel for hva som regnes som "stor nok" juksing med offentlige midler. Dette er sløsing med samfunnets ressurser og gir dårlig signaleffekt. Et stort antall årsverk går i pakt med politiske prioriteringer med til å avdekke misligheter med offentlige midler. Manglende domfellelse for straff kombinert med inndragning av utbytte gjør på den annen side at samfunnet taper store summer. Skatte- og trygdejuks blir på denne måten en del av hverdagskriminaliteten som offentlige myndigheter i realiteten lukker øynene for. Det er derfor behov for at Regjeringen sørger for at NAV, skatteetaten og politi/påtalemyndigheten gis mulighet til å etablere ulike samarbeidsprosjekt for å bekjempe denne formen for hverdagskriminalitet. Ikke minst antar jeg at det også er i Regjeringens interesse å få foretatt beregninger på provenyeffekten av å investere i økt etterforskningskapasitet for å få tilbake tapte offentlige midler.

Svar:

Skatteetaten, Politidirektoratet, ØKOKRIM, statsadvokatembetet og Riksadvokaten inngikk i august 2005 en avtale med nærmere prinsipper for samarbeid mellom politiet/påtalemyndighet og skatteetaten. Formålet med avtalen er å videreutvikle det generelle samarbeidet og styrke bekjempelsen av økonomisk kriminalitet innenfor skatte- og avgiftsområ-

det. Et slikt samarbeid vil bidra til at behandlingen av denne type saker holder høy kvalitet og er mest mulig effektiv.

Riksadvokaten opplyser at Det sentrale samarbeidsforum – som består av skattedirektøren, politidirektøren, Økokrim-sjefen og Riksadvokaten – i 2006 inviterte ligningssjefen, fylkesskattesjefen, politimesteren og statsadvokaten, alle fra Oslo, til et møte for å få en nærmere orientering om samarbeidet mellom etatene. Bakgrunnen for initiativet var i første rekke Oslo politidistrikts kapasitetsproblemer når det gjelder behandling av saker fra skatteetaten. Utover dette har Det sentrale samarbeidsforum utarbeidet en instruks om operativt samarbeid mellom politi/påtalemyndighet og skatteetaten. Instruksen skal gi praktiske retningslinjer for å styrke samarbeidet og sikre høy kvalitet, effektivt samarbeid og enhetlig praksis. Kontrollmyndighetene kan gjøre egne forvaltningsvedtak som et alternativ til å anmelde saker til politiet. Selv om straffesaker innenfor økonomisk kriminalitet utvilsomt har sterk allmennpreventiv virkning, er det ikke nødvendigvis hensiktsmessig at alle eller de fleste saker anmeldes til politiet og går gjennom straffesakssporet. Dersom alt av saker fra skatteetaten, som kunne anmeldes, ble oversendt påtalemyndigheten, ville det meget lett lamme politiets saksbehandlingsskapasitet.

Riksadvokaten anfører at det åpenbart er slik at valg av "spor" må være hensiktsmessig. Ikke minst er det viktig at sporvalget skjer i en tidlig fase av saksbehandlingen der forbudet mot gjentatt strafforfølgning, jf. EMK P 7-4, kan få anvendelse. Rettsutviklingen på dette området har gjort – og gjør – at politi/påtalemyndighet og skatteetaten må ha relativt tett samarbeid på saksnivå. Dette gjenspeiles i nevnte samarbeidsinstruks. Ifølge riksadvokaten er det ikke formalisert et tilsvarende samarbeid med NAV. Imidlertid har riksadvokaten ved flere anledninger hatt møter med trygdedirektøren, og riksadvokaten er kjent med at ØKOKRIM statsadvokatembetet ved flere anledninger har hatt møter med representanter i NAV på ledelses- og saksnivå. Riksadvokaten opplyser at det vil bli nærmere vurdert om man skal formalisere et tettere samarbeid med NAV. Politidirektoratet opplyser at flere politidistrikter har etablert et godt samarbeid med de enkelte trygdemisbruksteam, noe som har ført til gjensidig kompetanseheving i begge etater, og domfellelse i flere store trygdebedragerisaker. Politidirektoratet og NAV har også drøftet tiltak for å videreutvikle og styrke samarbeidet mellom eta-

tene. Et av tiltakene vil være å gjennomføre faste årlige samarbeidsmøter mellom politidirektøren og tryggedirektøren for å bedre samhandlingen mellom etatene. Riksadvokaten inviteres også til å delta på disse møtene. Samarbeidet skal gjøre det mulig å utarbeide rutiner som sikrer en god samhandling. Arbeids- og velferdsdirektoratet har også godkjent avtalen om hospitantordninger for NAV hos politiet, og det gjenstår kun praktiske detaljer før Oslo politidistrikt blir tildelt en hospitant fra NAV. Jeg mener det er behov for å øke politiets etterforskningskapasitet for å bekjempe økonomisk kriminalitet. Vi er helt avhengig av at politidistriktene klarer å håndtere denne type saker på en tilfredsstillende og tillitvekkende måte. Politidistriktenes tverrfaglige økoteam må tilføres tilstrekkelige ressurser og kompetanse. Det er også svært viktig at Politihøgskolen utvider undervisningstilbudet i økonomisk kriminalitet og finansiell etterforskning, slik at personell tilknyttet økoteamene tilføres nødvendig kompetanse. Dette arbeidet er Regjeringen i gang med som ledd i arbeidet un-

der Handlingsplanen mot økonomisk kriminalitet. Jeg er også - i likhet med representanten Dahl - opp- tatt av at økoteamene tilføres kvalifisert finansiell rådgivning på saker fra andre kontrolltater. I budsjettet for inneværende år er det avsatt 10 mill. kr til å øke antall bistandsrevisorer i politiet. Dette tiltaket skal bidra til å sikre effektiv etterforskning av skatte- og avgiftskriminalitet i politidistriktene og til et godt samarbeid lokalt med skatteetaten. Representanten Dahl spør avslutningsvis om jeg vil ta initiativ til beregning av de samfunnsmessige gevinstene ved å sørge for flere domfellelser for straff og inndragning. Slike beregninger vil imidlertid, slik jeg ser det, ikke være et godt egnet styringsverktøy for politiets løpende prioritering mellom ulike typer kriminalitet. For øvrig viser jeg til konklusjonene i rapporten "Kriminalitetens samfunnsmessige kostnader", utgitt av Justisdepartementet under daværende statsråd Dørum. Jeg kan legge til at departementet nå følger opp rapportens konklusjoner og forslag, jf. St.prp. nr. 1 for 2007.

SPØRSMÅL NR. 565

Innlevert 7. februar 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 20. februar 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«I VG 6. februar 2007 foreslår kulturminister Giske å kjøpe kunst for oljepengene. Som begrunnelse sier han følgende:

"God kunst synker ikke i verdi, snarere tvert imot, så pengene går ikke tapt. Det burde passe bra for oljefondet. Dessuten så vil det ikke skape press i den norske økonomien å kjøpe kunst av de store utenlandske kunstnerne."

Er finansministeren enig i tankegangen til Giske om at kjøp av produkter som er produsert i utlandet ikke skaper press i norsk økonomi og derfor bør holdes atskilt fra statsbudsjettets øvrige utgifter?»

Svar:

Retningslinjene for den økonomiske politikken skal sikre en forsvarlig bruk av midler over statsbudsjettet både på kort og lang sikt. Vi må finne en god balanse mellom det å bruke penger i dag og samtidig sette av midler til framtidige generasjoner. Dette hen-

synet ligger til grunn for handlingsregelen for budsjettpolitikken. Penger brukt i utlandet belaster statsbudsjettet på samme måte som penger brukt i Norge.

Et forslag om statlig innkjøp av kunst i utlandet må veies opp mot andre forslag innenfor en ansvarlig finanspolitisk ramme. Dersom bruk av penger i utlandet skulle finansieres over egne budsjetter, ville det bli vanskeligere å foreta reelle politiske valg mellom ulike formål.

Handlingsregelen sier at bruken av oljepenger skal tilpasses den økonomiske situasjonen. Nå er aktiviteten i norsk økonomi høy og arbeidsledigheten lav. Hvis vi øker bruken av oljeinntekter for fort eller for mye, kan vi få en for sterk nedbygging av konkurranseutsatt sektor som vil gi oss unødvendig store omstillingskostnader. Mange husholdninger vil også bli rammet dersom renten øker mye.

Presset i norsk økonomi blir ikke mindre av å skille ut kjøp av varer i utlandet i et eget budsjett. Et utenlandsbudsjett vil bare dempe presset i norsk økonomi dersom man erstatter utgifter i Norge med utgifter i utlandet. Offentlige virksomheter kan imidlertid tilpasse seg et utenlandsbudsjett ved å flytte

innkjøp som uansett vil bli gjort i utlandet over på utenlandsbudsjettet. Dermed vil det frigjøres midler på ordinære budsjetter, og etterspørselen som retter seg mot norske leverandører kan øke. Stort sett er det dessuten slik at for å få glede av det vi kjøper fra utlandet må vi bruke norske ressurser i tillegg. Et utenlandsbudsjett vil videre bryte med bestemmelsene om offentlige anskaffelser som innebærer at staten ikke har anledning til å diskriminere mot enkelte leverandører (det gjelder også norske). På denne bakgrunn har det vært bred politisk enighet om ikke å holde kjøp av produkter som er produsert i utlandet atskilt fra statsbudsjettets øvrige utgifter.

Når det gjelder kunst som et potensielt investeringsobjekt i Statens pensjonsfond - Utland, vil jeg vise til at investeringsstrategien i fondet så langt har vært at midlene plasseres bredt i likvide og velregulerte finansmarkeder der aktivaene er gjenstand for hyppig og objektiv verdsetting. Norges Bank og Strategirådet har anbefalt økt aksjeandel. Departementet vurderer også om fast eiendom skal opprettes som en ny aktivaklasse. Det foreligger ingen vurdering av om kunst vil være et gunstig investeringsobjekt for fondet. Regjeringen vil legge fram ev. større endringer i investeringsstrategien, herunder ev. nye aktivaklasser, for Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 566

Innlevert 7. februar 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 19. februar 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Finansministeren foreslår å velte størstedelen av CO₂-kvotekostnadene over på norsk industri. Forslaget innebærer en ekstra skattebyrde for industrien på 3,3 mrd. kr. Dersom Regjeringen skal stå ved skatteløftet i Soria Moria-erklæringen, hvor man lovet å ikke øke skattene utover 2004-nivå, må andre skatter reduseres tilsvarende.

Kan finansministeren angi hvilke skatter og avgifter hun vil redusere med 3,3 mrd. kr?»

Svar:

Klimaproblemet er den største miljøutfordringen verden står overfor i dag. Regjeringen legger avgjø-

rende vekt på å utforme et kvotesystem som bidrar til utslippsreduksjoner. Dagens lov om kvoteplikt og handel med kvoter for utslipp av klimagasser (klimakvoteloven) er innrettet mot perioden 2005-2007.

Det er ikke fremmet noe forslag om fordeling av kvotekostnader slik som gjengitt i spørsmålet. Miljøverndepartementet vil sende forslag til endringer av klimakvoteloven for perioden 2008-2012 på høring. Tildeling av kvotene vil være en av flere viktige problemstillinger som vil omtales i høringsnotatet.

SPØRSMÅL NR. 567

Innlevert 7. februar 2007 av stortingsrepresentant Karin Andersen

Besvart 16. februar 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Ei kvinne ble i Oslo tingrett tilkjent 265 000 kr i retten i oppreisning for usaklig oppsigelse og erstatning for fremtidig tapt inntekt (fødselspenger). Aksjeselskapet hun saksøkte ble begjært konkurs og erstatningen ble ikke dekket. Lønnsgarantiordningen dek-

ker ikke framtidig tapte inntekter knyttet til tap av rett til fødselspenger eller erstatning knyttet til usaklig oppsigelse selv om boet er konkurs.

Hva er begrunnelsen for dette, og hvor mange slike tilfeller er registrert?»

BEGRUNNELSE:

Dom i Oslo tingrett fra 17. november 2006 (sak nr. 06-052718tvi-otr/03)

Kvinnen var gravid og arbeidsgiver ble dømt for usaklig oppsigelse.

Når arbeidsgiver så slås konkurs risikerer en å tape både erstatning en er tilkjent pga. den usaklige oppsigelsen og retten til fødselspenger.

Det er behov for en gjennomgang av dette regelverket for å kunne gi beskyttelse mot urimelig tap knyttet til denne typen saker.

Svar:

Formålet med lønnsgarantiordningen er å sikre at arbeidstakerne får dekket sine lønnskrav ved arbeidsgivers konkurs og sikre at dekning skjer til mest mulig riktig tid. Ved utbetaling trer staten inn i arbeidstakerens krav i konkursboet. Ordningen har et sosialt tilsnitt, og skal sikre at arbeidstakerne får dekket sine krav og ha mulighet for å opprettholde livsgrunnlaget inntil arbeidstaker skaffer seg nytt arbeid. Lønnsgarantiloven forplikter derfor staten til på visse vilkår å dekke lønn mv. som ikke kan dekkes på grunn av arbeidsgivers konkurs. Lønnsgarantiordningen omfatter "forfalte krav på lønn og annet vederlag for arbeid herunder. krav på arbeidsgiver for tapt arbeidsvederlag", jf. lønnsgarantiloven § 1 annet ledd. Etter § 1, tredje ledd dekkes kravene av lønnsgarantien i den utstrekning de har fortrinnsrett etter dekningsloven kapittel 9. Etter dekningsloven § 9-3. første ledd

nr. 1 er fordring på lønn eller annet arbeidsvederlag dekningsberettiget. Etter samme bestemmelse nr. 3, er fordring på arbeidsgiver for erstatning for tap av

arbeidsvederlag i utgangspunktet dekningsberettiget. Dette innebærer at tap av arbeidsvederlag på grunn av usaklig oppsigelse, hvis de øvrige vilkår for lønnsgarantidekning er til stede, er dekningsberettiget etter denne bestemmelsen. Det vil derfor ikke være behov for regelendringer på dette området. Lønnsgarantiloven med forskrifter setter imidlertid rammer for hvor mye som kan kreves dekket over lønnsgarantien. Ordningen dekker lønn og annet arbeidsvederlag samt erstatning for tapt arbeidsvederlag for inntil 6 måneder, og feriepenger opptjent over en 30 måneders periode. I tillegg vil arbeidstakere få dekket lønn i oppsigelsestid innenfor fristene i arbeidsmiljøloven, eventuelt som følge av tariffavtale. Videre kan krav på renter, eventuelle inndrivelsesomkostninger og rimelige omkostninger i forbindelse med konkursbegjæring være dekningsberettiget. Det er også satt en lovbestemt beløpsbegrensning på to ganger folketrygdens grunnbeløp på fristdagen (pr. 1. mai 2006 var begrensningen 125 784 kr). Når det gjelder den konkrete saken som tas opp i spørsmålet, så opplyser NAV Lønnsgaranti at saken er innkommet i slutten av januar 2007, og følgelig ennå ikke tatt til behandling. Svartiden er 4 til 8 uker. NAV Lønnsgaranti opplyser også at det kun har vært behandlet om lag seks saker de siste to årene som har omhandlet erstatning knyttet til usaklig oppsigelse. I forhold til fødselspenger som en del av erstatningsbeløpet, så kan NAV Lønnsgaranti ikke se å ha hatt lignende saker tidligere. Arbeids- og inkluderingsdepartementet er klageinstans for lønnsgarantiordningen. Jeg finner det derfor riktigst at lønnsgarantiordningen i første instans nå tar stilling til denne saken, før jeg eventuelt vurderer behovet for regelendringer.

SPØRSMÅL NR. 568

Innlevert 7. februar 2007 av stortingsrepresentant Åse Gunhild Woie Duesund

Besvart 15. februar 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Helse Sør har ikke fornyet driftsavtale med rehabiliteringsinstitusjonen Borger Bad for 2007. Borger Bad tilbys omstillingsmidler til å drive videre i tre måneder etter at kontrakten løper ut 28. februar, forutsatt at de ikke går til rettssak mot Helse Sør.

Mener statsråden dette er en ryddig opptreden av Helse Sør?»

BEGRUNNELSE:

Helse Sør skal for 2007 bruke 168 mill. kr til rehabilitering. Rehabiliteringsinstitusjonene Borger Bad, Frydenberg rehabiliteringssenter og Ødegården opptreningscenter har ikke fått fornyet driftsavtale med Helse Sør. Disse vil derfor få en alvorlig reduksjon i driftsgrunnlaget sitt og disse må kanskje avvikle driften. Dette er en dramatisk beskjed å få for eiere og personale på én måneds varsel.

Svar:

Ved kjøp av tjenester fra private opptrenings- og rehabiliteringsinstitusjoner skal regelverket for offentlige anskaffelser følges. Det forutsettes at tilbud som ytes i private opptrenings- og rehabiliteringsinstitusjoner ses i sammenheng med øvrig spesialisthelsetjenestetilbud i regionen. De regionale helseforetakene må vurdere hvilke tilbud det er behov for å kjøpe fra private aktører, og hvilken kvalitet tilbudet skal ha. Når behovet for plasser i private opptrenings- og rehabiliteringsinstitusjoner skal vurderes, vil hvilke pasienter som har behov for tjenester, type tjenester og oppholdenes lengde være aktuelt å vurdere. Resultatet av slike vurderinger vil kunne påvirke behovet for kjøp av plasser i private institusjoner.

Helse Sør RHF rapporterer at det var elleve institusjoner som gav tilbud på rehabiliteringstjenester for 2007. Helse Sør RHF har økt beløpet for kjøp av tjenester fra private opptrenings- og rehabiliteringsinstitusjoner fra 2006 til 2007. Ved valg av institusjo-

ner, innenfor den økonomiske rammen som er til rådighet, er det lagt vekt på kvalitet og pris. I denne sammenheng er faglige kriterier, som faglig bemanning, utstyr og forskning vektlagt. Helse Sør viser til at kvaliteten på rehabiliteringstjenestene som tilbys er blitt bedre.

En faglig styrking av det institusjonsbaserte rehabiliteringstilbudet, og at tilbudet blir en del av behandlingskjeden for pasienten, vil være en styrke for de som trenger tilbud fra spesialisthelsetjenesten.

Helse Sør RHF har tilbudt Borger Bad midler for en periode på 3 måneder til arbeid for å kunne omstille virksomheten. Det vil være opp til Borger Bad å vurdere om en ønsker å omstille virksomheten og hvordan, og vurdere om en vil søke samarbeid med andre aktører.

Jeg kan ikke gå inn i, eller kommentere, kommunikasjonen mellom enkeltinstitusjoner og det regionale helseforetaket i forbindelse med at en avtale ikke blir videreført i 2007.

SPØRSMÅL NR. 569

Innlevert 8. februar 2007 av stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal

Besvart 15. februar 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Et samstemt storting støtter Regjeringens intensjon om å innføre et forbud om deponi av nedbrytbart avfall fra 2009. For å oppfylle Norges klimamål, er et slikt deponiforbud viktig. Blant annet den økende avfallsmengde og behov for alternative behandlingssløsninger gjør god planlegging til en kritisk faktor for gode og miljøvennlige løsninger.

Når vil Regjeringen sende ut et høringsforslag om forbud mot avfallsdeponi med tilhørende forskrifter som konkretiserer lovens bestemmelser?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til St.prp. nr. 1 (2006-2007) for Miljøverndepartementet hvor Regjeringen vil "vurdere å forby deponering av alt biologisk nedbrytelig avfall fra 2009". I Budsjett-innst. S. nr 9 (2006-2007) kommenterte energi- og miljøkomiteen dette, og en samstemt komite støtter intensjonen om et lovforbud mot avfallsdeponi fra 2009. I et oppslag i Kommunal Rapport 31. januar 2007 kan ikke politisk rådgiver Morten Wasstøl i Miljøverndepartementet si noe om når forslaget til et deponiforbud er klart til å sendes ut

på høring. Det opplyses at departementet nå avklarer detaljer knyttet til dette, og at "vi jobber fram mot et forbud fra 1. januar 2009". Tidsfaktoren er en kritisk nøkkel for å lykkes med gode løsninger for tida etter at forbudet trer i kraft 1. januar 2009. Avfall Norge antyder også at det kan være behov for overgangsordninger.

Svar:

Jeg viser til spørsmål nr. 569 til skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal vedrørende forbud mot deponering av nedbrytbart avfall. Avfall kan medføre store miljøproblemer avhengig av hvordan det behandles. Det største miljøproblemet er utslipp av klimagassen metan fra nedbryting av avfall på deponier. Slike utslipp representerer om lag 3 pst. av Norges samlede klimagassutslipp. Deponering av avfall bidrar i tillegg til utslipp av miljøgifter og næringssalter gjennom sigevannet fra deponiene. Et forbud mot deponering av nedbrytbart avfall vil være et effektivt virkemiddel for å redusere metangassutslippene og utlekkingen av miljøgifter. I St.prp. nr. 1 (2006-2007) varsles det

at Miljøverndepartementet vurderer å innføre et slikt forbud fra 2009. Vi arbeider for tiden med enkelte oppdateringer av konsekvensutredningen til forslaget til forskriftsendringer som innfører et slikt forbud.

Departementet tar deretter sikte på å sende forslaget på høring.

SPØRSMÅL NR. 570

Innlevert 8. februar 2007 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 16. februar 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Mener statsråden det er viktig at det drives elev- og studentutveksling med USA, og hvordan vil statsråden bidra til at tilbud i tråd med de som tilbys ved Danielsens videregående skole skal kunne fortsette i den hensikt å bidra ytterligere til utveksling mellom USA og Norge?»

BEGRUNNELSE:

5. februar i år gjennomførte Kunnskapsdepartementet en pressekonferanse sammen med USAs ambassade. Målet var å få frem budskapet om hvor viktig det er at studentutvekslingen mellom landene forbedres. Det ble lansert en egen web-side for å bidra til forenkling for studenter som vil vurdere USA som studieland. Viktig var det også å få frem at andelen studenter fra USA som studerer i Norge er altfor lavt.

I den sammenheng kan det synes underlig at Utdanningsdirektoratet har bedt Danielsens videregående skole om å avslutte et utdanningsopplegg som inkluderer delvis studier på videregående nivå i USA. Direktoratet mener tilbudet er i strid med friskoleloven.

Det er sannsynlig at tilbudet fra Danielsens videregående skole bidrar til å forbedre utvekslingen av studenter også på høyere utdanningsnivå mellom USA og Norge. Det kan derfor virke som om det er en viss grad av motstrid mellom det Kunnskapsdepartementet presenterte som viktige perspektiv i studentutvekslingen mellom Norge og USA på pressekonferansen, og det arbeidet Utdanningsdirektoratet gjør på videregående nivå. Det er også en rekke uklare juridiske sider ved vedtaket, men spørsmålet omhandler ikke disse fordi klagen er til behandling i departementet.

Svar:

Internasjonalisering i utdanningen handler om å gi unge mennesker den kompetansen de har nytte av for å lykkes i dagens og morgendagens samfunn.

Elever og studenter skal gjøres i stand til å kunne delta aktivt i et stadig mer globalisert samfunn. For å oppnå denne kompetansen er det nødvendig å delta aktivt i utveksling av kunnskap. USA står i denne sammenheng sentralt som samarbeidspartner og kunnskapskilde for norske akademiske miljøer. Jeg tror i tillegg at internasjonalt samarbeid bidrar til å heve kvaliteten på norsk utdanning.

Kunnskap om internasjonale forhold har lenge vært en del av norsk videregående opplæring. I læreplanene legges det blant annet vekt på at opplæringen skal fremme demokrati, nasjonal identitet og bevissthet. Elevene skal dessuten utvikle kulturell kompetanse og kulturforståelse for deltakelse i et multikulturelt samfunn.

Friskoleloven skal medvirke til at det kan drives private skoler slik at foreldre og elever kan velge andre skoler enn de offentlige, for eksempel religiøse skoler eller skoler som er opprettet av faglig-pedagogisk grunner, jf. friskoleloven § 1-1 første ledd.

Jeg er kjent med at Utdanningsdirektoratet i vedtak 20. desember 2006 har pålagt Danielsens videregående skole å avvike sitt studietilbud i utlandet. Skolen har påklaget vedtaket, og klagesaken er nå til behandling i Kunnskapsdepartementet. Før klagesaken er ferdig behandlet av klageinstansen er det ikke riktig av meg å kommentere denne enkeltsaken særskilt.

Generelt vil jeg imidlertid bemerke at jeg er positiv til at elever tar hele eller deler av den videregående opplæringen i USA og utlandet generelt, og at det finnes flere ordninger for dette. Jeg vil i den forbindelse vise til ordning med tilskudd til delvis dekning av skolepenger som administreres av Statens lånekasse for utdanning. Etter denne ordningen kan det bl.a. gis tilskudd til delvis dekning av skolepenger ved utenlandske videregående skoler som ikke mottar norsk statstilskudd. I tillegg har EU egne ordninger for mobilitet og Norge har også bilaterale ordninger med enkelte andre land.

SPØRSMÅL NR. 571**Innlevert 8. februar 2007 av stortingsrepresentant Anne Margrethe Larsen****Besvart 15. februar 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Deler helse- omsorgsministeren befolkningens bekymring for at lokalsykehuset Sørlandet Sykehus, Flekkefjord, kan bli en salderingspost dersom sykehuset blir overført til Helse Vest?»

BEGRUNNELSE:

Helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad annonserte onsdag 31. januar 2007 en sammenslåing av Helse Øst og Helse Sør. Samtidig antydte hun at lokalsykehuset Sørlandet Sykehus, Flekkefjord, ville bli vurdert overført til Helse Vest/Helse Stavanger.

Det er nå stor bekymring blant befolkningen, ansatte og politikere i Flekkefjordsregionen omkring den usikkerhet som er skapt om sykehusets framtid. Sykehuset er svært viktig for Lister-regionen, har sin identitet her og det er viktig å kjenne historien om sykehusets utvikling. Gjennom flere år har sykehuset satset på et høyt faglig nivå, i samarbeid med Sørlandet Sykehus, Kristiansand. Det framstår i dag som et moderne lokalsykehus, nylig utbygd for 240 mill. kr, bl.a. med oppgraderte operasjonssaler og flere spesialisttilbud. Dette gir et godt tilbud til pasientene. Sørlandet Sykehus har også behov for de 40 000 innbyggerne i denne regionen, for å ha et tilstrekkelig befolkningsgrunnlag for effektiv drift av spesialisthelsetjenesten. Hverken de ansatte ved sykehuset i Flekkefjord eller kommunene ønsker overflytting.

En overføring til Helse Vest/Helse Stavanger gir stor usikkerhet for framtiden og nye store utfordringer/avklaringer til bl.a. nabosykehuset i Egersund, foruten manglende tilhørighet til fylkene i vest.

Mange undrer seg også over prosessen rundt sykehusene, der et "interimsstyre" skal avgjøre Flekkefjordsykehusets framtid og der demokratiske prosesser synes helt fraværende.

Det er ikke ønskelig å endre et godt fungerende lokalsykehus som pasientene gir meget gode tilbakemeldinger i pasienttilfredshetsundersøkelser.

Svar:

Regjeringens beslutning om å slå sammen Sør-Øst gjør vi med bakgrunn i behov for bedre samordning av spesialisthelsetjenesten i hovedstadsområdet spesielt, og mellom dagens Helse Sør og Helse Øst. Bedre ressursutnyttelse og samarbeid i hovedstadsområdet og på tvers av Helse Sør og Helse Øst, vil være et gode for spesialisthelsetjenesten - også i ytterkanten av de to regionene, og for landet som helhet. I dette arbeidet vil det bli vurdert om det vil være hensiktsmessig å gjøre noen grensejusteringer i randsonene mellom Helse Sør og Helse Øst og de tilliggende helseregionene. Det er lagt til grunn at denne vurderingen vil inngå som oppgave i det videre forberedelsesarbeidet forut for sammenslåingen av Helse Sør og Helse Øst. Jeg gjør oppmerksom på at eventuelle grensejusteringer ikke vil være en beslutning som det er opp til interimsorganisasjonen å avgjøre. Eventuelle endringer av regiongrenser er en beslutning som er tillagt Kongen i statsråd. Det er viktig for meg å understreke at det på ingen måte er konkludert på om det på sikt vil kunne bli noen endringer som følge av disse vurderingene, verken for Sørlandet Sykehus, Flekkefjord - eller for andre sykehus. Jeg er kjent med at det har vært gjort et godt arbeid med å integrere sykehusvirksomheten i Listerområdet - og også at det er en betydelig lokal motstand mot mulige endringer. Dette er momenter som naturlig vil bli sett hen til som en del av vurderingene.

SPØRSMÅL NR. 572**Innlevert 8. februar 2007 av stortingsrepresentant Thore A. Nistad****Besvart 16. februar 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Fylkesmannen i Oppland har nå fastsatt at Høvringen kun kan bruke beltebil frem til 2. påskedag. Med tidlig påske slik som i år vanskeliggjør dette bl.a. vinterbelegget til reiselivsbedrifter.

Vil statsråden snarlig bidra til å oppfylle Stortingets uttalte ønske om at Høvringen skal få benytte beltebilen som tidligere, dvs. hele vintersesongen?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget behandlet i mars 2005 Dokument nr. 8:56 om at bruk av beltevogn til persontransport blir tillatt på samme måte som før, med ref. til Høvringen. Forslaget ble omfattende debattert på Stortinget, hvor et stort flertall sterkt anmodet regjeringen om å legge til rette for bruk av beltebil som tidligere. I forskrift fra november 2005 åpnet miljøvernminister Bjørnøy for at beltebilen på Høvringen igjen kunne ta opp sin tidligere virksomhet, etter noen års midlertidig forbud.

Stortinget forutsatte i sin behandling i mars 2005, og det ble bekreftet av tidligere statsråd Hareide i debatten 15. mars, at det skulle finnes en løsning som var fullt ut tilfredsstillende for Høvringens reiselivsbedrifter, dvs. beltebilen skulle kunne benyttes slik som tidligere, gjennom hele vintersesongen til reiselivsbedriftene.

Fylkesmannen i Oppland har valgt å innskrenke Stortingets og statsrådets intensjoner om at nye regler skulle åpne for et fornyet liv for beltebilen på Høvringen, ved at fylkesmannen har nedlagt forbud mot beltebilen etter 2. påskedag. I enkelte år med tidlig påske, som i år, kan dette medføre en betydelig innskrenkning i bruken. Det er i strid med Stortingets behandling, og statsrådets uttalte ønske i debatten om en "tilfredsstillende løysing for Høvringen".

Beltebilen har i en årrekke vært en av de største attraksjonene for vinterturister på Høvringen. Beltebilen har i vintersesongen gitt norske og utenlandske gjester, gamle som unge, anledning til å oppleve et annerledes Vinter-Norge, slik mange av oss gjerne ser at det skal være. Å være gjest inne i beltebilen, å snørekjøre etter, eller å beskue den langs sporet i fjellheimen gir en sterk og positiv opplevelse, helt annerledes og nytt fra det som i dag er vanlig på høyfjellssentre i en tid preget av frykt for snømangel og kalde gjestesenger.

Beltebilen på Høvringen er en integrert del av tilbudet til reiselivsbedriftene, som fjellstuenes og ho-

tellets gjester, men også hyttefolket på Høvringen har ivrig benyttet hele vintersesongen.

Den har en viktig plass i Høvringens "sjel" som et annerledes vintersted, med et tilbud som er nytt for mange, og som finnes få andre steder i landet. Beltebilen er blant de største opplevelsesdimensjonene for vinterfolket på Høvringen, ikke minst for den yngre generasjon. Fylkesmannen kan sikkert være enig i at dette er viktig for å sikre rekrutteringen til reiselivsbedriftene i fremtiden. Beltebilen bidrar også til at eldre som er vanskelig til bens kan oppleve vinter-Norge på sitt beste. Beltebilen legger igjen penger hos reiselivsbedriftene.

Nyere analyser viser at folk i stadig økende grad vil bruke pengene sine på det som vil være mangelfullt i fremtiden; stillhet og "ikke-oppmerksomhet" kombinert med moderne komfort. Trender snur, og Høvringen må gis anledning til å utnytte sine fortrinn for fortsatt vekst og utvikling. Høvringen tilbyr uant plass, stor stillhet, og et relativt spredt hytteliv. Man kan fremdeles være usjenert på Høvringen. Beltebilen forsterker Høvringens profil som en ny og annerledes reiselivsdestinasjon. Fylkesmannens forbud mot bruk av beltebil etter 2. påskedag bidrar ikke til arbeidet med å fremme Høvringen som et nytt og annerledes attraktivt reisemål.

Klimatiske forhold gjør vintersesongen stadig kortere for en rekke vintersportssteder i Norge. Da er det beklagelig og oppsiktsvekkende om fylkesmannen på sin side nå bidrar til å korte ned på vintersesongen for reiselivsbedriftene, fjellfolket og gjestene på Høvringen.

Svar:

Miljøverndepartementet fastsatte 7. november 2005 forskrift om tillatelse til bruk av beltebil. Formålet med forskriften var ikke å tillate motorferdsel i utmark i større grad enn tidligere, men å muliggjøre rutetransport med beltebil i samme grad som før ikrafttreddelsen av den nye yrkestransportloven.

Forskriftens § 1 gir fylkesmannen anledning til å gi adgang til bruk av beltebil i de tilfelle der det tidligere har vært drevet rutetransport med beltebil etter løyve med hjemmel i tidligere samferdselslov av 4. juni 1976 nr 3. Det fremgår både av ordlyden og av kommentarene til bestemmelsen at den gir fylkesmannen anledning til å gi adgang til bruk av beltebil, men pålegger ingen plikt til å gi slik tillatelse. Ved vurderingen av om det skal gis tillatelse vil det blant annet være naturlig å legge vekt på den tradisjonelle

bruk av beltebil i området, hensynet til villreinen, den samlede miljø- og støybelastning samt hensynet til andre brukerinteresser.

Etter det jeg er kjent med har reiselivsbedriftene på Høvringen fått tillatelse av fylkesmannen til bruk av beltebil etter forskriftens § 1 for en periode på tre år. Ved fylkesmannens vurdering av om det skulle gis slik tillatelse ble næringsinteressene vurdert opp mot hensynet til villreinen. Den lange tradisjonen for bruk av beltebil på Høvringen samt hensynet til reiselivsbedriftene førte til at tillatelse ble gitt. Ut ifra hensynet til villreinen - som trenger uforstyrrede beiteområder og ro i forkant av kalvingen - ble imidlertid tidsrommet for bruk av beltebil begrenset til 2. påskedag og ikke til 20. april som reiselivsbedriftene ønsket.

Reiselivsbedriftene på Høvringen påklaget vedtaket, men klagen ble ikke tatt til følge av Direktoratet for naturforvaltning. Fylkesmannen i Oppland har heller ikke funnet grunn til å omgjøre vedtaket etter at partene i november 2006 anmodet om fornyet behandling av saken.

Etter min vurdering har departementet ved å fastsette forskrift om tillatelse til bruk av beltebil fulgt oppfordringen som fremkom fra Stortingets flertall under behandlingen av Dokument nr. 8:56 (2004-2005). Reiselivsbedriftene på Høvringen er gitt mulighet til å fortsette med rutetransport med beltebil inn til Rondane nasjonalpark fra januar og til påskeukens slutt.

SPØRSMÅL NR. 573

Innlevert 8. februar 2007 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 19. februar 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Vil finansministeren sørge for at staten i kjølvannet av Hunsbedt- og Porthuset-dommene ikke påberoper foreldelse av merverdiavgiftskrav overfor allmennyttige og frivillige organisasjoner mv. innen kultur og idrettsområdet, i saker hvor kravet er fremmet i rett tid og hvor kravet har sitt utspring i et ugyldig vedtak fra et fylkesskattekontor eller fra Klagenemnda for merverdiavgift?»

BEGRUNNELSE:

Opprinnelig var adgangen til å frafalle foreldsesinnsigelser delegert fra Finansdepartementet til de underliggende etater.

I desember 2005 ble denne fullmakten inndratt, og det ble gitt uttrykk for at tidligere lempelig praksis med å frafalle innsigelser skulle endres.

Det er opplyst fra departementet at ingen krav i kjølvannet av de i spørsmålet nevnte saker er innvilget som følge av frafall av foreldsesinnsigelse. Men det er på det rene at departementet har frafalt slik innsigelse overfor kjøreskoler som uriktig var blitt pålagt å betale mva. (Arve-saken, mars 2006)

Det er også slik at det vil være naturlig ikke å anse kravet i forhold til tidligere vedtak som foreldet, før disse eventuelt er foreldet etter at tilleggsfristene har løpt ut i forhold til departementets nye forståelse

av regelverket i (september 2005). En forståelse som for øvrig er i tråd med det som mange organisasjoner har hevdet hele tiden.

Svar:

Jeg vil innledningsvis vise til at myndigheten til å frafalle foreldsesinnsigelser for krav mot staten i utgangspunktet hører inn under Stortinget, jf. Grunnloven § 75 d. Ved stortingsvedtak av 24. mars 1955 ble Kongen gitt en generell fullmakt til å treffe slike avgjørelser. Denne har senere har blitt delegert til departementene, jf. senest kongelig resolusjon.

20. desember 2002 (tidligere kongelig resolusjon 29. mai 1992). Departementene kan etter fullmakten frafalle foreldsesinnsigelser for inntil ti år tilbake i tid, basert på en konkret rimelighetsvurdering. Fullmakten praktiseres i tråd med retningslinjer utarbeidet av Justisdepartementet, jf. rundskriv G-82/92.

Krav på merverdiavgift foreldes som utgangspunkt etter den alminnelige foreldsesfrist på tre år. For slike krav ble fullmakten tidligere praktisert slik at foreldsesinnsigelsen ble frafalt for inntil ti år tilbake i tid, forutsatt at kravet var betryggende dokumentert, og det verken var tvil om sakens faktiske eller rettslige side. Fullmakten var delegert til Skattedirektoratet og fylkesskattekontorene for inntil henholdsvis 100 000 og 10 000 kr. Ved departementets

brev til Skattedirektoratet 7. desember 2005 ble disse fullmaktene trukket tilbake og det ble samtidig varslet at man ville stramme inn praksisen. Dette hadde blant annet sammenheng med de provenymessige konsekvenser praksisen kunne få som følge av Hunsbedt- og Porthuset-dommene. Frafallelse av foreldelsesinnsigelse for merverdiavgiftskrav er nå kun aktuelt i spesielle tilfeller, og avgjørelsen treffes av Finansdepartementet.

Etter Høyesteretts avklaring av rettstilstanden i forbindelse med de nevnte dommer har et stort antall avgiftspliktige fått en større fradragsrett enn tidligere antatt. Dersom de av denne grunn har et krav på til gode avgift vil de kunne kreve dette utbetalt innenfor den alminnelige foreldelsesfrist på tre år. Det er statens utgangspunkt at det ikke løper noen tilleggsfrist i disse tilfellene.

På grunn av det store antall avgiftspliktige som berøres av dette vil det av provenymessige hensyn ikke være forsvarlig å gi et generelt tilsagn om at foreldelsesinnsigelsen ikke vil bli påberopt. Av hensyn til likebehandling blant de avgiftspliktige kan slikt tilsagn heller ikke gis overfor en bestemt gruppe, inkludert allmenntilgjengelige og frivillige organisasjoner

innen kultur og idrett. Hver sak vil bli vurdert konkret både i forhold til foreldelsesloven og i henhold til de gjeldende retningslinjer for frafallelse av foreldelsesinnsigelse på merverdiavgiftsområdet. Dette gjelder også i forhold til de avgiftspliktige som forut for Hunsbedt- og Porthuset-dommene forsøkte å kreve et tilsvarende fradrag overfor avgiftsmyndighetene uten å få medhold. Jeg kan imidlertid opplyse at departementet ikke har mottatt noen søknader om frafall av foreldelsesinnsigelse fra allmenntilgjengelige eller frivillige organisasjoner i denne sammenheng.

I den nevnte saken om Arves Trafikkskole kom Høyesterett til at hjemmelen for det aktuelle tilbakebetalingskravet hadde tilbakevirkende kraft i strid med Grunnloven § 97. Departementet mente at dette var et så spesielt tilfelle at tilsvarende krav burde utbetales uavhengig av foreldelsesreglene. Det ble blant annet vektlagt at det gjaldt en klart avgrenset gruppe næringsdrivende og at de provenymessige konsekvensene var begrensede. Etter departementets oppfatning er det vesentlig forskjellig at en lov blir funnet grunnlovsstridig og at det er uenighet om fortolkningen av en lovbestemmelse, slik tilfellet har vært i Hunsbedt- og Porthuset-sakene.

SPØRSMÅL NR. 574

Innlevert 8. februar 2007 av stortingsrepresentant André N. Skjelstad

Besvart 15. februar 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Fra årsskiftet ble våpen på togene fjernet. Det er senere gitt dispensasjoner på Gjøvik-banen.

Ser ikke statsråden at mange dyr vil lide unødvendig pga. at NSB ikke vil ha våpen på togene?»

BEGRUNNELSE:

Venstre er redd for at rutiner rundt avlivning av påkjørte dyr nå tar vesentlig lengre tid nå som vilt-nemnda/lokalt politi må tilkalles for å utføre dette. Dersom togpersonell gis mulighet til å avlive på stedet vil dette være med på å hindre at påkjørte dyr lider unødvendig lenge.

Svar:

Jeg viser til mitt svar på spørsmål nr. 575 fra stortingsrepresentant Skjelstad. Videre vil jeg understreke at de dyrevernmessige hensynene i saken har stor prioritet i denne saken. Imidlertid er det en rekke problemstillinger knyttet til å ha våpen i tog som må utredes nærmere, i tillegg til at ordningen har vist seg ikke å gi tilstrekkelig trygghet for at skadde dyr blir avlivet på en hurtig og forsvarlig måte.

SPØRSMÅL NR. 575**Innlevert 8. februar 2007 av stortingsrepresentant André N. Skjelstad****Besvart 15. februar 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Vil samferdselsministeren iverksette tiltak slik at det blir mulig for våpen i tog?»

BEGRUNNELSE:

Fra årsskiftet ble våpen fjernet fra tog fordi en mente fra NSBs side at det ikke ville være mulig å oppbevare våpen forskriftsmessig. Ved Gjøvik-banen er det gitt dispensasjon fra våpenloven. NSB har tidligere hevdet at våpenprogrammet både var lovstridig, farlig og kostbart. Venstre mener dette er direkte uetisk mht. antall dyr som blir påkjørt av tog. Vi ber derfor samferdselsministeren sørge for at det finnes en mulighet for å oppbevare våpen forskriftsmessig på togene slik at avliving av påkjørte dyr kan finne sted raskt for å forhindre at dyrene lider unødvendig lenge.

Svar:

Den siste tidens oppslag har gjort det klart at berørte myndigheter og parter må sette seg sammen for å finne gode løsninger på problematikken rundt påkjørsler og avliving av skadde dyr ved toglinjer. Samferdselsdepartementet har det overordnede sek-

toransvaret for jernbane, og er i denne sammenheng overordnet myndighet for Jernbaneverket og eier av NSB AS. Samferdselsdepartementet har derfor tatt ansvaret med å sette i gang og koordinere dette arbeidet. I tillegg til Samferdselsdepartementets ansvar tar saken også opp problemstillinger som ligger til Justis- og politidepartementets, Landbruks- og matdepartementets og Miljøverndepartementets ansvarsområder. Disse departementene er derfor naturlige deltagere i arbeidet. Dette gjelder også i forhold til togselskapene og Jernbaneverket. Samferdselsdepartementet har invitert til et møte for å starte prosessen med sikte på å finne gode løsninger for å minimere antall påkjørsler og for å legge til rette for en ordning for effektiv og hurtig avliving av skadde dyr. Når det gjelder våpen i tog som løsning på problemet, vil jeg ikke forskuttere en løsning på det nåværende tidspunkt. Ordningen reiser en rekke problemstillinger, både av dyrevernmessig, sikkerhetsmessig og arbeidsmiljømessig art, som vi nå skal komme til bunns i. Etter å ha vurdert mulige løsninger, vil vi legge til grunn den som på best mulig måte balanserer alle hensynene i saken.